

1^e druk 2011

ISBN 978-90-817003-1-3; NUR 680

© 2011: Peter Bontenius

Uitgeverij: Bontenius

Dit dossier geeft uitsluitend de standpunten van de samensteller weer en de drukker is daarom op geen enkele wijze verantwoordelijk voor de inhoud.

Omslag: St. Nicolaas Kathedraal Famagusta, Cyprus (sinds 1571 een moskee)

Omslagontwerp: Peter Bontenius

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in geautomatiseerde bestanden of in welke vorm dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door middel van fotokopie, of op enigerlei andere wijze openbaar worden gemaakt, behalve in korte citaten, zonder voorafgaande toestemming.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in retrieval systems, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopy, or any other, except for brief quotations, without prior permission.

Vrucht van de boom

Jihaddossier

Samengesteld door Peter Bontenius

“Mijn volk gaat te gronde door het gebrek aan kennis.”

[Hosea 4: 6]

Voorwoord

Zonder Islam zouden er geen Kruistochten zijn gehouden en zonder Islam zou de Inquisitie nooit hebben bestaan. Zou dat waar zijn? Daarom dit dossier over de gevolgen van de Jihad, die worden zichtbaar gemaakt door te onderzoeken hoe de Islam is verspreid.

Omdat de samensteller van dit dossier in de Nederlandse taal geen chronologische geschiedenis van de Islam kon vinden heeft hij zelf een chronologie samengesteld, gebruikmakend van bronnen die vooral uit het Engelstalige gebied afkomstig zijn. Doordat van deze bronnen er bijna geen enkele in het Nederlands is vertaald, waarbij we maar in het midden laten af dat misschien opzettelijk is, is deze informatie in zijn chronologische samenhang voor de meeste Nederlanders grotendeels onbekend. Dit dossier is een poging om in dit hiaat te voorzien.

Het dossier gaat echter niet alleen over de geschiedenis van de Islam en de Jihad maar ook over de invloed die deze ideologie vandaag op de wereld heeft. Daarbij wordt speciaal gekeken naar Europa en het Midden Oosten. Ook wordt de houding van Europa tegenover de islamitische wereld belicht en de uitwerking daarvan op de rest van de wereld. Ook hier is veelvuldig gebruik gemaakt van wat anderen al eerder schreven, zowel in boeken als in de pers en op het Internet. Van de Islam wordt alleen de ideologische kant belicht, want dit dossier gaat over de gevolgen van de islamitische ideologie en slechts over de islamitische religie, voorzover deze de ideologie verklaart.

Geschiedenis wordt tegenwoordig vaak thematisch verteld. Het bezwaar daarvan is dat de grote lijnen ondersneeuwen. Men krijgt geen inzicht in de structuur van de gebeurtenissen; men ziet de patronen niet duidelijk meer en men is vooral blind voor de continuïteiten die er in de geschiedenis zijn. Daarom is het materiaal dat onder andere in Wikiislam.com is gevonden, samen met het materiaal uit andere bronnen, chronologisch gerangschikt en vertelt het een doorlopend verhaal. Men volgt de islamitische veroveraars en degenen die zich tegen hen moesten verweren in de berichten die in het verleden over hen zijn gedocumenteerd. De samensteller geeft meestal geen interpretatie van deze informatie, maar hij vindt dat de chronologie van de Jihad wel een duidelijk patroon vertoont, namelijk dat de Islam niet zal rusten voor gehele de wereld is veroverd!

Het dossier bestaat voor een deel uit vertaalde en navertelde informatie, omdat een verhaal over geschiedenis onvermijdelijk gebaseerd is op wat anderen er over hebben vastgelegd; want anders dan bij een roman kun je de geschiedenis nu eenmaal niet verzinnen. Het verhaal is waar dat mogelijk is geïllustreerd met verslagen van ooggetuigen; deze verslagen komen uit de geraadpleegde bronnen, die ze weer uit oudere bronnen citeren. Het geheel dat hier is ontstaan, stemt niet tot vrolijkheid want de samensteller had wel een vermoeden dat er het een en ander was gebeurd, maar hij had niet verwacht dat het een dergelijk inktzwart en schokkend verhaal zou worden. Het vormt stof tot nadenken want de meeste mensen zijn zich niet bewust van de grote gevaren die ons bedreigen

“Europa slaapwandelt zijn ondergang tegemoet!”

[Ayaan Hirsi Ali, “Nomade”, 2010]

Inhoud

Voorwoord	5
Inhoud	7
1. Introductie	11
2. Eerste Veroveringen	15
2.1 Mohammed en Arabië 570 tot 632	
2.2 Jihad in Arabië	
3. Jihad verklaard	29
3.1 Profet	
3.2 Jihad als plicht	
3.3 Koran over de Jihad	
3.4 Gewapende Jihad	
3.5 Bepalingen Gewapende Jihad	
3.6 Bepalingen over oorlogsbuit	
3.7 Meningen	
4. Buren van Arabië	35
4.1 Perzië 634 tot 651	
4.2 Egypte 640 tot 655	
4.3 Nubië ca 642 tot heden	
4.4 Libië en Tunesië 642 tot 643	
4.5 Berbers 640 tot 711	
5. Zuid Europa	59
5.1 Spanje 711 tot 1492	
5.2 Frankrijk 720 tot 732	
5.3 Italië en Sicilië 812 tot 1571	
6. Azië en India	83
7. Via het Oosten	93
7.1 Byzantium, Armenië en Georgië	
7.2 Byzantium en de Jihad	
7.3 Turken verschijnen	
7.4 Kruistochten	
7.5 Mongoolse aanval op de Islam	
8. Slavernij en Islam	137
8.1 Slavernij tot de Islam	
8.2 Koran en slavernij	
8.3 Slavernij door de Islam	

8.4 Slavernij binnen de Islam	
8.5 Aard van de islamitische slavernij	
8.6 Vikingen en de islamitische slavenhandel	
8.7 Islam en Europese slavenhandel	
8.8 Slavernij elders	
9. Oversteek naar Europa 1352	153
9.1 Servië na 1352	
9.2 Bulgarije na 1352	
9.3 Venetiaans Griekenland na 1423	
9.4 Balkan na 1430	
10. Constantinopel 1453	165
10.1 Belegering en verovering	
10.2 Ooggetuigenverslag Cristobulus	
10.2 Ooggetuigenverslag George Sphrantzes	
11. Verder de Balkan in	171
11.1 Turken in Griekenland vanaf 1450	
11.2 Albanië en Skanderbeg 1403-68	
11.3 Vlad Tzepes (Dracula) 1431-1476	
11.4 Kroatie vanaf 1459	
11.5 Griekenland ca 1500	
11.6 Janitsaren ca 1350 tot 1826	
11.7 Hongarije na 1514	
11.8 Georgie na 1540	
11.9 Turkse wegenbouw 1566	
12. Breekpunt 1571	185
12.1 Tweede aanval op Italië van 1547 tot 1571	
12.2 Verovering van Cyprus 1570-71	
12.3 Slag bij Lepanto in 1571	
12.4 Kroatische militaire Grens 1578	
12.5 Verwoestingen in Servië na 1594	
12.6 Deportatie in Armenië 1604	
13. Zwaartepunt in Oost Europa	197
13.1 Turken en Polen na 1650	
13.2 Oostenrijk 1683	
13.3 Turkije en Rusland 1444-1878	
13.4 Griekenland na 1821	
13.5 Servië en Albanië na 1877	
13.6 Armenië na 1800	
13.7 Balkanoorlogen tussen 1912 en 1914	
13.8 Armeense genocide van 1915	
13.9 Turkije na 1915	
13.10 Vrede van Sèvres 1920	
13.11 Smyrna 1922	

13.12 Vrede van Lausanne 1923	
13.13 Cyprus 1974	
13.14 Turkije 2010	
14. Brandpunt Midden-Oosten	233
14.1 Egypte na 1800	
14.2 Eerste Zionistische Congres 1897	
14.3 Lawrence van Arabië 1917	
14.4 Balfour-verklaring 1917	
14.5 Palestina Mandaat 1920-22	
14.6 Hebron 1929	
14.7 Mohammed Amin (Haj) al-Hoesseini 1893-1974	
14.8 Verenigde Naties 1945	
14.9 Joodse immigratie naar Palestina na 1882	
14.10 Tempelplein	
15. Israël en de Buren	251
15.1 Palestina Mandaat na 1947	
15.2 Israëlische Onafhankelijkheidsoorlog 1948	
15.3 Vluchtelingen van 1948	
15.4 Grenzen na 1949	
15.5 Suez-crisis 1956	
15.6 Zesdaagse Oorlog 1967	
15.7 Yom Kippoer oorlog 1973	
15.8 Intifada 1987	
15.9 Eerste Golfoorlog, 1990-1991	
15.10 Oslo-akkoorden 1993 en 1995	
15.11 Internationaal recht	
15.12 Veiligheidsbarrière 2004	
16. Wereld na 2000	277
16.1 Twin Towers 2001	
16.2 Tweede Intifada, 2000 tot 2005	
16.3 Oorlog in Afghanistan 2001	
16.4 Libanon Oorlog 2006	
16.5 Irak oorlog 2003 tot nu	
16.6 Israëls noordgrens 2010	
16.7 Leugens over Israël	
16.8 Gaza en Hamas	
17. Europa en Islam na 1973	289
17.1 Stelling	
17.2 Oliecrises 1973	
17.3 Geschiedenis herschreven	
17.4 Rol van Frankrijk	
17.5 Barcelona Proces	
17.6 Project 1982	
17.7 Volgende fase	

18. Uitspraken	305
18.1 Over expansie	
18.2 Kritisch	
19. Actuele Jihad	311
19.1 Demografische tijdbom	
19.2 Veroveringsideologie	
19.3 Groot-Brittannië	
19.4 Nederland	
19.5 Denemarken	
19.6 Zweden	
19.7 Verenigde Staten	
19.8 Koran als jachtakte	
19.9 Islam en Verlichting	
20. Europese Unie en verder	327
20.1 Europese Grondwet 2005	
20.2 Valse voorwendsels 2005	
20.3 Deense cartoons 2006	
20.4 Politiek Correct Gedachtegoed	
20.5 Verdrag van Velzen 2007-2008	
20.6 Marokko 2008	
20.7 Volk verslagen 2008	
20.8 Europees Rijk	
20.9 Censuur 2010	
20.10 Vrijheid van meningsuiting 2010	
20.11 Meningsvrijheid in de EU op de helling	
20.12 Stuiptrekkingen van de meningsvrijheid	
21. Christendom en Islam	355
21.1 Weerstand en vervolging 2009	
21.2 Beter en slechter 2009	
21.3 Ranglijst 2009	
21.4 Oproep 2010	
21.5 Slavernij in onze tijd	
21.6 Aanslagen 2001 tot 2010	
22. Tenslotte	365
23. Bibliografie	367

1. Introductie

Dit dossier wil het grote lijden ten gevolge van de islamitische veroveringsdrang duidelijk maken. Door de geschiedenis van de Jihad te documenteren, wordt impliciet gewezen op het gevaar van de Islam.

Dit boek wordt verder een dossier genoemd omdat de inhoud grotendeels is ontleend aan wat anderen over dit onderwerp hebben geschreven en dit dossier brengt deze informatie uit diverse bronnen bij elkaar en maakt er een lopend verhaal van.

Een dossier is een: “verzameling gegevens die met elkaar in verband staan en worden behandeld als een eenheid”

[Woorden-boek.nl]

Onderzoek

“Alle belangrijke vrijheden waarover een westerling beschikt, zijn gebaseerd op de vrijheid van meningsuiting.(...) De boodschap van de Verlichting, het rationele proces waaruit Westerse waarden zijn voortgekomen, luidt: onderzoek; stel vragen; kijk na en controleer. Durf te weten. Wees niet bang voor wat je vindt. Kennis is beter dan bijgeloof, blind geloof en dogma. Als je geen kritiek mag uiten, of zelfs maar mag overwegen dat te doen, zie je nooit wat er mis is. Je kunt een probleem pas oplossen als je de oorzaak ervan kent. En als je de oorzaken van wat er mis is met de Islam niet mag onderzoeken, heeft de Islam het Westen in zeker opzicht al verslagen”.

[Ayaan Hirsi Ali, ‘Nomade’, 2010]

De feiten

De feiten in dit boek zijn voor een groot deel afkomstig van Internet en komen verder uit een aantal gedrukte bronnen. Een deel van dit dossier is door de samensteller uit het Engels vertaald. De bronnen worden via verwijzingen zoveel mogelijk aangeduid en de belangrijkste bronnen zijn in een korte literatuur opgave vermeld.

De meeste van de geraadpleegde bronnen zijn niet in het Nederlands beschikbaar, opzettelijk of onopzettelijk niet vertaald en uitgegeven of bewust in kleine oplage verspreid. Er wordt ons daardoor veel informatie onthouden; hierover later meer.

Aan de vruchten herkent men ook de islamitische boom.

Het verhaal over de Islam wordt meestal zo verteld, alsof het om een godsdienst zou gaan. Men kan zich afvragen of dat ook zo is, want de stelling dat de Islam een politieke ideologie is, kan goed worden verdedigd. Het standpunt wordt bepaald al naar gelang men Christen, Mohammedaan of Atheïst is.

We zullen in dit dossier de Islam als een ideologie beschouwen. We zullen zien wat de gevolgen waren van deze ideologie. We zullen de vruchten van de Islam nader bekijken en

ons afvragen wat de mensen hebben meegemaakt die met die vruchten werden geconfronteerd en zich ertegen moesten verdedigen.

Islamitische ideologie

Als we de islamitische ideologie vergelijken met andere ideologieën, dan valt op dat de discussie daarover in veel gevallen zo wordt gevoerd, dat het boek waarop die ideologie was gebaseerd, wordt dichtgelaten. Er worden bijvoorbeeld geen lange citaten uit Mein Kampf gebruikt om het Derde Rijk te typeren; hetzelfde geldt voor het Rode Boekje van Mao in China. Het boek waarop een ideologie is gebaseerd kan daarom als een Black Box worden beschouwd. Het gaat vooral over de uitwerking van de ideologie op de wereld en de gevolgen daarvan voor iedereen die ermee te maken kreeg en over de landen die werden veroverd. Het gaat ook over de schade die werd aangericht, de doden en gewonden die er vielen en in het voorbeeld van het Derde Rijk vooral over de Joden als specifieke slachtoffers van de ideologie.

Op dezelfde manier kan er tegen de Islam worden aangekeken. De Koran, het boek dat de grondslag vormt voor de ideologie, wordt naar analogie met het bovenstaande ook als een Black Box benaderd en dus blijft die op een paar kleine uitzonderingen na gesloten. Alleen de in- en uitgaande oorzaken en gevolgen worden besproken en dat is ook precies wat de buitenwereld ervan heeft ervaren. Een voordeel van deze Black Box-benadering is ook dat wordt vermeden dat de aanhangers van de ideologie nodeloos worden gekwetst. Het gaat immers niet om wat zij als een godsdienst beschouwen; het gaat over de invloed die het handelen van de volgelingen van deze ideologie op hun omgeving en op de wereld heeft gehad en in dit geval nog steeds heeft. We bekijken in dit dossier alleen de vruchten van de Koran in de betekenis van de gevolgen die de Islam had voor de samenlevingen buiten de Islam, die er mee te maken kregen. De aard van de gevonden vruchten bepaalt dan of de inhoud van de ideologie relevant is.

De routes van de Jihad

De vruchten van de islamitische ideologie worden via vijf hieronder genoemde hoofdstromen geografisch behandeld; de ordening per onderwerp is min of meer chronologisch en per onderwerp zijn enkele belangrijke gebeurtenissen vermeld en in enkele gevallen worden de gebeurtenissen geïllustreerd met contemporaine verslagen. Met deze chronologische indeling wordt aangetoond dat de Jihad niet alleen iets is uit het verleden maar dat de Jihad nog steeds in volle hevigheid tot in onze tijd zichtbaar is.

De Islam is in de zevende eeuw in Arabië ontstaan en is met ruim 1,2 tot 1,6 miljard (de schattingen lopen wat uiteen) aanhangers in grootte de tweede wereldgodsdienst. Vanuit Arabië heeft de Islam zich door de Jihad over de wereld verspreid. De algemene teneur is dat de Islam overal wil expanderen waar de Kaffirs wonen en dat is dus de rest van de wereld en ze lijkt erop uit te zijn om de wereld te overheersen. Mohammed is daarmee begonnen, direct nadat hij zijn spirituele ervaringen had gekregen. In alle landen die de Moslims veroverden werd de intellectuele bovenlaag vermoord als zij zich niet tot de Islam wilde bekeren. De rest van de bevolking werd door onderdrukkende maatregelen, zoals achterstelling en zwaar drukkende belastingen gedwongen tot de Islam over te gaan

Eerst werd Arabië door de Jihad veroverd, daarna was Egypte aan de beurt, waarna Perzië werd aangevallen. De expansie naar Nubië mislukte, mede doordat het gebied zo arm was dat er voor de Moslims niets te halen viel. De verovering van Noord Afrika begon in Egypte waar alle steden werden veroverd. In Alexandrië werd de beroemde bibliotheek verbrand; een onherstelbare klap voor de beschaving. De Berbers in Noord Afrika hebben zich gedurende twintig jaar hevig verzet tegen de Arabieren. In Frankrijk werden de Islamieten bij Tours beslissend verslagen. In het oosten konden de Byzantijnen tot de slag bij Manzikert stand houden, maar daarna werden ze steeds verder teruggedrongen totdat Constantinopel als laatste bolwerk viel. Daarna was de Balkan en Oost Europa eeuwen lang een slagveld met ontelbare slachtpartijen. In onze tijd zijn de Turken nog steeds gewelddadig bezig met Cyprus en de Koerden en worden zelfs de laatste Armeniërs en andere Christenen bedreigd. De Jihad is in de islamitische geschiedenis steeds gepaard gegaan met grootschalige slavernij. In dit dossier wordt daarom ook aandacht aan de slavernij besteed.

De Islamieten vernietigden bijna overal waar ze kwamen de bestaande taal en cultuur en vervingen die in veel gevallen door hun eigen taal en de Islam. De Arabieren, de Turken en andere Islamieten verwoestten tienduizenden kerken en ook dat gebeurt op diverse plaatsen nog steeds; zoals in Egypte, Nigeria en Indonesië. De Arabieren hebben in het Midden Oosten, Klein Azië en Noord-Afrika meer dan de helft van de toenmalige Christelijke wereld zo grondig weggevaagd, dat er op een incidentele mozaïekvloer na, bijna niets meer van is terug te vinden.

Om een beeld te krijgen van de islamitische expansie is het goed om enkele hoofdstromen te onderscheiden die we in meerdere richtingen zien gaan.

Een westelijke route liep via Noord Afrika naar Spanje en Frankrijk; deze werd eerst in Frankrijk gesmoord en daarna in Spanje teruggedreven.

Een oostelijke route ging richting Azië; deze route liep uiteindelijk dood in China en werd in India een halt toegeroepen.

Een zuidelijke route begon in Tunesië, stak over naar Italië en bereikte zelfs het Vaticaan; maritieme plundertochten reikten tot in Ierland en IJsland.

Een noordelijke route liep via Byzantium naar Oost Europa; deze liep dood voor Wenen.

En nu is er de demografische route via de massa immigratie door de open grenzen van de EU en de rest van de westelijke wereld en deze route is nog maar net begonnen.

Eindsprint

De laatste jaren lijkt het wel of de Islam een eindsprint heeft ingezet en zijn de Arabieren en de meeste andere Moslims weer actief geworden; ze bedreigen om het minste of geringste alles en iedereen. Volgens sommigen zijn 80 tot 90% van de actuele conflicten in de wereld te wijten aan de Islam. Voorbeelden daarvan zijn: Darfur, Zuid Soedan, Nigeria, Israel, de

Filippijnen, Somalië, Thailand, Noordoost China, maar ook onder de Islamieten zelf in Pakistan, Afghanistan, Iran en Irak, evenals in Europa en de VS.

De stelling dat de Islam “vrede” zou betekenen, lijkt een gevaarlijke misvatting te zijn! Het gezegde in de Koran: ”Er is geen dwang in de godsdienst” is een grove leugen. Integendeel, de Islam is een groot bloedbad dat is begonnen met de moordpartijen door de stichter en dat gaat tot vandaag zonder onderbreking door. De Palestijnse Moslims in de Gazastrook gaan zelfs zo ver dat zij de lijken van overleden Christenen opgraven omdat ze de grond zouden 'verontreinigen'!

Overlevenden

De eerste 400 jaar waren het vooral de Arabieren die de Islam verspreidden en de volgende 1.000 jaar trokken voornamelijk de Turken de kar van de islamitische expansie. De vraag is of ze daar wel mee zijn gestopt! De hedendaagse Moslims willen ons doen geloven dat de Islam op vreedzame wijze is verspreid. De snelheid waarmee de islamitische expansie zich voltrok, kan echter alleen worden toegeschreven aan het feit dat die voor het merendeel werd bereikt met militaire middelen; daarvan zijn overvloedige bewijzen voorhanden. Dit dossier behandelt een aantal van die bewijzen: het is geen vrolijk verhaal geworden!

De voorouders van de hedendaagse Moslims zijn bijna allemaal afstammelingen van overlevenden van de bloedbaden die door de Jihadstrijders zijn aangericht. Die voorouders zijn in vaak ook met geweld tot de Islam bekeerd. Er waren maar weinig mensen die vrijwillig en zonder fysieke of geestelijke dwang tot de Islam toetraden. Velen bekeerden zich ook met het vooruitzicht op persoonlijk gewin, zoals het vergaren van buit en slaven.

De samensteller is onder de indruk geraakt van de ontdekkingstocht door de geschiedenis en van het consequente patroon dat de Jihad door de tijd weet te handhaven; sommige leuzen van 1.400 jaar geleden zijn dezelfde als we nu horen!

Dit dossier wil de slachtoffers van de Jihad aan de vergetelheid ontrukken en is daarom aan hen opgedragen; hun stem wordt gehoord in de ooggetuigen verslagen die in de tekst zijn opgenomen.

2. De eerste Veroveringen

2.1 Mohammed en Arabië 570 tot 632

Oorzaken van het militaire succes

Sommigen zeggen dat het militaire succes van de volgelingen van Mohammed is veroorzaakt doordat het Perzische en het Byzantijnse Rijk verzwakt waren, doordat ze al meer dan een eeuw met elkaar in een militair conflict verwickeld waren. De verzwakte positie van deze beide grootmachten maakte het gemakkelijker voor een derde macht om militaire overwinningen te boeken. De bevolking was uitgeput door de aanhoudende oorlogen en steunde de Arabische troepen omdat ze van hen verbetering verwachtten.

Een andere mogelijke verklaring is een grote pestepidemie die in 542 het oostelijk Middellandse Zeegebied trof. Dat was de zogenaamde Pest van Justinianus die vooral het Byzantijnse Rijk ernstig had verzwakt. De snelle neergang en vernietiging van het Perzische Rijk is echter meer te danken aan de ligging van de hoofdstad Ctesiphon in het westen, vlak bij het huidige Bagdad. Toen Ctesiphon eenmaal was ingenomen was het centrale gezag weg en kon het Perzische Rijk gemakkelijk worden verslagen.

(5),(14)

Mohammed

Mohammed was de zoon van Abdullah ibn' Abd al-Muttalib en Aminah Wahab en werd in 570 in Mekka op het Arabische schiereiland geboren. In het Zuiden langs de kust van het Arabische schiereiland regent het vaak en er is veel plantengroei, terwijl het Noorden een onherbergzame woestijn is met enkele meestal droge rivieren. Er wonen Arabische bedoeïenen die in kleine stamverbanden rondtrekken en op sommige plaatsen woonde ook Christenen en Joden.

Mohammed slaagde erin de Arabieren naar de Islam te lokken met het vooruitzicht op buit en door de belofte van redding voor hen die stierven voor de Islam. Daarmee maakte hij het voor zijn volgelingen aantrekkelijk om op rooftocht te gaan. De overvallen op karavaan uit de vroege jaren van de Islam werden spoedig oorlogen op grote schaal die rampzalig zouden blijken voor de landen die erdoor werden getroffen. De troepen van Mohammed slaagden er vrij snel in een aantal successen te boeken en binnen 20 jaar na de dood van Mohammed in 632 was de basis voor immens een islamitisch rijk gelegd. (14)

De schade

De Amerikaanse historicus John William Draper schrijft in zijn "Geschiedenis van de intellectuele ontwikkeling van Europa":

“De Islam ontnam het Christendom meer dan de helft en verreweg de beste helft van zijn bezit. Het Christendom werd op zijn glorierijkste plaatsen verdreven: uit Palestina, waar zijn heiligste monumenten liggen; uit Klein-Azië, waar de eerste kerken stonden; uit Carthago, dat in de hoogmoedige doctrine van de Keizer de

niet meer controleerbare Westelijke kerk vertegenwoordigde; uit Egypte, aan wiens Alexandrische centrum de Christelijke dogma's werden gesmeed en de Christelijke canon gecompileerd werd. In een periode van twaalf jaar na de dood van Mohammed hebben de Arabieren 36.000 metropolen, steden en vestingen in Perzië, Syrië en Afrika gesloopt, 4.000 kerken vernield en meer dan 1.400 moskeeën gebouwd ”

Hans Jansen over Mohammed:

“Mohammed's uitspraken zijn overgeleverd in een zestal canonieke verzamelingen. Mohammed's leven is beschreven in een aantal klassieke biografieën, waarvan de oudste die van Ibn Ishaq is. Dit boek dateert mogelijk van ongeveer 750. Dat is meer dan een eeuw na de dood van Mohammed. (...)

Die islamitische overleveringen over wat Mohammed zoal gedaan heeft, zijn in moderne ogen verontrustend van inhoud en strekking, zeker indien dit als voorbeeld voor moderne Moslims moet gelden. Mohammed heeft weerloze krijgsgevangenen die zich aan hem hadden overgegeven, laten executeren. Mohammed heeft rond zijn woonplaats karavanen, oases, steden en dorpen overvallen en beroofd, en de inwoners als slaaf verkocht. Mohammed heeft een huwelijk met een jong meisje gesloten, en haar toen zij negen jaar oud was ontmaagd.

Mohammed heeft op één dag zes- tot negenhonderd Joden onthoofd. De beschuldiging tegen hen luidde dat zij onderhandelingen hadden geïnitieerd met anderen, die zich ook door Mohammed bedreigd voelden. Er zit trouwens ook nogal wat Jodenhaat in de Koran, een tekst die volgens de islamitische theologie het letterlijke woord van God is; dat wil zeggen, Moslims geloven dat Mohammed heeft gezegd dat de engel Gabriël heeft gezegd dat God deze woorden gezegd heeft.

Een zekere Bill Warner heeft het nageteld en classificeert 10.6% van de tekst van de Koran als anti-Joods, tegen 6.8% van de tekst van Mein Kampf, een boek van de hand van de Duitse staatsman A. Hitler. Maar het spreekt vanzelf dat zoiets lastig uit te rekenen en te controleren is.

Mohammed heeft opdracht gegeven tot een aantal sluipmoorden, onder andere op een zwangere dichteres die hem bespot zou hebben. Mohammed behandelde vrouwen als oorlogsbuit. (...) [<http://hoeiboel.blogspot.com/search/label/Arabist%20Jansen>]

Epilepticus

Mohammed leed aan epileptische aanvallen die hallucinaties veroorzaakten en die hem deden geloven dat hij daardoor de woorden van Allah kreeg ingegeven. In 610 ontvangt hij als hij in een grot mediteert, zijn eerste van vele boodschappen. Ze zijn later opgetekend in de Koran, die hij volgens de overlevering rechtstreeks van Allah zou hebben gekregen. Aantoonbaar is dat Mohammed zeker een deel van de inhoud van de Koran in een verbasterde vorm ontleende aan andere bronnen, onder welke het Oude Testament en het Nieuwe Testament een belangrijke plaats innemen.

Rond 612 begon Mohammed zijn eerste preken te houden en om legitimiteit te geven aan zijn boodschap, zei hij dat de tekst afkomstig was van een God die hij Allah noemde. Niemand mocht de woorden veranderen om alle kritiek bij voorbaat uit te sluiten. Hij begon te vertellen dat God hem als zijn boodschapper had gekozen en dat er een God was die tot hem sprak tijdens zijn epileptische aanvallen. Dat ging zogenaamd via de engel Jibril (Gabriël). (...)

Zijn eerste bekeerling was zijn eerste vrouw Khadidja; zij was voor haar bekering Christen. Door haar raakte de analfabete Mohammed bekend met de Bijbelse verhalen en dat lijkt de reden dat hij verbasterde delen van de Bijbel heeft opgenomen in de Koran. In Mekka kreeg Mohammed de steun van zijn oom Abu Talib, maar al snel kwam er weerstand tegen Mohammed's boodschap.

In 619 overleed Khadidja en daarna ook zijn oom Abu Talib. De Quraish aristocratie in Mekka maakte daarna plannen om hem te vermoorden en in 622 maakte hij met Aboe Bakr de lange reis, die bekend staat als de verhuizing, de Hidjra naar Jathrib. Die stad werd vanaf toen Medinat al-Nabi, of Medina genoemd, de 'stad van de Profeet'. Deze vlucht markeert het begin van de islamitische jaartelling. (14)

Aantrekkelijkheid

Een belangrijke reden voor velen om tot de Islam toe te treden was het vooruitzicht om de vijand te kunnen plunderen en ook omdat de gevangene vrouwen door Mohammed onder zijn volgelingen werden verdeeld. Het waren dus geen verheven redenen waarom Mohammed zijn eerste bekeerlingen kreeg in Medina. Hij had ook veel tegenstanders onder de Arabieren daar. Prominent onder hen waren de dichters. Mohammed liet een aantal van hen vermoorden om hun tegenwerking en kritiek te stuiten.

M.A. Kahn concludeert:

”In ieder geval is de grondlegging van de Islam door Profeet Mohammed en de daarop volgende geschiedenis, overdekt met talloze veldslagen en oorlogen, die honderden miljoenen levens hebben gekost.” (2)

Bat Ye'or schrijft:

“De Arabische kolonisatie ging vergezeld met de deportatie van dhimmi bevolkingen (...) De werkers werden gedeporteerd naar regio's waar de bevolking was gedeceimeerd en in slavernij weggevoerd (...) Syriërs, Kopten, Armeniërs, Joden, Christelijke Nestorianen, Melkieten en Hindoes werden in de loop van de Arabische kolonisatie gedeporteerd. (1) ”

Dit is in flagrante tegenspraak met de beweringen van sommige pro-Islam schrijvers, die ons willen doen geloven dat de Islam op vreedzame wijze zou zijn verspreid!

2.2 Jihad in Arabië

Rooftochten en veldslagen

Binnen een jaar na zijn vestiging in Medina begon Mohammed regelmatig de karavanen van de Mekkanen te overvallen, als die Medina voorbijtrokken. Zo organiseerde hij tussen 622 tot 630 ongeveer 66 van dergelijke strooptochten en oorlogen, waarvan hij er persoonlijk 28 leidde (4). De Arabieren waren van oudsher gewend om af en toe karavanen van andere Arabieren en andere doortrekkende kooplieden te overvallen. Deze rooftochten waren algemeen geaccepteerd. De belangrijkste rooftochten en veldslagen waar Mohammed zelf aan deel nam worden door M.A. Kahn (2) genoemd:

In 623 was dat: Waddan, Safwan en Dul-Ashir,

624: Nakhla, Badr, Banu Salim, Eid-ul-Fitr, Zakat-ul-Fitt, Qaynuda, Sawiq Ghaf-tan en Bathan;

625: Ohud, Humra-ul-Asad, Banu Nadir en Dhatur-Riqa;

626: Badru-Ukhra, Dumatul-Jandal en Banu Mustalaq Nikah;

627 de Loopgraaf, Ahzab, Banu Qurayza, Banu Lahyan, Ghaiba en Khaybar;

628 de tocht naar Hodaybiya en

630: de verovering van Mekka, Hunsin en Tabuk;

In het totaal waren dat 28 belangrijke rooftochten en veldslagen waaraan Mohammed persoonlijk deelnam. Het valt daarom niet moeilijk te verdedigen dat het begin van de verspreiding van de Islam met nogal wat geweld gepaard is gegaan. We zullen enkele gebeurtenissen nu wat nader bekijken.

De overval van Nakla (2)

In januari 624 stuurde de Profeet een groep strijders onder commando van Abdullah ibn Jahash op pad om een Mekkaanse karavaan aan te vallen bij de plaats Nakla, op negen dagreizen van Medina en slechts twee dagen van Mekka. Toen hij hem op weg stuurde, gaf de Profeet hem een brief mee en beval hem die pas te openen nadat ze twee dagen op reis waren. Abdullah opende de brief na de voorgeschreven tijd en las:

“Als je deze brief van mij hebt gelezen, ga dan verder tot je bij Nakhla bent tussen Mekka en Al-Taif. Ga daar in hinderlaag en wacht op de Quraish karavaan”.

Abdullah en zijn mannen deden dit. (...) Toen de karavaan binnen hun bereik kwam, vielen zij die aan: een lid van de karavaan werd gedood en twee werden er gevangen genomen en nog een ontsnapte. Ze keerden naar Medina terug met de karavaan en de twee gevangenen.

Het was de heilige maand Rajab, een van de vier maanden van het jaar dat vechten en bloedvergieten verboden was in de Arabische traditie. Deze inbreuk op de eeuwenoude traditie veroorzaakte grote verontwaardiging en protest bij de burgers van Medina, onder wie een aantal volgelingen van Mohammed. Dit bracht de Profeet in een vervelende situatie. Hij probeerde zich in eerste instantie te distantiëren en de schuld op de daders te leggen. Maar toen hij bemerkte dat Abdullah en zijn metgezellen daardoor gedesillusioneerd raakten (wat ontmoedigend zou zijn voor toekomstige overvallen) kwam Allah snel met het verlossende woord om het bloedvergieten te rechtvaardigen, zelfs als het in de gewijde maand plaatsvond.

“Zij vragen u omtrent het vechten in de heilige maand. Zeg: "Het vechten hierin is een grote overtreding, maar de mensen van de weg van Allah af te houden en Hem ondankbaar te zijn en (de toegang tot) de Heilige Moskee (te verhinderen) en haar mensen er van te verdrijven, is bij Allah een grotere zonde; en vervolging is erger dan doden." En zij zullen niet ophouden, u te bevechten, totdat zij u van uw geloof hebben afgebracht, als zij kunnen.....”
[Koran 2:217]

Het moet worden vermeld, dat voorafgaand aan deze overval, Mohammed's gezelschap in zeer behoeftige omstandigheden verkeerde. Daarom had deze overval voor Mohammed's gemeenschap een speciale betekenis en deed dit hen geloven dat de rijke buit hun speciaal was bezorgd om hun ontberingen te verzachten. Voor Mohammed en zijn gemeenschap markeerde dit de start van plundering en beroving van niet-Moslim karavanan als belangrijkste middel van bestaan.

(2)

De slag bij Badr tegen Mekka in 624 (5)

Twee maanden later, in maart 624, deed zich opnieuw de mogelijkheid voor een karavaan te onderscheppen, namelijk die van Abu Sofyan die terugkeerde uit Syrië naar Mekka. Mohammed kon beschikken over een leger van ruim 300 man. De Moslims misten de karavaan zelf, maar troffen wel het Mekkaanse leger aan, dat gestuurd was om de karavaan te beschermen in een reactie op de overval bij Nakla. Het Mekkaanse leger telde tussen de 700 en 1000 man (2). De Slag bij Badr liep voor Mohammed uit op een klinkende overwinning. Doordat Mohammed de waterbronnen onklaar had gemaakt, trokken de Mekkanen zich vrij snel terug. De Mekkanen verloren ca 50 man en er werden er ongeveer evenveel gevangen genomen. Mohammed verloor 15 man. Op bevel van de Profeet werd een aantal van de gevangenen op het slagveld op wrede wijze gedood. De strijd van Badr in 624 markeert het begin van de islamitische Jihad.

In Medina leefden drie verschillende Joodse stammen. In de eerste fase van zijn prediking heeft Mohammed geprobeerd hen voor zijn nieuwe godsdienst te winnen, maar dat lukte hem niet. In 624 werd de stam Bani Qainuqa uit Medina verbannen en in 625 de Banu Nadir.

De Slag bij Oehoed in 625

Na de nederlaag bij Badr mobiliseerden de Quraish een groter leger en ze vielen Mohammed aan terwijl hij in Medina was. De slag die volgde vond plaats op de heuvel Oehoed in de buurt Medina. Voor dit gevecht begon beloofde Mohammed zijn volgelingen opnieuw de overwinning en stelde hen in het vooruitzicht, dat ze zouden kunnen plunderen, net als na de Slag bij Badr. Door deze plunderzucht dreigde echter voor Mohammed voor de eerste keer een nederlaag.

Terwijl de Quraish zich terugtrokken, lieten ze hun tenten onbeheerd achter en een deel van Mohammed's leger begon te plunderen. Toen Mohammed's boogschutters zagen dat hun kameraden de achtergelaten tenten van de Quraish plunderden, verlieten ze hun positie op de heuvel en gingen naar beneden om te delen in de buit! De Quraish zagen dat de aanval van de boogschutters was gestopt en ze hergroepeerden zich en vielen de Moslims aan. Dit leidde tot een bloedbad onder de Moslims en Mohammed zelf werd gewond door een aanval van Khalid-Ibn-Walid, de Quraish generaal. Zo eindigde de Slag om de Oehoed heuvel in een nederlaag voor Mohammed.

Ondertussen viel Mohammed in augustus 625 de Joodse stam Banu Nadir uit Medina aan en verbande die uit de stad. Maar omdat hij door de nederlaag bij Oehoed geschrokken was stopte hij tijdelijk met het aanvallen van Mekkaanse karavanen. De Quraish dachten dat ze van hem af waren en namen verder geen actie, wat Mohammed de tijd gaf om zijn troepen en materialen aan te vullen en in 626 begon hij weer Mekkaanse karavanen aan te vallen. Door deze meestal succesvolle overvallen hadden de Moslims een overvloed aan goederen, kamelen en slaven. Een aantal in de buurt wonende niet-Moslim stammen sloten zich min of meer uit lijfsbehoud bij Mohammed aan en gingen mee op zijn rooftochten. (1)

De slag bij de gracht van Medina in 627

De hervatting van de aanvallen op de Mekkaanse karavanen maakte de Quraish duidelijk de ze nog niet van Mohammed af waren en daarom begon Abu Sufyan zich in april 627 voor te bereiden op een tegenaanval. Hij verbond zich met een aantal naburige stammen die al van Mohammed's aanvallen te lijden hadden gehad. Een strijdmacht van 7 tot 10.000 man verzamelde zich achter Abu Sufyan, terwijl Mohammed daar slechts ca 3.000 man tegenover kon stellen. (1)

Deze keer gebruikte Mohammed de list om een gracht te graven rond Medina. Hij deed dit op aanraden van de Pers Salman. In de aanval op een bewegend doel zoals karavanen, speelde een statische verdediging geen rol, dus toen de Quraish Medina naderde, werden ze verward door de gracht en ze maakten zich op voor een lange belegering. Toen de strijd echter langer ging duren en de weersomstandigheden verslechterden, met zandstormen, hagel en regen, besloten enkele van de bondgenoten zich terug te trekken uit de strijd, met als voorwendsel de aanvaarding van de Islam. Uiteindelijk besloten ook de Quraish dat het beleg niet kon doorgaan en trokken zij zich terug naar Mekka.

De slag met de Banu Quraizah in 627

Na de Slag van de gracht en na het verliezen van de slag van Mu'tah tegen de Byzantijnen, keerde hij zich tegen de Joodse stam Banu Quraizah. Mohammed had in het begin van zijn optreden geprobeerd in de gunst van de Joden te komen, maar ze wezen hem af. Omdat ze zich bleven verzetten tegen zijn aanspraken als Profeet, beschuldigde hij hen ervan dat zij de voorwaarden van hun overeenkomst met hem hadden geschonden. Er werd hun bevolen om de wapens neer te leggen en te vertrekken. De Joden vonden het voorstel belachelijk. Daarop belegerde Mohammed hun vesting gedurende vijftwintig dagen. Daarna nam Ali de vesting in waarbij alle Joden gevangen werden genomen.

Mohammed beval daarop dat alle 800 volwassenen mannen van de Banu Quraizah vermoord moesten worden, waarbij het al dan niet volwassen zijn werd vastgesteld aan de hand van de aanwezigheid van schaamhaar. Ze werden met het zwaard onthoofd en Mohammed onthoofde persoonlijk twee van de Joodse hoofdmannen. De afgehakte hoofden werden voor Mohammed opgestapeld.

De vrouwen en kinderen werden als slaven verkocht en hun bezittingen werden verdeeld onder de Moslims, waarbij Mohammed een vijfde deel voor zichzelf reserveerde. Hij juichte de massamoord op de Joden toe en zei tegen zijn volgelingen dat het zich toe eigenen van de vrouwen van de Joden een legitieme buit was. Mohammed nam zelf de mooie Joodse Rayhana als concubine en bracht met haar de nacht door die volgde op de moord op de mannen.

Daarmee waren er geen Joden meer in Medina en Mohammed richtte zich nu op Khaybar waar ook een grote Joodse gemeenschap was en mede om de steun die hun leider had gegeven aan Mohammed's tegenstanders in de slag bij de gracht van Medina. (14)

Mohammed en het Verdrag van Hudaibiya in 628

Volgens de islamitische vrede van tien jaar, de Hudna die gebaseerd is op de Koran, is een vrede met de ongelovigen geen echte vrede, maar een voorbereiding op oorlog tegen hen. Na de slag van gracht in 627 hebben de Quraish niet meer met de Moslims gestreden die Mohammed omsingelden in Medina. Dus Mohammed besloot dat het tijd werd voor hem om het initiatief te nemen en een Jihad te starten tegen de Quraish. Hij vermomde zijn agressie tegen Mekka slim als een Hadj bedevaart naar Mekka.

Mohammed stuurde Othman, een van zijn handlangers, naar Mekka om de verdediging te bespioneren. Othman had ook een ontmoeting met de Quraish leiders om te onderhandelen over een eventuele entree in Mekka voor de Moslims en Mohammed. Vlak voordat de Moslims klaar waren om de wapens op te nemen en Mekka aan te vallen keerde Othman terug met Suhail Ibn Amr, een vooraanstaande burger van Mekka die door de Quraish werd gestuurd om over een verdrag te onderhandelen. Dit werd het Verdrag van Hudaibiya. In de volgende twee jaar deden veel volgelingen van Mohammed alsof ze de Islam hadden verlaten en vestigende zich in Mekka. Zo ging de voorbereiding door van de uiteindelijke invasie van Mekka. Mohammed was helemaal niet van plan zich aan het verdrag te houden, zoals we verderop zullen zien. (14)

De Joden van Khaybar in 628

In mei 628 trok de Profeet met een leger van 1.600 man op tegen de Banu Nadir in Khaybar. Ze naderde de plaats in de nacht zonder te zijn opgemerkt. Toen de mensen van Khaybar s'ochtends de stad verlieten om te gaan werken, stuitten ze op de Moslims en vluchtten terug. Er ontstond een gevecht waarbij 93 Joodse verdedigers en 19 Moslims sneuvelen. Ook Kanina, de leider van de Banu Nadir werd gevangen genomen. Hij had zijn kostbaarheden verborgen en Mohammed hoorde dit van een overloper. Kanina werd gemarteld om hem de bergplaats van de kostbaarheden te ontfutselen. Uiteindelijk werd de schat gevonden en Kanina werd vermoord. (2)

Na de zege werden de weerbare mannen vermoord en de vrouwen en kinderen gevangen genomen. De vrouwen werden volgens Ibn Ishaq)* verdeeld onder de Moslims. Daarbij was ook Safiyah, de 17-jarige vrouw van Kanina. Toen Mohammed haar had gezien, was hij onder de indruk van haar schoonheid en hield haar voor zichzelf en "trouwde" met haar. (2) Volgens sommigen is Mohammed in 632 door haar vergiftigd.

In 628 was Mohammed nog niet sterk genoeg om Mekka te veroveren en daarom wendde hij zich tot de vorsten van Yamana, Oman en Bahrain. Hij liet hen weten dat hij zich als Profeet beschouwde en drong erop aan dat zij zich tot de Islam zouden bekeren. Daarop werd negatief geantwoord. Mohammed stuurde ook afgezanten naar de Byzantijnse keizer Heraclius en naar de Byzantijnse gouverneur van Egypte. In Constantinopel werd zijn boodschap met hoongelach ontvangen. De Byzantijnse gouverneur van Egypte stuurde een weigering en voegde er als vriendelijk gebaar twee mooie slavinnen bij. Mohammed nam Marya de Koptische die de jongste van de twee was, aan als een van zijn concubines (2).

)*Mohammad Ibn Ishaq Ibn Yasar, geboren in 704 in Medina, gestorven in Bagdad in 767/770. was een Moslim historicus en is bekend geworden doordat hij mondelinge overleveringen over Mohammed samenvoegde tot zijn eerste biografie, Sirat Rasul Allah (Het leven van Allah's Boodschapper) (5)

Slag bij Mu'tah tegen het Byzantijnse Rijk in 629

In september 629 werden Mohammed's troepen verslagen bij Mu'tah in het grensgebied van Syrië, waarbij twee van zijn aanvoerders sneuvelen.

Aangemoedigd door de overwinning bij de gracht, liet Mohammed zijn oog vallen op de staten in het noorden van Arabië. Hij had vóór 610 de welvarende steden bezocht, toen hij voor zijn eerste vrouw Khadija met karavanen op pad was.

Mohammed stuurde aan de Byzantijnse en Perzische keizers een ultimatum "Omarm de Islam en u zult veilig zijn". De Perzische en Byzantijnse keizers waren verbijsterd door deze belediging en ze waren zich niet bewust van de dreiging die deze uitnodiging inhield.

Mohammed was op zoek naar een spectaculaire overwinning, omdat Mekka nog steeds onoverwonnen in het Zuiden lag en omdat de Quraish van Mekka toenadering zochten tot de Perzen en de Byzantijnen. Hij benoemde zijn slaaf Zaid, die een van zijn vroegste be-

keerlingen was, tot de leider van zijn veldtocht en hij gaf hem een leger van 30.000 man mee.

In de zes dagen dat de strijd duurde, sneuvelde alle drie de islamitische leiders de een na de andere, nadat ze het commando op zich hadden genomen. Als eerste sneuvelde Zaid ibn Haritha die doorboord werd door een speer, daarna sneuvelde Jafar ibn Abi Talib en vervolgens Abdullah ibn Rawaha. Alleen Omar koos toen voor de vlucht de woestijn in. Na zijn dood vroegen de troepen Khalid ibn al-Walid om het bevel op zich te nemen, wat hij accepteerde.

Toen Khalid ibn al-Walid het bevel op zich nam, waren zijn linies al doorbroken en hadden de Byzantijnen de Moslims bijna verslagen. Khalid-Ibn-Walid probeerde zijn strijders aan te sporen en beloofde hen een rijke buit. Hij bleef de schermutselingen met de Byzantijnen gaande houden en trachtte een open veldslag te voorkomen. Hij hergroepeerde s' nachts zijn troepen met de bedoeling de Byzantijnen te laten denken dat er versterkingen uit Medina waren aangekomen. De cavalerie kreeg opdracht zoveel woestijnzand opwerpen als ze konden, om de indruk wekken dat er nog meer versterkingen arriveerden. Toen het de volgende ochtend op de strijd aankwam, onttrokken de Byzantijnen zich aan het conflict en ook de islamitische strijdkrachten braken op en trokken terug naar Medina.

In februari 630 stuurde Mohammed een leger onder Amr ibn Al-As naar de Christelijke stammen van Oman en beval hen islamiet te worden en belasting te betalen, wat sommigen ook deden. Anderen werden tot overgave gedwongen en moesten de helft van hun land en andere bezittingen afstaan om hun Christelijke geloof te mogen behouden. Ze moesten ook Arabisch gaan spreken in plaats van hun eigen taal. (2).

Mohammed neemt in 630 Mekka in

De inname van Mekka vond plaats in 630 onder het voorwendsel, dat Mohammed Verdrag van Hudaibiya had ingetrokken. Het Verdrag werd gebruikt om de niet-Moslims te misleiden. Dit is wat onder de Moslims bekend is als Taqija en misleiding betekent.

Ook tegenwoordig handelen Moslims nog in de geest van het Verdrag van Hudaibiya. Een mooi voorbeeld hiervan is de uitspraak van Yasser Arafat op 10 mei 1994 in de moskee van Johannesburg, toen hij een antwoord moest geven aan degenen die hem verweten dat hij de Oslo Akkoorden had ondertekend. Hij zei daarop dat hij had getekend in overeenstemming met het Verdrag van Hudaibiya.

Voor de bevolking van Mekka, die hun besten strijders hadden verloren bij Badr, Oehoed en Medina, was de enige optie om de voorwaarden van Mohammed te aanvaarden. Hij verklaarde dat Mekka het centrum zou blijven van het nieuwe geloof. De Hadj bedevaart zou worden voortgezet en alle Moslims zouden de Hadj moeten doen, wat voorheen alleen de heidense Arabieren deden. Daardoor konden de Mekkanen hun economische voordelen behouden en hun stad bleef het middelpunt van het nieuwe geloof.

Zo kon Mohammed in 630 naar Mekka terug keren. De Kaabah werd veranderd in een heiligdom waar slechts de ene God werd aanbeden en de 360 afgodsbeelden, die er tot dan toe

stonden, werden kapot gegooid en daaraan deed Mohammed zelf mee. (...) Volgens de islamitische traditie werd de Kaabah hierdoor weer het middelpunt van de aanbidding van de god Allah, zoals het na de schepping van de aarde bedoeld zou zijn geweest.

In oktober 630 verzamelde Mohammed ongeveer 30.000 man ruiters en voetvolk om een nieuwe aanval te plegen tegen de Byzantijnse grens in Syrië (...). Hij stuurde boodschappers naar de diverse hoofden met de eis over te gaan tot de Islam of jizya te betalen. Yohana (Johannes) ibn Ruba, de Christelijke vorst van de Ayla stam, sloot een verdrag met Mohammed. Ze kwamen overeen de jizya te betalen als bescherming tegen een aanval op zijn volk.(...) Daarna wilde Mohammed verder het Syrische gebied in trekken, want dat was het hoofddoel van zijn veldtocht. Midden in de voorbereiding kwam er een bericht van zijn spionnen dat zich een grote Byzantijnse strijdmacht aan de grens had verzameld om tegen de Moslims op te trekken. Daarop zonk hun de moed in de schoenen en was Mohammed gedwongen zich terug te trekken (2).

De dood van Mohammed in 632

Mohammed begon zijn veroveringen met de moord op de 800 Joden van de Banu Quraiziya stam. In 632 stierf hij, volgens sommigen doordat hij werd vergiftigd door Safiyah, een van zijn Joodse vrouwen. Het zou de wraak zijn voor de marteling en onthoofding van haar echtgenoot Kinana, de hoofdman van de Banu Nadir stam.

Op zijn sterfbed gaf Mohammed volgens zijn biografen drie instructies: alle heidenen van het Arabische Schiereiland verwijderen, de buitenlandse delegaties geschenken geven en ze respecteren zoals hij gewoon was geweest. Mohammed had bij zijn leven al een groot gedeelte van de stammen op het Arabische Schiereiland verenigd en hij droeg zijn opvolgers op de uitbreiding van het Rijk voort te zetten. Als gevolg van deze instructie verbande de tweede Kalief, Omar, de Joden in 638 en toen hij in 644 stierf waren er in Arabië geen Joden en Christenen meer overgebleven.

De rechtgeleide kaliefs tussen 632 en 661 en de machtstrijd na de dood van Mohammed

Mohammed werd opgevolgd door de kaliefen. De eerste vier worden door de Soennieten Rasjidoen, of wel de rechtgeleide kaliefen genoemd.

Mohammed's dood markeerde de eerste machtsstrijd tussen de oorspronkelijke niet-islamitische bekeerlingen in Medina en de latere Moslim Quraish van Mekka. De Moslims uit Medina wilde een van hun mensen tot Kalief uitroepen. Hun wensen werden afgewezen door de Mekkanen en Abu Bakr werd Kalief, Mohammed's schoonvader. Abu Bakr was een algemeen aanvaarde kandidaat omdat hij een van de eerste volgelingen was van Mohammed en met hem gevlucht was naar Medina. In 632 werd Aboe Bakr Kalief en in de twee jaar tot zijn dood in 634 wist hij het gehele Arabisch Schiereiland te veroveren.

Na Aboe Bakr werd Omar ibn al-Khattab de tweede Kalief. Hij regeerde van 634 tot 644. Tijdens zijn leven veroverde hij zowel delen van het Byzantijnse Rijk als grote delen van Perzië. Hij veroverde ook Jeruzalem. Ook het huidige Egypte en Syrië vielen betrekkelijk

vlug in Arabische handen door de daar heersende onvrede met het Byzantijnse bestuur. Omar was ook een vroege bekeerling, die met Mohammed had gevochten tegen de Mekkanen. De Mekkanen verzekerde daarmee dat het Kalifaat niet doorgeven kon worden aan Medina.

Nadat Omar werd vermoord, werd in zijn plaats Uthman ibn Affan als de derde Kalief gekozen en hij regeerde van 644 tot 656. Hij breidde het rijk uit tot heel Perzië en delen van Noord-Afrika. Ook veroverde hij Cyprus. Deze eerste drie kaliefen waren allemaal afkomstig uit de Quraish en zij waren Mohammed gevolgd naar Medina. Onder Uthman begon het proces van officiële codificatie van de verzamelde teksten van de Koran.

In 656 volgde Ali de schoonzoon van Mohammed, Uthman op als vierde Kalief. Het is tegen de achtergrond van de moorden op Omar en Uthman, dat Ali uiteindelijk Kalief werd. Nadat hij Kalief werd begon hij de macht van de Quraish aristocratie te verzwakken, door de bestuurders te ontslaan die zij op verschillende plaatsen hadden aangewezen, zoals in Syrië en in Egypte. Maar Mu'awiya ibn Abu Sufyan, trotseerde Ali en weigerde om af te treden. Ali stond erop dat hij aftrad en stuurde een gewapende eenheid om zijn beslissing af te dwingen. Vanuit Syrië trok Mu'awiya tegen hem op en eiste het Kalifaat voor zich op. Het kwam tot een bloedige burgeroorlog, waarvan vooral Christenen het slachtoffer werden. Ali werd in 661 vermoord. Na de moord op Ali werd Abu Sufyan ibn Mu'awiya tot de Kalief uitgeroepen en daarmee was het leiderschap van de Arabische wereld, dat Abu Sufyan in 630 moest afgeven aan Mohammed, in 661 weer teruggegaan naar zijn clan. De Omayyaden, genoemd naar een verwant van de 'Profeet' Omayya, veroverden daarmee het Kalifaat en Mu'awiya stichtte het Rijk der Omayyaden (661-750).

De vrouwen van Mohammed

Mohammed huwde met talrijke vrouwen, van wie sommigen minderjarige waren. Daarmee gaf Mohammed het voorbeeld van wellustig gedrag aan andere Moslims. Zijn huwelijk met Khadija, de rijke weduwe dat 20 jaar duurde, was zijn enige normale huwelijk. Zij had haar plaats ingenomen, voordat hij zijn epileptische toevallen ging gebruiken om zich als een Profeet van Allah voor te doen. Na dit normale huwelijk met Khadija, begon hij een reeks huwelijken, zoals zijn huwelijk met Aisha, die de dochter was van zijn volgeling Abu Bakr. Deze Aisha was pas zeven jaar oud toen hij haar huwde!

De gebroeders Caner (3) noemen in hun boek "De Islam ontsluit" de namen van dertien vrouwen met wie Mohammed getrouwd was of die hij als concubine hield. We vermelden ze hier met het jaar dat het huwelijk of de relatie werd aangegaan: Khadija 595, Sauda 620, Aisja 623, Hafsa 625, Umm Salama 626, Zainab 626, Juweiriah 627, Zainab bint Jahsh 627, Raihana (Joods) 627, Mariya (Christelijk) 628, Umm Habiba 628, Safiyah (Joods) 629 en Maimoena 629.

Zainab was eerst de vrouw van zijn aangenomen zoon Zaid. Dus Mohammed liet zijn oog vallen op zijn schoondochter en hij vertelde Zaid, dat hij een gebod van Allah had ontvangen, dat Zainab voor hem was bedoeld. Hij vroeg Zaid te scheiden en trouwde zelf met haar!

Bekering tot de Islam is eenrichtingsverkeer

De Islam is een doodlopende weg, die men kan inslaan, maar er is geen weg terug want dan mag men worden gedood. Door de indoctrinatie die Mohammed begon, waren de nieuwe bekeerlingen na ongeveer een generatie hun voorouders vergeten. Met elke islamitische overwinning was er een massale slachting van degenen die weigerden zich te bekeren of jizya betalen. Er was ook een totale vernietiging van de voorislamitische cultuur, de onderwijsinstelling, de bibliotheken, etc. De geplande en bewuste afslachting van de priesterlijke en militaire klasse was om de veroverde bevolking zo veel mogelijk te verzwakken. Ze vergaten wie ze waren en hun nationale en culturele identiteit werd verdrongen door de nieuw opgelegde Arabische en islamitische identiteit. (14)

Mohammed's Jihad en de gevolgen

M.A. Kahn (2) stelt het volgende over de gevolgen van Mohammed's Jihad:

“De Jihad van de Profeet Mohammed, dat wil zeggen zijn gevecht voor de zaak van Allah, bestond uit veelsoortige acties: Vreedzame acties, acties met de nodige pressie en militaire actie, alles in dienst van de verspreiding van de Islam onder de Arabische volken en ook om het gebied van de Islam uit te breiden. In de loop van zijn profetische missie en speciaal na zijn vlucht naar Medina, kwam het idee van de Jihad de Islam binnen als een van de pijlers. De Profeet Mohammed had zijn kleine groep volgelingen daarmee veranderd in een belangrijke militaire macht binnen het Arabische schiereiland.

Het belangrijkste gevolg van zijn inspanning voor de zaak van Allah was de stichting van een krachtige islamitische staat, het latere Kalifaat van Medina. Tijdens deze fase in zijn loopbaan als Profeet formuleerde Mohammed drie basisregels voor jihadistische actie:

Gedwongen bekering van ongelovigen, vooral polytheïsten.

Imperialisme: de verovering van de landen van de polytheïsten, de Joden en de Christenen om daar de Islam te vestigen.

Slavernij en slavenhandel: bijvoorbeeld het in slavernij brengen en verkopen van de vrouwen en kinderen van de Banu Qurayza.

De Profeet vestigde daarmee naar de nauwgezette voorschriften van Allah een voorbeeldmodel voor de Jihad. Gebruikmakend van het Kalifaat van Medina, dat de Profeet als uitgangsstelling had gesticht, barstte de islamitische heilige strijders, de jihadies na zijn dood los over Arabië en breidde hun politieke domein uit tot in de verste hoeken ervan. (...)

De Profeet Mohammed had bij zijn volgelingen zo'n toewijding en onverschrokkenheid weten te wekken voor de belangen van de Islam, dat binnen een decennium na zijn dood de islamitische jihadies het grote Rijk van Perzië onder de voet hadden gelopen en onomkeerbare voortgang hadden geboekt tegen het sterkste

Rijk dat de wereld toen kende, namelijk Byzantium. Binnen een eeuw na zijn dood had de Islam 's werelds grootste Rijk (Kalifaat) gesticht dat zich uitstreckte van Arabië naar het oosten en Sindh (India), het had heel Egypte en Noord-Afrika veroverd en reikte naar het hart van Frankrijk in Europa" (2) .

3. Jihad verklaard

Voor we met de geschiedenis van de Arabische veroveringen verder gaan is dit de plaats om nader in te gaan op de achtergronden van de Jihad.

3.1 Profeet (5)

In de Tradities, Hadiths, waarin de handelingen en uitspraken van de Profeet staan opgetekend, hebben veel van deze overleveringen betrekking op de heilige oorlog; een paar voorbeelden:

“Jihad is uw plicht onder iedere heerser, of hij godvruchtig is of goddeloos.”

“Een dag en een nacht strijd aan de grens is beter dan een maand vasten en bidden”.

“Hij die sterft zonder deelgenomen te hebben aan de strijd, sterft zeker in ongelof.”

“Leer schieten want de ruimte tussen het doel en de boogschutter is een van de tuinen van het paradijs”.

“Het paradijs ligt in de schaduw van het zwaard”.

Al-Ghazali een moslimtheoloog en filosoof die is overleden in 1111, schreef het volgende over Jihad:

"(...) men moet minstens eenmaal per jaar op een Jihad gaan, dat wil zeggen, oorlogszuchtige razzia's of invallen, (...) men mag gebruik maken van een katapult tegen de niet-Moslims, als ze in een fort zitten, zelfs als onder hen vrouwen en kinderen zijn. Men kan hen verbranden en/of ze verdrinken (...) Als een persoon van de Mensen van het Boek - Joden en Christenen, is gevangen genomen is zijn huwelijk automatisch ingetrokken (...) en zijn vrouw wordt het rechtmatige eigendom van een Moslim. Men mag hun bomen omhakken. (...) Men moet hun nutteloze boeken vernietigen. Jihadi's kunnen buit verwerven naar believen (...) de Jihadi's mogen zoveel voedsel stelen als ze nodig hebben (...)"

Op het eerste gezicht is de Jihad voor alle Moslims een legitieme zaak en Allah maakte ook de plundering om buit te behalen legaal voor de Moslims:

“Eet van de buit die gij ontvangt als wettig en goed en vreest Allah. Voorzeker, Allah is vergevensgezind, genadevol.”

[Koran : 8:69]

3.2 Jihad als plicht

Het voeren van de Jihad, de 'heilige oorlog', is een plicht voor iedere Moslim. Het gebruik van geweld en terrorisme is zeker niet het enige middel om de Jihad in de praktijk te brengen en de "dar al-harb" te veranderen in de "dar al-Islam". Andere methoden zoals de demografische groei via hoge geboortecijfers (demografische Jihad) en de massa-immigratie (hijra-Jihad), de agitatie, de takyya (de techniek van list en bedrog) en het verwerven van strategische posities in de samenleving, worden eveneens aangewend om de islamheerschappij te vestigen. Iedere Moslim wordt geacht om zijn steentje bij te dragen...

Alhoewel de Islam één en ondeelbaar is, moet er een onderscheid worden gemaakt tussen de Islam ideologie en de gelovigen. (...) Het is volstrekt naïef om te veronderstellen dat het mogelijk is om een Europese variant van de Islam te creëren en de hier verblijvende Moslims af te snijden van de "oemma", de islamitische wereldgemeenschap. De enige mogelijkheid bestaat erin om de structuren van de Islam in Europa af te bouwen, de islamisering tegen te gaan en de invloed van de Islam terug te dringen. (12)

3.3 Koran over de Jihad (5):

'Strijdt tegen hen die niet in God geloven en niet in de laatste dag en die niet verbieden wat God en Zijn gezant verboden hebben en die niet de godsdienst van de waarheid aanvaarden uit het midden van hen aan wie het boek gegeven is, totdat zij naar vermogen onderdanig de schatting betalen'.

[Koran 2:193]

Het begrip Jihad kan worden verdeeld in:

- innerlijke Jihad of grote Jihad
- uiterlijke Jihad of kleine Jihad

De Innerlijke Jihad, ook wel grote Jihad genoemd, is de strijd tegen verleidingen en de strijd tegen het ego. Dit komt onder andere naar voren in onthouding tijdens de maand Ramadan en in het sjiisme in de vorm van rituele zelfkastijding tijdens Asjoera. Ook de vijf dagelijkse gebeden op tijd verrichten, ook als je het druk hebt, wordt als Jihad aangemerkt. De innerlijke Jihad is een plicht voor iedere Moslim.

De uiterlijke of kleine Jihad is vooral in oorspronkelijke betekenis, de gewapende strijd tegen degenen die de Islam of de eenheid van de islamitische heerschappij bedreigen. De uiterlijke Jihad wordt beschouwd als een collectieve verplichting onder verantwoordelijkheid van een islamitische heerser (Kalief). Dat wil zeggen dat er, wanneer een moslimstaat wordt bedreigd of aangevallen, voldoende mankracht wordt gemobiliseerd om het land te verdedigen. Het uiteindelijke doel van de uiterlijke Jihad wordt door deze groeperingen wel als de verwezenlijking van een moslimsamenleving door het invoeren van de sharia gedefinieerd.

3.4 Gewapende Jihad

De Jihad kan met militaire middelen worden gevoerd, zoals gebeurde tijdens de periode van de grote Arabische expansie in de zevende en achtste eeuw en later door de geislamitiseerde Turken in Europa.

Ze is gericht tegen drie groepen (2):

Tegen de afgodendienaren en ongelovigen, die weigeren zich aan het moslimgezag te onderwerpen, hetzij door de Islam te aanvaarden hetzij als dhimmi de jaarlijkse jizya te betalen.

Tegen diegenen die (als dhimmi's) onder moslimgezag staan maar weigeren de jizya te betalen of opstandig zijn.

Tegen diegenen die tegen de geestelijke leiding (de Imam) van het land opstaan, ook als het Moslims zijn (b.v. afvalligen), en tegen diegenen die een oorlog beginnen tegen Moslims.

De strategie van deze oorlog voorziet in het destabiliseren van de grenzen van “dar al harb” door ongeregelde troepen; het verbranden van dorpen, het maken van gevangenen of het plegen van massamoorden en plunderingen met de bedoeling om de inwoners te verdrijven en het mogelijk te maken dat de legers er kunnen binnentrekken.

(1) ”Het verdelen van de buit wordt geregeld door openbaringen in de Koran (zoals al uiteengezet) (...) Wanneer een overwinning de *dar al harb* verandert in de *dar al Islam*, worden de oorspronkelijke bewoners krijgsgevangenen (*harbis*). De Imam kan, al naar gelang de omstandigheden van het conflict, deze mensen veroordelen tot de dood, slavernij, verbanning of hij kan met hun vertegenwoordigers een verdrag van bescherming sluiten (*dhimma*), dat hen verandert in schatplichtigen (*dhimmis*). De dhimmi status is het directe gevolg van de Jihad en schort het oorspronkelijke recht van de overwinnaar op, zolang de overwonnenen schatting, jizya, betaalt en zich onderwerpt aan de Islam, in navolging van de Profeet toen hij de Joden en de Christenen onderwierp...”

(5) “De Jihad verbond de gebruiken van het militante nomadenbestaan met de omstandigheden waaronder Mohammed na zijn migratie naar Yathib (Medina) in 622 verkeerde toen hij werd vervolgd door de Mekkanen. Hij was zonder middelen van bestaan was en met zijn kleine groep volgelingen leefde op de zak van de bekeerlingen in Yathrib, de Ansar. Dit kon niet voortduren en dus begon de Profeet overvallen te plegen op karavananen die handel dreven met Mekka.

Als uitlegger van de wil van Allah combineerde Mohammed drie functies met elkaar: Ten eerste was hij de uitlegger van de wil van Allah. Ten tweede had hij als militair leider de politieke macht en ten derde oefende hij de rechterlijke macht uit door zich als rechter op te stellen. De rechtvaardiging vond hij in:

“Wie de boodschapper gehoorzaamt, gehoorzaamt daarmee Allah”
[Koran 4:82].

De Trias Politica was ver te zoeken! Hiermee rechtvaardigde Mohammed zijn vermeende rechten op het leven en de bezittingen van zijn heidense vijanden.

Volgens Ibn Ishaq sloot Mohammed in het eerste jaar van zijn verblijf in Medina een verdrag met de stammen in de stad, dat bekend is als het verdrag van Medina.

M.A. Kahn noemt twee bepalingen uit dit verdrag (2):

“Geen gelovige zal gedood worden voor het vergieten van bloed van een ongelovige, noch zal enige ongelovige worden bijgestaan tegen Moslims.

De polytheïsten (van Medina) mogen geen goederen of personen in eigendom nemen van de Quraish die onder zijn hoede staan, noch zal hij tussenbeide komen tegen Moslims

Deze bepalingen in het verdrag suggereren dat Mohammed naar Medina was gekomen met de bedoeling om een aanval te doen op de Quraish in zijn oude woonplaats Mekka, zoals spoedig daarna zou blijken.”

3.5 Bepalingen Gewapende Jihad (5)

Voordat zij ongelovigen aanvallen dienen de Moslims de niet-Moslims op te roepen tot aanvaarding van de Islam. Als zij de Islam aanvaarden door bekering of onderwerping is de oorlog verder niet nodig.

Als een Moslim echter ongelovigen aanvalt zonder oproep tot aanvaarding van de Islam is hij in overtreding maar er staat geen sanctie of vergoedingsregeling op omdat de aangevallene niet onder bescherming valt.

Als ongelovigen zich verzetten zijn alle middelen geoorloofd om hen te onderwerpen. Het is de plicht van de Moslims om hen met alle beschikbare middelen, listen en wapens aan te vallen (Ibn'Aabiden).

Het is niet toegestaan om gevangenen te verminken door b.v. oren en neus af te snijden.

Het is verboden vrouwen en kinderen te doden, evenals blinden, zwaar zieken en monniken in hun cellen en geestelijken die niet aan de strijd deelnamen.

De ongelovige die om genade smeekt dient te worden gespaard tot de heerser nader over hun lot beslist.

Indien er een verbintenis bij overgave is aangegaan dat levens gespaard worden dient dit na overgave te worden nagekomen.

Als de leidende Imam het in het belang van de Islam acht om vrede te sluiten is hem een vredesovereenkomst toegestaan.

Indien hij merkt of denkt dat het voordeliger is om die overeenkomst te verbreken, dan mag hij opnieuw de strijd aangaan.

3.6 Bepalingen over oorlogsbuit (5)

Na het eerste belangrijke succes van Mohammed werd er getwist over de verdeling van de buit waardoor het nodig was enige regelingen in te voeren. Er kwam een opdracht van Allah die de leidende Imam machtigt tot verdeling naar eigen inzicht na reservering van een vijfde deel:

Een vijfde deel van de buit is voor de leidende Imam die dit in drie gelijke delen verdeelt t.b.v. steun voor de wezen, het voeden van de armen en het ontvangen van reizigers, waaronder alle armere leden van de stam van de Profeet.

De leidende Imam heeft ook recht op een deel van de buit voor zichzelf en recht van eerste keuze.

Gevangenen maken deel uit van de buit. Tenzij er bepalingen in een vredesverdrag zijn mogen volwassen krijgsgevangenen gedood worden, in slavernij gevoerd, losgeld of hoofdelijke belasting opgelegd of vrijgelaten worden (maar dat laatste in principe niet voor niets).

Vrouwen, kinderen en andere gevangenen die niet meegenomen kunnen worden moeten achtergelaten worden op een verlaten plaats waar geen voedsel en water is: deze dienen van hongersnood en dorst om te komen maar het is onwettig ze te doden.

Indien bij verdrag niet-Moslims veiligheid in moslimgebied is toegezegd en/of Moslims in niet-moslimgebied dient dit strikt te worden nagekomen (bv. ter beperking van plunderingacties). Maar indien na verovering van gebied niet-Moslims langer dan een jaar in dit gebied verblijven, dienen deze alsnog Moslim te worden of ze worden dhimmi's.

3.7 Meninge

Huntington:

“De Islam heeft bloedige grenzen” (“Islam has bloody borders”)
[Foreign Affairs, 1993]

Bat Ye'or:

“Het doel van de Jihad is om de volken van de wereld te onderwerpen aan de wetten van Allah, zoals die door Mohammed zijn uitgevaardigd. De mensheid is verdeeld in twee groepen, Moslims en niet-Moslims. De islamitische gemeenschap, de *Ummah*, is in bezit van de gebieden die islamitisch zijn, de *dar al Islam*, het huis van vrede, die worden geregeerd door de *Sharia*; niet-Moslims zijn *harbis*, de inwoners van *dar al harb* het huis van oorlog. Dat wordt zo genoemd omdat het is

voorbested om in de toekomst islamitisch te worden, hetzij door oorlog (*harb*), hetzij door bekering van haar inwoners. Volgens de veertiende-eeuwse rechtsgeleerde Ibn Taimiya is het bezit van niet-Moslims te beschouwen als virtueel eigendom van de volgers van de ware religie (Islam). Daarom is de Jihad het middel, waardoor bezittingen die illegaal door niet-Moslims zijn verworven, worden teruggegeven aan de Moslims. Elke oorlogsdaad in de *dar al harb* is daardoor legaal en staat dientengevolge niet ter beoordeling.

Omdat de Jihad een permanente staat van oorlog inhoud, wordt het idee van vrede of overeengekomen tijdelijke wapenstilstand (*hudna*) afhankelijk gemaakt van de politieke situatie (*muhadana*). Deze wapenstilstanden mogen niet langer duren dan uiterlijk tien jaar en kunnen door de Imam eenzijdig worden opgezegd (...). De heilige oorlog, door islamitische theologen als een van de pijlers van het geloof beschouwd, is er bij alle Moslims ingehamerd; ze moeten bijdragen naar vermogen, in persoon, met hun bezittingen of in hun geschriften."

[Bat Ye'or, "The decline of Eastern Christianity under Islam" (1), (New Jersey, 1996)]

Huntington:

"(...) De grote verdeling onder de mensheid en de overheersende bron van conflict zal cultureel van aard zijn. De natiestaten zullen de machtigste spelers blijven wat betreft wereldzaken, maar de voornaamste conflicten in de wereldpolitiek zullen voorkomen tussen naties en groepen van verschillende beschavingen. De botsing der beschavingen zal de wereldpolitiek overheersen. De breuklijnen tussen beschavingen zullen de gevechtslinies van de toekomst zijn."

[Foreign Affairs, 1993]

Leon Uris:

"Voor ik negen was had ik de grondregel van het leven als Arabier al geleerd. Die luidde: ik tegen mijn broer; mijn broer en ik tegen mijn vader; mijn familie tegen mijn neven en de clan; de clan tegen de stam; en de stam tegen de wereld. En wij allemaal tegen de ongelovige.

["De Hadji"]

Hans Jansen:

"Zolang als de plicht om op Jihad te gaan (...) nog door groepen Moslims wordt geïnterpreteerd als een goddelijke opdracht om oorlog te voeren tegen de niet-Moslims in het Westen, hebben niet-Moslims maar twee alternatieven: **zich verdedigen of zelf Moslim worden.**"

4. Buren van Arabië

4.1 Perzië 634 tot 651

De Context

Het verhaal van de Arabische overwinningen in Perzië is een verhaal van vernietiging, vandalisme, wreedheid, het verbranden van bibliotheken, vernietiging van de vuurtempels van Zoroastriaanse verering en het afslachten van de burgers. Dit alles om ervoor te zorgen dat de beschaving nooit opnieuw zou opstaan na een islamitische overwinning.

De Islam verspreidde zich als een bosbrand over Perzië en veranderde de Perzen in bloedorstige wolven, net zoals de Arabieren. Zij gaven honderd jaar later dit geloof door aan de Turken en die zouden een paar honderd jaar later Byzantium en de Balkan aanvallen. Tegenwoordig hebben de Perzen (Iraniërs) slechts een vage herinnering aan hun voorislamitische verleden, maar de Perzische studentengemeenschap wordt zich er meer bewust van, hoofdzakelijk door Internet dat veel informatie over Iran geeft. (14)

Alvorens in te gaan op enkele belangrijke gebeurtenissen en veldslagen, wordt eerst het toneel getoond waarin de gebeurtenissen zich hebben voltrokken. Dat doen we aan de hand van een citaat van Bat Ye'or (1):

“Omstreeks 633 drongen Arabische legers, samengesteld uit stammen uit Jemen, de Hijaz en andere streken van Arabië, binnen in Babylonië en Syrië. De verovering strekte zich uit over een decennium en omvatte weliswaar een paar beslissende veldslagen, maar bestond voor het merendeel uit strooptochten en plunderingen van zowel dorpen als stedelijke gebieden. Deze veroveringen werden gesteund door Arabische stammen die Mesopotamië en de Syrisch-Palestijnse grenzen met Arabië in de voorafgaande twee eeuwen waren binnengedrongen en zich hier en daar hadden gevestigd. Sommige van deze stammen waren Christen geworden, waarbij ze nestoriaans of monofysisch waren, al naar gelang ze in Perzisch of Byzantijns gebied woonden. Als vazallen van deze staten werden ze geacht de grenzen te verdedigen en de dorpen en steden te beschermen tegen de rooftochten van rondtrekkende Bedoeïenen, die uit de woestijn kwamen.

In het licht van de Arabische immigratie en de vestiging op Perzisch en Byzantijns grondgebied hebben een aantal historici de theorie van een islamitische bliksemverovering geformuleerd. Zij hebben de suggestie gedaan dat het een geleidelijk proces was, dat zich uitstreekte over twee eeuwen, met een gestadige infiltratie van nomadische Arabieren in de streken met gevestigde beschavingen. Het uiteenvallen van de Perzische en Byzantijnse Rijken en het ineensstorten van hun defensie, maakte het mogelijk voor de zwervende stammen die waren verenigd onder de Islam, het land binnen te trekken. Ze kregen waardevolle steun bij het uitvoeren van hun strooptochten, van die Arabieren die zich aan de randen van Mesopotamië en Syrië hadden gevestigd. Deze stammen waren namelijk goed op de hoogte van de topografie in deze regio's.

Na de dood van de Profeet organiseerde Kalief Abu Bakr de invasie van Syrië, die Mohammed zich al had voorgenomen. Hij verzamelde stammen uit de Hijaz, Najd en Jemen en adviseerde Abu Ubayda die de leiding had over de operaties in de Golan (Palestina), om het platteland te plunderen. Bij gebrek aan geschikt wapentuig, kon hij zich beter onthouden van aanvallen op de steden. Tengevolge daarvan werd de hele regio van Gaza tot aan Ceasarea in de campagne van 634 geplunderd en verwoest. Vierduizend Joden, Christenen en Samaritanen, allemaal boeren die hun land verdedigden, werden afgeslacht. De dorpen in de Negev werden geplunderd door Amr bin al-As, terwijl de Arabieren het land onder de voet liepen, de communicatie afsneden en de wegen onveilig maakten.”

Korte berichten:

Gedurende de campagne van 634: “werd de hele regio tussen Gaza en Ceasarea verwoest; 4.000 boeren, Christenen, Joden en Samaritanen die slechts hun land verdedigden, werden vermoord.” (2)

De verovering Mesopotamië in 635-642 door Arabieren ging gepaard met plundering van kloosters en moord op monniken en monofisitische Arabieren en in Elam werd de bevolking vermoord. (2),(1).

Bat Yeór (1) vervolgt:

“Steden als Jeruzalem, Gaza, Ceasarea, Nabloes en Beth Shean raakten geïsoleerd en sloten hun poorten. In zijn preek op kerstdag 634 klaagde Bisschop Sophronius (patriarch van Jeruzalem) over de onmogelijkheid om de gebruikelijke pelgrimage naar Bethlehem te doen omdat de Christenen opgesloten waren in Jeruzalem: niet tegengehouden door tastbare banden, maar geketend door de vrees voor de Sarcenen, wier wilde baarbaarse en bloedige zwaarden hen opgesloten hielden in de stad. In Syrië kozen ghassidische en monofysisch Arabieren de kant van de Moslims. Sophorius bewees in zijn preek op de dag van Driekoningen van 636 de verwoesting van kerken en kloosters, de geplunderde steden, de velden die braak lagen en de dorpen die verbrand waren door de nomaden die het land overspoelden. In een brief aan Sergius, de Patriarch van Constantinopel in hetzelfde jaar, noemde hij de verwoestingen die waren aangericht door de Arabieren. In 636 stierven duizenden mensen als slachtoffer van de hongersnood en ziekten die het gevolg waren van de verwoesting. Een onderscheid moet worden gemaakt tussen het lot van de plattelandsbevolking en de stadsbevolking (...) Het platteland, vooral de vlakten met dorpen werd verwoest door de Bedoeïenen, die oogsten in brand staken en de boeren afslachtten en wegvoerden, het vee roofden en niets dan ruïnes achterlieten.

De stedelingen verkeerden in een andere positie. Beschermd door hun muren konden ze zich verdedigen of onderhandelen over voorwaarden van overgave in ruil voor het betalen van schatting aan de bedoeïenen hoofden. Dit onderscheid tussen landelijke gebieden en steden, dat in contemporaine geschriften wordt vermeld, is later bevestigd door islamitische historici. (...) In overeenstemming met de strategie van de Jihad, stond de afwezigheid van een verdrag de afslachting en het in

slavernij brengen toe van de veroverde bevolking, als ook het verdelen van hun bezittingen (onder de Moslims).”

Palestina werd uiteindelijk veranderd in een lege woestenij. De Arabieren trokken verder richting Armenië, waar de bevolking van Euchaita werd uitgemoord en degenen die aan de dood ontsnapten werden in slavernij gebracht. Volgens Armeense geschiedschrijvers werd de bevolking van Syrië gedecimeerd en velen werden gedwongen om de Islam aan te nemen. (1)

“De aanval op Babylonië vond plaats over twee fronten, die precies correspondeerde met de dichtheid van de Arabische bevolking; rond Ubulia in het zuiden en wat noordelijker langs de Eufraat in de regio van Hira. Er vochten grote aantallen Christelijke Arabische stammen aan de kant van de Perzen. Maar anderen die er al lang woonden werden aangetrokken door de te behalen buit en liepen over naar de Moslims. Het opperhoofd van deze stammen, de Banu Ijl, informeerde zelfs Kalief Omar in Medina over de onvolkomenheden in de Perzische defensie en vroeg hem zijn leger daar heen te sturen.

Geholpen door locale Arabieren, vooral door actie in het centrale gebied en zuidelijk langs de Eufraat en door troepenversterkingen uit Arabië, breidden de Moslims hun rooftochten uit naar de dorpen in het zuiden en het midden van Irak rond Madain (Ctesiphon). Na hun overwinning bij al-Qadisiyya in 636 trokken ze Sawad (Babylonië) binnen, de dorpen langs de Eufraat en de Tigris en trokken verder naar Tagrit aan de Tigris en Karkisiya aan de Eufraat.

Deze strooptochten werden door Omar gesteund die ook vanuit Medina versterkingen stuurde. De kloosters werden geplunderd, de monniken vermoord en de monofysische Arabieren afgeslacht, tot slaaf gemaakt of gedwongen bekeerd tot de Islam. In Elam werd de bevolking gedecimeerd en in Susa werden de notabelen aan het zwaard overgegeven. De verovering van Mesopotamië vond plaats tussen 635 en 642. Net als in Syrië lijkt het een gecombineerde operatie van Moslim legers en plaatselijke Arabieren die er al woonden te zijn geweest.” (1)

De brief van Kalief Omar al-Khattab aan de Perzische keizer Yazdgard III

“Aan de Sjah van de Fars (Perzen).

Ik voorzie geen goede toekomst voor u en uw volk, behalve als u mijn voorwaarden accepteert en u overgeeft. Er was een tijd dat uw land de halve wereld regeerde, maar zie hoe uw zon is ondergegaan. Op alle fronten zijn uw legers verslagen en uw volk is veroordeeld tot uitroeiing.

Ik bied u een uitweg waarmee u aan uw noodlot kunt ontsnappen, namelijk dat u ermee begint om de enige god te aanbidden, de enige god die alles geschapen heeft; Ik breng u zijn boodschap.

Geef opdracht aan uw volk om de valse aanbidding van vuur te staken en sluit u bij ons aan, opdat zij zich bij de waarheid aansluiten. Aanbid Allah, de schepper van de wereld. Aanbid Allah en neem de Islam aan als de weg van de redding. Beëindig uw polytheïsme en wordt Moslim en aanvaard daarmee Allah-u-Akbar als uw redder.

Dit is de enige weg om uw veiligheid en de vrede van uw Perzen zeker te stellen. U zult dit doen wanneer u weet wat goed voor u en voor uw Perzen is. Onderwerping is uw enige keuze!”
[Kalief Omar al-Khattab] (2)

De slagen van Namaraq en Kasker in 634

Nadat de Arabieren van het Arabische schiereiland waren onderworpen, keerden de Moslims zich nu dus tegen de Perzen en de Byzantijnen. Zoals zij eerder de heidense Quraish uit Mekka de strijd hadden ingelokt door hun karavanen te overvallen, volgden de Arabieren hier de zelfde tactiek. Er waren nu geen karavanen om te plunderen, omdat de Arabieren hier een gevestigde beschaving tegenkwamen. Ze begonnen daarom de grenssteden te overvallen en de Perzische burgerbevolking te teisteren. Die vroegen vervolgens de Perzische Koning Yazdgard III om hen te beschermen. De Koning stuurde een verkenningsmacht onder bevel van generaal Jaban. Deze naderde eerst de stad Hira die door de Arabieren was bezet. Bij het zien van de naderende Perzen, trok het Arabische leger zich terug naar de woestijn naar de oasestad Namaraq (het moderne Kufa) om de Perzen de woestijn in te lokken, een terrein waar de Arabieren vertrouwd mee waren.

Terwijl de Perzische cavalerie een voordeel had op normaal terrein, was zij kwetsbaar in de woestijn. Tegen Perzische verkenningskracht in de woestijn behaalde de Arabische strijdmacht de overwinning en dwong hen om zich terug te trekken. Zij voegden zich bij het belangrijkste Perzische leger in de stad Kasker die aan de grens was gelegen. Hier had de Perzische generaal Narsi een behoorlijke strijdmacht verzameld. Kaskar was zo afgelegen van het moslimkamp, dat Narsi van mening was dat er geen aanval dreigende. Maar Abu Ubaid liet zijn leger geforceerd naar Kaskar rijden zodat ze daar zouden zijn, vóórdat de Perzische strijdkrachten onder Jalinus, een Perzische generaal die te hulp kwam, zouden arriveren. Ze stormden over de Suwad en waren eerder bij Kaskar dan de verbaasde Perzen. De Arabieren hielden het initiatief en dwongen hen om zich ten oosten van de Eufraat terug te trekken. (14)

De Slag bij de Brug in 635

Bij het volgende belangrijkste conflict tussen Perzen en de Arabieren, gebruikten de Perzen voor het eerst olifanten. Die vertraptten zelfs de Arabische generaal, zodat er paniek ontstond in het Arabische leger dat zich daardoor terugtrok. De Perzen achtervolgden de Arabieren tot op de Brug over de rivier de Tigris, die toen de grens was tussen het Perzische imperium en het domein van de Arabieren. De Perzen stopten bij de brug en joegen de Arabieren er overheen, maar volgde ze niet de Arabische woestijn in. De Perzen lieten daar een kans liggen om de Moslims te verslaan.

De Perzen en de Byzantijnen hadden vierhonderd jaar met elkaar gevochten toen de Arabieren beide Rijken binnenvielen, maar noch de Perzen, noch de Byzantijnen zouden ooit elkaars legers tot aan de laatste man uitroeien. De Moslims echter slachtten alle verslagen legers tot de laatste man af en dwongen dan de burgerbevolking om de Islam aan te nemen. Als de Perzen dit hadden geweten dan zouden zij de vluchtende Arabieren volledig hebben afgeslacht in de slag bij de Brug. (14)

De Slag bij Qadisiyah in 636

De Arabieren waren niet geïnteresseerd in een grensoorlog maar waren van plan Perzië volkomen te verslaan. De Perzische hoofdstad was hun eerste doel. Nadat de Arabieren tweederde van het Perzische leger in Qadisiyah hadden afgeslacht, stopten zij niet maar stootten door naar de hoofdstad Ctesiphon. Toen Arabische hordes Ctesiphon naderden, stuurde de Perzische keizer Yazdgard III, die nooit had vermoed welke ramp hem zou overkomen, een onderhandelaar naar de oprukkende Arabische Moslims. De onderhandelaar zei:

“Onze keizer vraagt of u vrede wilt sluiten op voorwaarde dat de Tigris de grens is tussen u en ons. Wat van ons is aan de oostelijke kant van de Tigris blijft van ons en wat u ook hebt bereikt aan de westelijke kant, het is van u. Als dit uw landhonger niet tevredenstelt, dan zal niets u tevredenstellen”.

Saad-ibn-Wagas de Arabische bevelhebber zei tegen de onderhandelaar dat de Moslims niet geïnteresseerd waren in land, maar dat zij vochten om de Perzen tot de Islam te bekeren. Hij voegde er aan toe, dat als de Perzische keizer vrede wilde, hij kon kiezen om zich tot de Islam te bekeren, of om jizya te betalen.

De Arabieren en Perzen waren aan het begin van de slag akkoord gegaan niet te strijden na zonsondergang. Maar toen het tij van de slag zich op de derde dag van de slag tegen de Perzen begon te keren, vielen de Arabieren de Perzen de hele nacht door aan onder het schreeuwen van Allah-u-Akbar. Het was deze nacht die het lot van de slag bezegelde ten gunste van de Arabieren. Het verhaal van Arabische overwinningen is een verhaal van misleiding en verraad. Bij Qadisiyah namen ze een generaal gevangen. De Moslims onthoofden hem en toonden zijn lichaam aan zijn troepen. Het lichaam zonder hoofd, dat met pijlen was doorzeefd en het hoofd dat op een staak was gestoken kon zelfs het geharde Perzische leger niet aanzien. Dit bezegelde het verloop van de slag en de Arabieren konden korte metten maken met het resterende Perzische leger, dat bijna tot aan de laatste man werd gedood. Een handvol soldaten slaagden erin om naar hun hoofdstad Ctesiphon terug te gaan, het volgende doel van de Moslims.

Na de slag bij Qadisiyah hadden de Perzen haastig hun hoofdstad Ctesiphon geëvacueerd, maar er waren in de chaos veel kinderen en oude mensen achtergelaten. De oudere personen werd de keus gelaten van de Islam of de dood en veel van hen kozen ervoor om te sterven. Maar de jonge meisjes en de jongens werden als slaven afgevoerd en als oorlogsbuit verdeeld onder de Arabieren.

Nadat de Moslims Ctesiphon binnentrokken, bezetten zij het Witte Paleis van de Perzische koningen. Daar onthoofdden zij als symbool van dankzegging aan Allah de Perzische commandant, die was achtergelaten door de terugtrekkende Perzische Keizer. Het hoofd werd getoond aan de verzamelde Perzische gevangenen, die de keus kregen tussen de Islam of de dood. De boog van Chosroes is alles wat rest van de grootheid van het Witte Paleis bij de hoofdstad Ctesiphon van het Sassanidische Rijk.

Na de rampzalige nederlaag in Qadisiyah en de bezetting van zijn hoofdstad Ctesiphon, trok de Perzische keizer zich terug op Yazgard naar de vesting Hulwan. Van daar trok hij naar Rayy en uiteindelijk naar Merv dicht bij de grens van het Perzische Rijk en de Centrale Aziatische Turken waar hij in 651 stierf in de strijd tegen de Moslims. Dat was zeventien jaar nadat de Arabieren voor het eerst Perzië hadden aangevallen. (14)

Omar verovert Jeruzalem in 638

Aan het einde van de zomer van 636 na de slag bij Yarmuk, sloegen de Moslims het beleg voor Jeruzalem. Na achttien maanden werden de belegeraars versterkt met een tweede leger onder Ben-Jarah en uiteindelijk gaf de stad zich na onderhandelingen over. Volgens de Moslim traditie liet Ben-Jarah het aan Omar Ibn el-Katab over om de kroon van de overwinning over deze belangrijke Christelijke stad te aanvaarden.

Een andere lezing geeft aan dat de inwoners heldhaftig stand hielden tegen een reeks aanvallen en verklaarden zich alleen te willen overgeven aan de leider van de moslimwereld en daarop kwam Omar in 638 zelf naar de stad om de overgave te accepteren en hij kwam de stad binnen op een kameel. Omar sloot met de inwoners van Aelia, zoals Jeruzalem toen werd genoemd, een overgaveverdrag waarin: 1. leven en bezit werd gegarandeerd; 2. de kerken en heilige plaatsen werden zekergestellt; 3. de Joden uit de stad werden verbannen; 4. de verplichting werd opgelegd om jizya te betalen; 5. de bewoners de keus werd gelaten om jizya te betalen of de stad te verlaten.

Volgens de Moslim traditie bouwde Omar een bescheiden houten moskee op de Tempelberg. Aanvankelijk werd er zelfs gebeden met het gezicht in de richting van Jeruzalem, al nam Mekka deze rol wat later over. Ook werd er reeds in 660 een houten moskee gebouwd op de Tempelberg: de Al Aqsa moskee dateert van 705 en is een van de oudste islamitische gebouwen ter wereld. In 691 werd de Rotskoepel voltooid, waarvan de gouden koepel tot op heden het stadsbeeld domineert. (14)

De slag bij Nihavend in 641

Na de rampzalige nederlaag in Qadisiyah hergroepeerde de Perzen zich onder Pirojan, een nieuwe opperbevelhebber. De eerste maatregel die Pirojan trof was het Perzische leger te reorganiseren in het licht van de tactiek die de Arabieren gebruikten. Hij zuiverde het Perzische leger van alle Arabische elementen en voorzag het volledige Perzische leger van malienkolders. Verder legden ze de eed af op hun heilige vuur dat zij bereid waren te sterven en de Arabieren uit Perzië zouden verdrijven.

Toen de twee legers tegenover elkaar kwamen te staan hadden de Perzen een voordelige stelling betrokken op de helling van een heuvel. De Arabische historici beschrijven het Perzische leger als een 'Berg van Staal'. De vastbesloten Perzen boden een zware weerstand onder de leiding van generaal Mardanshah en de Arabieren konden geen vooruitgang maken. De Arabieren zagen op de eerste dag van de slag de nederlaag onder ogen. Om het tij tegen Perzen te keren, besloten de Arabieren om vuil spel te spelen.

Onder de kinderen die in de hoofdstad Ctesiphon werden achtergelaten, was Shahrbanu de drie jaar oude dochter van de Perzische Koning Yazdgerd III. Toen de Arabieren er achter kwamen wie Shahrbanu was, gaven zij haar aan Kalief Omar die haar op zijn beurt gaf aan Mohammed's schoonzoon Ali. Op dat ogenblik was Ali tweeëndertig jaar oud en hij nam de prinses van het drie jaar als zijn concubine!

Tijdens de slag bij Nihavend was Ali met Shahrbanu aanwezig. Hij stelde aan Mugheera-ibn-Shu'ba voor om de Perzische prinses als lokaas voor het Perzische leger te gebruiken, om ze zo in een hinderlaag te laten lopen. Op de tweede dag toonde Mugheera-ibn-Shu'ba de gevangene Perzische prinses aan de Perzen en zei dat hij de prinses op het slagveld zou doden. Als de Perzen genoeg lef hadden, konden zij haar komen redden. Tegen de opdracht van hun bevelhebber in verbrak de Perzische voorhoede de formatie en viel op de Arabieren aan. Ze verlieten daarmee de versterkte hoogten die zij op de eerste dag van de slag hadden bezet.

Toen de Arabieren dat zagen gaf Mugheera opdracht om zijn troepen uit de vallei terug te trekken en de helling van de tegenovergestelde heuvel te beklimmen. De Perzen die dachten dat het Arabische leger zich met hun prinses terugtrok, verbraken de formatie om de prinses te bevrijden en vielen de Arabieren aan. Toen Perzen met hun zware pantser het lagere gedeelte van de vallei bereikte, vielen de Arabieren met hun lichte cavalerie van drie kanten op hen aan. Door deze tactiek konden de Arabieren de Perzen nogmaals verslaan. Het verlies van de slag bij Nihavend brak de Perzische weerstand tegen Islam en de resterende geschiedenis van Perzië is die van arabisering en islamisering. (14)

Ali en zijn „huwelijk“ met Prinses Shahrbanu

Ali was tweeëndertig jaar oud toen hij de drie jaar oude Perzische prinses Shahrbanu, die hij als oorlogsbuit had gekregen, als zijn vrouw nam! Hierbij volgde hij het voorbeeld van zijn schoonvader Mohammed die was gehuwd met de zevenjarige Aisja. Het was uit dit „huwelijk“ van Ali met Prinses Shahrbanu dat hij zijn twee zonen Hassan en Hoessein kreeg. Arabische historici schrijven doelbewust het moederschap van deze twee zonen toe aan Fatima, de dochter van Mohammed, een van de andere vrouwen van Ali. Dit was om het voorgeslacht van Hoessein en Hassan zuiver Arabisch te houden en het Koninklijke Perzische Sassanidische element van hun voorgeslacht te onderdrukken.

Het is echter historisch dat Shahrbanu als Perzische prinses de moeder was van Hassan en Hussain. Zo hadden de nakomelingen van Hussain en Hassan, van wie veel Imams afstamden, de Perzische Sassaniden als voorgeslacht. De nakomelingen van Hassan en Hoessein,

die in Oktober 680 in Slag van Karbala werden vermoord, waren de stichters van de Sjjiitische stroming binnen de Islam. Ali zelf werd in 661 vermoord.

Nadat zij in de Slag Qadisiyah door een list de Sassanidische Perzen versloegen en hun hoofdstad Ctesiphon veroverden, brachten de Arabieren alle Perzische edelen die in hun handen waren gevallen, als gevangenen voor Saad-ibn-Wagas. Hij gaf ze de keus tussen Islam of dood. Zo werden de eerste Zoroastrische Perzen bekeerd tot de Islam. (14)

De mythe van de islamitische Wetenschap

Er is veel geschreven over de islamitische Renaissance in Bagdad, speciaal onder het Kalifaat van Harun-al-Rashid. De veel geprezen islamitische „Renaissance” is van Perzische oorsprong en de eer ervoor gaat niet naar de Arabieren of de Islam, maar naar de Perzische bekeerlingen tot Islam. Het centrum van deze Renaissance was Bagdad, dat dicht bij de ruïnes van de oude Perzische hoofdstad Ctesiphon werd gebouwd.

De Arabieren hadden in een heet en onvruchtbaar gebied geleefd, dat niet bevorderlijk was voor het ontwikkelen van een beschaving. De bekeerde Perzen, hadden een gecultiveerd en beschaafd verleden. Toen deze mensen werden verslagen en met geweld werden bekeerd tot de Islam, brachten zij beschaving en een traditie van het leren in de Islam binnen. In feite werd de eerste vastgelegde grammatica van het Arabisch geschreven door de Perzen. De Arabieren waren meest analfabeet en ook Mohammed zelf was analfabeet.

De islamitische “Gouden Eeuw”

M.A. Kahn (2) heeft de achtergronden van de zogenaamde “islamitische Gouden Eeuw” geanalyseerd. De essentie van zijn bevindingen worden hieronder in het kort samengevat:

Nadat de islamitische veroveraars overal waren binnengedrongen, zagen ze zich gesteld voor de taak om landen te besturen die voor die tijd tot de meest ontwikkelde landen ter wereld behoorden. Ze werden daardoor gedwongen om compromissen te sluiten en gebruik te maken van niet-Moslims om hun gebieden te besturen. Zelf bleven ze zich concentreren op nieuwe veroveringen en het uitbuiten van wat was veroverd. Van de niet-Moslims die ze in hun bestuur inzetten waren de Joden vooral bezig met de financiën, de Grieken met architectuur en de (overige) Christenen met het rechtssysteem. De artseneij, het onderwijs en de overheidsdiensten.

Hoezeer de Moslims ook meer dan twee eeuwen na de stichting van de Islam nog afhankelijk waren van niet-Moslims blijkt uit het feit dat toen Kalief Mutawakkil in 856 zijn bibliotheek wilde uitbreiden, hij niet in staat was om een geschoolde Moslim te vinden om het project te leiden. Hij was daarom genoodzaakt om, ondanks zijn haat tegen Christenen en Joden, de Christelijke geleerde Hoessein Ibn Ishaq aan te stellen.

Men kan de conclusie trekken dat, ondanks de grote klap die de islamitische invasie aan de beschaving had toegebracht, op een later moment de kunst, de literatuur, de architectuur en de wetenschap weer opleefden en tot bloei kwamen. De

Arabieren uit de woestijn hadden daar echter maar een gering aandeel in. De vooruitgang kwam voornamelijk voort uit de ontwikkelde voor-islamitische beschavingen die door de Moslims waren onderworpen.

Hoewel de Islam en de veroveraars die er de volgelingen van waren, er vooral op uit waren om alles wat niet als islamitisch werd beschouwd uit te roeien, lukte dat lang niet altijd en overal. De oude beschavingen zaten zo diep in de onderworpen volken, dat niet alles kon worden uitgeroeid en zo bleef er een kiem over om een nieuwe bloei te laten ontstaan. Vooral nadat de Abbassieden aan de macht kwamen begon de cultuur op te bloeien en ontstond het begin van de “Gouden Eeuw” van de middeleeuwse islamitische wereld.

De Moslims hadden de grootste beschavingen ter wereld onderworpen in Egypte, Perzië, India en het Middellandse zeegebied en zouden tussen de 9^e en de 12^e eeuw de wereld domineren op het gebied de wetenschap. De vooruitgang was echter gebaseerd op de voortbrengselen van het Hellenisme, de Romeinse en de Perzische beschavingen. Dit gebeurde bovendien in een tijd dat het Noorden terugviel in de barbarij van de Vandalen, de Goten en de Vikingen; de donkere middeleeuwen zoals wij die kennen.

Onder die omstandigheden, er was eigenlijk geen concurrentie, was het niet zo moeilijk om de boventoon te voeren. Het waren dus niet in eerste instantie de Moslims, maar vooral de niet-Moslims, de Perzen, de Grieken en de Indiërs die de materiële en intellectuele vooruitgang in de moslimwereld bevorderden. De vertaling van oude manuscripten, kenmerkend voor de middeleeuwse islamitische wereld, was al begonnen in het voorislamitische Perzië en in de moslimperiode werden de vertalingen door niet-Moslims uitgevoerd, waarvan de meesten Christen waren; er was geen Moslim bij betrokken!

Het vervolg

Na de onderwerping van Perzië keerden de Arabieren hun woede tegen de Byzantijnse Christenen. Hoewel de Arabieren de Byzantijnen in 635 bij Jarmoek hadden aangevallen, konden zij geen onmiddellijke voortgang maken op het Byzantijnse grondgebied in Syrië, Anatolië of Egypte. De Jihad tegen Byzantium strekte zich uit over een veel langere periode. Terwijl Perzië tussen 634 en 651 in zeventien jaar van werd veroverd, begon Jihad tegen Byzantium in 635, maar het duurde wel tot 1453 voordat Constantinopel door de Turken werd veroverd. (1)

4.2 Egypte 640 tot 655

Vanaf de 6e eeuw voor Chr. tot de 4e eeuw voor Chr. was Egypte onder Perzische heerschappij. In de 4e eeuw voor Chr. werden de Perzen verdreven door de Grieken onder Alexander de Grote die de stad Alexandrië bouwde. Zelfs het Griekse regime van de Ptolemeus in de volgende drie eeuwen bemoeiende zich niet met de religieuze overtuigingen van de Egyptenaren. Ze bleven hun eeuwenoude goden aanbidden. In de 1e eeuw voor Chr werd Egypte een deel van het Romeinse Rijk onder Julius Ceasar. Maar ook de Romeinen bemoeiden zich niet met de religieuze overtuigingen van de Egyptenaren. Pas toen de Ro-

meinese keizer Constantijn in de 4e eeuw het Christendom aannam is de bevolking van Egypte begonnen zich tot het Christendom te bekeren. Toen de Arabische Moslims in de zevende eeuw Egypte binnenvielen, was de Egyptische bevolking intussen volledig Christelijk geworden.

Egypte was een van de kroonjuwelen van het Byzantijnse Rijk. Egypte was de graanschuur van eerst Rome en daarna van Constantinopel. De bevolking van Egypte bestond uit Christelijke Kopten en werd op het moment van de Arabische agressie in 641, geschat op ongeveer 9 miljoen mensen. Egypte was dus voordat de islamitische invasie plaats had geen Arabisch land. Velen denken dat Egyptenaren Arabieren zijn, maar in werkelijkheid stammen ze af van het volk van de Farao's. Het Arabische karakter werd Egypte pas opgelegd nadat de Arabieren Egypte veroverden. Het waren de Arabieren die de Egyptenaren de naam Kopten gaven toen ze na hun verovering van Egypte in 641 de inheemse bevolking van Egypte Gypt noemde, van het Griekse woord Egyptos of Egypte. Het woord Kopt of Koptisch betekent dus gewoon Egyptisch. De bevolking van Egypte noemt zichzelf nu ten onrechte Arabieren. (14)

De verovering

De vier eeuwen van onophoudelijke oorlog tussen het Byzantijnse Rijk en het Perzische Rijk in de 6e en 7e eeuw had beide rijken verzwakt. Het was op dit ongelukkige moment dat de Arabieren na hun verovering van de Byzantijnse provincies Jordanië, Syrië, Libanon en Palestina in december 641 Egypte aanvielen. Jean van Nikiou beschrijft in de zevende eeuw hoe Arabische legers zijn woonplaats binnenvielen:

„Toen kwamen de Moslims aan in Nikiou [aan de Nijl]. Er was niet één soldaat om hen te weerstaan. Ze namen de stad in en slachtten een ieder af die ze tegenkwamen op straat en in de kerken, mannen, vrouwen en kinderen, niemand werd gespaard.”

[Johannus van Nikiou (tussen 640 en 646)](1)

De eerste islamitische tegenstander van de Egyptenaren was Amr bin Al-Aas die de Nijlvallei binnentrok in opdracht van Kalief Omar en de Egyptenaren bekerende tot de Islam. Net als de andere stamhoofden van de Quraish had Amr vroeger zwaar tegen de Islam gestreden. Toen Mekka in handen viel van de Moslims, gingen Amr bin Al-Aas en Khalid-Ibn-Waleed van Mekka naar Medina en beiden werden er bekeerd tot de Islam. Daarna hebben Amr bin Al-Aas en Khalid-Ibn-Waleed allebei deelgenomen aan een aantal islamitische veldtochten.

Toen Amr opperbevelhebber werd van de islamitische troepen in Syrië, gaf Omar hem bevel het Egypte te veroveren en te verwoesten en Amr bin Al-Aas vertrok naar Egypte met 4.000 soldaten. Eind december 639 bereikte het islamitische leger Farma op de grens van Egypte. Het was een versterkte stad en er lag een Byzantijns garnizoen. De Moslims belegerde de stad. De Byzantijnen deden diverse uitvallen, maar zonder beslissend resultaat. De belegering duurde twee maanden. In februari 640 werd onder leiding van Useifa-ibn-Wala, in het holst van de nacht een aanval op de stad gedaan. De Byzantijnse weerstand stortte in en deze grensstad werd veroverd.

Na de val van Farma rukten de Moslims op naar Bilbeis op 40 mijl van Memphis. Het was een versterkte stad en de Moslims belegerden het door het afsnijden van de watervoorziening. De belegering duurde een maand en tegen eind maart 640 werd de stad veroverd. (14)

Cairo 640

Van Bilbeis marcheerden de Moslims naar Babylon (oud-Caïro), een stad in Byzantijns Egypte, die de Arabieren omdoopten in Al Fustat en later in Al Qahira, dat is het huidige Caïro. Het beleg van Babylon sleepte zich zeven maanden voort. De Byzantijnen waren voorbereid op een belegering. Buiten de stad was een gracht gegraven en een grote strijdmacht was gepositioneerd in het gebied tussen de gracht en de stadsmuren.

Zodra Amr was aangekomen bij Babylon stelde hij zijn leger van 4.000 mannen in aanvalspositie op en viel de Byzantijnse posities aan. Dit leidde tot enkele felle gevechten, maar de aanval werd afgeslagen door de Byzantijnen. Gedurende twee maanden hielden de Byzantijnen hun verdediging strak vol. In juli vroeg Amr aan Omar om versterkingen. In augustus kwam de versterking van 4.000 man uit Syrië aan, maar er werd geen bres geslagen in de verdediging van de stad. De aanvallen werden gestopt en Amr wendde zich opnieuw schriftelijk tot Omar om meer hulp.

Er werd opnieuw versterkingen vanuit Medina naar Egypte gezonden, vier bataljons van elke duizend man. De Moslims hernieuwden nu hun aanvallen tegen de Byzantijnen. Er volgden een aantal bloedige gevechten en enkele Byzantijnse detachementen werden verdreven tot achter de gracht. De belangrijkste Byzantijnse verdediging bleef echter onaangetaast. Bijgevolg besloten Amr en Zubeir om de belegering van Babylon op te heffen en in plaats daarvan Heliopolis aan te vallen, dat licht werd verdedigd.

Tien mijl van Caïro lag de stad Heliopolis. Het was de stad van de zonnetempel van de Farao's. Er was een gevaar dat een Byzantijnse strijdkracht vanuit Heliopolis de Moslims in de flank zou kunnen aanvallen, terwijl ze met het Byzantijnse leger streden bij Caïro. Dus daarom trokken Amr en Zubeir met een legerafdeling naar Heliopolis. Vanuit het islamitische kamp groeven Amr en Zubeir een tunnel naar de stad en lieten daardoor een aantal van hun elitesoldaten de stad binnengaan. Na de bewakers te hebben overweldigend, opende zij de poorten voor het Moslim leger. Daarna werd het Byzantijnse garnizoen vermoord en de stad werd bezet, waarna er een slachtpartij volgde op de ongewapende burgerbevolking.

Vanaf Heliopolis gingen Amr en Zubeir met hun leger terug naar Caïro en voerden het beleg op tegen de Byzantijnen. Die gingen weer over de gracht en deden een tegenaanval op de Moslims. Om de patstelling doorbreken bedacht Amr een list. De volgende dag toen de Byzantijnen begonnen met de aanval op de Moslims, trokken ze terug volgens een vooraf vastgesteld plan. De Byzantijnen dachten dat ze de Moslims hadden overmeesterd. Ze voerden de aanval op en de Moslims trokken verder terug tot het een groot deel van het Byzantijnse leger de gracht had overschreden. Op een signaal van Amr kwamen vijfhonderd ruiters, onder leiding van Kharija bin Huzafa, uit hun dekking en reden naar de achterkant van het Byzantijnse leger. De hoofdmacht van het islamitische leger keerde nu terug en vielen de Byzantijnen met veel geweld aan. De Byzantijnse troepen kwamen nu in ver-

warring. Veel Byzantijnen werden gedood, maar een belangrijk deel slaagde er opnieuw in om de gracht over te steken en beschutting te zoeken binnen de ommuurde stad. Maar nu was het gebied tussen de gracht en de stad ingenomen door de Moslims en dat was een tactisch voordeel. De Moslims brachten nu enkele katapulten in actie en begon keien de stad in te slingeren. Dat bracht aanzienlijke schade toe aan de Byzantijnen in de stad.

Wanhopig benoemde de Byzantijnse generaal de hogepriester van de Kopten, Theodorus Maqauqas tot onderhandelaar. Hij had Amr in zijn voorislamitische dagen ontmoet in Palestina. Amr had hem water gegeven toen hij dorst had en vervolgens had hij hem beschermd tegen een slangenbeet. Als zodanig vertrouwde Maqauqas Amr en voor hij Moslim werd was hij ook een betrouwbare man. Echter door de Islam was dat alles veranderd en Amr had besloten om zijn vroegere relatie met Maqauqas te misbruiken en Caïro door bedrog in te nemen.

Maqauqas had Amr gevraagd om zijn gezanten te sturen. Deze afgezanten bleven twee dagen in Caïro. Tijdens deze twee dagen bestudeerden ze van binnenuit de verdediging van de stad. Tijdens de onderhandelingen bood Maqauqas een bedrag van 100 dinars aan elke commandant en duizend dinars aan de Kalief. Maar de islamitische onderhandelaar Ubada zei Maqauqas smalend, dat de Moslims niet met goud konden worden gekocht, omdat hun dat toch al zou toekomen als ze de stad met geweld zouden hebben ingenomen. De gezanten ontmoetten Maqauqas en boden de Byzantijnen de gebruikelijke drie alternatieven: Neem de Islam aan; Geef je over en betaal de jizya; Verwacht een Moslim aanval.

Maqauqas wilde enige tijd om de zaak te overdenken en de gezanten keerden terug naar hun kamp. Toen ze terugkeerden werden zij vergezeld door enkele Koptische en Byzantijnse gezanten die naar de islamitische kamp kwamen om de onderhandelingen voort te zetten, maar er was geen vooruitgang omdat de Moslims geen compromissen wilden.

De afgezanten gingen vele dagen heen en weer. Bij een dergelijke gelegenheid stonden de Byzantijnse bewakers de islamitische delegatie toe om naar de poort van de vesting te komen. Zodra de Moslims bij de poort kwamen en onder het stenen afdak stonden, waarboven de weergang was om de poort te verdedigen, overmeesterden de Moslims de Byzantijnse delegatie. Nadat ze de Byzantijnse delegatie hadden vermoord, staken ze vervolgens de grote houten poort in brand en nadat deze was verbrand, sprongen de Arabieren over brandende deur door de vlammen de stad in. Hoewel ze zo toegang kregen tot de stad was het verzet daar hevig, maar uiteindelijk kwam de hoofdstad van Byzantijnse Egypte hun in handen. Het was op de plaats van het Byzantijnse Babylon dat de Arabieren een kamp hadden genaamd Al Fustat, dat later werd omgedoopt Al Qahira of het Cairo van vandaag. Toen Kalief Omar het verslag ontving van Amr bin Al-Aas over de verovering van Cairo, adviseerde hij Amr om alle niet-islamitische religieuze overtuiging in Egypte volledig weg te vagen. (14)

De verovering van Alexandrië in 641

Kalief Omar beval Amr door te gaan naar de havenstad Alexandrië, door de Moslims Iskandariya genoemd en die te veroveren. Toen de Moslims in maart 641 voor Alexandrië

verschenen was de stad zwaar versterkt. De Byzantijnse strijdkracht binnen de stad was 50.000 man sterk, terwijl de sterkte van de islamitische invasiemacht meer dan 100.000 man bedroeg. (5) Er was ook geen gebrek aan voorraden in de stad. De stad had directe toegang tot de zee en via de zee kwam er hulp vanuit Constantinopel, zowel aan mensen als aan materiaal. Maar ondanks de sterke vestingwerken en de bekwame verdediging van Alexandrië, pochte Amr dat de Moslims met behulp list en bedrog in staat zouden zijn om de stad te veroveren en de Moslims besloten de stad te belegeren.

De Byzantijnse verdedigers hadden op de muren van de stad katapulten opgesteld en bombardeerden de Moslims met keien die verpakt waren in brandend stro en nafta dat ook wel Grieks vuur werd genoemd. Heraclius, de Byzantijnse keizer maakte ondertussen in Constantinopel versterking gereed. Hij was van plan om persoonlijk aan het hoofd van deze versterkingen, naar Alexandrië te varen. Maar voordat hij dat kon doen stierf hij. De versterkingen raakten in Constantinopel verspreid en er kwam geen significante hulp naar Alexandrië.

Toen het beleg al zes maanden duurde werd Omar in Medina ongeduldig. In een brief aan Amr gaf de Kalief uiting aan zijn bezorgdheid over de vertraging bij van de verovering van Egypte. Amr bin Al-Aas verzamelde zijn mannen en las ze de brief van Omar voor om de Moslims te inspireren. Er werd besloten dat na de daaropvolgende vrijdaggebeden een aanval zou worden uitgevoerd. De volgende vrijdag na het middaggebed vielen de Moslims aan. Veel Moslims sneuvelde echter en ze verloren de strijd en ze verplaatsten hun kamp terug naar Al Fustat. De Byzantijnse verdediging had de islamitische aanval overtuigend afgeslagen. (14)

Verraad

Toen alles verloren leek stelde Abu, een visser en een recente Koptische bekeerling tot de Islam, Amr voor dat hij en zijn metgezellen in de vroege ochtend met hun visserboten de haven in zouden varen. De vissers brachten elke ochtend op die manier hun vangst naar Alexandrië. Na de landing daar, stelde Abu voor, zouden ze naar een van de poorten gaan, de nietsvermoedende bewakers in de schemering overweldigen en de poort openen. Op een signaal van Abu kon het islamitische leger dan de stad in komen. De volgende dag, voordat de zon opkwam werd de stad door de Moslims stormenderhand genomen. Meer dan 20.000 Byzantijnse soldaten werden gedood en nog meer werden er gevangen genomen. De rest van het Byzantijnse leger vluchtte naar Constantinopel met schepen die in de haven voor anker lagen. Sommige rijke handelaren waren ook gevlucht, maar veel van de bevolking bleef achter en de volgende drie dagen was er een verschrikkelijk bloedbad in de stad. De paleizen werden geplunderd, de vrouwen werden verkracht en in slavernij gebracht. De mooiste vrouwen kwamen in de harems van Amr en zijn commandanten terecht. Amr meldde zijn baas Omar:

"We hebben Alexandrië veroverd. In deze stad zijn 4.000 paleizen, 400 plaatsen van vermaak en een ongekende rijkdom."

De Moslim soldaten verzamelden de oorlogsbuit en verdeelden die onder elkaar. De Moslims zijn er in geslaagd de glorie van het oude Egypte op brute wijze te vernietigen, zijn

taal, cultuur en religie die tot dan toe ononderbroken hadden bestaan. Ze vernietigden het oude Egypte en vaagden er het Christendom en de oude cultuur weg, zodat alleen de grote piramides en de sfinx als getuigen overbleven. (14)

De vernietiging van de bibliotheek in Alexandrië

Er zijn verschillende meningen over de verwoesting van de oude bibliotheek van Alexandrië, maar recent onderzoek heeft geconcludeerd dat de Arabische generaal Amr deze wandaad in opdracht van Kalief Omar heeft gepleegd. Het verhaal gaat, dat het hen zes maanden kostte om de boeken te verbranden in de verwarmingsinstallaties van de openbare baden van Alexandrië. Deze schandelijke daad werd door ongeletterde Arabieren gepleegd, want er kon geen ander boek bestaan dan de Koran! Dit was de rechtvaardiging voor de Arabieren voor het verbranden van alle bibliotheken. Ze deden dat niet alleen in Egypte, maar ook in Syrië (Damascus); in Perzië waar ze Zoroastrische Koninklijke bibliotheek van Ctesiphon verbrandden; in Spanje en in India waar ze de boeddhistische universiteit van Nalanda verbrandde. Het verbranden van de bibliotheken is een van de grote wandaden van de Islam. (14)

Aanval op de cultuur

Het eerste doel in 641 van de Arabische heersers was om maximaal gewin uit het rijke Egypte te halen. Johannes van Nikiou (1) geeft in zijn kronieken aan dat Amr:

"de belastingen verhoogde tot 22 batr goud en dat al het volk zich verborg, als gevolg van de mate van verdrukking en het de middelen niet kon vinden om te betalen."

De Omayyaden Kalief Suliman ibn Abed Almalek verwoordde dit beleid in een brief aan zijn superieur als:

"het melken van de kameel tot hij geen melk meer geeft, maar bloed".

Het beleid van de Arabische heersers veranderde geleidelijk van maximale financiële winst naar islamisering, hetzij door prikkels van lagere belastingen of door rechtstreeks geweld te plegen en dwang uit te oefenen.

De aanval op de cultuur werd ingeleid met de vernietiging van de bibliotheek van Alexandrië en voortgezet door de Omayyaden, die stelden dat in het bestuur van Egypte de Arabische taal in de plaats moest komen van het Koptisch. Het duurde eeuwen voordat het Arabisch het Koptisch als spreektaal had vervangen en het Koptisch bleef als spreektaal tot in de 13e eeuw in gebruik. In tegenstelling tot de Perzische, Griekse en Romeinse heersers die enkele van de oude Egyptische tempels hadden onderhouden en herbouwd, vernietigden en plunderden de islamitische heersers de Egyptische tempels en kerken. Sultan El Aziz probeerde in circa 1193 om in acht maanden de grote piramides van Gizeh te slopen. Uiteindelijk slaagde hij slechts erin om een deel van de bekleding van de grote piramide van Cheops

te verwijderen; dat is de reden dat deze piramide alleen aan de top nog zijn gladde afdekking heeft. (14)

Egypte, Palestina, Tripolitania (640-646) [Johannus van Nikiou (1)]

De verovering van de Fayyum

Theodosius, de generaal, die wist dat de Arabieren in aantocht waren, verplaatste zich van de ene plaats naar de andere om de vijand in de gaten te houden. De Ismaëlieten vielen aan, doodden de commandant, vermoordden al zijn soldaten en namen de stad in (Behnesa?) Wie hem naderde werd afgeslacht; ze spaarden noch oude mensen, noch vrouwen, noch kinderen.

Na de vlucht van het Griekse (Byzantijnse) leger bij Nikiou (1),(7)

Toen kwamen de Moslims bij Nikiou (aan de Nijl bij Damanhur). Er was geen enkele soldaat om hen te weerstaan. Ze namen de stad in en slachtten iedereen af die ze in de straten en in de kerken tegenkwamen, mannen, vrouwen en kinderen; ze spaarden niemand. Daarna trokken ze naar andere plaatsen, plunderden en vermoordden alle inwoners die ze konden vinden.

In de stad Sa namen ze de nietsvermoedende Esquatos van de stam van generaal Theodocius de generaal en zijn mannen gevangen, die zich in de wijngaarden hadden verborgen en doodde ze. Maar we willen verder niets meer vertellen, want het is onmogelijk om de verschrikkingen te beschrijven die de Moslims bedreven, toen ze het eiland Nikiou bezetten, op zondag de achttiende dag van de maand Guebot, in het vijftiende jaar van de maancyclus, en de vreselijke gebeurtenissen die plaatsvonden in Ceasarea in Palestina.

Amr onderdrukte Egypte. Hij droeg de inwoners op om de bewoners van de Pentapolis (Tripolitanie) te bevechten, na de overwinning te hebben behaald, stond hij hun niet toe om er te blijven. Hij verzamelde een aanzienlijke buit uit dit land en een groot aantal gevangenen. Abulyanos (...) de gouverneur van de Pentapolis, trok met zijn troepen en de belangrijkste burgers van de provincie terug naar de stad Teycheira die zwaar versterkt was en verschanste zich daar. De Moslims gingen terug naar hun land met hun buit en gevangenen. De Patriarch Cyrus was diep bedroefd over de rampen in Egypte, omdat Amr, die van barbaarse afkomst was, geen medelijden had getoond met de Egyptenaren en zich niet had gehouden aan de overeenkomst die met hem was gesloten.

Amr's positie werd van dag tot dag sterker. Hij hief belastingen die hij had ingesteld, maar kwam niet aan de eigendommen van de kerken, voorkwam dat ze werden geplunderd en beschermde ze gedurende de gehele duur van zijn regering. Hij had Alexandrië ingenomen en de gracht gedempt, waarbij hij het voorbeeld van Theodores de Kwaaddoener had gevolgd. Hij verhoogde de belastingen tot een hoogte van 22 batr goud, wat tot resultaat had dat de inwoners, die gebukt gingen onder de last en niet in staat om te betalen, zich verscholen.

Maar het is onmogelijk om de beroerde situatie te beschrijven waarin de inwoners van deze stad verkeerden. Ze kwamen op het punt om hun kinderen aan te bieden om de enorme sommen te betalen die ze elke maand moesten betalen, en vonden geen hulp omdat God hen in de steek had gelaten en de Christenen in de handen van de heidenen had overgeleverd.

[Johannus van Nikiou (tussen 640 en 646)]

Toen Amr in opdracht van Kalief Omar in 643 Tripoli veroverde, nam hij alle vrouwen en kinderen, Joods en Christelijk, gevangen. (1)

Weerstand tegen de Arabische onderdrukking in Egypte

De Arabische onderdrukking bracht de Kopten tot verschillende opstanden, maar deze konden de islamitische onderdrukking niet opheffen. De Kopten in de oostelijke Delta vochten in 725 tegen de Omayyaden. Rond 815 vond een grootschalige opstand tegen de Abbasiden plaats. El Maamoun, de Abbasiden Kalief moest een groot leger met olifanten in de strijd brengen om de Koptische revolutie van 815 neer te slaan. Zelfs nog in 1176 kwamen de Kopten van de stad Koptos in opstand. Als gevolg van de opstanden en de repressie werden veel van de Kopten gedwongen tot de Islam over te gaan om te ontsnappen aan de voortdurende onderdrukking, de vernederingen en de willekeurige zware belastingen. In Egypte waren in het midden van de 9^e eeuw de meeste kloosters aan de grens van de woestijn verlaten. De Arabieren kwamen vooral op en rond de Christelijke feestdagen vanuit Opper Egypte om te roven en mensen in slavernij weg te voeren. Tijdens Pasen 866 plunderden Arabieren alle kloosters in Wadi Natrun, stalen alles wat los en vast was en namen pelgrims gevangen.

Patriarch Shenetouti I tekent op dat de moeilijkheden voor de kerken in Egypte niet ophielden. Vanuit Alexandrië werden op grote schaal strooptochten gehouden, waarbij steden in brand werden gestoken en de bevolking werd vermoord.

“Ze waren enorme moordenaars en konden door niemand worden tegengehouden.”

Hoewel de vervolging van de Kopten door de Arabieren, Mamelukken en de Turken eerder regel dan uitzondering was, hadden de meeste van deze heersers de kennis van de Kopten nodig om het land te regeren en de belastingen te innen. Onder het bewind van de Fatimieden dynastie nam El Hakem een aantal Kopten in dienst en in 1004 besloot hij om zijn Koptische werknemers ofwel te dwingen zich tot de Islam te bekeren of hen te doden. Twee prominente Kopten, Fahed ibn Ibrahim en Yuhana ibn Nagah, waren onder werknemers van El Hakem, die kozen voor de dood in plaats van zich te bekeren tot de Islam. (14)

4.3 Nubië ca 642 tot nu

Nadat de Byzantijnen in Egypte waren overwonnen hebben de islamitische legers geprobeerd om dieper door te dringen in Oost-Afrika in wat toen bekend was als Nubië. Op het moment van de islamitische invasie in 642 strekte het oude Koninkrijk Nubië zich uit van het zuiden van Egypte, van Aswan naar Abessinië en van de Rode Zee naar de Libische

woestijn. De hoofdstad van het Koninkrijk was Dumqula, diep in de bossen van de Boven Nijl.

De Nubiërs waren Christen met veel voor Christelijke heidense invloeden en ze werden geregeerd door koningen die ijverig waakten over de onafhankelijkheid ten opzichte van hun Byzantijnse geloofsgenoten. De Nubiërs waren kundige boogschutters waarvan de islamitische historicus Balazuri vertelt dat ze de Moslims konden raken waar ze maar wilden. Ze gebruikten guerrillatactieken en het islamitische leger raakte volkomen uitgeput en werd gedwongen zich terug te trekken uit Nubië. Dit zorgde ervoor dat Zuid-Soedan en Ethiopië tot op de huidige dag Christelijk bleef. (14)

De eerste aanval

In de zomer van 642 had de Moslim generaal Amr ibn-Al-Aas, die het bevel voerde over een legerenheid in de buurt van de Nubische grens, besloten een strooptocht te houden in Nubië. Amr-Ibn-Al-Aas stuurde een expeditie naar Nubië onder het bevel van zijn neef Oeqba-Ibn-Nafe. Egyptische vluchtelingen hadden de Nubische Koning gewaarschuwd voor de meedogenloosheid van de Arabieren. Dus toen de indringers vanuit Egypte aankwamen waren de Nubiërs klaar om ze te ontvangen. De Arabische veroveraars van Egypte kwamen al snel in conflict met de Nubiërs. Deze invallen waren voldoende om de Nubiërs te doen beseffen dat zij in open oorlogvoering zouden worden afgeslacht en ze besloten de Moslims met guerrillatactiek tegemoet te treden. Na het vallen van de avond, verborgen de Nubiërs zich in bomen en struikgewas in dit dorre land en lagen op de loer om de Moslims met hun in gif gedoopte pijlen en speren te bestoken. In een dergelijk type oorlogvoering blonken ze uit.

De expeditie werd door Amr ibn-Al-Aas voor eigen rekening uitgevoerd, zonder medeweten of goedkeuring van Kalief Omar. In die dagen gingen veel Moslim commandanten over tot strooptochten in niet-islamitische landen om persoonlijke roem en glorie te verwerven. Op eigen gelegenheid liet Amr ibn-Al-Aas zijn neef Oeqba-Ibn-Nafe Nubië aanvallen, omdat hij dacht dat de overwinning op de Nubiërs gemakkelijk zou zijn. Hij wilde het de Kalief pas vertellen, als hij het land had veroverd en hij wilde dan voor zichzelf het gouverneurschap opeisen. De Nubiërs volgde de tactiek van de verschroeide aarde. De putten werden dicht gegooid en er was geen bevolking om ten prooi vallen aan de oprukkende Moslims. Oeqba besepte dat Nubië een arm land was en dat er niets was dat waard was om voor te vechten. De Nubiërs waren de eersten die de Moslims sinds 622 een nederlaag toebrachten. (14)

De tweede aanval

In 652 werden de Arabische aanvallen hervat en drongen ze door tot het Oude Dongola, waar de belangrijkste kerk werd verwoest met stenen uit de katapulten. De Nubische Koning Kalidurut riep op tot vrede. Ondanks deze overwinning konden de Arabieren door het felle verzet van de bewoners het relatief arme Nubië niet lang houden. Het gevolg van het Nubische verzet was dat de Nubiërs hun Christelijke erfgoed in grote delen van Nubië, Zuid-Soedan en Ethiopië konden handhaven. Kalief Uthman bepaalde in een verdrag in 652 met Nubië dat er elk jaar 360 slaven voor de Kalief moesten worden geleverd en 40 voor de Egyptische gouverneur; dit ging door tot 1276. Soortgelijke verdragen werden tijdens de

Omayyaden en Abbasieden gesloten met steden in Transoxiana, Sjjistan, Armenië en Fezzan (Nw. Afrika), die jaarlijks een vastgesteld aantal slaven moesten leveren.^{(1),(2)}

Een andere factor die de Arabische verovering van Nubië en Soedan vertraagde, was dat ergens tussen 650 en 710 de twee Nubische Koninkrijken Nobatia en Makuria werden samengevoegd tot een machtig Koninkrijk. Deze eenmaking van de twee Nubische Koninkrijken was van belang voor Nubië, omdat het een sterkere weerstand tegen Arabische invallen opleverde. Het Verenigde Koninkrijk onder Koning Cyriacus was krachtig genoeg om in 745 Egypte binnen te vallen om de Patriarch van Alexandrië te bevrijden, die was gevangen genomen. Vanaf 822 tot 836 was er voortdurend oorlog met Egypte, totdat in dat laatste jaar George, zoon van Koning Zakaria als ambassadeur werd uitgezonden naar de Kalief in Bagdad. ⁽¹⁴⁾

Het goud van Nubië

Tijdens de negende eeuw waren er weer veel Arabische infiltraties in het gebied ten oosten van de Nijl. Het belangrijkste doel van was het verkrijgen van het goud van de Rode Zee en in 831 werd een verdrag gesloten, waarbij de Beja stam schatting moesten betalen. Dit verdrag duurde niet lang en in 856 werd na een Beja nederlaag een nieuw verdrag gesloten. Dit bevestigde de bepalingen van het eerdere verdrag en voegde een aan toe, waarbij de Beja zich niet mochten bemoeien met de islamitische goudmijnwerkers.

Tegen het midden van de tiende eeuw waren de vijandelijkheden met Egypte weer losgebarsten. De Nubiërs vielen het Arabische Egypte aan en profiterend van de wanorde daar, bereikte ze in het jaar 962 de stad Achmim en controleerden tijdelijk Opper Egypte tot ten noorden van Edfu. Deze bezetting van Opper-Egypte duurde nog tot na de verovering door de Fatimieden in 969, maar de betrekkingen tussen Egypte en Nubië waren goed en de Koning van Nubië werd beschouwd als beschermer van de Patriarch van Alexandrië. ⁽¹⁴⁾

Het verdere verloop

De periode tussen het einde van de tiende en begin elfde eeuw markeert het hoogtepunt van Nubische macht, maar van toen af is de geschiedenis er een van toenemende Arabische druk en neergang en de controle over Opper Egypte ging verloren. Met het einde van het Fatimieden bewind in 1171 brak er weer oorlog met Egypte uit. De Nubiërs namen het initiatief en vielen Egypte binnen. Na het innemen van Aswan rukten de Nubiërs op in Opper Egypte. Saladin (Salah ed Din), de nieuwe heerser van Egypte zette zijn leger tegen de Nubiërs in onder het bevel van zijn broer Shams-ed-Din Shah Turan en hij versloeg hen en dreef ze terug naar Ibrim, dat werd veroverd en waar de belangrijkste Nubische kerk werd veranderd in een moskee.

Na deze gebeurtenis is er honderd jaar van stilte, totdat in 1272 de Nubiërs onder een Koning David de Arabische stad Aidhab aan de Rode Zeekust aanvielen. Dit was het laatste agressieve optreden van de nu erg verzwakte Christelijke Nubische staat en haar geschiedenis vanaf dan is een verhaal van dynastieke intriges. De laatste Christelijke Koning van Dongola was Kudanbes, die in het jaar 1323 werd verslagen door Kanz-ed-Dawla. Het Christelijke Koninkrijk kwam tot een eind en het land werd opengesteld voor de Arabieren

en snel geïslamiseerd. Maar vanwege de vroege Nubische overwinningen zijn Ethiopië en de zuidelijke delen van Soedan tot vandaag toe overwegend Christelijk gebleven.

Latere islamitische aanvallen vanuit Hijaz, Saoedi-Arabië op de kustgebieden van Nubië en Oost-Afrika hebben geleid tot de gewelddadige bekering van de bevolking van Somalië, Noord-Soedan en Eritrea tot de Islam. Het zijn deze bekeerlingen die de oorzaak zijn van de terugkerende gevechten in Zuid-Soedan en langs de Ethiopisch-Eritrese grens tussen Moslims en Christenen. Hun strijd gaat vandaag de dag nog steeds door met de conflicten tussen het gearabiseerde Noord-Soedan, de Christelijke Dinka stam in Zuid-Soedan en de donker gekleurde stammen in Darfur die Moslim zijn, maar niet zijn gearabiseerd. Dit geweld steekt nu weer over naar Jemen.

De bevolking van Westelijke Nubië heeft zich ook altijd tegen de Islam verzet en ze werden pas laat in de 17e eeuw door de Mamelukken tot de Islam bekeerd. Deze mensen zijn vanwege hun late bekering niet gearabiseerd en zij bewonen wat tegenwoordig heet Darfur en zijn onderworpen aan aanvallen van de Janjaweed, de gearabiseerde Moslims van Noord-Soedan, die daar al meer dan 300.000 slachtoffers hebben gemaakt. De oorzaak van de crisis in Darfur is de islamitische invasie van Soedan, die nog steeds voortduurt. (14)

4.4 Libië en Tunesië 642 tot 643

De Pentapolis van Cyrenaica in 642

Na het mislukken van de campagne in het zuiden in Nubië leidde Amr zijn troepen in september 642 naar het westen. Na een maand bereikte de islamitische troepen de Pentapolis van Cyrenaica in Libië. De pentapolis waren de vijf steden in Cyrenaica in het oosten van Libië: Cyrene, Barce, Euhesperides (later Berenice, tegenwoordig Benghazi), Teuchira (later Arsinoe, tegenwoordig Tukrah) en Apollonia (Susah). Deze steden werden tussen ongeveer 631 v. Chr en ongeveer 400 v. Chr door Griekse emigranten gesticht. De emigranten kwamen van het dichtbevolkte eiland Thera, nadat het orakel van Delphi hen had opgedragen in Afrika een nieuw thuis te zoeken.

Amr stelde voor dat de burgers in plaats van jizya te betalen, ze hun kinderen zich zouden laten bekeren tot de Islam. Ze zouden dan worden ingelijfd in het islamitische leger, want na de reeks oorlogen die ze hadden gevoerd raakte het islamitische leger steeds meer uitgeput en was er behoefte aan vers bloed. Door de uitzichtloze situatie stuurden veel arme burgers van de Pentapolis dus hun kinderen naar het islamitische leger. Op deze manier konden ze ontkomen aan de jizya en hun kinderen konden buit binnen brengen door andere steden te plunderen. Deze gedwongen inlijving van niet-islamitische jongeren in het islamitische leger was een voorloper van de Janitsaren die de Ottomaanse Turken gebruikten tegen de Christenen van Servië, Kroatië en Bosnië. (14)

Bedrog en chantage bij de verovering van Tripoli in 643

Daarna werd Oeqba bin Nafe aan het hoofd van een strijdgroep gesteld om een veldtocht naar het westen uit te voeren. Ze kwamen in het voorjaar van 643 bij de ommuurde stad

Tripoli. Het Byzantijnse garnizoen weigerde zich over te geven en de Moslims belegerden daarom de stad. De stad had echter vrije toegang tot de zee en de doorgang naar de zee niet kon worden geblokkeerd. De belegering sleepte zich twee maanden voort en daarom besloten de Moslims gebruik te maken van een list. Ze opende de onderhandelingen met de Christenen en boden een wapenstilstand aan in de week van Goede vrijdag en Pasen. De Moslims stonden de Christelijke bewoners een bezoek toe aan de Maria kathedraal die buiten de muren van de stad op een heuvel stond. Ze werden begeleid door een klein contingent Byzantijnse troepen.

Gebruik makend van deze minimale en zwakke beveiligingsregeling brakende Moslims hun woord, zoals ze oorspronkelijk van plan waren geweest en namen een aantal van de pelgrims als gijzelaars. Tot hun teleurstelling was geen van de gijzelaars echter van hoge afkomst. De Moslims ontdekten echter dat onder de gijzelaars twee dochters van een gardelid waren. Ze beloofde duizend dinar aan elk van hen, als zij hen een toegang tot de stad konden wijzen. De twee meisjes veinsden onwetendheid van een dergelijk pad en weigerde de medewerking.

De belegering van de stad werd weer hervat. Elke dag bonden de Moslims de twee meisjes vast aan palen buiten hun kamp in het zicht van de wallen van Tripoli en na een paar dagen verlaagden de Moslims bewust hun waakzaamheid en lieten de twee meisjes in een schijnbaar onbewaakte tent slapen. Enkele dagen later deden ze een voorspelbare poging om te ontsnappen. De Arabieren zagen ze een kanaal in glippen dat onder de grond ging en volgde de meisjes die niet hebben beseft dat ze het geheime pad naar de versterkte stad hadden verraden!

Toen de Moslims deze doorgang ontdekten lieten ze versterkingen komen en braken er door de stad in, onder de kreet "Allah-o-Akbar". Ze waren niet meer te houden nu ze in de stad waren en de moordpartijen en plunderingen gingen de gehele volgende dag door tot Amr opriep om een ordelijke plundering te organiseren. De overlevenden van het Byzantijnse garnizoen vluchtten naar de schepen en voeren weg. De burgers gaven zich over en de meeste van hen aanvaardden de Islam en vanaf dat moment werd Tripoli, dat tot dan toe Christelijk was geweest, een islamitische stad en bleef dat tot vandaag. Nadat Amr Tripoli veroverde, dwong hij de Joodse en Christelijke Berbers om als onderdeel van de jizya hun vrouwen en kinderen als slaven af te staan. Vanuit Tripoli stuurde Amr een strijdgroep naar Sabrata op 65 kilometer van Tripoli. Er werd zwakke weerstand geboden waarna de stad werd overgegeven. (1)

4.5 Berbers 640 tot 711

In de oudheid werd Noord Afrika gekoloniseerd door de Feniciërs en later door de Carthagers, die werden gevolgd door de Romeinen, de Germaanse Vandalen, de Byzantijnen en uiteindelijk de Arabieren. Andere buitenlanders, vooral de Grieken en Joden, hebben ook delen van het oude Noord-Afrika op verschillende tijdstippen geregeerd. De Berbers zijn de inheemse bevolking van Noord-Afrika ten westen van Egypte. Ze bestaan uit vele stammen, maar ze waren tijdens de opeenvolgende invasies van hun land erin geslaagd om hun cultuur, hun taal en een aanzienlijke militaire macht te handhaven.

In de 7e eeuw leefden de Berbers in ongemakkelijke vrede met de Byzantijnen, die de kuststeden van Noord-Afrika regeerden nadat ze de Vandalen een eeuw eerder hadden verslagen. Carthago was de Byzantijnse hoofdstad van Afrika. Sommige Berbers waren Christenen met vaak enigszins ketterse opvattingen, enkele waren Joods en sommige hadden hun oude polytheïstische religie gehouden. Vóór het einde van de 7^e eeuw werd de regio geconfronteerd met een nieuwe ramp. De Arabische invasie van Egypte, die was begonnen in 639, had Libië doorkruist in 642 en in 643 begonnen de Arabieren het Berberland te teisteren. Met de Arabische invallers werden de Berbers, die hadden gestreden met de Vandalen, de Visgoten, de Romeinen en de Grieken, nu geconfronteerd met een veel ruwere vijand dan ze ooit eerder hadden ontmoet. Overgave aan deze indringer kostte hen niet alleen hun soevereiniteit maar ook de hun religie, hun taal en hun identiteit.

De Arabieren hadden binnen tien jaar een van de meest spectaculaire veroveringen uit de geschiedenis uitgevoerd. Ze veroverde Palestina, Syrië en Egypte op de Byzantijnen en eerste Irak en vervolgens Perzië. Waar ze ook gingen werden de mensen gedwongen om Moslim te worden en Arabisch te gaan spreken. Na ca 680 veegden de Arabieren door Noord-Afrika, van Egypte tot aan de Atlantische Oceaan. Enige tijd klampten de Byzantijnen zich nog vast aan hun kuststeden, terwijl de Arabieren, in hun haast om zoveel mogelijk land te veroveren, naar de Atlantische Oceaan op weg waren. Toen de islamitische generaal Oqba ibn Nafi in Marokko de Atlantische Oceaan bereikte, reed hij volgens de legende de zee in en sloeg er met zijn zwaard op uit frustratie dat er geen landen meer te veroveren was. Bij zijn terugkeer in maart 683 werd de hooghartige en wrede Oqba ibn Nafi door de Berbers verslagen en gedood. Na deze nederlaag werd de Arabische agressie voor een decennium onderbroken, maar in 698 nam de gouverneur van Egypte, Hassan Ibn Al Numan uiteindelijk Carthago in en liet het volledig verwoesten; hij verdreef de Byzantijnen volledig uit Afrika.

Nu werden de islamitische agressors geconfronteerd hun laatste en meest hardnekkige vijand en dat waren de Berbers. Toen de Arabieren het westen van Noord Afrika binnenvielen, werden de Berbers geregeerd door Kahina (of Cahina), een koningin van Joodse afkomst. Er zijn berichten dat Kahina en haar stam, de Jerawa in de Aures bergen in het oosten van Algerije en Tunesië, Joods waren en dat zij de 'Berberse Deborah' werd genoemd. Het is in ieder geval bekend dat kort nadat de Arabische generaal Hassan Ibn Al Numan Carthago veroverde op de Byzantijnen, Kahina's troepen hem versloegen. Net als tijdens de Tweede Wereldoorlog leidde een enkele nederlaag in Noord-Afrika tot een terugtocht van honderden kilometers. Hassan trok zich terug, waarschijnlijk helemaal naar Egypte. Na zijn terugtocht nam Kahina Carthago in en regeerde zij het grootste deel van de Berbers in Noord-Afrika.

Volgens Ibn Khaldun voerde Kahina een rampzalige beleid terwijl ze wachtte op de onvermijdelijke hernieuwde Arabische aanval. Zij meende dat de Arabieren Noord-Afrika alleen omwille van zijn rijkdom wilde veroveren. Ze gaf de Berbers die nog nomadisch leefden, opdracht om de steden en boomgaarden te vernietigen en kuddes van de sedentaire Berbers te vernietigen om zo van Noord-Afrika een woestijn te maken. Als Kahina werkelijk deze verbazingwekkende beslissing nam, had ze zich tragisch vergist. De Arabieren waren vastbesloten om Noord-Afrika, ongeacht de rijkdom of armoede in te nemen, want hun enige doel was om de mensen te bekeren tot de Islam en ook omdat Noord-Afrika een poort was

naar Spanje en Europa. Zoals te verwachten was kostte dit ongenueanceerde beleid van de verschroeide aarde Kahina de steun van de stedelijke Berbers. In 702 viel Hassan het Berberland weer binnen en hij versloeg Kahina. Nadat ze het laatste gevecht had verloren, beval Kahina haar zonen om over te gaan naar de vijand. "Haar zoons moesten zich bekeren tot de Islam om hun overgang naar de Arabieren te bezegelen".

In de loop der eeuwen was het conflict tussen nomadische en sedentaire volkeren en tussen landelijke en stedelijke volkeren, een belangrijkste factor in de geschiedenis. Dit geldt voor veel gebeurtenissen in de geschiedenis van het Midden-Oosten, zoals bij de val van het Romeinse Rijk door de Germaanse Goten en Vandalen en ook voor de snelle Arabische overwinning over de Byzantijnen en de Perzen. Uiteraard past het verhaal van Kahina 's vernietiging van de Noord-Afrikaanse steden en haar latere verlies van de steun van stadsbewoners goed in dit wereldbeeld. Dit verklaart ook de hardnekkige weerstand die de Berbers boden aan de Arabieren, door ze in de eeuwen daarna steeds weer terug te dringen. (14)

Berber weerstand tegen de Islam

De Berbers van de Maghreb in Noord-Afrika kwamen zeker twaalf keer in opstand. Het verhaal van het Berber verzet tegen de Islam begint na de Arabische nederlaag van de Byzantijnen en de verovering van Carthago. Na hun nederlaag werden de Byzantijnen verdreven, maar de Arabieren waren nog niet de baas in het land. In het binnenland onderhielden de Berbers een ongeorganiseerd verzet tegen de religie en de macht van de Arabieren. Door de herhaalde tegenaanvallen van de Berbers was de wrede veroveraar Hassan niet in staat om in Noord-Afrika de vrede te bewaren. Dezelfde opstandige Berbergeest werd nieuw leven ingeblazen onder de tirannie van Musa bin Nusair (698-712), een Jemeniet en de opvolger van Hassan, maar werd uiteindelijk onderdrukt door de herhaalde golven van bloedvergieten door Musa en zijn twee zonen. Er wordt aangenomen dat van de 300.000 gevangenen genomen Berber rebellen, er 60.000 door de vijfde Kalief werden verkocht ten bate van de openbare schatkist en 30.000 jongeren gedwongen inlijfde bij het islamitische leger dat Spanje zou binnentrekken.

In hun klimaatbestendigheid, hun voeding en hun gewoonten leken de Berbers op de Arabieren van de woestijn. Geleidelijk aan aanvaardden de Berbers de Islam en met de godsdienst stemden zij ook in met het Arabisch als tweede taal, met Arabische namen en ook met de geschiedenis van de Arabieren. De meeste Berbers werden Moslim met een aanhoudende voorkeur voor ketterijen. Veel Berbers werden Arabischtalig, terwijl sommige toch ook hun eigen taal behielden, die werd gesproken in de beslotenheid van hun huizen. Het Christendom verdween bijna geheel uit het Noord-Afrika. In diverse ruïnesteden, zoals Hippo Regius, Lepcis Magna, Sabratha, Cyrene, Appolonia en Ptolemais vindt men de overblijfselen van Christelijke kerken. De Berbers, die ooit de hele kust van Noord Afrika van Tunesië via Algerije tot aan Marokko bezaten zijn vandaag terug gedrongen in een deel van de Sahara, in het zuiden van Algerije, Noordoost Mali en Noordwest Niger. Ze bewonen ook nog steeds kleine enclaves langs de kust.

De Joden waren koppiger en handhaafden zich in een aantal gebieden, vooral in het Atlas gebergte. De Joodse aanwezigheid in Noord-Afrika werd nieuw leven ingeblazen door een

tragedie in de late 15e en vroege 16e eeuw. Na de voltooiing van de Christelijke herovering van Spanje in 1492 gaf de Inquisitie de Moslims en Joden van Spanje de keuze tussen bekeering tot het katholicisme of uitzetting. Grote aantallen Spaanse Joden, evenals de meeste Spaanse Moslims emigreerde naar Afrika.

Een andere dramatische gebeurtenis beëindigde de lange Joodse aanwezigheid in Noord-Afrika. De oprichting van de staat Israël in 1948 veroorzaakte een toename van het actieve antisemitisme in Noord-Afrika. Gecombineerd met de terugtrekking van het Europese kolonialisme en de onafhankelijkheid van Libië, Tunesië, Marokko en ten slotte Algerije in de jaren 1950 en 1960, leidde dit tot een massale emigratie van Joden naar Israel. Voor de eerste keer in ongeveer 2000 jaar had Noord-Afrika bijna geen Joden meer. (14)

5. Zuid Europa

5.1 Spanje 711 tot 1492

Na de verovering van Noord-Afrika en de bekering van de Berbers tot de Islam, waren de Arabieren gefrustreerd dat zij geconfronteerd werden met de Atlantische Oceaan, zodat er geen land meer te veroveren viel. De Arabieren richtten zich nu naar Spanje aan overkant van de Middellandse Zee en gedurende enkele eeuwen was Spanje het terrein van de Jihad. Het begon in het jaar 711 met een daad van verraad.

De Slag bij de Guadalete rivier in 711

Rodrigo de Visigotische Koning van Spanje, trouwde tegen de wil van graaf Julian met diens dochter. Om zijn eer te wreken opende Julian onderhandelingen met de vijand en verzocht Emir Noesayr ibn Musa, de gouverneur van islamitische Noord-Afrika die in Tunesië zetelde, om Spanje binnen te vallen. Kalief al-Walid keurde de invasie van Spanje, die duurde van 710 tot 711, goed op voorwaarde dat graaf Julian de Islam aannam. Daarop staken Musa en zijn commandant Tarik ibn Ziyad samen met graaf Julian de verrader als adviseur, van Tanger over naar de Zuilen van Hercules, dat werd omgedoopt in Jebel ut Tarik, dat later werd verbasterd tot Gibraltar.

De twee legers ontmoetten elkaar op 19 juli 711 aan de oevers van de rivier Guadalete in het uiterste zuiden van Spanje. Toen de strijd bij de Guadalete rivier zich tegen de Spanjaarden begon te keren probeerde Koning Rodrigo zich te hergroeperen door met een deel van zijn troepen de rivier over te steken. Daar blokkeerden de verraderlijke troepen zijn pad. Hij liep vast tussen het islamitische leger van achter en de overgelopen troepen aan de overkant. Zijn troepen wilde een gevecht om leven en dood, maar Rodrigo die zij eigen leven en het leven van zijn troepen wilde redden, koos voor onderhandelingen met de Moslims om zijn vrijheid veilig te stellen.

De afvalligen namen Rodrigo gevangen en gaven hem aan Julian en die gaf hem door aan ibn Musa Noesayr en Tarik ibn Ziyad. Op aandringen van Musa onthoofdde Tarik de Koning. De Islamieten staken het hoofd op een staak en paraderen daarmee voor de delen van het Spaanse leger die zich nog verzetten tegen de Moslims. Dit gruwelijke beeld veroorzaakt verwarring en paniek in het Spaanse leger en wat volgde was een ongecontroleerde terugtocht en een slachting van een groot deel van het terugtrekkende leger. Koning Rodrigo's afgehakte hoofd werd als een trofee naar Damascus gestuurd om de Kalief te vermaken. (14)

Drie fronten

Na deze slag trokken de Moren of Moriscos, zoals de Spaanse de Moslims genoemd werden, verder totdat binnen vijf jaar het grootste deel van het Iberische schiereiland was veroverd. De Moslims doopten Spanje om in Al Andalus en beheersten het gedurende de volgende acht eeuwen. Emir Musa wilde via Spanje en Frankrijk verder binnendringen in Eu-

ropa en zich verenigen met de Moslims die uit het oosten via Byzantium oprukten en met degenen die via Sicilië van plan waren het Italiaanse schiereiland te veroveren. Het hoofddoel was om Europa van drie kanten aan te vallen en het onafhankelijke Frankische Koninkrijk in een tangbeweging te verpletteren. Dan zou de Middellandse Zee een islamitische binnenzee zijn, terwijl Europa een Moslim continent zou worden. Maar de nieuwe Kalief Suleiman vreesde de toenemende arrogantie van Musa en verklaarde dat zijn overwinningen niet de wil waren van Allah en verbande hem naar een afgelegen stad in Arabië om daar als een bedelaar te leven. (14)

De Reconquista begint in 718

Na de slag van de Guadelete rivier was graaf Pelayo van Asturië ontsnapt aan de nederlaag en hij stichtte het Koninkrijk Asturië. Hij bleef in de noordwestelijke hoek van het Spaanse schiereiland verzet plegen tegen islamitische heerschappij. Het verzet begon op kleine schaal met een klein gebied dat hij regeerde en vandaar uit deed hij guerrilla aanvallen op de Moslims. Dit was het begin van de bevrijding van Spanje van islamitische overheersing.

Bij de eerste slag aan de oevers van de Guadelete werden de Christenen van Europa geconfronteerd met een vijand die alle foute middelen gebruikte om een overwinning te behalen. Voor de Spanjaarden was de islamitische invasie het begin van een leerproces, waarbij het er om ging de vijand te verslaan met zijn eigen spel van bedrog, intolerantie en wreedheid. Daarom was Spanje het enige land waar vrijwel onmiddellijk een succesvolle guerrilla oorlog tegen de Moslims begon. De Reconquista bevrijdde uiteindelijk gedurende de volgende acht eeuwen alle bezette gebieden in Spanje. (14)

Pelayo, de eerste Reconquistador

Na de Slag bij de Guadelete in 711, veroverde de Moren binnen vijf jaar het grootste deel van Zuid en Midden Spanje. De herovering begon in 718 vrijwel direct met de nederlaag van het Moslim leger tegen het Visigotische stamhoofd Pelayo in de slag bij Alcama. Pelayo weigerde zich neer te leggen bij een islamitische heerschappij van zijn vaderland. Hij ontsnapte aan gevangenschap na de slag bij de Guadelete, waar hij lid was van de lijfwacht van de Visigotische Koning Rodrigo en keerde terug naar zijn geboortestad Asturië in het noorden van Spanje. In overeenstemming met Visigotische gewoonte werd hij door een stemming van zijn landgenoten verkozen tot eerste Koning van zijn land. Pas in 722 werd zijn Koninkrijk zeker gesteld toen een Moslim leger in de Slag bij Covadonga werd verslagen. Vandaag wordt dit beschouwd als de eerste Christelijke overwinning van de Reconquista.

Pelayo stierf in 737 en zijn zoon Favila volgde hem op als Koning, maar die bleef niet lang op de troon: legendes beweren dat hij werd gedood door een beer. Na Pelayo konden de latere koningen van Asturië, León, Castilië en Spanje hun geslacht voor honderden jaren naar hem terug voeren. Na Pelayo werd het verzet voortgezet, maar het kon pas later sterk genoeg worden. Toen de islamitische horden van 711 tot 730 Spanje veroverden was Pelayo's kleine Koninkrijk Asturië het enige Christelijke land in Spanje. Het was echter blootgesteld aan continue Moslim overvallen. Asturië werd geholpen door Karel Martel's mars over de Pyreneeën in Catalonië die de Moslims uit Frankrijk gooide. (14)

Korte berichten (1):

In zijn vierjarige veldtocht in Spanje (711-715) nam Masa Nusayr meer dan 30.000 maagden van adellijke Gotische families gevangen; dit was exclusief de slavinnen en kinderen van andere afkomst.

Cordoba wordt in 719 de zetel van het Arabische gouverneurschap.

De verspreiding van nomaden veroorzaakte onveiligheid, ontvolking en hongersnood.

In 740 lokte de gouverneur van de provincie Tangiers een opstand van de Kharayitische Berbers uit, om aanleiding te hebben te plunderen en hij hief een vijfde deel van de slaven als belasting.

In Andalusië had Abd al-Rahman I (756 -788) meer dan 40.000 niet-Moslim slaven in zijn leger; zijn opvolger zou er 45.000 hebben gehad.

In 750 verbrandde Berbers de oogsten en namen veel slaven mee, met als gevolg hongersnood in Noordwest Spanje en de veroveraars moesten zich terugtrekken naar de Magreb.

In 785 werd de Grote Moskee van Cordoba gebouwd.

In 814 – 815 vestigde zich 15.000 Arabieren afkomstig uit Cordoba in Andalusië, met vrouwen en kinderen in Alexandrië in Egypte. Zij moesten van de Omayyaden emir al-Hakam binnen drie dagen het land verlaten nadat er verraders onder hen waren geëxecuteerd. Ze werden in Alexandrië in huizen van Christenen gehuisvest die de stad uit werden gejaagd. Deze Moslims verlieten in 827 Alexandrië en teisterden Kreta, dat ze met moord en brand doortrokken; in twaalf dagen werden 29 steden ontvolkt door de bevolking als slaven te deporteren. Hetzelfde gebeurde in de Golf van Korinthe. (1)

Korte berichten:

Onder Rahman II (822-852) was er veel weerstand in Andalusië (1)

In 889 werd Elvira en in 891 Sevilla in bloed gedrenkt door de slachting van duizenden Spanjaarden

In 981 werden in de streek van Zamora verwoestingen aangericht en 4.000 mensen afgevoerd in slavernij.

In 985 werd Barcelona verbrand en verwoest en bijna alle inwoners vermoord of weggevoerd. Vele jaren na de verovering in 987 bleef Coimbra verlaten; Leon was verwoest en het platteland eveneens.

In 997 werd Santiago de Compostella geplunderd en met de grond gelijk gemaakt.

In 1000 werd Castilië door de Moslims met moord en brand geteisterd en de bevolking werd gevangen genomen en als slaven gedeporteerd.

De Koning van Asturie en Castilië profiteerde na 900 van de interne islamitische machtsstrijd en verplaatste zijn hoofdstad naar Leon.. Het verzet ging door met het pareren van de hernieuwde aanvallen van de Kalief van Cordoba op de kleine Christelijke enclave. In 1034 had Sancho de Grote de landen Aragon, Sobrarbe, Barcelona, evenals Asturische Leon en Castilië ingelijfd.

De jizya en de onderdrukking bevorderden de Reconquista.

In 1000 was islamitisch Spanje het meest onderdrukte deel van Europa. De Christelijke bevolking van het platteland was onderworpen aan zware jizya belasting en grote aantallen Christenen werden gedwongen zich te bekeren tot de Islam. Wel had Spanje de grootste steden van Europa die verbonden waren met de Levanthandel en de handel met het Verre Oosten. Dit was bedoeld om Spanje te integreren in het islamitische Kalifaat.

De Moslims hadden alleen de beste delen van Spanje bezet. Ze lieten de koude vochtige bergen in het noorden aan de Christenen. De islamitische staten waren aan de oostkust in het zuiden ontstaan en ook in de droge centrale gebieden. In de Christelijke gebieden van het noorden had de samenleving enorm te lijden onder zware belastingen. Een lijden dat werd verergerd door de steeds terugkerende hongersnoden. Dat kwam omdat de islamitische invallers alle irrigatiewerken hadden vernietigd in die gebieden waar de meerderheid van de bevolking Christen bleef.

De Westerse Christelijke Koninkrijken van Castilië en het Koninkrijk van Navarra waren erg klein, met eenvoudige regering structuren. Aan het begin van de elfde eeuw waren zij niet in staat om zich tegen de hernieuwde aanvallen van de islamitische landen te verzetten. Andalusië viel in een aantal kleine stukken uiteen, die de Taifa staten werden genoemd en omdat de Christelijke Spanjaarden nog niet voldoende waren georganiseerd en gemotiveerd voor een herovering, werkten ze vaak als huurlingen voor verschillende islamitische heersers.

Zolang Spanje onder islamitische heerschappij bleef lag het Italiaanse schiereiland steeds onder dreiging van een invasie over de smalle Straat van Corsica en Sardinië. Daarom vond de Paus het noodzakelijk om de Christelijke Koninkrijken van Noord Spanje onder druk te houden om de heilige oorlog met de Moren te blijven voeren. Maar tot de 11e eeuw was dat nog geen doorslaggevend element in het Iberische denken en dus werkte de Christelijke adel soms als huurlingen bij hun islamitische overheersers. Daardoor begonnen ze meer macht te krijgen ten koste van hun corrupte en wellustige islamitische overheersers en dus begonnen ze beschermingsgeld te heffen van de islamitische koningen.

Kort bericht:

In Cordoba en andere delen van Spanje werden tussen 1010 en 1013 honderden Joden vermoord. (1)

Als vergelding voor de groeiende Christelijke macht in het noorden, begonnen de islamitische koningen van de Christelijke boeren belastingen te heffen in aanvulling op de jizya. Omdat dit in islamitische ogen vrij was toegestaan, was het slechts een kwestie van tijd voordat er een terugslag zou komen en de vreedzame relatie tussen de islamitische en de Christelijke koningen zou eindigen. Rond 1030 nodigde de koningen van Navarra en Leon monniken uit Cluny uit voor een hervorming van hun kloosters. Tevens benoemde Ferdinand I van Leon omstreeks 1050 Franse monniken tot Bisschop. Deze monniken waren niet zo onder de indruk van islamitische macht als de Spanjaarden waren geweest. De kerkelijke reformatie gaf de Spanjaarden een hernieuwde Christelijke identiteit, met de nadruk op de verschillen met de Moslims met wie de Spanjaarden op cultureel gebied veel begonnen te delen.

Er kwam ook reactie van de islamitische kant. Met de geïnde belasting van boeren uit het zuiden werden in Cordoba, Granada, Sevilla en andere bezette steden een aantal grote moskeeën gebouwd. Belangrijker is dat er maatschappelijke veranderingen ontstonden in het noorden, waar meer Spanjaarden als huurlingen en als beroepsmilitairen in dienst waren van de Moslims. Wanneer de omstandigheden toestonden gaven sommigen van hen de positie als huurlingen op en boden hun diensten aan de Christelijke koningen van het noorden van Spanje aan. Het gebruik van de diensten van dergelijke avonturiers en de toenemende bewustwording om bezet Spanje te bevrijden leidde ertoe, dat in 1085 Koning Alfonso VI van Leon het Koninkrijk Toledo bevrijdde van het juk van de Moriscos (Moren). De Andalusiërs die verbitterd waren door islamitische tirannie en de wurgende jizya belasting verwelkomde de bevrijding. (14)

Kort bericht:

Als protest tegen het tewerkstellen van niet Moslims in overheidsdienst ontstonden in 1066 rellen waarbij de hele Joodse gemeenschap van Granada, 4.000 mensen werd er vermoord. (1)

De Almoraviden uit Marokko vallen Spanje binnen in 1086

De Christelijke vooruitgang werd onderbroken door de invasie van de Almoraviden uit Marokko. Zij kwamen uit het Atlasgebergte van Noord-Afrika en waren streng en fanatiek in hun interpretatie van de Islam. Ze kwamen in 1086 naar Spanje om de Christenen te verslaan. Tijdens de Slag bij Sagradas veeften ze Alfonso's strijdkrachten van de kaart en creëerde een nieuwe verenigde moslimstaat in Andalusië. Alfonso kon Toledo nog in zijn bezit houden vooral door de oprichting van vestingsteden. Om kolonisten aan te trekken boden de Christelijke Koninkrijken van Noord Spanje de mensen voordelen aan zoals een huis, land en lokaal zelfbestuur. Zelfs aan criminelen werd amnestie verleend. Hun werd de vrijheid gegeven als zij zich wilden vestigen in de mesta, dat zijn de gebieden grenzend aan Moslim gebied waar de belangrijkste middelen van bestaan de schapenteelt en de oorlogsvoering tegen de Moslims waren, dit alles in een wildwestachtige omgeving.

De steden vormden civiele milities voor zowel defensieve als offensieve doeleinden. Aanvankelijk was het enige doel om buit te behalen en meer land te winnen, maar in toenemen-

de mate werd de strijd aan beide zijden omgeven met religieuze symbolen. Tegen de tijd van Paus Gregorius VII was er sprake van een heilige oorlog tegen de ongelovigen. Tijdens de Kruistochtperiode van Paus Urbanus II en daarna waren de Spaanse ridders vrijgesteld van de verplichting om op Kruistocht naar Jeruzalem te gaan, omdat ze in Spanje hun eigen Kruistocht moesten vechten. De Almoraviden deporteerde veel Christenen van Sevilla naar Meknes in Marokko. (14)

Sevilla (ca 1100)

Rond 1100 werden er volgens Ibn Abdum in Sevilla een hele lijst met voorschriften uitgevaardigd over gedragsregels en geboden voor de dhimmi's (1):

Een Moslim mag niet als masseur optreden voor een Jood of een Christen; hij mag niet hun vuilnis opruimen of hun latrines schoonmaken. In werkelijkheid zijn de Jood en de Christen veel beter geschikt voor dit werk, wat minderwaardig werk is.

Een Moslim mag geen dier leiden (als gids of als stalbaas) dat eigendom is van een Jood of een Christen; hij zal niet optreden als ezeldrijver of de leidsels voor hen bedienen.

Als wordt gemerkt dat een Moslim dit voorschrift schendt, zal hij worden gestraft. Een Jood mag geen dier slachten voor een Moslim. De Joden mag worden toegestaan hun eigen slagerij te hebben.

Het is verboden om de jas van een melaatse te verkopen aan een Jood of een Christen, tenzij er is verteld wat de herkomst is; hetzelfde geldt voor kleding toebehorende aan een terechtgestelde.

Geen belastinggaarder of politiemann, Jood of Christen mag worden toegestaan om zich te kleden als een aristocraat, een jurist of een rijke persoon; in tegendeel, ze moeten worden veracht en vermeden.

Het is verboden om hen te begroeten met: "Vrede zij met u". In werkelijkheid:

"Heeft de satan zich van hen meester gemaakt en veroorzaakt dat ze Gods nabijheid zijn vergeten. Ze zijn van satan; waarom, satan's volk, ze zijn verliezers!"
[Koran 58:20]

Een onderscheidingsteken moet hun worden opgelegd, zodat ze herkenbaar worden en dit zal voor hen een teken van schande zijn.

Het luiden van klokken moet in moslimgebieden verboden zijn en voorbehouden aan het land van de ongelovigen.

Het is verboden om Joden en Christenen wetenschappelijke boeken te verkopen, tenzij ze hun eigen wetten naast zich neerleggen; in werkelijkheid vertalen ze wetenschappelijke boeken en geven die aan hun geloofsgenoten en hun Bisschoppen, alsof die het werk van Moslims zijn!

Het zou beter zijn om Joodse en Christelijke artsen niet toe te staan zich te vestigen om Moslims te genezen.

Omdat ze niet in staat zijn tot warme (edele) gevoelens ten opzichte van Moslims, laat ze hun medeongelovigen behandelen; wetende hoe hun gevoelens zijn, hoe is het mogelijk om hun de levens van Moslims toe te vertrouwen?

De Almohaden vallen vanuit Marokko Spanje binnen in 1145

Koning Alfonso VII (1126-1157) zag dat enkele overvallen genoeg buit opleverde om de verovering van de omringende islamitische steden te bekostigen. Hij deed een tweede inval om islamitische steden te bevrijden en de Christelijke controle werd uitgebreid tot het midden van het schiereiland. Maar in 1145 werden de Almoraviden omvergeworpen door een andere islamitische en groep uit Noord-Afrika, de Almohaden. Met een nog meer letterlijke interpretatie van de Islam, riepen zij een eeuwigdurende Jihad uit tegen de Christenen.

Nadat ze in 1148 waren aangekomen in Midden-Spanje volgde de herovering van diverse steden die waren verloren gegaan aan de Christenen. Daar stelden ze opnieuw hun onderdrukkende regels in. In 1157 stierf Alfonso VII in de Pyreneeën terwijl hij op de vlucht was. De Almohaden konden in de dertiende eeuw de Reconquista tijdelijk stoppen. Dit was vooral te wijten aan het ontbreken van Christelijke politieke eenheid. Na de dood van Alfonso was het Castiliaanse land verdeeld tussen Leon en Castilië, terwijl Portugal al was ontstaan en Navarra en Aragon in 1134 waren gesplitst. Dus de Christelijke Koninkrijken op het Iberische schiereiland waren verdeeld, terwijl de invallers zich hadden verenigd onder de Almohaden.

“De grootste nachtmerrie die niet Moslims te verduren kregen, dat gold voor Joden en Christenen en ook voor bekeerde Christelijke slaven, was de komst van de orthodoxe Almoraviden, die begon in 1085 en duurde tot 1147 en ook van de Almohaden die in 1133 kwamen en heersten tot 1270, ze kwamen allebei uit Noord-Afrika en verdreven de Omayyaden”.

[Ibn Abdum]

De Joden onder de Almohaden

Tegen het eind van zijn regering beval Abu Yusuf (Ya'qub al Mansur) (1184-98), de Almohaden heerser van Spanje en Noord-Afrika, de Joodse bewoners van de Magreb om zich duidelijk herkenbaar te maken van de rest van de bevolking. Dit door een speciaal teken aan hun kleding toe te voegen, bestaande uit een donkerblauwe lap stof. De slippers moesten tot op de grond reiken en in plaats van een tulband een muts, die over de oren hing en waarvan de vorm zo lelijk was dat het gemakkelijk kon worden verward met een pakzadel. Deze uitdossing werd de kleding van alle Joden van de Magreb en bleef verplicht tot het eind van de regering van de Prins en het begin van die van zijn zoon Abu Abd Allah (1224-27). De laatste deed een concessie, nadat de Joden daartoe allerlei verzoeken hadden gedaan, die daarbij iedereen hadden ingeschakeld die het voor hen zou kunnen opnemen. (14)

Abu Abd Allah stond hun toe om gele kleding te dragen en tulbanden, die ze dan ook het volgende jaar droegen (1224). Abu Yusuf's voorgevoel over de oprechtheid van hun overgang naar de Islam, bracht hem ertoe deze maatregel te nemen en hun een specifiek kledingstuk voor te schrijven.

“Als ik er zeker van zou zijn,” zei hij, “dat ze werkelijk Moslims waren geworden, zou ik ze hebben laten vermengen door onderling met hen te huwen en op andere manieren; maar als ik er zeker van was dat ze ongelovigen zouden zijn gebleven, zou ik de mannen hebben gedood en hun vrouwen en kinderen tot slaven hebben gemaakt en hun bezittingen in beslag hebben genomen in het voordeel van de gelovigen.”

[Al Marrakushi(1)]

In 1143 gaf de Almohaden Kalief al-Mumin opdracht om de Joden en Christenen, die weigerden zich te bekeren, te deporteren (...) de Christenen van Granada werden in 1126 door de Almoraviden naar Marokko gedeporteerd. De Joden, inclusief de familie van de beroemde Joodse theoloog, filosoof en natuurkundige Maimonides (1135-1204), konden na de Almohaden invasie en de verovering van Cordoba in 1148 kiezen om op straffe des doods zich te bekeren of in ballingschap te gaan. Maimonides vertrok daarom uit Spanje. Hij schrijft hierover in brief aan de Joden van Jemen (1172):

“De al maar doorgaande vervolgingen zal velen van ons geloof afbrengen, aan het twijfelen brengen of het spoor bijster laten raken, als ze hun kwetsbaarheid inzien en de zege en de macht van de tegenstanders over ons beseffen.”

Hij voegt eraan toe:

“God heeft ons te midden van dit volk, de Arabieren geplaatst, die ons zwaar hebben vervolgd en knellende en discriminerende wetten over ons hebben gesteld waar de Schrift ons tevoren voor heeft gewaarschuwd: 'Onze vijanden mogen zelf oordelen' [Deut. 32:31] (...)

Nooit heeft een volk ons zo geslagen, vernederd en gehaat zoals zij deden”. [Maimonides volgens Ibn Abdum]

De Almohaden Kalief Yaqub-al Mansur van Spanje veroverde in 1189 Lissabon en nam 3.000 vrouwen en kinderen als slaven. Zijn gouverneur van Cordoba viel in 1191 Silves aan en nam 3.000 Christenen gevangen. (1)

Dit geeft toch wel een heel ander beeld van het Moorse Spanje dan wat men vanuit islamitische en politiek correcte Westerse hoek ons wil doen geloven; het sprookje van het idyllische Andalusië blijkt op onwaarheid te berusten.”

Jihad in Noord- Afrika en Spanje onder de Almohaden, midden 12^e eeuw (7)

Abd al-Mumin (...) de leider van de Almohaden na de dood van Mohammed Ibn Tumarty de Mahdi (...) veroverde Tlemcen [in de Magreb] en doodde iedereen die er leefde, inclusief de Joden, behalve wie de Islam aannam(...) [In Sijilmasa} werden 150 personen gedood omdat ze vasthielden aan het (Joodse) geloof (...). Alle

steden in de Almoraviden staat [dynastieke heersers van Noord-Afrika en Spanje voorafgaande aan de Almohaden] werden veroverd door de Almohaden. Bij die gelegenheid werden in Fez 100.000 mensen gedood en 126.000 in Marakesh. De Joden in alle veroverde gebieden [Magreb] plaatsden (...) zuchtten onder het zware juk van de Almohaden; velen werden gedood, vele anderen bekeerden [tot de Islam]; niemand kon in het openbaar als Jood verschijnen (...) Grote gebieden tussen Sevilla en Tortosa [in Spanje] vielen op dezelfde manier in handen van de Almohaden. [Prof H.Z. Hirschberg: "A history of the Jews of North Africa", Leiden 1974] (7)

De vervolgingen van de Almohaden in de Magreb en Moslim Spanje, roeide het Christendom daar uit; hetzelfde gebeurde rond 1159 in Tunis, waar men de keuze had tussen de dood en bekering tot de Islam. Deportatie vond ook plaats om dat de Christenen vele ambachten beheersten zoals metselaar, mensen met verstand van irrigatie, allemaal beroepen die de Moslims niet beheersten. Gevolg was dat bijvoorbeeld de deportatie van dhimmi's door de Almoraviden naar Marokko, daar voor een aanzienlijke toename van de welvaart zorgde. (1)

De Kruistochten gaven een nieuw impuls aan de Reconquista

Het begin van de dertiende eeuw werd de Spaanse vastberadenheid vergelijkbaar met die van de Almoraviden en de Almohaden. Militante kruisvaarder monniken begon uit Palestina over te komen. Er waren twee stromingen, die van Santiago en die van Calatraven. Dit waren ridders die alle kloostergeloften aflegden om de islamitische ongelovigen te bestrijden. In 1211 verloren de Calatraven hun hoofdkwartier tijdens een van de voortdurende schermutselingen tussen hen en de Almohaden. Alfonso VIII van Castilië (1158-1214) besloot om een offensief te proberen. Hij ontmoette de Almohaden in de slag bij Las Navas de Tolosa waar hij de Moslims versloeg.

De Almohaden waren ultra orthodox en onbuigzaam in hun interpretatie van de Islam en ze verschilden daarin zelfs van de islamitische stedelijke elites. Zo waren zij niet in staat om hun politieke overwicht in de islamitische Andalusië te handhaven en werden uiteindelijk verdreven. Rond 1220 begon islamitisch Spanje opnieuw politiek uiteen te vallen, op hetzelfde tijdstip dat Ferdinand III van Castilië de overhand kreeg.

Tussen 1229 en 1250 hadden de Christenen het grootste deel van Spanje heroverd. Dit werd benadrukt door de val van Cordoba in 1235 dat eens de Umayyaden hoofdstad was. De verovering in 1248 van Sevilla door Ferdinand was de volgende mijlpaal in de Reconquista. Alleen het islamitische Koninkrijk van Granada aan de zuidelijke kust van Spanje bleef over. Leon en Castilië namen de centrale regio's in terwijl Aragon de oostkust nam. Het hele tijdperk werd gekenmerkt door belegeringen en onderhandelingen met de islamitische inwoners, bij overgave werd toegestaan dat de inheemse Spaanse Arabieren hun eigendom behielden als ze zich opnieuw bekeerden tot het Christendom.

Zo hadden in de dertiende eeuw de Christelijke Koninkrijken in Spanje een voornamelijk islamitische bevolking. Om Christenen aan te trekken voerden de koningen hetzelfde beleid als werd gebruikt vanaf Alfonso, waaronder het geven van grond en betere juridische vrij-

heden dan de feodale regelingen elders. Tussen 1240 en 1260 ontstond een Christelijke instroom in Spanje, die in de veertiende eeuw voor de groei van de Christelijke staten zouden zorgen. De Reconquista tegen de Moren had nog een ander gevolg. Het weerhield de Christelijke Koninkrijken ervan onderling te vechten of samen te werken met islamitische koningen. Zo werden de vroegere koningen van Navarra gedwongen om hun prinsessen als bruiden aan de Moorse koningen weg te geven. Veel Moorse koningen hadden vaak vrouwen of moeders die als Christen waren geboren. Ook de Christelijke helden zoals El Cid werden ingehuurd door Moorse koningen om te vechten tegen hun burens. (14)

El Cid, de held van de Reconquista

El Cid is de naam van de belangrijke Castiliaanse ridder en held. Rodrigo Díaz de Vivar, zoals hij werkelijk heette, werd in 1045 geboren in Castilië en stierf in 1099 in Valencia. Rodrigo werd in heel Spanje bekend als El Cid, "Mijn Heer, de kampioen" uit een Spaans dialect van het Arabisch, Sidi (Arabisch: Sayyid), een titel van respect. Een bekende legende over El Cid beschrijft hoe hij zijn beroemde oorlogspaar verwierf, de witte Babieca, een paard waarvan zijn peetoom dacht dat het zwak was, een slechte keuze waardoor de monniken uitriepen: "Babieca!" (stom!).

El Cid had in 1067 met Sancho gevochten tegen het Moorse bolwerk Zaragoza en de emir gevangen genomen die later als ambtenaar dienst deed onder Sancho. Hij had ook in het voorjaar van 1063 gevochten waar Ferdinand's halfbroer, Ramiro I van Aragón, de Moorse stad Graus belegerde. Al-Muqtadir vocht tegen Aragon, samen met een Castiliaanse eenheid, waarin El Cid was opgenomen.

El Cid had een bescheiden persoonlijkheid en luisterde vaak naar suggesties van zijn troepen. De man die hem als zijn naaste adviseur diende was Minaya Alvar Fañez, een naaste verwant. In de Slag bij Cabra in 1079 behaalde El Cid een overwinning op Emir Abd Allah van Granada en zijn bondgenoot García Ordíñez. In 1086 begon de grote Almoraviden invasie van Spanje. De Almoraviden waren Berbers uit het huidige Marokko en Algerije die werden geleid door Yusef I en ze werden gevraagd de Moren te helpen tegen Alfonso. Een grote veldslag vond op vrijdag 23 oktober 1086 plaats bij Sagradas. De Christelijke hoofdmacht versloeg de Moren.

Rond deze tijd begon El Cid rond de stad Valencia zijn eigen gebied te creëren. Verschillende hindernissen lag op zijn weg. De eerste was Ramón Berenguer II die regeerde in de buurt van Barcelona en was in verbonden met de Moren. In mei 1090 versloeg El Cid Berenguer in de Slag bij Tebar en nam hem gevangen. Na deze overwinning begon El Cid de belegering van Valencia. De belegering duurde enkele jaren. In december 1093 mislukte een poging om het te veroveren. In mei 1094 eindigde het beleg met het innemen van de stad en El Cid had daarmee zijn eigen Koninkrijk aan de kust van de Middellandse Zee. Officieel regeerde El Cid in de naam van Alfonso maar in werkelijkheid was hij volledig onafhankelijk. In 1096 werden in Valencia negen moskeeën "gekerstend". (14)

De val van Granada in 1492

Het Alhambra in Granada was een belangrijke vesting in het Moorse Spanje. De val van deze vesting in 1492 was het einde van de islamitische bezetting van Spanje. Het Alhambra met uitzicht op de stad Granada is als een voorbeeld van het beleid van de Spaanse reconquistadores. In acht eeuwen bevrijdde ze Spanje. Ze vernietigden alle moskeeën en bouwden ze om tot kerken. Maar ook werden de Moslims onder dwang tot het Christendom bekeerd. Zo verwijderden ze alle sporen van de achthonderd jaar durende islamitische onderdrukking van Spanje, dat daardoor een vage herinnering werd.

Een gouden tijdperk volgde met de openstelling van de Nieuwe Wereld en het legendarische El Dorado, met de kolonisatie van Amerika en van Oost-Indië. Een gevolg van de Reconquista was de verharding van de houding van de Christenen van Spanje ten opzichte van degenen die het Christelijke geloof opgaven of afgeweken van het officiële standpunt van de Kerk. Er werden 800.000 Moren uitgewezen naar Noord-Afrika; daarom zijn er nauwelijks Moren overgebleven in Spanje. De Spaanse Reconquista was het meest succesvolle voorbeeld van een Europees antwoord op Moslim expansionisme. (14)

De islamitische tolerantie ten aanzien van de Spaanse Joden

Wie in de mythe van het "vreedzame samenleven" gelooft, zou er goed aan doen de verhalen over in brand gestoken kloosters en kerken te lezen. Hij zou lezen over ontheiligde kerken, verkrachte nonnen, Christelijke of Joodse vrouwen die ontvoerd of in harems opgesloten werden. Hij zou er goed aan doen om over de kruisgingen van Cordoba na te denken, over de opgehangenen van Granada, over de onthoofdingen in Toledo en Barcelona, Sevilla en Zamora. (Die in Sevilla werden uitgevoerd in opdracht van Mutamid, de Koning, die met de afgehakte koppen de tuinen van zijn paleis versierde. Die in Zamora werden uitgevoerd in opdracht van Almanzor: de vizier, die de "mecenas van de filosofen" werd genoemd, de "grootste heerser die het islamitische Spanje ooit heeft voortgebracht"). Als men de naam Jezus of die van Maria uitsprak, of als men de klokken luidde werd men direct terechtgesteld, gekruisigd, onthoofd, opgehangen of vaak gespietst. Dit gebeurde ook wanneer men zich in het groen kleepte, de kleur van de Islam.

En als er een Moslim voorbijkwam, moesten de "ongelovige honden" aan de kant gaan en buigen. Als een Moslim hen aanviel of uitschold, mochten ze zich niet verdedigen. Van die zogenaamde tolerantie blijft bij beschouwen van de feiten niet veel over. Want de Kaffirs kwamen niet in aanmerking voor een openbaar ambt en hadden geen recht om te getuigen in de rechtbank. Joodse en Christelijke dhimmi's werden niet toegestaan om wapens te bezitten, te trouwen met moslimvrouwen, anderen te ontmoeten op straat, of te rijden op paarden of kamelen. Joden en Christenen moesten speciale kleding dragen; met de ogen neergeslagen lopen en accepteren opzij te worden geduwd door Moslims.

In de 9de eeuw moesten de Spaanse Joden in islamitische gebieden een wit stukje doek op hun schouders dragen met een afbeelding van een aap. Christenen droegen een afbeelding van een varken omdat ze varkensvlees aten. Door de Kalief Al-Mutawakkil werd een geel onderscheidingsteken voor Joden verplicht gesteld. In de 11e eeuw mochten de Joden in

Sevilla, het Moorse Isbilya, niet worden gegroet met de begroeting, 'Vrede zij u,' omdat ze niet werden verondersteld vrede te hebben! Overigens werd in 1066 de gehele Joodse bevolking van ca 3.000 mensen in Granada uitgeroeid. (1)

Over de bewering van de Moslims, dat zij Joden en Christenen in Spanje zijn zeer royaal behandelden schrijft M.A. Kahn (2):

“Sommigen beweren dat de Moslim invasie in Spanje door kleine groepen werd verwelkomd; als voorbeeld worden dan de Joden genoemd, maar bij nader inzien is daarvan geen bewijs te vinden. Het Visgotische Spanje van voor de Moslim invasie was, naarmate de Visgoten het katholicisme aannamen, steeds intoleranter geworden ten opzichte van de Joden en in 633 verklaarde de katholieke Bisschoppen, dat alle Joden gedoopt moesten worden. Ook hadden de Visgotische koningen, die ook vreemde veroveraars waren in Spanje, net als later de Moslims, de boeren behoorlijk onderdrukt en uitgebuit. Dit was de oorzaak dat toen Musa ibn Nusair, de gouverneur van Noord-Afrika, Spanje binnenviel:

“De boeren die het leeuwendeel uitmaakten van de Visgotische legers, bewapend met stokken en speren en met een haat tegen hun superieuren, het vertikten om tegen de Moslims te vechten.” (1).

Alhoewel de Joden en boeren van Spanje in eerste instantie niet al te ongelukkig waren met de Moslim invasie, zouden ze spoedig merken dat het vervolg voor hen nogal onplezierig was. De Moslim veroveraars ontketende een orgie van roof, plundering, moord, gedwongen bekering en brachten slavernij voor vrouwen en kinderen, onderwie alleen al de 30.000 zogenaamde “witte maagden” van de Visgotische adel.

“In een van zijn veldtochten verwoestte Musa elke kerk en sloeg elke kerkklok kapot. Na een overgave namen de Moslims de bezittingen van hen die zij hadden gedood.” (1).

De invasie van 711 luidde een periode van 40 jaar in, die bol stond van onrust en geweld. Deze periode werd afgesloten nadat de Omayyaden prins Abd al-Rahanam, die op de vlucht was voor Abbassidische moordenaars, in Spanje aankwam en daar de Omayyaden dynastie vestigde die duurde van 756 tot 1071. (...) De Joden, die in eerste instantie de Moslim veroveraars als bevrijders zagen, kwamen er spoedig achter, dat de werkelijkheid anders was en ze werden onderworpen aan verschillende vernederingen en ze werden uitgebuit. De Moslims legde spoedig de jizya belasting op en de kharraj (grondbelasting) en stelde ook diverse andere heffingen in die dhimmi's onder de islamitische wet kregen opgelegd.

Het bouwen van kerken en synagogen werd verboden, integendeel werden Joden en Christenen in grote aantallen als slaven ingezet om kerken te slopen om daarmee bouwmaterialen te vergaren waarmee moskeeën konden worden gebouwd. Men mocht geen wapens hebben, paard rijden, schoenen dragen, kerkklokken luiden, groene kleding dragen, of tegen Moslims weerstand bieden, alles in overeen-

stemming met het “Verdrag van Omar”. Het verkondigen van de Heiligheid van Jezus en pogingen om Moslims te bekeren waren kapitale misdaden, die met de dood werden gestraft. (2)

Krantenbericht

“Moslims veroorzaken rel in kathedraal

CORDOBA - Een groep Moslims heeft commotie veroorzaakt in de Mezquita, de monumentale moskee/kathedraal van de Zuid-Spaanse stad Córdoba. Zes van hen negeerden een verbod op islamitisch gebed. Toen ze daarop werden aangesproken door beveiligingsmedewerkers, ontstond een gevecht. Twee beveiligers raakten gewond, zo meldden Spaanse media donderdag op basis van een verklaring van het bisdom Córdoba. Uiteindelijk werd de politie erbij gehaald. Die verrichtte twee arrestaties onder de circa honderd toeristen uit Oostenrijk. Tijdens de schermutzingen raakten ook nog twee agenten gewond.

De Mezquita werd vanaf de achtste eeuw gebouwd als een moskee, op de plaats van een kerk. Destijds was Córdoba de hoofdstad van het islamitische Kalifaat in het zuiden van Spanje en Portugal. Na de Christelijke Reconquista (herovering) van het gebied, gaf Koning Karel V in 1523 toestemming voor de bouw van een kathedraal in het hart van de moskee. Daarvoor werden wel vierhonderd van de oorspronkelijk twaalfhonderd karakteristieke zuilen verwijderd uit het gebouw.

Een lokale beweging van Moslims voert al langere tijd campagne om weer te kunnen bidden in de kathedraal annex moskee. De recent aangetreden nieuwe Bisschop van Córdoba heeft de regels echter juist aangescherpt en wil niets weten van biddende Moslims in de Mezquita.”

[De Telegraaf, 1 april 2010]

De Spaanse reconquistadores veranderden de moskeeën allemaal in kerken, zowel de oorspronkelijk kerken die waren omgebouwd tot moskeeën, als ook die nieuw gebouwd waren door de Moslims. De reconquistadores wilden de verslagen Moslim bevolking niet blijven huisvesten. De meesten van hen waren oorspronkelijk Christelijk geweest en op straffe des doods bekeerd tot de Islam. Ze gaven de Moslims drie mogelijkheden: wegtrekken uit Spanje, samen met de verslagen Moorse legers, terug keren naar het Christelijk geloof of een massale slachting verwachten. Het was deze verharding van de Spaanse houding die leidde tot de Inquisitie. Met de verovering van Granada in 1492 was de Reconquista voltooid. (14)

5.2 Frankrijk 720 tot 732

Velen beseffen onvoldoende het belang van de overwinning die de Franken in 732 een paar kilometer ten zuiden van Parijs behaalde op de Arabieren. Zonder deze overwinning was heel Europa vandaag islamitisch en zou de geschiedenis van Europa en misschien van de wereld er totaal anders hebben uitgezien.

De Jihad tegen Frankrijk

Na de Jihad tegen Spanje was in 722 de droom van Emir Musa om over de Pyreneeën Frankrijk verder binnen te dringen. Hij wilde de plunderende Moslims ontmoeten die via het oosten kwamen. De Islam zou dan de Middellandse Zee tot een islamitische binnenzee maken. Maar Musa had ook de ambitie om onafhankelijk van de Kalief te zijn en Emir van Europa te worden. Daarom verduisterde hij een groot deel van de buit die was behaald tijdens de Spaanse campagne. Dit maakte de Kalief achterdochtig tegenover Musa. Daarom verbande de Kalief Musa zodat zijn agressieve droom niet kon uitkomen.

De onverzadigbare drang van de Moslims om land te veroveren had een impuls gekregen na de verovering van Syrië, Egypte, Noord-Afrika en Spanje. Ze droomde van het overnemen van heel West- en Noord-Europa. Zo begon de islamitische invasie van Frankrijk onder leiding van Abd-ur Rahman die door de Kalief was benoemd tot hoofd van de islamitische bezetters van Spanje. Toen de Moslims zich op Frankrijk stortten werd het land geregeerd door de Franken. De Franken waren een Gotische (Germaanse) stam waarvan de huidige Fransen afstammen. De Visgoten, een andere Gotische stam, regeerden Spanje toen de Moslims Spanje aanvielen. De verhalen over de islamitische wreedheden hadden bijgedragen aan een verdere verharding van het Frankische wil om de islamitische indringers te verslaan. (14)

Begin van de agressie in 722

Abd-ur-Rahman was in 721 gouverneur van Spanje geworden en in 722 liet hij zijn oog vallen op Frankrijk. Zodoende leidde hij in het jaar 722 een leger over de Pyreneeën en veroverden Narbonne. Daar slachtten ze de complete mannelijke bevolking af, maakten alle vrouwen en kinderen tot slaven en trokken daarna verder naar Carcassonne. Van Carcassonne trokken ze op naar Nimes waar ze een bloedbad aanrichtten onder monniken en paters. Vanuit Nimes trokken ze naar Lyon en Dijon waar ze alle kerken plunderden. Hun veldtocht in Frankrijk duurde elf jaar. Ze kwamen in golven. In het jaar 731 bereikte een leger van enkele tienduizenden)* voetsoldaten en ruiters Bordeaux, dat zich meteen overgaf. Van Bordeaux gingen ze naar Poitiers, daarna naar Tours. []*De aantallen in verschillende bronnen lopen te veel uiteen om een betrouwbaar getal te kunnen noemen.]

Abd-ur-Rahman streed bij de Garonne en de Dordogne tegen hertog Odo van Aquitanie, versloeg hem en joeg hem op de vlucht. Abd-ur-Rahman rukte op tot de Loire, plunderend en brandstichtend zoals gewoonlijk. Daar maakte het leger van Abd-ur-Rahman contact met het Frankische leger, langs de weg tussen Poitiers en Tours en kwam hij oog in oog te staan met Karel Martel, de heer van Austrasië. Hij was een machtige jeugdige krijger die getraind was in alle soorten wapens. Abd-ur-Rahman had nooit verwacht een serieuze strijd met Karel Martel te moeten voeren, omdat de weerstand tot dan zwak was en gefragmenteerd. Maar Karel was verschillend van andere leiders. (14)

Karel Martel en de Slag bij Tours in 732

De Slag bij Tours op 10 oktober 732 was misschien wel een van de meest beslissende veldslagen in de hele geschiedenis. Het wordt beschouwd als verste punt van de islamitische

invasie van West-Europa. Daar overtroefden de Franken de Moslims in alles en daar leden de Moslims een beslissende nederlaag.

Voordat de strijd begon bekeken de twee legers elkaar bijna zeven dagen, wachtend op het moment om aan de strijd te beginnen. Het was bitter koud en de Arabieren waren nog gekleed voor hun zomerveldtocht. De wolvenbont kleding van de Franken hielp hen in de ijzige kou bij hun nachtelijke overwinning op Arabische tegenstander. Uiteindelijk kwamen ze tot een gevecht, toen de Arabieren op de zevende dag na het vallen van de avond plotseling op de Franken afgingen. Karel Martel plaatste zijn troepen direct in het pad van het naderende islamitische leger en bereidde zich voor om zich te verdedigen.

Abd-ur-Rahman wist niet dat er een val voor hem was opgesteld. Hij was in de achtervolging van een andere Frankische commandant, toen Karel Martels leger hem bij Poitiers een halt toeriep. De Arabieren die vroeger guerrilla strijders waren, hadden een voorkeur voor de klassieke wijze van oorlogvoering en waren geen partij voor de Franken, die veel meer soldaten hadden ingezet dan de Arabische spionnen hadden aangegeven. Ook vochten de Franken met de rivier de Loire in de rug. Ze konden zich niet terugtrekken, zelfs als dat zouden willen.

De Arabieren hadden in Frankrijk veel buit verzameld en ook dit werkte ten gunste van de Franken die niet gebukt gingen onder de taak hun buit te moeten bewaken, noch hadden zij een bagage trein van welke aard ook. Toen de strijd vorderde begonnen de Franken te wankelen. In hun maliënkolders en met hun spitse helmen en hun paarden in maliënkolder waren de Arabieren bijna onoverwinnelijk. Ze waren op het punt de overwinning te behalen toen de Franken zich een weg vochten naar de wagens met buit. In plaats van ordelijk te vechten, vlogen de Arabieren naar de schat om die te verdedigen en raakte in paniek toen ze zagen dat de wagens door de vijand werden weggereden.

Abd-ur-Rahman riep zijn troepen terug in het gareel, maar het was te laat. Een lans doorboorde hem en hij werd gedood. Terwijl de legers nog aan het vechten waren viel de nacht. De hele nacht door hoorde de spionnen van Karel wapengekletter omdat de luitenants van Abd-ur-Rahman ruzie maakten over de verkiezing van een nieuwe leider. De Arabieren hadden ook ruzie over de wagens met buit. Tegen dageraad waren de geluiden van de gevechten opgehouden, de zon kwam op die koude oktober zondag door de wolken en Karel zag dat de vijand van het slagveld was verdwenen. Zijn verkenners vertelde hem dat de Arabieren naar het zuiden trokken, weg van de noordelijke winter om hun geroofde schatten in veiligheid te brengen. Maar de Franken lieten de Moslims niet zo gemakkelijk ontsnappen en achtervolgden hen in de moerassen van de Loire en sloegen de vluchtende Arabieren neer. Ze vonden ook de buit terug die de Arabieren probeerden te redden. In een klap hadden de Franken niet alleen de binnenvallende Moslims verslagen en afgeslacht maar ook de geroofde schatten teruggekregen.

Voor de Moslims was de omvang van hun nederlaag en de dood van hun leider een zware tegenslag en zij hadden geen andere keuze dan zich over de Pyreneeën terug te trekken. Karel Martel richtte een grote slachting aan onder zijn vijanden en hij doodde in die strijd 10.000 man, onderwie Abd-ur-Rahman. Karel Martel had in de strijd bij Tours slechts

1.500 man verloren. Vanaf dat moment kreeg Karel de bijnaam "Martel", de Hamer die in de strijd al zijn vijanden versloeg. De nederlaag en de aangerichte slachting onder de Moslims zorgde ervoor dat de ze nooit terug zouden keren naar Frankrijk. De Slag bij Poitiers werd later bekend als de slag bij Tours. (14)

De Slag bij Tours heeft de beschaving voor een zekere ondergang behoed.

De Slag bij Tours was een belangrijke terugslag voor de verspreiding van de Islam en heel belangrijk voor het voortbestaan van het Christendom. De Slag van Tours beïnvloedde de geschiedenis veel meer dan men zou denken. Europa was de volgende 700 jaar veilig totdat de Moslims in 1453 Constantinopel veroverden. Als Abd-ur-Rahman de slag bij Tours had gewonnen, dan was in plaats van het Christendom de Islam de dominante religie in Europa geworden. De nederlaag bij Poitiers was voor de Moslim de eerste nederlaag tegen de Christenen. Andere grote tegenslagen waren de Reconquista, de Kruistochten en de latere overwinningen bij Palermo, Lepanto en Wenen.

De Moslims die werden geholpen door enkele afvallige 'Christelijke' bondgenoten, hergroepeerden zich en begonnen weer aan te vallen. Maar door de voortdurende tegenstand van Karel Martel waren ze toch op een gestage terugtocht naar het zuiden. De gevechten werden onder Ibn-al-Malik in het zuiden van Frankrijk en naar het westen in Langedoc tot aan de Rhône voortgezet en daarna oostwaarts tot Piemonte in Italië. In 737 heroverde Karel Martel Avignon en in 739 bereikte hij Marseille. Karel Martel stierf in 741 en werd opgevolgd door Pepijn de Korte die weer werd opgevolgd door Karel de Grote.

De ontmoeting van de Franken met de Moslims in Frankrijk was het begin van een lange traditie van Frankische strijd tegen de Moslims. De Franken speelde een leidende rol in hun verdrijving uit Zuid Italië en Palermo. Ze stimuleerde de Reconquista in Spanje en droegen met talloze ridders bij aan de strijd tegen de Islam, eerst door de Byzantijnen te versterken en later leverde ze hun bijdrage aan de Kruistochten. In deze strijd leerde de Franken aan de Arabische Moslims een les, die zij tot dan toe aan anderen hadden geleerd.

De Franken maakten geen gevangenen, ze doodden alle Moslims die in hun handen vielen. De Moslims hadden voor het eerst in hun opmars een vijand ontmoet die even vechtlustig was en hen in wreedheid evenaarde. De rottende lijken van de gedode Moslims bezaaiden het dal van Poitiers voor tijden daarna en reizigers zagen de stapels botten en dat was alles wat daarna nog gedurende vele tientallen jaren aan deze beslissende strijd herinnerde. (14)

5.3 Italië en Sicilië 812 tot 1571

De Moslims namen snel de zeevarende kennis van de Christelijke bevolking over en gingen met de Jihad overzee. De Arabische aanval op Italië begon in 813. De Franken, de Noormannen, de Venetianen en de Ridders van Malta werden te land en ter zee geconfronteerd met de Arabieren en de Turken. De eilanden Ischia en Lampedusa werden ook verwoest en bezet en in hetzelfde jaar vielen de Arabieren ook Sardinië en Corsica aan. Tussen 800 en 909 ondernam de Aghlabidische dynastie een groot aantal plundertochten langs de Europese kusten, onder andere naar Sicilië, Sardinië, de Cycladen, Athos, Euboa en de Griekse

kust, waar meestal ontvolking plaatsvond door moord en deportatie voor de slavenhandel. Overvallen vonden onder andere plaats: in 842 op Bari; in 843 op Messina en in 844 op Modica op Sicilië.

Het algemene beeld was: verwoesting, massamoord, plundering en deportatie van de bevolking. Dit was steeds hetzelfde patroon dat door alle contemporaine schrijvers wordt beschreven; het gold voor Azië, Afrika en Europa. (1)

Korte berichten (1), (2)

In 829 vernietigden de Arabieren Centumcellae.

In 836 belegerde de Longobarden van het hertogdom Benevento Napels, een Byzantijnse stad. De Napolitanen vroegen aan Ziyadat Allah I om te helpen. Gebruikmakend van deze inter-Christelijke oorlog stuurde Ziyadat een vloot die de Longobarden dwong om het beleg te onderbreken.

In 840 verwoestten de Arabieren het klooster van Subiaco.

In 840 was de Longobard Radelchi, hertog van Benevento, bezig met de strijd tegen de rivaliserende Siconolfo. De Arabieren kwamen tussenbeide en zij profiteerden ervan met de verovering van Bari. Maar in 871 slaagde de Karolingische keizer Lodewijk II erin de stad te bevrijden.

In 845 namen de Arabieren bezit van Capo Miseno in de golf van Napels en van Ponza, om dat als bases te gebruiken voor een aanval tegen Rome.

In 846 veroverden en plunderden de Arabieren Brindisi en Tarente. Maar in 880 is de Byzantijnse keizer Basil I erin geslaagd Taranto te bevrijden.

Sicilië en Italië (835-851 en 884) uit Arabische bron:

“.....Een andere tocht richtte zich op Etna en de naburige versterkingen, wat resulteerde in het verbranden van oogsten, het vermoorden van veel mannen en plundering. Een andere rooftocht werd georganiseerd in dezelfde richting in 221 (25 december 835); De buit die mee werd teruggebracht was zo uitgebreid, dat de slaven bijna voor niets werden verkocht. Degenen die aan deze expeditie deelnamen, kwamen gezond en wel weerom.

In hetzelfde jaar 835 werd een vloot naar de naburige eilanden gestuurd; nadat ze een rijke buit hadden genomen en diverse steden en vestingen veroverd hadden, kwamen ze gezond en wel weer terug.

In 234 (5 augustus 848) sloten inwoners van Rugusa vrede met de Moslims in ruil voor de overgave van hun stad met wat daarin was. De veroveraars verwoestten die, nadat ze alles wat ze konden dragen hadden meegenomen.

In 235 (25 juli 849) trok een groep Moslims op tegen Castrogiovanni en kwamen gezond en wel terug, na de stad te hebben onderworpen aan plundering, moord en brand.

Redjab 236 (januari 851) zag de dood van de Moslim emir van Sicilië, Mohammed b. AAbd Allahb al-Aghlab, die gedurende 19 jaar de macht had uitgeoefend. Hij zetelde in Palermo, dat hij niet verliet; hij stelde zich tevreden met het vandaar uit zenden van troepen, die als instrumenten van verovering en plundering dienden.

Ook werd in 271 (886) een sterke Moslim eenheid gericht op Rametta; het veroorzaakte grote verwoesting en kwam terug met veel buit en gevangenen. Toen het gebeurde dat de emir van Sicilië, al Husayn b Ahmed in die tijd stierf, werd hij opgevolgd door Sawada bin Mohammed bin Khafadja Termini. Toen de laatste op het eiland arriveerde leidden hij een sterk leger tegen Catania en verwoestte alles wat ze konden vinden in de omgeving. Hij ging door met oorlogvoeren tegen de inwoners van Taormina en verwoeste de oogsten op het land. Hij zou zijn doorgaan op dit pad als niet een boodschapper van de Christelijke Patriarch kwam smeken om een wapenstilstand en het uitwisselen van gevangenen”.

[Ibn al Athir, “Analen”(1)]

Rome 846 (5)

Op 28 augustus 846 zeilde een Arabische vloot vanuit Sicilië de Tiber op en bezetten en plunderden het Vaticaan en Rome. Ze werden kort daarop verslagen en verdreven door de pauselijke militie, versterkt met de legers van het Heilige Roomse Rijk en de Franken. Deze aanval was kort, maar de Moslims konden Rome bereiken; een prestatie die zelfs Hannibal niet had kunnen leveren! Tevergeefs verdedigden De Saksen, Longobarden, de Friezen en de Franken de St. Pieter tot de laatste man. De Arabieren roofden alle schatten van de St. Pieter, ze scheurden de zilveren bekleding van de deuren en het goud van de biechtvloer. Ze verwoestten de bronzen crypte van de apostel, roofden het gouden kruis dat op het graf van Petrus stond en ze verwoestten alle kerken in de voorstad. (14)

De Arabieren waren er niet in geslaagd de versterkte binnenstad van Rome te betreden, maar de kerken van St. Pieter en St. Paulus in het Vaticaan, lagen buiten de muren van Rome en Paus Leo IV moest Rome voor korte tijd verlaten. Op de pauselijke roep om hulp kwam een leger vanuit Civitavecchia over land naar Rome. Een ander leger kwam vanuit Portus en Ostia. Het lukte de markies Guy van Spoleto hiermee de Arabieren te verslaan, die wegrokken deels naar Civitavecchia en deels over de Via Appia in de richting van Fondi.

Tijdens hun vlucht brachten de Arabieren in het Romeinse platteland dood en verwoesting. Bij Gaeta botsten het Longobardische leger opnieuw met de Arabieren. Guy van Spoleto bevond zich in ernstige moeilijkheden, maar de Byzantijnse troepen van Cesarius, zoon van Sergius de magister militum in Napels, arriveerde op tijd. En in november van 846 veroorzaakte een storm veel schade aan de schepen van de Arabieren. Sommige leden schipbreuk op de kust. In 848 plunderden de Arabieren Ancona. Als gevolg van de aanslag op St. Pie-

ter begon Paus Leo IV in 848 met de bouw van de Civitas Leonina ter bescherming van de Vaticaanse heuvel. De ringmuur was voltooid op 27 juni 852. (14)

In 849 kwam er een grote Arabische vloot om Rome vanuit Sardinië aan te vallen. In reactie werd door de maritieme steden van het zuiden een coalitie gevormd: Amalfi, Gaeta en Napels verzamelden zich met hun vloeten bij Ostia aan de monding van de Tiber. Toen de Arabische schepen aan de horizon verschenen viel de Italiaanse vloot hen aan. Onder leiding van Cesarius werden de Arabieren verslagen. De overlevenden werden gevangenen genomen en als slaven verkocht. Ze werden ingezet bij de wederopbouw van wat ze drie jaar eerder hadden vernietigd! (14)

Van 852 tot 853 waren er rooftochten naar Castroiovanni, Catania, Syracuse, Noto en Ragusa op Sicilië; ze vernielde Christelijke oogsten. Na een beleg van 6 maanden kwamen de inwoners van Butira overeen 6.000 gevangenen uit te leveren. Elk jaar werden de oogsten vernield en dorpen verbrand en verwoest. De inwoners van Cefalu op Sicilië verkregen in 857 / 858 vrede door de belofte hun stad te verlaten en de Moslims vernietigden vervolgens de stad. (1)

In 856 vielen de Arabieren Canosa aan en verwoestten de kathedraal en in 861 bezetten de Arabieren Ascoli. Ze vernietigden alle kerken en vermoordden alle kinderen, terwijl ze de volwassenen wegvoerden als slaven. De vrouwen werden als seks-slavinnen gedwongen opgenomen in de harems van de Arabieren. (5)

In 872 bevrijdde keizer Ludovicus II Salerno van de Arabieren die de vestingstad zes maanden belegerden. (5)

De Arabieren in Latium en Umbrië in 876

Ondanks de tegenslagen hergroepeerden de Arabieren zich om in 876 Rome opnieuw aan te vallen. Om de stad te bereiken plunderden de Arabieren de omliggende dorpen, vermoordden de boeren en verwoestten de kerken. Het Romeinse platteland werd door de plunderende islamitische Arabieren veranderd in een levenloze woestijn.

Naar aanleiding van dit bloedbad, rustte Johannes VIII een vloot uit en voerde die bij Circeo naar een overwinning op de Arabieren. Er werden 18 vaartuigen veroverd en 600 Christelijke slaven werden uit gevangenschap bevrijd. Ondanks deze nederlaag bleven de Arabieren Latium teisteren, zowel langs de kust als in het achterland en ze vernietigden voor de tweede keer Subiaco. De invallers kwamen ook naar Tivoli, dat zich bij het kasteel van Saracinesco verdedigde. (14)

De Arabieren in Campania in 881

In 881 sloot Bisschop Athanasius van Napels een alliantie met de Arabieren om als verrader te concurreren met Rome en Byzantium. Als gevolg van deze alliantie zetten de Arabieren voet op de Vesuvius en in Agropoli in de buurt van Paestum. Docibile, de hertog van Gaeta en ook een vijand van de Paus, verleende de Arabieren het recht zich te vestigen in

de buurt van Itri en in de buurt van Minturno. De Arabieren bouwden een kasteel van waaruit zij herhaalde aanvallen uitvoerden op het platteland. Ze vielen de kloosters van Montecassino en St.Vincenzo aan en staken ze in brand. (14)

De Arabieren in de abdij van Farfa in 890

In 890 belegerden de Arabische troepen de abdij van Farfa in Sabina. De abt Peter verzette zich zes maanden, waarna werd hij door gebrek aan voedsel gedwongen zich over te geven. Daarna vermoordden de Arabieren de bewoners die zich te goeder trouw hadden overgegeven. De Arabieren maakte het klooster tot hun basis in Sabina.

In 902 werden de inwoners van Taormina door het zwaard gedecimeerd. (1)

De Arabieren uit Latium en Garigliano verdreven in 916

In december 915 werd Berengarius door de Paus Johannes X gekroond als Koning van het opnieuw gestichte Koninkrijk Italië. In april 916 kreeg de strijd tegen de Arabieren een nieuwe impuls toen Berengarius Toscaanse troepen ter beschikking stelde en de Byzantijnse keizer Constantijn zijn eigen vloot stuurde. De hertogen van Gaeta en Napels traden toe tot de alliantie en Paus Johannes X zette zich persoonlijk aan het hoofd van de landstrijdkrachten. De Longobarden uit Rieti, dat is een stad in Latium, op ongeveer 100 kilometer ten noordoosten van Rome aan de rivier Velino, trokken op in de richting van Sabina en bevrijdde het en Paus Johannes X behaalde tussen Tivoli en Vicovaro een overwinning. De Arabieren waren gedwongen zich terug te trekken naar hun fort in Garigliano.

In juni 916 werd een aanval gedaan op de Arabieren. Drie maanden lang verzetten de Arabieren zich, wachtend op versterkingen uit Sicilië. Toen de versterkingen werden onderschept en verslagen, ontsnapte de Arabieren uit de belegerde vesting Garigliano, die door de Italianen werd bestormd. De Arabieren probeerden de bergen in te vluchten, maar ze werden ingehaald en verslagen door de Italiaanse troepen. Nu was alleen Sicilië nog in handen van de ongelovigen. (14)

De Arabische bezetting van Sicilië tussen 827 en 965

Tijdens de Byzantijnse Periode was Sicilië, waar men zowel Grieks als Latijn sprak, op cultureel gebied nauw verbonden met het oosten. Onder keizer Michaël II maakten de Aghlabiden uit Tunesië gebruik van de zwakte van het Byzantijnse Rijk en begonnen in de 7e eeuw hun eerste invallen op het eiland.

De Arabische aanval op Sicilië bleef aanvankelijk beperkt tot de kustzone en de kleinere eilanden voor de kust. Maar langzamerhand vestigden de Arabieren hun basis in Palermo en van daar af gingen ze voort en bezetten het hele eiland Sicilië. Zodra de Arabieren Sicilië veroverden gingen zij over tot de islamisering door de vernietiging van kerken en het stichten van moskeeën. Ze veranderden de samenstelling van de bevolking met de invasie van honderdduizenden islamitische immigranten en vernietigden zo een beschaving die begon in de 8ste eeuw voor Christus.

Na de verovering van Sicilië gebruikten de Arabieren het als een uitvalsbasis om Italië aan te vallen, ze bestormden Ponza, Gaeta, Ancona, Ascoli en Civitavecchia en bezetten uiteindelijk ook Salerno, Napels, Bari, Brindisi en Taranto. Tenslotte gingen zij op weg naar Rome om het hart van het Christendom te raken. In 805 sloot de Byzantijnse gouverneur van Sicilië een overeenkomst met de heersers van Tunesië en in 813 tekende de Byzantijnse gouverneur van Sicilië een tienjarige wapenstilstand met de Arabieren, een zogenaamde Hudna.

Maar in 827 kwam de Byzantijnse admiraal Euphemius, die zich eerder had overgegeven aan de Moslims, in opstand en doodden de islamitische gouverneur van Sicilië. Hij veroverde Syracuse en riep zichzelf uit tot keizer, onafhankelijk van Byzantium. Maar toen de troepen onder leiding van de Armeense generaal Palata trouw bleven aan Byzantium, vluchtte Euphemius naar Afrika. Daarop stelde Euphemius voor aan de Emir Ziyadat Allah I van Kairuan, om Sicilië te veroveren en tot een schatplichtige provincie te maken. Op 17 juni 827 ontscheepte de Saraceense generaal Asad ibn al-Furat bij Mazara del Vallo een leger van 10.000 soldaten en 7.000 cavaleristen.

Generaal Theodorus versloeg het Arabische leger voordat het Syracuse bereikte. Dus werd er een nieuw leger als hulp aan de Arabieren gestuurd dat besloot om in plaats van naar Syracuse, naar Palermo te gaan. Op 11 september 831 viel Palermo. In 835 namen de Arabieren Pantelleria en in 843 Messina. De steden Enna en Cefalù, die jarenlang gestreden hadden alvorens te worden veroverd, werden met de grond gelijk gemaakt en verbrand. Cefalù viel in 858 en Enna viel in 859 door verraad. Syracuse werd pas in 878 na een beleg van 9 maanden veroverd:

“Duizenden bewoners (de gehele Christelijke bevolking) werden vermoord en buit verzameld en slechts een klein aantal mannen ontsnapten. Na de plundering verwoesten de invallers de stad.” (1).

De Griekse taal werd vervangen door het Arabisch. Het Christendom werd vervangen door de Islam. Het bebloede zwaard van de Islam domineerde nu vanuit Palermo, maar de bezetting is nooit helemaal voltooid. Sommige haarden van verzet hielden vol. Taormina bood weerstand tot 902 toen het geheel onder de voet werd gelopen en vervolgens verbrand en al zijn bewoners werden gedood. Rometta, in de bergen ten westen van Messina, was de laatste plaats die in 965 viel.

In de steden die weerstand hadden geboden werden alle volwassen mannelijke bewoners gedood en de vrouwen en de jongens weggevoerd in slavernij. De vrouwen en de mooiste jongens werden naar Afrika overgebracht voor het plezier van de veroveraars en hun geloofsgenoten. Sicilië bleef vanaf 812 tot 1071 bijna drie eeuwen onder islamitische bezetting. De bevolking werd volledig tot de Islam bekeerd en er was geen kerk meer blijven staan. Ze hadden ze ofwel in puin geslagen of verbrand of in moskeeën veranderd.

De bewoners van de Siciliaanse steden die zich zonder slag of stoot hadden overgegeven konden het Christendom houden, maar ze moesten op hun kleding en hun huizen identificatiemerken aanbrengen; ze moesten meer belastingen betalen, de jizya. Verder mochten ze

geen gezag uit oefenen over Moslims, niet trouwen met een Moslim, maar een Moslim kon wel trouwen met een Christen en ze mochten geen nieuwe kerken meer bouwen. Ze mochten geen kerkklokken luiden en geen processies houden en ze mochten de Bijbel niet lezen binnen gehoorsafstand van een Moslim. Verder mochten ze geen grotere huizen bouwen dan de Moslims en de Christelijke vrouwen hadden geen toegang tot de baden.

Na de Arabische verovering emigreerden honderdduizenden Moslims naar Sicilië. Er werd hen juridische voordelen toegekend. De gronden die van de Christenen in beslag waren genomen, de mogelijkheid om arbeid tegen lage kosten te hebben en de overvloed aan slaven, zowel meisjes als jongens, vormde een onweerstaanbare aantrekkingskracht. De Afrikanen vonden in Sicilië een aardse hemel terwijl het voor de Christenen de spreekwoordelijke hel was geworden. (14)

De Normandiërs en de slag bij Palermo in 1072

Na de bezetting van Sicilië begon het Christelijke verzet onmiddellijk het eiland te heroveren. De Franken probeerde in de 9de eeuw het eiland terug te nemen, maar dat mislukte. In de 11e eeuw werd het verzet tegen de Saracenen overgenomen door de Normandiërs. Zij ondernamen in 1068 een poging om Sicilië te bevrijden met een legertje van slechts zestig ridders.

De Slag bij Palermo was een van de meest verbazingwekkende Normandische prestaties in Italië tegen de Moslims, bijna gelijk aan de Slag bij Hastings in 1066. De Normandiërs hadden in het voorjaar van 1061 Messina ingenomen. In de tien jaar daarna hebben ze getracht hun controle over Sicilië en ook in het zuidelijk deel van het Italiaanse schiereiland vast te houden door de Arabieren in een reeks van schermutselingen te bestrijden. Bij Palermo stonden de Arabieren onder leiding van Ayub ibn Temim en de Normandiërs werden geleid door Robert Guiscard de Hauteville. De Normandiërs hadden echter door hun veroveringen in andere delen van Europa een chronisch tekort aan ridders.

In 1072 had Palermo iets meer dan honderdduizend inwoners. Op de ochtend van 5 januari 1072 viel Robert's cavalerie het al Kasr district aan. Terwijl zijn broer Roger de aanval op al Kasr voortzette, viel Robert en enkele ridders al Khalesa aan, de administratieve wijk aan de kust, die gebouwd was rond het fort van de emir. Dit werd tegen het vallen van de avond ingenomen, hoewel de meeste van de aangrenzende wijken van Al Kasr, verder landinwaarts, in Saraceense handen bleven. Niettemin gaven ze zich de volgende ochtend aan de Normandiërs over. Sicilië was van 812 tot 1071 bijna drie eeuwen onder islamitische bezetting geweest. De bevolking was volledig bekeerd tot de Islam en er was niet een kerk blijven staan. Ze waren ofwel gereduceerd tot puin en verbrand of veranderd in moskeeën.

Op 10 januari 1072 vond de ceremoniële intocht van de Normandiërs in Palermo plaats. Deze werd gevierd met een Griekse mis door de orthodoxe Bisschop Nicodemus van Palermo in de oude kathedraal die haastig van een moskee weer in een kerk was veranderd. Het was een historisch moment toen Robert en Roger kozen voor hun eigen Christelijke traditie. Alle moskeeën die kerken waren voor aankomst van de Arabieren twee eeuwen eerder, werden opnieuw omgebouwd tot kerken. Graaf Roger viel ook de andere eilanden

aan om er zeker van te zijn dat zuidelijke flank werd beveiligd zijn tegen een mogelijke Arabische aanval. (14)

Normandiers op Malta in 1127

In 1127 leidde Roger II, de zoon van graaf Roger, een tweede invasie van Malta. Toen ze het eiland hadden veroverd plaatste hij het onder een Normandische gouverneur. Hij bemande ook de drie kastelen op de eilanden met een garnizoen. Na de Normandische bevrijding waren er geen Moslims meer in Sicilië, Malta, Sardinië en de omliggende eilanden. Alle Moslims werden bekeerd tot het Christendom. Dit zorgde ervoor dat de bevolking het islamitische intermezzo vergat. (14)

6. India en Azië

De geschiedenis van het Indiase subcontinent valt enigszins buiten de verhoudingen met Europa en staat min of meer op zichzelf. De raakvlakken ontstaan pas aan het eind van de beschreven periode, als de Britten op het toneel verschijnen. Omdat er wel raakvlakken zijn vanuit de islamitische hoek, zijn er toch in chronologische volgorde enkele gebeurtenissen beschreven. De geschiedenis is echter alles behalve volledig weergegeven, want dat zou een apart boek vergen. Wat nu volgt komt uit verschillende bronnen die niet altijd met elkaar overeenstemmen. De korte berichten komen uit aanvullende bronnen.

Het begin na de islamitische aanval op Perzië

Nadat de Moslims in 634 Perzië binnenvielen, trokken ze op bevel van Kalief Omar in 638 India binnen. Maar terwijl Perzië na zeventien jaar in 651 bezweek, deden de Moslims er zeventien jaar over om een deel van India te veroveren. De Hindoe weerstand was niet alleen hevig maar nam toe in wreedheid tot dat de Hindoes de Moslims in wreedheid evenaarden. Hoewel de Moslims in 638 op bevel van de Kalief Omar India aanvielen werden ze herhaaldelijk verslagen door de Rajas van Makara en Sindh. In de duizend jaar van de geleidelijke islamitische bezetting van Noord-India van 715 tot 1720 streefden veel Hindoes naar omverwerping van de tirannieke islamitische bezetting. De Moslims konden na hun bezetting van Sindh in 715 tot 980 geen vooruitgang maken in India. Het was pas in het jaar 980 dat de Moslims nogmaals India konden binnenvallen. Deze tweede islamitische aanval op India werd niet geleid door de Arabieren maar door Perzische, Mongoolse en Turkse bekeerlingen tot de Islam. (14)

Mohammed bin Qasim (2) schrijft:

“De eerste Moslim aanval op India was in 636, slechts 4 jaar na de dood van Mohammed. Er volgde nog acht van deze plundertochten onder de opeenvolgende kaliefs: Othman, Ali, en Mu‘wabiya. Deze vroege aanvallen door de moslimindringers leverden behalve moord en roof ook buit en slaven op, maar ze kregen nog geen vaste voet op Indiase bodem. Na twee eerdere mislukte veldtochten, waarbij de commandanten omkwamen stuurde Hajjaj bin Yusuf, Quasin op pad met 6.000 soldaten. Hij veroverde in 712 Debal in Sindh en vestigde daarmee een stevig en duurzaam bruggenhoofd voor de Islam in Hindustan.”

Volgens de Moslim historicus al Biladuri (2):

“werd Debal met geweld ingenomen en de slachting duurde drie dagen lang (...) de priesters van de tempel werden vermoord”.

Hij doodde de mannen van 17 jaar en ouder en maakte de vrouwen en kinderen tot slaven waaronder 700 mooie vrouwen. (...) Bij de inname van Brahmanabad werden tussen 8.000 en 26.000 mannen gedood en ongeveer 100.000 vrouwen en kinderen gevangen genomen. Er werden er 30.000 als aandeel naar de Kalief gestuurd. Qusim voerde soortgelijke expedities uit in Sehwan en Dhalila en in de periode van 712 tot 715 werden er wel 300.000 slaven buitgemaakt. Van 755 tot 774

trok Hashan bin Amru door de Hindoe gebieden en onderwierp Kashmir en veroverde veel slaven.

In 775 leidde Abdul Malik een grote operatie tegen India. Bij Brada versloegen de Moslims de bewoners en namen een niet nader genoemd aantal gevangenen. Gedurende de regering van Kalief al-Mamun (813-33) leidde generaal Afif bin Isa een campagne tegen rebellerende Hindoes. Nadat ze die hadden verslagen en afgeslacht namen ze de resterende 27.000 mannen vrouwen en kinderen als slaven mee. (2)

Kaboel in 980

De Moslims hadden de manier van oorlogvoering van de Hindoes bestudeerd en maakte er gebruik van. Spionnen hadden gezien dat de Hindoes bij zonsopgang de strijd beginnen en eindigen bij zonsondergang. Na een uitdaging van het Moslim opperhoofd aan de Hindoe Koning werd de plaats en datum van de oorlog afgesproken tussen de twee ambassadeurs van de tegenstanders. Dit was in het jaar 980. Terwijl de Hindoe leger in een diepe slaap was viel het islamitische leger aan onder dekking van de donkere en stormachtige nacht, die de opmars van de Moslims camouflleerde. Het Hindoe leger was verrast maar verzette zich hevig. De strijd duurde tot de dageraad tot het Hindoe leger overmeesterd was. Aan het eind van de ochtend trokken de restanten zich terug naar hun hoofdstad Kaboel met de Moslims op hun hielen. De Moslims bezette Kaboel en bleven de Hindoes in oostelijke richting achtervolgen. Ze vernietigden de Hindoeïstische tempels en bekeerde de bevolking tot de Islam.

Na de nederlaag bij Kaboel trad de in ongenade gevallen Hindoe Koning Raja Jayapala Shahiya af ten gunste van zijn zoon Anandpala Shahiya en deze besloot om de hoofdstad te verplaatsen naar de provincie van de Pakhta. Zo eindigde de eerste ontmoeting tussen Hindoes en Moslims in het jaar 980, dat was twee en een halve eeuw nadat de Arabieren bij hun eerste aanval op India in 715 Sindh hadden bezet. In 1192 veroverde de Moslims Delhi en in 1326 bereikten ze Zuid-India. (14)

Korte berichten (2):

In de jaren 1000 tot 1027 voerde Sultan Mahmud 17 verwoestende invasies uit in Noord-India, gepaard gaande met massaslachtingen, verwoesting van tempels en grootschalige slavernij. Bij zijn aanval op Koning Jaipal in 1001-1002 tekent al-Utbi op:

“God gaf zijn vrienden zoveel buit dat het buiten iedere verbeelding was inclusief 500.000 slaven, mannen en vrouwen.”

De expeditie van 1014 bracht 200.000 slaven op en die van 1019 gaf de Moslims 53.000 gevangenen.

In 1033 werd het fort Sursuti in Kashmir aangevallen; het garnizoen vermoord en vrouwen en kinderen als slaven weggevoerd. Van de 17 expedities in India was die

naar Kashmir de meest succesvolle; het aandeel van een vijfde voor de Kalief bestond onder andere uit 150.000 slaven; men mag dus aannemen dat er 750.000 gevangenen waren genomen.

Mahmud legde de basis voor het islamitische Sultanaat van Punjab, waar de Ghaznividische dynastie tot 1186 regeerde. (2)

Hoe de Hindoes de Moslims versloegen in 1033

De Hindoes behaalden in 1033 bij Baharaich in het huidige Uttar Pradesh een spectaculaire overwinning op de Moslims. De indringer was Masud Ghazni die India met een groot leger binnenviel. De Moslims waren niet van plan zich te beperken tot plundering maar bereidde een permanente bezetting voor van het hele land. De strijd bij Baharaich op 14 juni 1033 eindigde toen het hele invasieleger samen met hun commandant gedood werd. Geen enkele vijandelijke soldaat mocht naar huis terugkeren. Na deze beslissende Hindoe overwinning heerste in het land gedurende anderhalve eeuw vrede, tot de volgende golf van islamitische invasies begon onder leiding van Mohammed Ghori.

Het intermezzo van 1033 tot 1187 had de Hindoes de verraderlijke aard van de Moslims doen vergeten. Het Ghaznivid Koninkrijk van West-Punjab had vrede gesloten met haar Hindoe burens en de Hindoes meenden dat de Moslims net als iedere indringer waren. Ze dachten dat ze zouden worden opgenomen in de Hindoe samenleving zoals eerder was gebeurd met de Grieken, Hunnen, Kushans, enz. en net zoals velen dat in de huidige tijd van de Moslim immigranten verwachten. (14)

Tweede aanval in 1187

De volgende aanval kwam in 1187 toen de islamitische hoofdman van Ghor in Afghanistan de Ghaznavid heerser in Ghazni afzette. Mohammed Ghori verbond zich in 1187 met de gouverneur van Sindh en viel Gujarat aan. Maar de hindoeïstische Solankis van Anahilwada versloegen hem volkomen in de slag op de vlakte onder de berg Arbuda. Door de herhaalde aanvallen in 1187 van de Rajput cavalerie stortte het Moslim leger in en verbrak de geleiders en vluchtte de Thar woestijn in. Ze lieten hun Koning Mohammed Ghori als een gevangene in de handen van Prithviraja's achter. Aan de andere kant van de Thar lagen de landen van Prithviraja Chauhan, de Maharadja van Sambhar, die bekend stond om zijn dapperheid en ridderlijkheid. Toen Mohammed Ghori als gevangene in ketens aan Prithviraja werd voorgeleid, betuigde hij zijn berouw terwijl hij innerlijk ziedend van woede was te worden vernederd door een Kaffer Koning.

Deze woede bleek een paar jaar later toen de rollen omgekeerd waren. Tegen het advies van diverse mensen beval Prithviraja dat Mohammed moest worden vrijgelaten. Als een teken van vrijgevigheid, gaf hij hem ook nog vijfhonderd paarden en twintig olifanten mee. In het volgende jaar brak Mohammed echter zijn belofte, misleidde Prithviraja en viel India nogmaals aan. De twee legers verzamelden zich weer op hetzelfde slagveld van Tarain. Toen de Moslims onverwacht het Hindoe kamp aanvielen, begonnen Prithviraj's soldaten zich net te wassen en sommige lagen nog te slapen en ze waren totaal onvoorbereid op de aanval. Maar ze deden hun best om de Moslims te weerstaan. De ongelijke strijd duurde tot de

middag en de Moslims maakten veel slachtoffers onder de Rajputs. Maar de Rajputs hadden toch geleidelijk de overhand gekregen en Mohammed zag opnieuw overwinning uit zijn handen glippen.

Dus nam hij zijn toevlucht tot een andere tactiek en stelde een tweegevecht voor. Mohammed stuurde bericht dat hij wilde dat Prithviraja met zijn kampioen Qutub-ud-din Aibak een tweegevecht zou uitvechten. Tijdens dit tweegevecht viel Prithviraja van zijn paard en het zou eerlijk zijn geweest als Qutub ook was afgestegen en net als Prithviraja te voet verder had gevochten. In plaats daarvan kwamen op een vooraf afgesproken signaal van Qutub een groep Moslim soldaten tevoorschijn en stortten zich op Prithviraja. Ze verdoofde hem met een drug en voordat de Rajputs zich realiseerden wat er gebeurd was, hadden zij Prithviraja gevangen genomen.

Toen Prithviraj in ketens voor Mohammed Ghori werd gebracht, herinnerde hij hem eraan hoe Mohammed Ghori was zelf in ketens vóór Prithviraja was gebracht en hoe Prithviraja hem eervol hem had behandeld. Toen ze dit hoorden lachte Mohammed en zijn hovelingen spottend om Prithviraja. Terwijl Prithviraja naar op Mohammed en zijn hovelingen terug keek beval Mohammed hem zijn ogen neer te slaan omdat hij nu een gevangene was. Toen Prithviraja hem vertelde dat een Rajput de ogen pas neerslaat na de dood, beval hij in een vlaag van woede dat Prithviraja's ogen moesten worden uitgestoken. Hij hield de verblinde Prithviraja daarna in eenzame opsluiting en haalde hem af en toe tevoorschijn om zijn hof te vermaken.

Vandaag hebben we geen idee meer hoe de genadeloze islamitische Jihad de Hindoe samenleving van Pakistan en Bangladesh onder dwang en door een meedogenloze tirannie van duizend jaar in een moslamsamenleving veranderde. Terwijl in het vroegere Indiase grondgebied van wat tegenwoordig Afghanistan, Pakistan en Bangladesh is, het Hindoeïsme geheel is verdrongen door de Islam, lukte het in India slechts om een klein deel van de bevolking tot de Islam te bekeren. Tegenwoordig is dit proces van islamisering is in Kasjmir nog steeds aan de gang, mede door het gebruik van terreur. Volgens officieuze schattingen is van de bevolking van India vandaag ongeveer 25 procent Moslim. (14)

Korte berichten (2):

In 1037 voerde Sultan Masud een "heilige" oorlog tegen Hansi; de Brahmanen en andere hooggeplaatsten werden gedood en hun vrouwen en kinderen weggevoerd.

De Ghaznividische Sultan Ibrahim viel in 1079 het district Punjab aan; de strijd duurde 4 weken en was erg bloederig. Op het laatst behaalde de Moslims de overwinning en namen de rijkdom en 100.000 slaven mee.

Sultan Mohammed Ghauri, een Afgaan, startte op het eind van de 11^e eeuw een golf van islamitische invasies en vestigde in 1206 de Moslim heerschappij over Delhi.

Over een aanval op Benares in 1194 zegt Ibn Asir:

“was de slachting van Hindoes immens; niemand werd gespaard behalve vrouwen en kinderen en het bloedbad op de mannen ging door tot de aarde er moe van was.”

In 1195 nam men 20.000 slaven; in 1202 waren het er 5.000; er werden er 300.000 tot 500.000 tot de Islam bekeerd.

Als eerste Sultan van India veroverde Aibal (1206-1210) in 1206 Hansi, Meerut, Delhi, Rathabor en Kol. In dezelfde periode trok Bakthiyar Khilji naar Bengalen en Bihar in Oost-India. Over zijn aanval in 1205 op Lakhmansena in Bengalen schrijft Ibn Asir:

“hun hele rijkdom en al zijn echtgenotes, dienstmeiden, helpers en vrouwen vielen in handen van de indringers”.

Narasimhadeva versloeg Tugan Khan in 1248

Na de makkelijke overwinningen in Noord-India in de Punjab en Bengalen, richtte de Moslims hun aanvallen op Orissa. Hier ontmoetten de Moslims hun gelijke. De bevolking van Orissa bestond uit bikkerharde strijders. In 1248 toen Narsimhadeva de heersende Koning van Orissa was, viel Tugan Khan Orissa aan. Narsimhadeva besloot een krijgslist te gebruiken tegen de Moslims. Hij stuurde bericht aan de indringer dat hij zich zonder slag of stoot wilde overgeven. De Moslims aanvaardde de voorwaarden en trokken de stad binnen, onwetend dat de sluwe Hindoe Koning een hinderlaag voor hen had gelegd. Zodra het islamitische leger in de stad was moest het zich in het doolhof van smalle straatjes verspreiden, waarmee ze niet vertrouwd waren en waar ze hun paarden moesten achterlaten en te voet verder gaan.

Zich niet bewust van het gevaar dat op de loer lag gingen ze langzaam naar het centrale plein waar de overdracht ceremonie zou plaatsvinden. Toen het islamitische leger zo verspreid was, begonnen op een afgesproken signaal van een van uitkijkposten op de torenspitsen van de tempel, de klokken te luiden en dat was het signaal voor de Hindoes om op de Moslims te storten. De veldslag duurde de hele dag en ging een deel van de nacht door. Hoewel de Hindoes veel verliezen incasseerden werd het gehele islamitische leger vernietigd. Zeer weinig Moslims konden aan deze hinderlaag ontsnappen. (14)

Korte berichten (2):

Sultan Iltutmish (1210-36) was erg druk met het bestrijden van de Turken. Hij was ook bang voor een invasie door Djengis Kahn. In 1226 viel hij Ronthanbhor aan; met plundering van veel buit, inclusief slaven.

In 1234-35 werd Ujjain veroverd onder gevangenneming van vrouwen en kinderen.

Verdere aanvallen in 1244, 1248, 1252, 1253 en 1259 met steeds als resultaat: buit, plus vrouwen en kinderen als slaven.

Kahn (2) blijft alles minutieus beschrijven; het patroon bleef hetzelfde onder de Khilji (1290-1320) en de Tughlaq dynastieën (1320 tot 1413).

Belangrijk om te vermelden is de invasie van Amir Timur, bij ons ook bekend als Timoer Lenk (1336-1405). Bij zijn aanval op Delhi (16 december 1398) waren 15.000 Turken betrokken bij de moorden, plunderingen en verwoestingen; iedere man legde de hand op 100 gevangenen, mannen, vrouwen en kinderen; niemand had er minder dan 20. In totaal werden meer dan 100.000 mensen buit gemaakt.

Op de terugweg werden alle dorpen die ze tegenkwamen uitgemoord en namen nog eens 150.000 mensen gevangen. In totaal ging hij naar huis met meer dan 250.000 gevangenen.

Vijaynagar overleefd van 1331 tot 1565

Vijaynagar was het eerste hindoeïstische Koninkrijk dat de hindoeïstische praktijk opgaf om vijandelijke burgers met rust te laten. Zo begonnen de Moslims met gelijke munt terug te betalen. Als de legers van Vijaynagar een Bahamani stad of dorp innam, staken ze het in brand. Hierdoor vroegen de Adilshahi en Nizamshahi sultans om een verdrag met Vijaynagar te sluiten, waarin stond dat het doden van burgers van beide kanten verboden was. Tot het moment in 1565 dat Vijaynagar uiteindelijk werd verslagen in de slag bij Talikotai, werd dit verdrag door zowel de Hindoes als de Moslims nageleefd. Maar na de definitieve nederlaag hielden de Moslims zich niet meer aan het verdrag. Na de slag bij Talikotai richtte ze onder de Hindoe bewoners van Vijaynagar een bloedbad aan. De stad zelf werd in puin geslagen. (14)

Khusro Khan werpt in 1320 de Khilji dynastie omver

In 1312 werd Gujarat veroverd door de islamitische tirannen die een eeuw eerder Delhi hadden bezet. Zoals gebruikelijk vermoordden ze de Hindoes na elke overwinning. Zij voerde vele mooie vrouwen en knappe jonge mannen als gevangenen weg om te worden gebruikt voor seksuele doeleinden. Een van hen was Khusro Khan die toen elf jaar was. Zoals de gewoonte was, werden alle gevangenen gedwongen bekeerd tot de Islam en opgevoed als slaven. Na bijna vijftien jaar in gevangenschap was Khusro Khan zijn oorspronkelijke naam vergeten. Hij herinnerde zich alleen vaag dat hij een andere jeugd had gehad. Zijn knappe uiterlijk had de lusten van Qutbuddin Mubarak Khalji, de perverse zoon van Sultan Allaudin Khilji's opgewekt. Hij had een bijzondere voorliefde voor zijn slaaf Khusro Khan en hij werd als tiener door Qutbuddin Mubarak gedurende acht jaar seksueel misbruikt. Khusro haatte hem voor dit misbruik en zoon op wraak.

In 1320 vermoorde Qutbuddin Mubarak zijn ouder wordende vader Allaudin en kroonde zichzelf tot keizer. Gebruik makend van zijn positie en de algemene wrok tegen Qutbuddin, vermoorde Khusro op zijn beurt Qutbuddin en kroonde zichzelf tot Koning en nam de titel Khusro Khan aan. De grootste schok voor heel India was dat Khusro zich weer tot Hindoe verklaarde! Khusro Khan was toen pas negentien jaar oud. De islamitische adel was ge-

schokt, maar met een sterk contingent van Gujarati bekeerlingen rond Khusro Khan, konden ze tijdelijk niets tegen hem beginnen. Khusro Khan was in hun ogen een Murtag, een afvallige die de Islam had afgezworen. Uiteindelijk werd Khusro na een jaar door Moslim generaal Ghazi Malik vermoord en daarmee werd het moslimgezag in Delhi hersteld. Na dit korte intermezzo van Hindoes bewind, stichtte Malik Ghazi de Tughluq dynastie.

Uit deze gebeurtenis bleek dat als de Hindoes slim waren geweest, ze de Moslim heerschappij in India omver hadden kunnen werpen. Een droom die later zou worden gerealiseerd door de Marathas toen zij in 1720 optrokken naar Delhi.

In de periode volgend op de invasie van Amir Timur (Timoer Lenk) is het aantal slaven ten gevolge van oorlogvoering niet goed bekend. Er waren invallen van de Tughlaqs en de Sayyids, die allemaal grote aantallen slaven "oogstten." Sultan Sayyid Mubarak (1431-35) plunderde de Katehar; verdere aanvallen in 1422, 1423, 1425 en 1430, steeds werden velen als gevangenen weggevoerd. In 1430 werden in Sirhind en Lahore in de Punjab zo'n 40.000 Hindoes vermoord en een groot aantal gevangen genomen. (2)

Het Mogholbewind vanaf 1526 (2)

Door Sikandar Lodi in 1526 te verslaan vestigde Shah Babur, de trotse afstammeling van Amir Timoer, het Moghol bewind in India. In zijn autobiografisch geschrift "Babur Nama," beschrijft hij zijn veldtocht tegen de Hindoes als een Jihad en illustreert dat met verzen uit de Koran. Er is niet bekend hoeveel slaven er gedurende Babur's regering zijn gevangen genomen. Er is echter wel een beschrijving van zijn aanval op de kleine Hindoe gemeenschap van Bajaur, in de tegenwoordige Pakistaanse noordwest provincie; Shah Nama schrijft:

"Ze werden aan een bloedbad onderworpen en hun vrouwen en kinderen werden gevangen genomen, naar schatting werden meer dan 3.000 mannen gedood (...) hij gaf opdracht dat een toren van (afgehakte) hoofden op een hoge plaats moest worden opgericht. Op dezelfde manier maakte hij stapels hoofden van dode Hindoes in Agra. In 1528 viel hij de vijand aan in Kanuj en hun gezinnen en volgers werden gevangen genomen."

Deze voorbeelden laten zien dat het tot slaven maken van vrouwen en kinderen de normale politiek was in Babur's Jihad campagne. "Babur Nama" noemt ook dat er twee belangrijke handelscentra waren tussen Hindustan en Khurasan, namelijk Koboel en Kandahar, waar karavanen uit India slaven brachten en andere handelsgoederen om die met grote winst te verkopen. In 1526 verbood Keizer Akbar de Grote, Babur's kleinzoon en een afvallige Moslim, de grootschalige slavernij van vrouwen en kinderen door oorlog. Akbar's generaal Abdulla Khan Uzbeg was er trots op dat hij 500.000 mannen en vrouwen als slaven had verkocht. Dit liep zo uit de hand dat in die tijd kinderen werden gestolen en verkocht in Bengalen. In de ergste vorm werden de slaven ook nog gecastreerd. Dit bracht Akbar ertoe om in 1576 de slavernij te verbieden. Tijdens Akbar's opvolger ging het echter weer op dezelfde voet verder; Keizer Jahangie vermeldt in zijn memoires over kinderen die door hulploze ouders werden gecastreerd om hen in plaats van geld aan de gouverneur te

geven. "Deze praktijk werd een gewoonte." zei hij en Jahangie stuurde in 1619-1620 ongeveer 200.000 Indiase gevangenen naar Iran voor de verkoop.

De 2e slag van Panipat in 1556

Hemu Vikramaditya was in 1556 dicht bij het omverwerpen van de Mogol-dynastie. Op 24 januari 1556 viel de Mogol heerser Humayun dood van de trap in zijn bibliotheek. De erfgenaam van de troon, de 13 jaar oude Akbar was met zijn eerste minister Bairam Khan op campagne in de Punjab. Op 14 februari 1556 werd Akbar in Kalanaur gekroond tot Keizer. De andere concurrenten voor de troon van Delhi waren de drie Afgaanse prinsen. Maar de belangrijkste bedreiging voor de toekomst van Akbar kwam niet van de Afgaanse vorsten, maar van de Hindoe Hemu. Hemu was de eerste minister van de Afgaanse prins Adil Shah en leidde in oktober 1556 een verrassingsaanval op Delhi. De Mogol strijdkrachten onder haar gouverneur Tardi Beg Khan raakten in paniek en sloegen op de vlucht. Het was Hemu's tweeëntwintigste opeenvolgende overwinning. Na de inname van Delhi vestigde Hemu zich als zelfstandig heerser onder de Hindoe titel 'Raja Vikramaditya'. Op dit moment en tegen het advies van de meeste edelen nam Bairam Akbar Khan een moedige beslissing en rukte op tegen Hemu's ongetwijfeld superieure leger. Op 5 november 1556 ontmoette het Mogol leger en het leger van Hemu elkaar bij Panipat.

In deze tweede slag bij Panipat werden de Mogols na een harde strijd gered door een gelukkig toeval. Hemu die bovenop een olifant de strijd leidde, kwam te dicht langs de vijandelijke gelederen en een boogschutter uit het Mogol leger gebruikte deze gelegenheid. Een pijl raakte Hemu in het oog en hoewel de pijl hem niet doodde raakte hij bewusteloos. In elk gevecht in deze periode betekende de dood van de leider het einde van de strijd en de aanblik van Hemu, onderuitgezakt op zijn beroemde olifant Hawaii, was genoeg om zijn leger de strijd te laten staken. Akbar's generaal, Shah Quli Khan veroverde de olifant met zijn belangrijke passagier en bracht die direct naar Akbar.

Hemu werd bewusteloos voor Akbar en Bairam gebracht. Bairam adviseerde Akbar zijn heilige plicht van het doden de ongelovige uit te voeren en Akbar hakte met zijn sabel het hoofd van bewusteloze Hemu af. Na de strijd werd het hoofd van Hemu als teken van overwinning naar Kaboel gestuurd en de romp werd naar Delhi gestuurd om aan de galg te worden tentoongesteld. Iskandar Khan joeg het leger van de Hemu daarna op de vlucht en 1.500 olifanten en een groot aantal krijgsgevangenen werd veroverd. Er was een bloedige slachting onder de gevangenen en in overeenstemming met de gewoonte van zijn voorouders Tamerlane (Timoer Lenk) en Chengiz Khan (Djengis Kahn), bouwde Akbar een overwinningspiramide van de afgehakte hoofden van zijn Hindoe vijanden. Later toonde Akba nogmaals zijn "ridderlijkheid" toen hij de koelbloedige moord beval op dertigduizend Rajput soldaten die zich na de slag van Chittod aan hem hadden overgegeven. (2)

De Slag bij Saraighat in 1671

De Slag bij Saraighat werd in 1671 uitgevochten bij de rivier de Brahmaputra in de buurt van Saraighat Guwahati. De Mogols waren beslissend verslagen en ze werden uiteindelijk

gedwongen zich terug te trekken uit Guwahati en ook van andere Ahom grondgebied, tot aan de Manas Rivier.

Kort bericht:

Gedurende Aurangzeb's regering (1658-1707) die voor Hindoes nogal desastreus was, werden in de stad Hydrabad alleen al in 1659 zo'n 22.000 jonge jongens gecastreerd. Ze werden aan de moslimheersers gegeven en op de slavenmarkt verkocht.

De opkomst van de Sikhs

In de Noord Indiase provincie Punjab, verzetten de Hindoes zich tegen de Islam door de tekortkomingen van hun eigen religie op te heffen en daarna de meedogenloosheid van hun islamitische beulen te evenaren. De Sikhs beschouwden zichzelf noch als Hindoes noch als Moslims. Maar in de ogen van de Mogol heersers waren de volgelingen van de goeroes Hindoes, die probeerden de Mogol soevereiniteit te ondermijnen. Hiervoor werden de Sikhs met geweld onderdrukt. Het was onder de latere Goeroes dat de Sikhs ontstonden als de militante vleugel van de Hindoes. En van een sekte met ascetische en pacifistische idealen, werden de Sikhs omgevormd tot een agressieve militante theocratie. Deze fase in de Sikh religie was een direct gevolg van de Mogol onderdrukking. De Mogol heersers duldden geen sekte die was ontstaan uit de Kaffers (Hindoes), maar die zich had aangepast aan islamitische ideeën zoals de monotheïstische afwijzing van afgoderij, de militaire theocratie en die met Hindoe terminologie probeerden te zorgen voor aanhang onder de Islamieten. Dit was ondraaglijk voor de Mogols.

Kort bericht:

Nadir Shah van Iran viel India binnen in 1738-39. Na massamoord en verwoesting nam hij een groot aantal als slaven gevangen en dreef hen weg met veel buit.(2)

De onmiddellijke aanzet voor de oprichting van het Sikhs Koninkrijk kwam door de invasie van Noord-India door Ahmed Shah Durrani, de heerser van Afghanistan van 1759 tot 1761. Op zijn weg naar Delhi had Ahmed Shah steden in Amritsar platgebrand en was van plan zich voor altijd in India te vestigen toen hij werd uitgedaagd door de Marathas. Toen ze hun weg terug naar hun vaderland geblokkeerd zagen begonnen de Afghanen onrustig te worden. Zij op hun beurt besloten om voor de Marathas de weg terug te blokkeren. Deze patstelling bleef in stand van de 14 januari 1760 tot 14 januari 1761. Op de beslissende dag van 14 januari 1761 besloten de Marathas om de Afgaanse blokkade te doorbreken. In deze rampzalige slag werden in acht uur tijd ongeveer honderdduizend Maratha troepen afgeslacht. Maar de Afghanen hadden ook te lijden onder zware verliezen en besloten dat het genoeg was en ging terug naar Afghanistan om nooit meer terug te keren naar India.. In deze "derde slag van Panipat" in 1761 werden 22.000 vrouwen en kinderen van de verslagen Maratha soldaten als slaven weggevoerd.

Het eerste Sikhs Koninkrijk

Gedurende deze periode waren de Sikhs nog ongeordend en in de periode na de nederlaag van de Marathas en de terugtrekking van de Afghanen bestond er in de periode 1761-1799 een machtsvacuüm in Noord-India. Het was dit vacuüm dat onder de dynamische leiding van Maharaja Shri Ranjit Singh Ji werd opgevuld door de opkomende macht van de Sikhs. Hij werd geboren in 1780 en in 1799 begon Maharaja Ranjeet Singh zijn poging om de verschillende Sikh groepen te verenigen. Dat zou in de eerste decennia van de 19de eeuw uitgroeien tot een krachtig Sikhs Koninkrijk en bleef een drijvende kracht tot de dood Maharaja Ranjeet Singh in 1839.

De Marathas werden niet opnieuw verdreven door de Moslims, maar door de groeiende koloniale macht van de Britten na het jaar 1818. Later bundelden de Marathas hun krachten met de Moslims om in 1857 een opstand tegen de Britten te beginnen. Deze opstand kon de Britten niet verjagen, maar het betekende het formele einde van islamitische macht in India, omdat de Britten de laatste Moslim onttroonden. En daarmee eindigde in 1857 formeel de islamitische overheersing van India niet door de Marathas maar door de Britten.

De Europese reiziger Maurique was er getuige van in Mughal India dat de belastinggaarders boeren die niet konden betalen met hun kinderen en vrouwen naar de markt stuurde om te verkopen. De Franse arts en reiziger Francois Benier, die 12 jaar in India doorbracht en de lijfarts was van Keizer Auranqzeb, bevestigt dit. Hij schrijft over onfortuinlijke boeren, die hun belasting niet konden betalen en werden weggevoerd als slaven.(2)

De laatste zelfstandige moslimheerser (van India) Tipu Sultan, had 7.000 slaven in Tavan-core verworven. De Britse aanwezigheid in India in de 19^e eeuw maakte een einde aan de slavernij, voor een tijd, tenminste. Zelfs tijdens de verdeling van 1947 kidnapte de Moslims duizenden Hindoe en Sikh vrouwen en huwelijken die uit aan Moslims, een vorm van eeuwenoude slavernij praktijk. In november 1947 roofden Pathanen Hindoe en Sikh meisjes en verkochten die op de markten in Jhelum (in Pakistan).

7. Via het Oosten

7.1 Byzantium, Armenië en Georgië

Interne tegenstelling leiden tot verzwakking

Het Oost-Romeinse Rijk (Byzantium) van de eerste eeuwen bestond uit een veelheid van volken en etnische groepen, die allemaal hun eigen religieuze en economische belangen verdedigden. Het Rijk was daardoor nogal heterogeen en werd opgeschrikt door veelvuldige conflicten op het terrein van religie, economie en politiek. De regering van Byzantium moest het Rijk bij elkaar zien te houden, ondanks dat al de volken, zoals de Egyptenaren, de Joden, de Samaritanen en de Armeniërs, meer hun eigen belangen nastreefden. Deze volken stonden min of meer tegenover de Grieken en de Romeinen, die het militaire en administratieve apparaat domineerden.

Nadat in 378 het Romeinse Rijk officieel tot het Christendom overging, werden de tegenstellingen groter en ontaarden soms in religieus fanatisme. De Oosterse Patriarchen probeerden hun invloed uit te breiden met als doel om meer grip te krijgen op de rijkdommen van kerken en kloosters, die in die tijd erg in aantal toenamen. Egyptische, Syrische en Armeense geestelijken wezen het dogma van het concilie van Chalcedon af.

Het concilie werd gehouden van 8 oktober tot 1 november van het jaar 451 in de stad Chalcedon, een Byzantijnse havenstad aan de Bosporus in Klein-Azië, recht tegen over Constantinopel. Het concilie was het vierde Christelijke oecumenische concilie. Het wordt door de Rooms-Katholieke en Oosters-Orthodoxe Kerken geacht onfeilbare dogma's vast te stellen. Op dit Concilie werd het Monofysitisme verworpen en veroordeeld en de Chalcedonische geloofsbelijdenis werd er aangenomen, die inhoudt dat Jezus Christus, als tweede persoon van de Drie-eenheid, zowel volledig Mens als volledig Goddelijk is.

De wetten van Theodosius (438) en Justinianus (534) maakten het mogelijk om heidenen, afvallige Christenen en Joden die in het Byzantijnse Rijk woonden, te vervolgen. De vervolgingen gingen ook bij de opvolgers van Justinianus door. In het Sassanidische Perzië was de zaak precies andersom. Daar had men een voorkeur voor Nestorianisme en Monofysitisme. De oorlogen tussen Byzantium en Perzië lokten wraak en religieuze vervolgingen uit; hoewel beide partijen bij tijd en wijle ook wel samenwerkten om bijvoorbeeld de Joden te vervolgen. In beide Rijken werden synagogen verwoest of in kerken veranderd.

In de 7^e eeuw werden in heel de Christelijke wereld bevelen uitgevaardigd om de Joden te dwingen zich tot het Christendom te bekeren. Bij weigering werden ze verbannen en hun bezittingen werden geconfisqueerd. Er heerste een klimaat van onderdrukking van religieuze groepen, die de heersende Byzantijnse overheid onwelgevallig waren. Dit ging gepaard met vervolging, in beslagname van kerken en andere vormen van onderdrukking.

Deze gang van zaken maakte dat, toen de Arabische Moslims hun aanvallen begonnen, er op vele plaatsen weinig tot geen weerstand werd geboden en er zelfs in een aantal gevallen sprake was van regelrecht verraad; hier volgen enkele voorbeelden:

In de slag van Jarmoek in 636 waren het Armeense troepen die overliepen naar de Moslims, niet wetende wat hen later zou worden aangedaan door diezelfde Moslims.

Damascus moest zich overgeven na verraad van melkitische Christelijke troepen.

Ook in Spanje was bij een aantal gelegenheden sprake van verraad als gevolg van onderlinge twisten onder Christelijke groeperingen.

Het eiland Kos werd door zijn Bisschop overgegeven.

Sicilië kon worden veroverd door verraad van de Griekse admiraal Euphemius.

De doorgaande Arabisch-Byzantijnse oorlogen vergrootten de tegenstellingen tussen de Monofisytten, die leefden in door Islamieten bezet gebied en het patriarchaat van Constantinopel. Dit werd nog versterkt door de Iconoclastische Crisis die begon in 726 en duurde tot 843, waar voorstanders van afbeeldingen en beelden in de kerken stonden tegenover hen die daar tegen waren. Later werden de tegenstellingen minder expliciet, vooral omdat de voortdurende islamitische onderdrukking de dhimmi's nader tot elkaar bracht om het hoofd te kunnen bieden aan de invloeden van de achterstelling onder de Islam.

Over het gehele door de Islam veroverde Christelijke gebied vond een proces plaats van uitbreiding van de Islam en een langzame teruggang van het Christendom, met als gevolg blijvende spanningen tussen groepen die zich aanpasten en bekeerden en hen die standvastig waren en het Christendom (en in voorkomend geval het Jodendom) behielden. Deze conflicten bleven op de Balkan tot in onze tijd bestaan en staken in de jaren negentig van de twintigste eeuw in volle hevigheid weer de kop op, toen Joegoslavië uiteen viel na de dood van maarschalk Tito. De Joegoslavische burgeroorlog van de jaren negentig was dus geen verrassing maar het was minstens voor een deel een gevolg van deze eeuwenoude tegenstellingen.

7.2 Byzantium en de Jihad

De Jihad teisterde tussen 634 en 1453 de Byzantijnen in het Midden Oosten. De Byzantijnse Christenen hielden de Arabische en Turkse horden gedurende meer dan 800 jaar tegen, waarmee ze Europa beschermden tegen de Islam. Om een beeld te krijgen van die confrontatie, volgen nu enkele belangrijke gebeurtenissen uit de botsing tussen Byzantium en de islamitische veroveraars.

Palestina 634 en verder

In Palestina bleven de Arabieren rooftochten houden en het platteland had voortdurend te lijden van deze tochten, waarbij velen die de slachtingen overleefden werden toegevoegd aan de grote aantallen gevangenen vrouwen en kinderen die als slaven werden uitgedeeld aan de soldaten van de Kalief, nadat hij er eerst een vijfde deel zelf van had uitgekozen. Moslim indringers en heersers hebben op vele

plaatsen en in vele oorlogen de ongelovigen in slavernij gebracht. De Profeet Mohammed begon al met slavernij op grote schaal voor huishoudelijke diensten en voor het concubinaat. Het verschijnsel breidde zich uit onder de rechtgeleide kaliefs (632-660), de Omayyaden (661-750) en de Abbasiden (751-1250). (2)

Na de verovering volgde islamisering vanuit de delen van het land waar de oorspronkelijke bevolking was vervangen door Moslim kolonisten. Gedurende de tiende en de elfde eeuw kregen de Moslims de overhand door de drukkende belastingen (jizya) en andere discriminerende maatregelen. Oorlogen tussen Christenen onderling, vooral in Anatolië, bevorderde ook de islamitische expansie.

Het land werd verdeeld in militaire districten, bestaande uit dorpen die werden bevolkt door een veelheid van slaven en dhimmi's en er werd een klasse van Moslim grondbezitters in het leven geroepen, vooral onder Osman, die regeerde van 1299 tot 1326 en voortgezet onder Orkan (1326 tot 1359). Al het land dat van ongelovigen was afgenomen werd staatseigendom.

(naar (1)).

In chronologische volgorde volgen hier enkele gebeurtenissen (1) in de vorm van:

Korte berichten:

Gedurende de campagne van 634: “werd de hele regio tussen Gaza en Ceasarea verwoest; 4.000 boeren, Christenen, Joden en Samaritanen die slechts hun land verdedigden, werden vermoord (2) ”

De verovering Mesopotamië in 635-642 door Arabieren ging gepaard met plundering van kloosters en moord op monniken en monofisitische Arabieren en in Elam werd de bevolking vermoord (2),(1).

Palestina werd uiteindelijk veranderd in een lege woestijn. De Arabieren trokken verder richting Armenië, waar de bevolking van Euchaita werd uitgemoord en degenen die aan de dood ontsnapten in slavernij werden gebracht. Volgens Armeense geschiedschrijvers werd de bevolking van Syrië gedecimeerd en velen werden gedwongen om de Islam aan te nemen. (1)

De Slag bij de Jarmoek in 636

Een van de eerste gebeurtenissen was de slag bij de Jarmoek in 636. Tijdens deze slag tussen de Arabieren en de Byzantijnen, verloren de Arabieren in de beginfase de strijd. Toen de overwinning voor de Byzantijnen zeker leek, gebruikten de Moslims een schreeuwende groep vrouwen om de Byzantijnse troepen aan te vallen. Toen de Arabieren zagen dat deze tactiek bij de tegenstander tot verwarring leidde, stuurde ze een groep Arabische mannen verkleed als vrouwen in hijabs om de Byzantijnen aan te vallen.

Een van de Arabische generaals, Khalid-Ibn-Walid, die zich had vermomd als vrouw, omarmde de Byzantijnse generaal Harbees, waardoor hij hem kon doden. Daardoor raakte het

Byzantijnse leger in verwarring en zo wonnen de Moslims de slag bij de Jarmoek. Na deze overwinning waaierden de Islamieten uit over de nu weerloze Byzantijnse provincie Syrië. Ze bestormden de ene stad na de andere, eerst naar Jeruzalem en dan verder naar Bethlehem, Nazareth, Tiberias, Cana, Tyrus, Sidon, Damascus en in 637 naar Caesarea, de Byzantijnse handelshoofdstad in de Levant.

Caesarea in 637

In 637 zou Caesarea de Arabische belegering meer dan acht maanden weerstaan en daarom gebruikten de Moslims een list om de stad in te nemen. Het was een havenstad en daarom kon de omsingeling aan de zee kant niet volledig zijn en ontving het voortdurend voorraden en versterkingen vanuit Constantinopel. De Arabieren hadden opgemerkt dat sommige mannen tijdens bepaalde nachten stiekem hun weg van en naar de stadsmuren vonden. De Moslims wachtten deze mannen op en zij bleken Bedoeïenen te zijn, die als werklieden in dienst waren van de Byzantijnen in Caesarea.

Het kostte weinig moeite om ze over te halen hun Byzantijnse meesters te verraden. Ze lieten de Arabieren zien hoe ze via de riolering in Caesarea binnen konden komen. De islamitische horden trokken de stad binnen, waar zij niet alleen de soldaten afslachtten, maar ook alle mannen onthoofden en zo angst zaaiden bij de vrouwen. Deze wreedheid schokte de Byzantijnse Christenen zo dat het Christendom er vele eeuwen door werd achtervolgd en dit leidde uiteindelijk tot de Kruistochten in de elfde eeuw. Bij de verovering van Caesarea werden meer dan 4.000 mensen als slaven afgevoerd naar Medina.

Armenië na 642

Vanaf 642 drongen de Arabieren binnen in Armenië:

“Ze kwamen het district Daron (Paron) binnen, ten zuiden van het Van meer en plunderden het zeer gewelddadig. Ze legde schatting op en dwongen de bevolking om vrouwen en kinderen aan hen over te geven. In 642 werd de stad Dvin ingenomen en de bevolking werd uitgeroeid. Daarna keerde de Islamieten terug zoals ze waren gekomen en namen 35.000 gevangenen met zich mee”. ”Het volgende jaar (643) kwamen de Arabieren terug in Armenië en veroorzaakten geweld, verwoesting en slavernij. (1) ”

Sepeos)* liet ons een beschrijving na over de strijd in 642:

“Het verwoestende leger van Arabieren verliet Assyrië in boven Mesopotamië en ging langs Dvor, ten zuidwesten van het Van meer, de streek van Daron binnen, die ze bezetten net als de districten Bezhunik en Aghiovit ten westen van het Van meer en daarna wendden ze zich naar de Beri vallei via Didora en Kogovit ten zuiden van de berg Ararat.

Er zou niemand onder de Armeniërs zijn geweest om de alarmbel te luiden op de markt van Dvin (bij het moderne Yerevan) als er niet drie opperhoofden waren geweest die waren gekomen om de verspreide troepen te verzamelen; ze waren:

Theodosius Vahevooni, Katscian Aravelglian en Shapuh Amatuni. Ze vluchtten haastig naar Dvin. Toen ze de brug over de Medzamor bereikten, vernielden ze die achter zich en slaagden erin om het droeve nieuws van de vordering van de vijand aan de bewoners te brengen. Ze lieten alle mensen op het land die met de wijnoogst bezig waren, de versterking binnengaan.

Maar Theodore (Reshtuni) was op zijn beurt naar Nakhidje van gegaan. Toen de vijand bij de brug kwam, konden ze die niet passeren; maar omdat ze Vartig, de prins van Mogk en bekend als Aghdznik, als hun gids in hun midden hadden, staken ze de brug over en bezetten de hele streek.

Na een grote hoeveelheid buit en gevangenen te hebben verzameld, sloegen ze hun kamp op aan de rand van het bos van Khorovakert. Op de vijfde dag (donderdag); vielen ze de stad Dvin aan en kregen die in handen; want ze hadden een rookgordijn gemaakt en door middel van boogschutters drongen ze de mannen terug van de borstwering die ze verdedigden. Daarna, nadat ze hun ladders ertegen hadden opgezet, beklommen ze de muren, betraden de binnenkant en opende de poorten. Het vijandelijke leger snelde naar binnen en slachtte de inwoners van de stad af met het zwaard. Nadat ze zich te buiten gingen aan de buit, trokken ze terug naar hun kampement, buiten de stad.

Na enkele dagen rust, trokken de Ismaëlieten (Arabieren) terug naar waar ze vandaan waren gekomen, terwijl ze een menigte aan gevangenen met zich meesleurd, wel 35.000 personen. Ondertussen had de prins van Armenië, Theodore de heerser van Resthunik, een hinderlaag gelegd met een paar mensen in het district Kogovit en viel op hun beurt op ze aan; maar ze werden verslagen en gedwongen te vluchten. De heidenen achtervolgde hem en doodden er velen; waarna ze naar Assyrië terug keerden.”

)* (Sepeos, Armeense Bisschop in de 7^e eeuw. Hij schreef: “De geschiedenis van Heraclius” (Vert. F. Nacles, Paris 1904)),(1)

Cilicie in 650

Toen trokken de Taiyaye (dat zijn Arabieren) Cilicië binnen en maakten gevangenen; ze kwamen naar Euchaita (een stad aan de rivier de Halys in Armenië) zonder dat de bevolking het in de gaten had; ze namen bij verrassing de haven in. Toen Mu’awiya aankwam gaf hij opdracht om alle bewoners te vermoorden; hij zette wachtposten zodat niemand kon ontsnappen. Nadat ze alle rijkdom van de stad hadden verzameld, begonnen ze de leiders te martelen om er voor te zorgen dat ze hun verborgen rijkdommen zouden aanwijzen. De Taiyaye voerden iedereen in slavernij, mannen en vrouwen, jongens en meisjes en ze bedreven vele liederlijkheden in die onfortuinlijke stad; ze pleegden allerlei immoraliteiten in de kerken. Ze keerden vol vreugde terug naar hun land.

Mu’awiya, de Taiyaye generaal verdeelde zijn troepen in tweeën. Aan het hoofd van de ene stelde hij Habib, een onaangename Syriër, die hij in oktober naar Armenië stuurde. Toen zijn troepen daar aankwamen vonden zij het land bedekt met sneeuw. Ze lieten een groep ossen voor zich uit lopen om de weg te banen door de sneeuw. Op deze manier konden ze vooruit komen zonder door de sneeuw te wor-

den tegengehouden. De Armeniërs, die dit niet hadden voorzien, werden onverwacht aangevallen. De Taiyayes richtten verwoestingen aan. Ze namen de bevolking gevangen, zetten de dorpen in brand en keerden opgetogen terug naar hun land. (1)

Ceasarea in Cappadocie in 650

Het andere leger dat bij Mu'awiya bleef, trok op naar de omgeving van Ceasarea in Cappadocie. Terwijl ze door Callisura trokken, vonden ze de dorpen vol met mensen en dieren en die namen ze (mee). Na de buit te hebben verzameld uit het hele gebied viel Mu'awiya de stad (Ceasarea) aan. Hij leverde dagen strijd. Toen hij de hele provincie had verwoest, liet hij de stad met rust en trok zich terug. Enkele dagen later kwamen ze voor de tweede keer naar Ceasarea. Ze vochten een aantal dagen tegen de stad. De inwoners van Ceasarea, die zagen dat ze door een groot onheil waren getroffen en dat niemand ze zou komen helpen, kwamen overeen te onderhandelen over hun leven.

De leiders gingen op pad en kwamen overeen schatting te betalen. Toen de zonen van Hagar (de Arabieren) de stad binnen kwamen en de schoonheid van de gebouwen zagen en van de kerken en de kloosters, en de grote overvloed, betreurden ze hun belofte aan hen. Maar omdat ze niet terug konden komen op hun besluit, namen ze alles wat ze wilden hebben en gingen weg naar de omgeving van Amorium. Toen ze de lieflijkheden van de streek zagen, die op een paradijs leek, richtten ze geen schade aan, maar keerden zich tot de stad. Nadat ze die hadden omsingeld en zich realiseerden dat ze die niet konden binnenkomen, stelden ze de inwoners voor om te onderhandelen om de stad voor hun te openen. Omdat die er niet op ingingen stuurde Mu'awiya zijn troepen er opuit om het platteland te teisteren. Ze plunderden goud, zilver, rijkdommen als stof en keerden terug naar hun land. [Michael de Syriër(1)]

Tussen 649 en 654

Anatolië:

De zevenjarige wapenstilstand met de Romeinen (Byzantijnen) liep volgens de Taiyaye rond die tijd af. De Taiyaye plunderden alle landen van Azië, Bithynië en Pamphylië. Er was een ernstige epidemie in de landen van Mesopotamië. De Taiyaye beroofde het land opnieuw en maakte er een woestijn van tot aan Pontus en Galatië. (1)

Cyprus:

Mu'awiya en zijn entourage trokken naar Constantina, de hoofdstad van het hele gebied. Ze vonden de stad vol met mensen. Ze vestigden hun macht over deze stad door een bloedbad aan te richten (...) Ze verzamelden goud van het hele eiland, rijkdom en slaven en ze verdeelden de buit. De Egyptenaren namen een deel ervan, zij namen een ander deel en ze gingen terug (naar waar ze vandaan kwamen.)

Maar omdat de Almachtige God zijn oog op het eiland liet vallen om het in verval te brengen, liet hij kort daarna Abu I-A'war en zijn leger voor de tweede keer naar Cyprus komen, omdat ze er achter waren gekomen dat de inwoners te wapen waren gegaan. Toen hij aankwam werden de bewoners door schrik bevangen. Toen de Taiyaye binnenkwamen, dwongen ze de bewoners uit de grotten te komen en plunderden het hele eiland. Ze belegerden de stad Pathos en bestreden die. Toen de inwoners vroegen om onderhandelingen, deelde Abu I-A'war hen mede dat hij de bewoners geen kwaad zou doen. Ze stelden de stad open en de Taiyaye verzamelden haar rijkdommen en keerden terug naar Syrië. [Michael de Syriër(1),(7)]

Arwad:

Toen belegerde Mu'awiya Arwad, een eiland voor de kust van Syrië op 3 km van Tartus, maar hij kon het niet innemen. Hij stuurde bericht naar Bisschop Thomas dat de inwoners de stad moesten opgeven en in vrede vertrekken. Ze kwamen niet tot overeenstemming en Mu'awiya zette de belegering van Arwad voort. Toen lieten de bewoners het eiland in de steek en Mu'awiya verwoestte het, zodat het zo niet langer bewoonbaar was. [Michael de Syriër(1),(7)]

Kos:

Abu I-A'war en zijn leger kwamen over zee en arriveerden op het eiland Kos. Door verraad van de Bisschop, nam hij het eiland in. Hij maakte er een woestenij van en plunderde alle rijkdommen, vermoordde de bevolking en nam het restant gevangen en verwoestte de Citadel. [Michael de Syriër(1),(7)]

Overzee

Na hun eerste successen in de Slag van de Jarmoek rivier verlegden de Arabieren tussen 634 tot 651 hun aandacht naar het Sassanidische Perzië. Ze konden over land niet oprukken, omdat de Byzantijnen ze bij de Cilicische Poort in Zuidoost Turkije tegenhielden. Daarom bouwde de Arabieren een vloot en daarmee overweldigden zij Rhodos en vernielde de Kolossus van Rhodos, het enorme standbeeld dat de Grieken er hadden gebouwd en dat in de oudheid gold als een van de zeven wereldwonderen. Dit was een voorbeeld voor de Taliban die kort geleden de Bamiyan Boeddha in Afghanistan vernietigden.

Michael de Syriër (1) heeft over deze periode geschreven:

Kreta en Rhodos in 654

Hij (Abu I-A'war) trok Kreta binnen en plunderde het. Daarna trokken ze naar Rhodos en verwoestten het in het jaar 654. (...) (1)

De islamitische aanval richting China vanaf 650

Van een Jihad tegen China is bij ons weinig bekend en we hebben ook nooit gehoord van een islamitisch bestuur in China. Toch was er een islamitische invasie in West China, net als in Perzië, India, Byzantium, Spanje, de Balkan, enz. Geen van deze landen hadden ooit een Moslimstaat aangevallen, laat staan dat ze een invasie hadden uitgelokt. Ze waren allemaal binnengevallen door Moslims die de bewoners tot de Islam wilde bekeren.

Hetzelfde gebeurde met China. De uitnodiging om de Islam aan te nemen werd gestuurd tot de koningen van de naburige landen en als zij niet aan een van de twee voorwaarden voldeden, de keus tussen een islamitische invasie en zich bekeren of betalen van de jizya, zou er oorlog komen. China was een van de landen die een dergelijke uitnodiging kreeg. Deze uitnodiging was ook gegaan naar de koningen van Zoroastrisch Perzië, van Christelijke Byzantijnse Rijk en aan een Hindoe Koning van Kerala in India. De Chinese keizer begreep de betekenis van het ultimatum niet helemaal en dacht dat deze boodschappers uit een ver land een spirituele boodschap brachten en hij verwelkomde hen op eervolle wijze.

Gedurende de eerste decennia van de achtste eeuw was het Chinese Rijk, onder de Tang dynastie succesvol in haar buitenlandse zaken. Ze heroverden landen die zij eerder verloren hadden en stabiliseerde de Tibetaanse grens. Ze beveiligde de handels routes door Centraal-Azië en sloegen de bedreigingen van de Turkse en Kitan Hsi volkeren af. Na 740 voerden Chinese troepen heerschappij over de Afghaanse en Kasjmir provincies van India. Maar zoals China in 751 ontdekt bij Talas-rivier, kon hun reeks zegevierende campagnes niet eeuwig duren. (14)

De eerste twee belegeringen van Constantinopel (674-678 en 717-718)

Met de vloot belegerde zij daarna de Byzantijnse hoofdstad Constantinopel. De eerste Arabische belegering duurde van 674 tot 678. Maar deze belegering mislukte en de Arabieren trokken zich met vele doden terug. Ze begonnen een tweede beleg in 717 dat duurde tot 718, maar ook deze keer hadden zij geen succes. En weer versloegen de Byzantijnen de belegerende Arabieren met het gebruik van Grieks Vuur, een superieur wapen. Het was een zeer brandbare vloeistof vergelijkbaar met hedendaags napalm.

Door de Turken werd het Christendom geconfronteerd met een nieuwe bedreiging die Oost-Europa de volgende negen eeuwen zou bezighouden en teisteren. De Arabieren probeerden tevergeefs door de Cilicische Poort te breken, waar de Byzantijnen de Arabische horden meer dan vierhonderd jaar tegen konden houden. Daarom begonnen de Turkse Seltsjoeken gestaag in Armenië de noordoostelijke grenzen van het Byzantijnse Rijk aan te tasten en de Christelijke bevolking van Armenië met hun rooftochten lastig te vallen.(14)

De uitroeiing van de Armeense adel ca 705

In 704-705 verzamelde de Arabieren de notabelen van Armenië in de kerk van St. George van Xram (Chram) aan de Araxes en verbrandde ze levend.

Een beschrijving van deze bloedstollende gebeurtenis vinden we (via (1)) in:

“Elegie op het ongeluk van Armenië (703) en het martelaarschap van Sint Vahan van Gogh'ten” (736), (vertaald in eerste instantie in het Frans, door Dulaurier midden 19^e eeuw (1)):

“In de tijd van de overheersing van de Arabieren na de dood van de eerste (Profeet) Mohammed, in het jaar 85 (705) van hun tijdperk en tijdens de regering van Abd al-Malik, de zoon van Marvan, brachten ze vuur over ons, geïnspireerd door de Duivelen met een geest van gramschap in zich. Samenspannend, met dodelijke slechtheid, maakten ze een moorddadig plan dat ze toevoegden aan de lijdensweg die ze al over ons hadden gebracht. (In 695 waren de Arabieren begonnen met roverijen en massamoorden in Armenië. In ongeveer 705 veroorzaakte een algemene opstand (in Armenië) een golf van onderdrukking). Ze slachtten onze troepen en generaals volledig af, onze leiders, onze prinses, de edelen en iedereen die tot de hogere stand behoorde.

Ze haastten zich om valse berichten naar verscheidende plaatsen te sturen, bedoeld om door middel van verzoenende woorden en valse beloften de Armeense leiders op een bepaalde plaats te verzamelen. Ze gaven veel geschenken namens de Kalief, gaven hun Dehekans (gouden munten) in overvloed en gaven de jaarlijkse belasting terug. Ze gebruikten list om hun wapens weg te nemen omdat ze onder bescherming van hun zwaarden zouden staan: “Jullie,” zeiden ze, “Jullie zijn niet zoals wij, trouw aan onze eed”.

Toen, terwijl ze hen allen hadden verzameld, stelden ze hen op twee plaatsen onder bewaking, een aantal in Nakhidjevan en de rest in de marktstad Chram (aan de Araxes). De leider van deze schurken, Oasim, (gouverneur van Nakhidjevan en luitenant van Mahmed), een vriend van Mahmed (generaal van Abd al-Malik en zoon van Marwan I), was in opdracht van Abd al-Malij gouverneur van Armenië. Toen hij op deze manier de Armeense bovenlaag had bijeenverzameld, zei hij: “Laat niemand een voet buiten deze vergadering zetten.”

Toen, terwijl ze stiekem hun wapens hadden weggenomen, zetten ze wachten en naar de poorten snellend, blokkeerden ze die met allerlei rommel. Ondertussen zongen de Armeniërs het lied van de Heilige Kinderen in de oven en dat van de Engelen, die de Koning des Hemels verheerlijkten bij de herders (“Ere zij God”). Nadat ze een opening in het dak hadden gemaakt, staken de Arabieren het in brand en stapelden er meer brandbaar materiaal op dan er in de oven van Babylon was geweest. Aangejaagd door de vrees voor hun tirannieke vorst en een kudde demonen, die hun lichamen waren binnengedrongen, werden ze vervuld van razernij en renden om het gebouw, terwijl ze met hun zwaarden zwaaiden.

Vaders overmand door vaderlijke liefde, probeerde hun kinderen tegen het vuur te beschermen. Omdat ze de pijnlijke dood van degenen die ze het leven hadden gegeven voor ogen hadden, negeerden ze de gevaren voor zichzelf; allen kwamen om in de vlammen. De beulen waren nu bevrijd van hun vrees. Zij die zo vaak en ondanks hun aantallen waren verslagen door een handvol dappere en edele Armeense leiders. Dit was nog niet alles: de hoofden van de belangrijkste strijders werden afgesneden en op staken gezet; dat was de laatste akte van de tragedie.

Later zwerfde die ongelovigen, die schurken, uit in alle richtingen en doorzochten de huizen van hen die ze hadden gemarteld. Ze namen alles weg wat er aan kostbaarheden in het land was; waarna ze hun gevangenen wegbrachten naar Nakhidjevan. Ze namen hen die terneergeslagen waren door de berichten over de wreedheden en weenden om het lot van hun vaderland en lieten het terneergeslagen volk zien die ze hadden gekruisigd. Ze deden dat niet alleen om angst te zaaien in de harten van ons volk, maar ook om voor het oog van de wereld hun dapperheid te demonstreren.

Dit onnavolgbare mysterie werd uitgevoerd in het 16^e jaar van de regering van Abd al-Malijk, die verwoesting bracht over Armenië en het tot de dag van zijn dood verpletterde met slechtheid. Vier keer werden de verwoestingen op zijn bevel herhaald.

Na zijn dood en in het eerste jaar van de regering van Walid (...) ten tijde van het feest van Pasen, brachten ze een menigte gevangenen naar de hoofdstad Dvin. Tijdens de zomerhitte, hielden ze hen gevangen en naar ik geloof gingen er meer dood dan er overleefden. Toen de herfst kwam, joegen ze hen daar vandaan en na hun aan hun nek te hebben gemerkt, stuurden ze hen naar Assyrië nadat ze geteld en geregistreerd waren.

In Damascus werden de adellijken aan het hof gehouden, hun kinderen opgedragen een beroep uit te oefenen en de rest werd verdeeld onder diverse meesters. Voor diegenen die langs de weg stierven, geloof ik niet dat ze een begrafenis kregen of dat ze er bleven liggen waar ze waren gevallen.”

Cappadocië onder de kaliefs Suleyman en Omar (715-720)

(Pseudo-) Dionysius van Tell-Mahre (1) schrijft:

“In het jaar 716-717, trok Maslama het Romeinse (Byzantijnse) Rijk binnen(...) In 715 voerden de Moslims overvallen uit op Amorium, Cappadocië en Pergamum. In 717-718 belegerde Maslama Constantinopel.

Een ontelbaar leger van Arabieren verzamelde zich en begon het gebied van de Romeinen binnen te trekken. Iedereen uit het land van Azië en Cappadocië sloeg voor hem op de vlucht, evenals die uit de hele kuststreek. Ze vervolgden hun weg naar de berg Maurus (De Amaus ten noorden van Anthiochië) en Libanon tot aan Melitene en tot de rivier de Arzanius en tot in het binnenland van Armenië.

De hele streek viel op door zijn dichte bevolking, zijn overvloed van wijngaarden, zijn graanvelden en allerlei soorten prachtige bomen. Het bleef voortaan echter braak liggen en deze landen werden niet langer bewoond. In het jaar 720-21, dat het eerste jaar was van Omar (b Abd al-Aziz) Koning van de Arabieren en vierde van Leo III, de Isaurier, 717-41, keizer van de Romeinen, verliet Maslama hun gebied na het te hebben geplunderd en verwoest en veranderde het in een droge woestijn.”

Korte berichten (1):

Bij de beroving van Efese in 781 werden 7.000 Grieken als slaven weggevoerd. (7)

Arabische legers overliepen tot 713 Babylonië, Susiana, Mesopotamië, Armenië en Perzië en in 751 Syr. Daria.

Walid I (705 - 715) liet Christelijke gevangenen in de kerken in Syrië vermoorden.

In 750 was de Abbasidische revolutie. Plunderen en verzamelen van buit over hun grenzen in Anatolië en Armenië.

Rond 749 – 750 begonnen Arabieren onder Abu Ja'Far al Mansur, gouverneur van Armenië, de streek Mogk en Arzanamus in Armenië te belagen en de bevolking kwaad te doen, met hongersnood en massale emigratie tot gevolg, vooral in Syrië.

Toen de Abbasiden rond 750 verschenen, waren de Moslims nog steeds in de minderheid ten opzichte van de monofysitische bevolking in Egypte en Syrië en Mesopotamië, even als t.o.v. de Nestorianen in Irak. Ook hadden veel Joodse gemeenschappen weten te overleven.

Rond 750 was Palestina en Syrië het doelwit van een sterke Arabische immigratie en kolonisatie die voor een deel weer teniet werd gedaan door epidemieën en hongersnood.

De Chinese nederlaag in 751

De islamitische agressie door Perzië, kwam in Centraal-Azië in botsing met de naar het westen gerichte Chinese expansie. Dit leidde tot een confrontatie van de Arabische indringers met de Chinezen, die hun vaderland verdedigden. Het kwam uiteindelijk in 751 tot een openlijke oorlog in de Slag bij de Talas rivier. Dit was tevens de enige veldslag tussen Arabische strijdkrachten en het Chinese leger. De Chinese troepen werden geleid door Kao Chih-Hsien, die van Koreaanse herkomst was. De Moslims met een leger van 40.000 Ghazis, werden geleid door Ziyad ibn Salih, die plaatsvervanger was van Abu Muslim. Deze Ghazis kwamen naar China om een Jihad voeren tegen de Chinezen. Toen het Arabische leger vanuit het zuiden richting Talas rivier trok, besloot generaal Kao om de islamitische invasie te weerstaan. Hij trok in de richting van Aulie-Ata over de Talas rivier met 100.000 man Chinese troepen.

De Qarluq Turken wilden de Chinezen en de Moslims tegen elkaar uit spelen om hun eigen onafhankelijkheid ten opzichte van de Chinezen te verwerven, dus deden ze om Arabische steun te krijgen alsof ze zich tot de Islam bekeerden. De Qarluqs waren van plan om later het Arabische juk ook af te werpen en zo hun vrijheid terug te winnen van zowel de Chinezen als van de Arabieren. Maar wat de Qarluqs zich niet realiseerden was dat ze er wel in zouden slagen om het Chinese juk af te werpen, maar dat ze zich toch zouden moeten voegen naar de Islam, waaraan geen ontsnappen mogelijk was!

Op 10 juli 751 gingen de Arabische en Chinese legers het veld in aan de oever van de Talas rivier bij Aulie-Ata. De Chinese cavalerie leek de Arabische cavalerie aanvankelijk te overweldigen. Maar de Arabieren hadden een overeenkomst met een van de Turkse contingents van het Chinese leger, de Qarluq Turken om hun Chinese meesters te verraden en zo hun vrijheid terug te winnen. De Qarluq Turken speelden later de belangrijkste rol bij het tot de Islam bekeren van andere Turkse stammen en vooral van de Seltsjoeken. (14)

Verraad van de Qarluq Turken

In de strijd bij de Talas rivier hielpen de Qarluq Turken om een deel van de Chinese infanterie in te sluiten en ze slachten hen tot de laatste man af. De boogschutters van de Qarluq omsingelden vervolgens generaal Kao van het Chinese leger en schoten hem neer. Vervolgens staken zij het afgehakte hoofd op een paal en paraderen daarmee voor het vijandige leger. De Chinezen deden dit soort dingen niet en kwamen in verwarring. Ze verbraken hun gelederen en werden vervolgens door de Arabische cavalerie vernietigd. Dus als gevolg van bedrog en wreedheid was de onfeilbare Chinese oorlogsmachine gezwicht voor de gecombineerde aanval van de Arabieren en de Qarluqs. De verraderlijke Qarluqs vielen de Chinezen in de rug aan en plunderden alles wat ze konden vinden en verdwenen weer in de steppe.

De Qarluqs werden gedwongen om Moslim te blijven en wanneer een van hen op het islamitische geloof terug wilde komen, werd hij ter dood gebracht of als slaaf verkocht. De Qarluqs zagen dus geen mogelijkheid meer om zich te bevrijden uit de greep van de Islam. Helaas was deze slinkse bekering van de Qarluqs tussen 750 en 1050 de aanleiding tot de bekering van de Turkse volken. De Turken, die hun vrijheid hadden willen behouden ten opzichte van hun burens en de Perzen, begonnen door deze tactische actie van de Qarluqs gedurende meer dan een millennium langzaam aan toe te geven aan de Islam. Dit was funest voor de Turkse onafhankelijkheid, want ze werden nu definitief onderworpen aan de Islam!

De Arabieren namen tienduizenden Chinezen en Turken gevangen en namen ze mee naar Samarkand, waar Abu Moslim ze doorstuurde naar Bagdad en Damascus om als slaven te worden verkocht. Een Chinese overlevende vermeldt dat ze in de Arabische gevangenkampen als vee werden gehouden. Belangrijk is dat de Arabieren hun Turkse en de Chinese gevangenen dwongen om hen de kunst van het maken belegeringwerktuigen en katapulten te leren. Dit zouden Turken later gebruiken bij hun aanvallen op de Byzantijnse steden. (14)

Gevolgen van de Slag bij de Talas rivier

Later hebben de Qarluqs zich neergelegd bij het feit dat ze Moslim moesten blijven en om na het afwerpen van het Chinese juk als vazallen van de Arabieren te leven. Ze hadden daarmee ook de enige mogelijkheid verspeeld om zich uit de greep van de Islam te bevrijden. De Turken, die gedurende meer dan een millennium hun vrijheid hadden behouden moesten door de blunder van de Qarluqs om de Arabieren te ondersteunen nu toegeven aan de Islam. Ze zouden zich na de stichting van hun Seltsjoekse en Ottomaanse dynastieën als

agressieve kampioenen van de Islam opwerpen en hun Arabische meesters tot vazallen maken.

De islamitische overwinning bij de Talas rivier had een belangrijke invloed op de bekering van de Chinese grensbevolking tot de Islam. De Qarluq Turken werden in de aanvaarding van het geloof gevolgd door de Oeigoeren en de Hui Chinezen. De Chinezen die tot de Islam bekeerd waren, gaven geleidelijk hun rijke Chinees erfgoed op en werd gearabiseerd. Vandaag ijveren de afstammelingen van de Hui, Oeigoeren en Qarluqs die de westelijke Chinese provincie Xinjiang bevolken voor een aparte islamitische staat met de naam Oost-Turkestan. Velen van hen hebben sympathie voor Al-Qaeda, maar hun pogingen om zich af te scheiden van China zijn tot dusver door de Chinezen met succes tegengehouden.

Terwijl de strijd op zichzelf van ondergeschikt belang was, werd haar invloed op de toekomst zeer belangrijk. Omdat de Arabieren het bij hun overwinning lieten, verloren zij een kans om hun invloed in heel China uit te breiden en China tot een islamitisch land te maken. Aan de andere kant verloor de Tangdynastie veel van haar macht en hun opmars naar het westen werd stopgezet. Maar het belangrijkste gevolg van de nederlaag bij de Talas rivier was de woede van de Turken en de Mongolen tegen de Moslims. Er ontstond een geleidelijke bitterheid onder de Mongoolse volkeren, de Turken, Mongolen en Chinezen. Dit leidde tot gewelddadige reacties van de Mongolen tegen de Moslims.

Na de overwinning bij de Talas rivier werden ze geconfronteerd met toenemende weerstand van de Chinese en de Turks-Mongoolse bondgenoten. Dus besloten ze zich te concentreren op het consolideren van hun positie in Centraal-Azië en het bekeren van de Turken tot de Islam en stelde hun invasie naar China uit. Dit besluit van de Arabieren in 751 zou China redden van de Islam. In de volgende eeuwen werden de Mongolen voldoende sterk om vanaf 1200 een felle tegenaanval tegen de Moslims doen die in 1258 culmineerde in de plundering en vernietiging van Bagdad door Hulagu Khan. (14)

Korte berichten (1):

Onder al-Mansur (754 – 775) werd in 754 – 755 de hele Christelijke bevolking van de Germanicea vallei, ten noorden van Aleppo gevangen genomen en naar Ramla in Palestina gedeporteerd.

In 756 vestigde Arabische kolonisten zich in Erzerum (Theodisiopolis).

In 760 was er een invasie van Khurassiers van de Abbasidische Kalief, De inwoners van Marash en Samosat werden in 769 gedeporteerd en zo ontstond er een Armeense opstand in 771 – 772, die door Bagravan werd neergeslagen.

In 775 tot 785 gebruikte Mahdi marteling om Christelijke stammen van Tanu-kiyya, die rond Aleppo leefden te bekeren tot de Islam; meer dan 5.000 mensen vielen van het Christendom af.

Uit Efese werden in 781, toen het werd geplunderd, meer dan 7.000 Grieken in slavernij weggevoerd.

De politieke instabiliteit in de 9^e eeuw leiden tot Cliëntalisme en afwezigheid van wet en regel. De eerste Abbasiden probeerden de rebellieën te stoppen, maar na de dood van Harun al-Rashid in 809 trok zijn zoon al Amir (809-813) met de Arabieren naar Palestina voor roof, plundering en moord. Dit wordt beschreven door de kroniek van Pseudo-Dionysius:

“Ze moordden en plunderden zonder mededogen en verkrachtte getrouwde vrouwen, maagden en kinderen. Ze roofden de welvaart van deze landen en kwamen naar Harran en Edessa; ze verbrandde dorpen, kerken en kloosters.”

De Christenen van Edessa ontkwamen door betaling van een hoog losgeld.

Korte berichten:

Rond 800 had de bevolking het gebied tussen het zuiden van Gaza en Hebron verlaten, geruïneerde kerken en synagogen achterlatend.

Harun al Rashid (+ 809), bekend van Sherazade en de verhalen van 1001 nacht en tijdgenoot van Karel de Grote met wie hij diplomatieke relaties onderhield, kreeg een grote hoeveelheid slaven in plaats van de Kharaj (grondbelasting).

Amorium in Phrygië in 838 (Anatolië)

Mu'awiya trok door Cappadocië, verwoestte de hele streek, nam vele gevangen en verzamelde een enorme buit. Daarna verwoestten zijn troepen de hele regio van Amorium (...)

Amorium was een Byzantijns-Romeinse stad in Phrygië (Afyonkarahisar) op 165 km westzuidwest van Ankara. In het Oudgrieks werd Amorium aangeduid als Amorion. Islamitische en Arabische bronnen vermelden Amorium als "Amoriyya". De archeologische opgravingen van Amorium worden naast het dorp Hisar uitgevoerd. Tijdens de opgravingen hebben de archeologen de bovenstad uit de 5e eeuw na Chr. teruggevonden.

De naam Amorium wordt wel in verband gebracht met "amor", het Latijnse woord voor 'liefde', maar het 'amor' uit de naam komt oorspronkelijk uit India en betekent eigenlijk "moeder". Daarom heeft Amorium een band met de cultus van de moedergodin in Anatolia. De bekende fabelschrijver Aesopus is volgens velen in Amorium geboren en getogen. Maar daarnaast hebben de historici andere meningen over bestaan en levenswijze van Aesopus in Amorium (5)

Michael de Syriër)* heeft een beschrijving nagelaten van de verovering van Amorium in 838 (1):

“De verovering van Amorium in 838.

Duizenden mannen van beide zijden kwamen om gedurende de drie dagen van strijd. Toen werd de Koning (Kalief al-Mu'tasin (833-842)) een spleet getoond in de muur. Ze concentreerden alle ballista's en alle stormrammen op die plek en

terwijl ze de plek twee dagen ononderbroken hadden aangevallen, viel er plotseling een bres in de muur en van binnen de muur werd gejammer gehoord en van buiten de muur vreugdekreten. De vele (lijken van) dode strijders werden in de bres gegooid, zodat deze met hun lichamen werd afgesloten en de belegeraars niet binnen konden komen. Abu Ishaq werd boos; verzamelde zijn Moorse en Turkse slaven en zette die vooraan en zijn troepen er achter; wie wilde vluchten werd gedood. Toen kwamen de Romeinen (Byzantijnen) en vroegen hem te spreken en hij ging daarop in. De Bisschop en drie notabelen kwamen naar voren; ze vroegen of ze de stad mochten ontruimen en vertrekken. De Koning, die boos was, verharde zich en ging niet akkoord. Toen ze terug naar de stad gingen, ging een van hen, die Bodin heette terug naar de Koning en beloofde de stad te zullen verraden tijdens de stormloop. De Koning nam het aanbod met plezier aan en gaf hem 1.000 Darics.

De verrader gaf dit teken: “Als u mij op de muur ziet staan en ik hef mijn hand op en neem mijn hoofddeksel af, dan weet u dat ik de soldaten heb weggestuurd van de bres; kom dan en ga naar binnen.” De Bisschop die Bodin had zien teruggaan naar de Koning, beseftte zijn bedoeling om de stad te verraden. Toen de inwoners zich realiseerden dat Bodin de moslimstrijders (“Taiyaye”) de stad in zou laten, sloegen ze op de vlucht, sommigen in de kerk, roepend: Kyrië Eleisom (Heer ontfermt U). Sommigen verborgen zich in de huizen, anderen in de waterreservoirs en weer anderen in de loopgraven; de vrouwen schermde hun kinderen af als waren het kuikens om niet van hen gescheiden te raken door zwaard of slavernij.

Het zwaard van de Moslim strijders begon zijn moorddadig werk te doen en hoopte hen op in stapels. Toen hun zwaard dronken was van bloed kwam het bevel niet meer te moorden, maar de bevolking gevangen te nemen en weg te leiden. Daarna plunderden ze de stad. Toen de Koning de stad binnen kwam om die te bekijken, bewonderde hij de mooie kerken en paleizen. Toen hij verontrustende berichten kreeg liet hij de stad in brand steken en verbrandde die. Er waren zoveel vrouwenkloosters dat er meer dan 1.000 maagden in gevangenschap werden genomen, niet geteld degenen die waren vermoord. Ze werden aan de Moorse en Turkse slaven gegeven om hun lusten te bevredigen: een onbegrijpelijk oordeel (van God). Ze verbrandde allen die zich in huizen en kerkgalerijen hadden verborgen.

Terwijl de buit van de stad op een plaats werd verzameld gaf de Koning, die zag dat de bevolking erg talrijk was, opdracht om 4.000 man te doden. Hij gaf ook opdracht om al de stoffen en goud en zilver en de oogst van de plundering weg te brengen. Daarna begonnen ze de bevolking weg te voeren en er was een gewee-klaag en verdriet van de vrouwen, mannen en kinderen, toen de kinderen werden gescheiden en afgenomen van de arm van hun ouders; ze schreeuwden en huilden.

Toen de Koning de kreten van smart hoorde en de oorzaak gewaar werd, was hij boos dat ze begonnen waren om zonder zijn toestemming de bevolking weg te voeren. In zijn boosheid ging hij te paard en raakte en doodde eigenhandig drie mannen die hij tegenkwam toen ze slaven wegvoerden. Hij liet de bevolking onmiddellijk verzamelen op het plein waar hij was. Op zijn bevel werd een deel aan de officieren van zijn troepen gegeven en een deel aan de Turken. De slaven van

de Koning en een deel (van de rest) werd aan de handelaren verkocht. Een gezin werd in zijn geheel verkocht en ouders werden niet gescheiden van hun kinderen.”

In 838 beval al-Mu'tasim dat de gevangenen in Amorium slechts drie keer mochten worden geveild, om zo de verkoop te versnellen. Omdat er zoveel waren werden ze verkocht in kavels van vijf en tien personen. (1)

Nadat de stad in 838 door de Arabieren was geplunderd, werden de garnizoenshoofden gevangen genomen en na een jarenlange gevangenschap in 845 omgebracht omdat ze weigerden zich tot de Islam te bekeren. Zij zijn de 42 martelaren van Amorium die op 6 maart in de Orthodoxe Kerk worden geëerd. (5)

In die tijd in 841 stuurde Theophles (839-842), keizer van de Romeinen (Byzantijnen) geschenken aan Abu Ishaq, Koning van de Tayaye en vroeg om uitwisseling van Romeinse gevangenen tegen Taiyaye (gevangenen). Abu Ishaq nam de geschenken in ontvangst en stuurde zelfs grotere terug en zei:

”Wij Arabieren kunnen niet akkoord gaan met de gelijkwaardigheid van Moslims met Romeinen, omdat God die hoger stelt dan hen: Echter als je de Taiyaye's terugstuurt en er niets voor terug vraagt, zullen wij er twee keer zoveel terugsturen en u in alles overtreffen,”

De afgezanten kwamen terug met 50 kameelladingen met prinselijke giften. En de vrede tussen de koningen was hersteld.

[Michael de Syriër]. “

)* Michael de Syriër (ook bekend als Michael de Grote, of Michael Syrus werd ca. 1126 geboren in Melitene (Malatya) en is overleden in 1199. Hij was een Patriarch van de Syrisch-orthodoxe Kerk van 1166-1199. Hij is vooral bekend als de auteur van de grootste middeleeuwse Kroniek (5)

(...) Later waren er veel invasies in Anatolië, waarbij kerken werden ontwaard en verbrand; alle inwoners van Pergamum, Sardes en andere steden werden in gevangenschap weggevoerd en Gangres en Nicea werden verwoest.

Contemporaine schrijvers noemen de verwoesting van hele regio's, dorpen werden met de grond gelijk gemaakt, steden verbrand, geplunderd en verwoest, terwijl hele bevolkingen als slaaf werden verkocht of gedeporteerd. Dat gebeurde ook met de bevolkingen en vooral de Christenen en Joden van: Aleppo, Anthiochië, Ctesophon, Euchaita, Constantia, Pathos op Cyprus, Pergamum, Sardes, Germanicea (Marash) en Samosata om enkele voorbeelden te noemen.” (1).

Uitwisselen van gevangenen (september 845)

Bar Hebraeus (1))* schrijft:

“En de Romeinen (Byzantijnen) stuurden afgezanten naar de Arabieren. Toen de afgezanten van de Romeinen kwamen, ontving Wathek (Wathiq) de Koning hen vriendelijk en sprak geen arrogante woorden zoals zijn vader, die zei:

“wij geven niet toe dat de Christenen van gelijke waarde zijn als de Arabieren als het gaat om weging voor uitwisseling.”

Maar hij wilde rechtstreeks uitwisselen op basis van een man voor een man. Nu waren de afgezanten van de Romeinen in eerste instantie niet erg tevreden in zijn ogen en hij zij:

“Al de Arabische gevangenen die wij hebben zijn soldaten die wij tijdens oorlogen gevangen hebben genomen, terwijl in vergelijking de Christelijke gevangenen, die u hebt, voor het merendeel bestaan uit soldaten en oude mannen en vrouwen en jongens en meisjes, die jullie gevangen namen in dorpen. Hoe kunnen we nu een op een ruilen?”

Toen ze hadden beraadslaagd, kwam de afgezant overeen om een op een uit te wisselen. En omdat het aantal Arabische gevangenen 4.362 (man) telde en het aantal Christenen lager was, liet de Koning vanuit alle plaatsen slaven aanvoeren, mannen en vrouwen, die hij kocht van hun eigenaren. En omdat zelfs op die manier het aantal niet werd gehaald, liet hij uit zijn paleis de dienstmeisjes komen die hij had uitgekozen van de Romeinen en stuurde die met zijn afgezanten mee. En de Arabieren en de Romeinen waren bijeen bij de rivier (Lamos, bij de stad) de Silwaukia (Seleucia in Cilicië) dat aan de grens van Tarsus ligt en de bevrijding van de gevangenen vond zijn beslag.”

)*[Gregory Bar-Hebraeus, ook Bar Ebroyo of Abulfaragus (Melitene (Malatya), 1226-1286 was een bisschop van de Syrisch-orthodoxe Kerk.(5)]

Korte berichten (1):

In 842 trok “Abu Harb,” een medestander van de Omayyaden Kalief, met moord en brand door Palestina. Hij trok Jeruzalem binnen waar Joden, Christenen en zelfs de Arabieren op de vlucht sloegen. De Patriarch stuurde hem een grote hoeveelheid goud als losgeld.

In 931 werd weer een rooftocht gehouden naar Amorium en Ankuriya (Ankara), waarvan wordt vermeld dat de waarde van de gevangenen 136.000 Dinars was.

Na de plundering van Thessaloniki in 904 werden 22.000 Christenen verdeeld onder de Arabische opperhoofden of als slaaf verkocht.

De inname van Thessaloniki in 904

Johannus Cameniates geeft ons een ooggetuige verslag van de gebeurtenissen. Cameniates, zijn vader en zijn broer werden gevangen genomen toen ze probeerden over de muren te ontsnappen. Ze werden gespaard omdat ze beloofden hun belagers een grote som geld te zullen betalen. Ze werden als gevangenen door de stad gevoerd en zagen daardoor de slachting onder hun stadgenoten die in de kerk van St. George hun toevlucht hadden gezocht. Een samenvatting van het verhaal van Carmeniatas:

“De Thessaloniërs probeerden door de straten te ontsnappen, achtervolgd door de Saracenen die als wilde beesten tekeer gingen. In hun paniek vielen de mannen, vrouwen en kinderen elkaar in de armen om elkaar een laatste kus te geven. De vijand sloeg zonder mededogen. Ouders werden gedood terwijl ze hun kinderen verdedigden. Niemand werd gespaard: vrouwen, kinderen, ouderen, ze werden allemaal zonder aarzelen met het zwaard doorstoken. De arme ellendigen renden door de stad, of probeerden zich te verbergen in kelders; een aantal van hen geloofden dat ze in de kerk veilig zouden zijn en gingen er binnen, terwijl anderen op de muur van het bolwerk klommen, om in de diepte te pletter te springen.

Nonnen, vervuld van angst, met hun haar in wanorde, probeerden te ontsnappen en eindigden met duizenden in de handen van de barbaren, die de ouderen doodden en de jongeren in gevangenschap en oneer brachten... De Saracenen vermoordden ook de ongelukkigen die in de kerken hun toevlucht hadden gezocht. De kerk [van St. George] was vol wanhopigen die er veiligheid hadden gezocht. Er waren er ongeveer 300, zoals we later te weten kwamen. Er kwam een grote groep moorddadige vijanden binnen. Hun leider zette zich meteen op het altaar, waar de sacrale voorwerpen door de priesters werden bewaard: Daar, met zijn benen over elkaar, op de manier van de barbaren, zat hij vol haat en arrogantie en bekeek de menigte mensen, vervuld van de duivelse geest door wat hij van plan was.

Nadat hij mijn vader en broer beetgreep en opdracht had gegeven om ons naar een plaats bij de ingang te brengen, door een paar mensen die hij had uitgekozen, gaf hij een teken aan zijn mannen om de menigte uit te roeien. Ze gingen hun prooi als wolven te lijf en begonnen de arme schepselen er zonder medelijden af te slachten en overmand door razernij onderzochten ze of ze met ons hetzelfde konden doen; maar hij weerhield ze om ons kwaad te doen, voorlopig... Nadat het bloedbad voorbij was, was de hele vloer bedekt met lichamen midden in een meer van bloed. Toen, omdat de moordenaars er niet door konden, gaf hij opdracht om de lichamen op te stapelen, de een op de ander, aan twee kanten van de kerk. Toen sprong hij van het altaar, kwam op ons toe en greep mijn vader en mijn broer met zijn handen beet.”

[O.Tafali, “The Capture and Pillage of Thessaloniki by the Saracens, (in the year 904)”] (7)

Calonnia en omliggende dorpen waren in 939-40 aan de beurt, Melitene in 953-54, Harsanen Sarika in Armenië in 956 en steden in Cappadocië en Armenië in 957.

Sayf al-Dawla verwoestte Mush in Armenië en de regio van Coloneia met omliggende dorpen. In 953 – 954 brandschatte hij de regio Melitene en maakte veel gevangenen.

In 956 begon hij Grieks gebied te teisteren; naar Harsan in Armenië en Sarika, nam veel versterkte plaatsen in en nam veel gevangenen van beide seksen en bedekte het Griekse platteland met massamoord, brandschatting en verwoesting (1).

In 957 verbrand hij steden in Cappadocië en nam veel vrouwen en kinderen in slavernij.

Korte berichten: (1)

De situatie verslechterde ook nog door de Byzantijnse tegenaanvallen: de Byzantijnen veroverden in 962 Aleppo, in 969 Athiochië en Noord-Palestina in 972. De situatie als boven bestond in die tijd over de hele Dar al Islam, van Spanje tot Armenië: overal moord, plundering en ontvolking.

Ook in de 10^e eeuw gingen de stammenconflicten door: Homs en Damascus werden in 902 geplunderd en de steden in Noord-Syrië in 903. De streken rond Tiberias diverse malen tussen 906 en 969. (1)

In 1058 werden in Athiochië Grieken en Armeniërs met geweld en marteling tot de Islam bekeerd.

In 1140 werd elke Christen die de naam van de Byzantijnse of Frankische Koning maar noemde, vermoord.

7.3 Turken verschijnen

De Turken hebben de Jihad eerst gedurende vierhonderd jaar bestreden en gaven het ten slotte op en namen de Islam aan. Later zette ze in Anatolië en in de Balkan tot aan Oostenrijk de bloedige traditie van de Jihad voort.

Michael de Syriër (1) schrijft over de Turken in relatie met Mesopotamië:

“Toen de Arabieren, dat wil zeggen de Taiyaye, in kracht afnamen en de Grieken (Byzantijnen) steeds meer land veroverden, hebben de Taiyaye een beroep op de Turken gedaan om hen te komen helpen. Ze trokken met de Arabieren op als onderdanen, niet als meesters. Echter omdat ze (de Turken) heldhaftig optraden en waar ze kwamen de overwinning behaalden, raakten ze er langzamerhand aan gewend om te zegevieren. Ze vergaarden de rijkdom van de streek en brachten die naar hun land en toonden het aan anderen, die ze overhaalden met hun te vertrekken en naar een goede streek te gaan die vol was van zoveel goeds.”

De Ottomaanse Turken brachten de Jihad naar Europa. De Turken belegerden en plunderden Constantinopel. Maar we weten weinig van de bloedige strijd die de Turken gedurende van 650 tot 1050 hebben gevoerd tegen de Islam. De eerste botsing van de Turken met de Jihad vond plaats toen de Moslims in hun tocht door Perzië de grenzen bereikten van het Rijk van de Sassaniden in Khorasan, in Centraal Azië. In die tijd regeerden de Turken Centraal Azië. Ze waren een stamverband dat werd verenigd door de taal en ze waren sinds de oudheid herders en veehouders, maar vielen ook vaak Perzië binnen om er te plunderen.

De Hunnen, de Bulgaren, de Oeigoeren, de Seltsjoeken en de Qarluqs waren Turkse stammen. Van deze volken hebben de Hunnen en de Bulgaren het Christendom aangenomen en de rest nam de Islam aan. Daarvoor hadden de Turken en de Hunnen in de 3de en 4de eeuw het Romeinse rijk aangevallen. Ook waren ze in Perzië en India binnengevallen. Het was een oorlogszuchtig en nomadisch volk dat niet gemakkelijk onderworpen kon worden. (14)

De Turken in Azië

Tengri was de hoogste God van de oude Turkse en Mongoolse religie. De naam "Tengri" (Tana-Gra) betekent: 'Heerser, Meester van het Land'. Uit de voorislamitische Turkse aanbidding van hemellichamen stamt het gebruik van de halve maan als symbool en door andere niet-Arabische Moslims geleend van de Turken. In zijn tijd baseerde Djengis Khan, de stichter van de Mongoolse natie, zijn macht op een mandaat van Tengri zelf en begon al zijn verklaringen met de woorden "door de wil van de Eeuwige Blauwe Hemel."

Na het opruimen van de laatste Perzische weerstand maakten de Arabieren de belangrijkste Perzische stad Merv tot het doelwit van hun aanvallen en hier had de laatste Sassanidische Koning Yazdgerd zijn toevlucht gezocht na de rampzalige slag bij Qadisiyyah in 637. In de tijd tussen 650 en 1050 was de geleidelijke overgang naar de Islam te zien van de heidense Turken. In 750 werd het Omayyaden Kalifaat omver geworpen en vervangen door het Abbasiden Kalifaat. Zij vestigde een nieuw Kalifaat Ctesiphon in de buurt van de oude hoofdstad van het Sassanidische Perzen. Zij noemden deze stad Bagdad en dit werd vanaf 750 tot aan de plundering door de Mongolen in 1258 de hoofdstad van de Abbasiden.

De volgende slachtoffers van de Islam waren de Turken van Centraal-Azië. Abu Moslim was een Zoroastrische Perzische bekeerling tot de Islam, die de Turken aanviel en islamiseerde. Kort na de oprichting van het Abbasiden Kalifaat in Bagdad, werd Abu Moslim opgedragen een Jihad uit te voeren naar Centraal-Azië om de kaffirs eens en voor altijd uit te roeien. Het was een dieptepunt voor de westelijke tak van de Blauwe Turken. Hun grote Khan Su'lu die in de oorlogen van 720 en 723 een bolwerk was tegen de Moslims en de Chinezen, werd door de Arabieren vermoord. De heidense Turkse heersers van Samarkand en Buchara werden aangevallen door de Arabieren, die de Islam met geweld oplegden en de heidense cultusplaatsen vernietigden.

De Arabieren onder Abu Moslim verijdelden een laatste poging van de bevolking van Samarkand en Buchara om zich te ontdoen van de Moslims. Abu Moslim stuurde zijn zegevierende commandant in deze oorlogen, Ziyad ibn Salih met een strijdmacht van 40.000 ghazis op een Jihad tegen de Chinezen. Het Arabische leger trok vanuit het zuiden richting Talas. De Chinese generaal Kao, die van Koreaanse oorsprong was, besloot om de islamitische invasie te weerstaan en trok in de richting van Aulie-Ata over de Talas rivier met 100.000 man Chinese troepen.

De Arabieren wonnen op 10 juli 751 de slag aan de oevers van de Talas rivier, mede door verraad van een Turks legerkorps dat aan de Chinese kant stond. In het stuk over China is dit al behandeld. De Turken zouden zich na de stichting van hun Seltsjoekse en Ottomaanse dynastieën als agressieve kampioenen van de Islam opwerpen en hun Arabische meesters tot vazallen maken. (14)

De bekering van de Seltsjoeken tot de Islam

De volgende Turkse stam die tot de Islam werd bekeerd waren de Seltsjoeken. Ze waren een van de trotse keizerlijke stammen onder de Turken en na de bekering van de Qarluqs,

waren zij het, die de banier van het Turkse verzet tegen de Islam hooghielden. Wanneer de niet-islamitische Turken een veldslag wonnen dan vernietigden ze het Moslim kamp, slachtten hun legers af, vernietigden hun steden en brandden hun velden plat. Het kwam niet hun hoofd op, om een andere religie aan de verslagen Moslims op te leggen. De Moslims die door de Turken werden vrijgelaten, gingen ofwel terug naar de islamitische steden, of bleven in de Turkse gebieden en probeerden om daar de Islam te verspreiden.

Bij elke onderhandeling na een nederlaag namen de Moslims prinses en prinsessen van de Turkse Koninklijke familie in gijzeling, als een garantie dat de Turken hun tijdens de onderhandelingen gegeven woord zouden houden. Deze Koninklijke gevangenen zouden worden opgevoed in de islamitische traditie en hun geest werd gehersenspoeld ten gunste van de Islam. In veel gevallen werd naar hen de Shahada, de verklaring van de aanvaarding van de Islam uitgesproken en zij werden dan vrijgelaten om terug te keren naar hun Koninkrijken.

Met een Moslim aan bewind in een niet-islamitische Turkse stam, was de bekering van de rest slechts een kwestie van tijd. Dit was een van de tactieken van de Moslims om de Islam te infiltreren in de Turkse natie. Tegen het midden van de elfde eeuw waren de meeste Turken Moslim geworden. Zij waren het die de Islam naar Anatolië en de Balkan zouden brengen. Het waren deze Seltsjoeken die een constante druk op het Byzantijnse Rijk bleven uitoefenen en vanaf de Slag van Manzikert in 1071 aan de Byzantijnen een reeks van nederlagen toebrechten. Het waren deze constante aanvallen en de migratie van de Seltsjoeken die het huidige Turkse karakter gaf aan Anatolië, waaruit het Turkije van vandaag is ontstaan.

De plundering van Melitene (Malatya) 1057 (1)

In dezelfde periode begon in sommigen regio's van Perzië de Turkse overheersing. Op een gegeven moment nam een Sultan met de naam Tughril-Beg (1038-63, stichter van de Seltsjoekse dynastie) bezit van de troon van het Koninkrijk in Khurasan in het jaar 430 (1044) van het Arabische tijdperk. Hij stuurde troepen naar de streken van Armenië die toen onder bewind van Byzantium stonden. Ze begonnen mensen gevangen te nemen (te roven), plunderden en stichtten op barbaarse wijze brand. Bij diverse gelegenheden namen ze gevangenen mee zonder dat iemand tussenbeide kon komen. De Seltsjoeken teisterde Armenië vanaf het begin van de 11^e eeuw. [Hier doelt de auteur op de veldtochten van 1048 tot 1054; voetnoot (1)].

Ze bereikten gedurende de winter van 1057 met 3.000 man de sterkte Melitene, dat het geen muur had, doordat Cyriacus die in 934 had verwoest. Toen zij de stad veroverde, waren de inwoners de bergen in gevlucht waar ze van de honger en kou omkwamen. De eerste dag begonnen de Turken een genadeloze slachtpartij; zodat velen zich verborgen hielden onder de lichamen van gedode mensen. De Turken sloegen hun kamp op buiten de stad op de flank van een heuvel; niemand van hen kwam die nacht buiten het kamp en de kaarsen van de kerken bleven de hele nacht branden. De tweede dag begonnen ze mannen te martelen zodat ze hun de verborgen schatten zouden tonen en verscheidene overleefden de martelingen niet, bijvoorbeeld de deken Petrus, schrijver en onderwijzer. (...)

De Turken bleven tien dagen in Melitene, richtten een puinhoop aan en plunderden (de stad). Toen staken ze de geteisterde stad in brand, verwoestten de omgeving een dagmars in het rond en verbrandde het hele land. Tijdens deze plunderingen werd het klooster van Bar Gagai (in de omgeving van Melitene) ingenomen en overhoop gehaald. Nadat ze de bewoners hadden meegenomen, vertrokken ze; ze weken van de weg af en trokken naar moeilijk begaanbaar met rivieren doorsneden bergterrein. Terwijl ze overnachtten in een vallei in de omgeving van de berg van de Sinisaya (de bewoners van Sasun (1)), vertraagde zware sneeuwval hun voortgang.

De Sinisaya, die dit opmerkten, kwamen naar beneden en bezetten de wegen en paden voor hen en van alle kanten en ze stierven daar van honger en kou; de overlevenden werden door de Sinisaya's gedood en niemand ontkwam. De gevangenen van Melitene, degenen die waren ontsnapt aan de dood, deden mee aan de slachtpartij en die zich in de bergen hadden verborgen namen er evenzo aan deel. De keizer (Michael VI Stratioticus 1056-57), die zag dat de Turken opgerukt waren en tot aan de zee bij Pontus (Zwarte Zee) waren gekomen, plunderend en brandstichtend, kreeg medelijden met de Christelijke bevolking en stuurde paarden en wagens en nadat ze hun bezittingen hadden opgeladen nam hij hun mee overzee.

De Turken plunderden steden en dorpen in de hele streek van Pontus. Omdat deze streek geen bewoners (meer) had, bevoordeelde dit de Turken die er een plaats vonden om te wonen. En terwijl iedereen de keizer de schuld gaf, zeggen wij op onze beurt, dat het niet van hem kwam maar van Hierboven. [Michael de Syriër(1)]

Byzantium kreeg in 1071 een onverwachte klap toen de Seltsjoeken onder Alp Arslan via Armenië binnendrongen en de Byzantijnen versloegen in de slag bij Manzikert. (Noordwest van het Van meer in Oost Turkije)

Armenië 1062

Mattheus van Edessa (1) schrijft:

“In het jaar 551 (1062) van de Armeense telling kwamen de Turken onder commando van drie van de generaals van Sultan Tughril(Beg): Slar Khorassan, Medj-medj en Isulv en brachten een bloedig spoor over de Christelijke natie en overrompelden de streek van Baghin in het vierde deel van Armenië en beroofde het. Ze trokken naar afgelegen streken als Thekhum en Arghini waar ze de Christenen bij verrassing overrompelden en vermoordden. De massamoord werd begaan op de 4^e van de maand Arig, een zaterdag op het achtste uur van de dag.”

[(voetnoot in (1): In het origineel volgt een levendige beschrijving van dit bloedbad, dat door Dulaurier niet is vertaald (in het Frans)(1)). (Deze passage komt hieronder in breder verband terug. (7)]

Er wordt in diverse kronieken verteld over beroving van dhimmi's. Er werden vrouwen, kinderen en vee geroofd; vaak gebeurde dit door de bijna onafhankelijke gouverneurs. Na 1071, toen de Byzantijnen bij Manzikert waren verslagen, konden de Seltsjoeken ongehinderd Anatolië intrekken. Maar veel eerder al werden daar door de Arabieren (Taiyaye) verwoestende rooftochten gehouden. Daarvan zijn diverse contemporaine beschrijvingen bewaard gebleven.

Het grootste deel van de Armeense bevolking van het Midden-Oosten kwam na de verovering van Cilicië door de Seltsjoeken in 1071 onder Ottomaanse heerschappij. Dat was een gevolg van de Slag bij Manzikert. Deze strijd werd gevolgd door de bezetting van de rest van Armenië door de opvolgers van de Seltsjoeken, de Ottomaanse Turken. Dit proces van de bezetting ging door tot de dertiende eeuw. In de tien eeuwen die zij Armenië hebben onderdrukt, zijn door de Turken miljoenen Armeniërs in koelen bloede afgeslacht. Enkele voorbeelden (1):

Armenië, Anatolië en Georgië, 11e en 12e eeuw

In het begin van 1015-1016 kondigde een ramp de vervulling aan van een heilige voorspelling over de aanbidders van het Heilige Kruis. De dodende draak verscheen, vergezeld van dodelijk vuur en sloeg de gelovigen in de Heilige Drie-eenheid. De Apostolische en profetische boeken (werden werkelijkheid), want er verscheen een gevleugelde slang om vuur op het Christelijke geloof te spugen. Ik wil in deze taal de eerste uitbarsting beschrijven van de verschrikkelijke met bloed bevelkte beesten.

In die tijd verzamelde zich een wild volk van heidenen die Turken worden genoemd. Begerig overspoelden ze de provincie Vasparacan en sloegen de Christenen met het zwaard..... Geconfronteerd met de vijand, zagen de Armeniërs deze vreemde mensen (komen), die met pijl en boog waren gewapend en hun haren lieten wapperen als vrouwen. In het jaar 1062 (551) van de Armeense jaartelling trokken de Turken het district Barhin in een deel van Armenië binnen, onder leiding van drie generaals van Sultan Tughril (Beg), genaamd: Slar Khorasan, Mdjmdj (Medjmedj) en Isalv en roofde het leeg. (Ze brachten een stroom bloed over het Christelijke volk). Van daar trokken ze de afgelegen streken van Thelkhum en Arqhni binnen, waar ze de Christenen verrasten en uitroelden. Het bloedbad begon op de 4^e van de maand Areg, een zaterdag op het achtste uur van de dag [er volgt een levendige beschrijving van het bloedbad, dat door Dulaurier niet is vertaald], de vertaling in het Engels die hier als basis dient, komt uit de Franse vertaling.

Overal in Cilicie tot Taurus, Marash en Deluh en omgeving heeste opwinding en moeite. Want de bevolking haasten zich in grote aantallen naar deze regio's; ze waren met duizenden en trokken de streek binnen. Ze waren als sprinkhanen die het land bedekten. Ze waren talrijker. Ik mag wel zeggen zeven keer talrijker dan het volk dat Mozes door de Rode Zee leidde; talrijker dan de kiezelstenen in de Sinai woestijn. Het land was overstroomd met zwermen mensen. Belangrijke personen, edelen, opperhoofden, vrouwen van aanzien, dwaalden rond en bedelden om brood. Ons oog was getuige van dit trieste beeld.

Tegen het begin van het jaar 528 (1079-80) trof hongersnood het land van de gelovigen in het Kruis, dat al was verwoest door de wilde bloeddorstige Turkse hordes. Niet één provincie bleef gespaard voor hun verwoestingen. Overal werden Christenen met het zwaard getroffen of gevangen genomen, daarmee de bewerking van het land onderbrekend zodat daardoor brood ontbrak. De boeren en arbeiders wa-

ren vermoord of in slavernij weggevoerd en hongersnood breidde zijn kwaad naar alle plaatsen uit. Vele provincies waren ontvolkt; het oosterse volk [Armeniërs] bestond niet langer en het land van de Grieken was geruïneerd. Nergens was iemand in staat brood te bakken. [Mattheus van Georgie (Edessa (1)), door Edouard Dulaurier, Paris, 1859](7)

De inname van Ani door de Seltsloekse Sultan Alp Arslan, 1064

Samuel van Ani schrijft:

“In 513 van de Armeense jaartelling (1064), ten tijde van het feest van de Maagd, werd de stad Ani door Sultan Alp Arslan (1063-73) ingenomen, die de inwoners vermoordde behalve de vrouwen en kinderen, die ze in gevangenschap (slavernij) afvoerden.” (1)

Anna Commena (7)

En sinds de opvolging van Diogenes overschreden de barbaren de grenzen van het Romeinse Rijk.... De barbaarse brand was niet beperkt tot aan de regering van mijn vader. Zwaarden en speren werden tegen de Christenen geslepen en veldslagen oorlogen en moordpartijen (vonden plaats); steden werden vernietigd, landen werden geplunderd en het land van de Romeinen was gedrenkt in het bloed van de Christenen. Sommigen vielen genadeloos door pijlen en speren, anderen werden van hun huizen verdreven en als gevangenen naar de Perzische steden afgevoerd. Terreur heerste over allen en ze haastten zich te verbergen in grotten, bossen bergen en heuvels. Onder hen waren er die luid weeklaagde over de verschrikkingen die ze leden, terwijl ze naar Perzië werden weggevoerd; en anderen die het overleefden (als ze achterbleven binnen de Romeinse grenzen), weeklaagde, huilden, de een voor zijn zoon, de ander voor zijn dochter. De een betreurde zijn broer en ander zijn neef die daarvoor was gestorven en plengden tranen als vrouwen. En het was in die tijd dat er geen familieverband was zonder tranen en zonder droefenis. [Uit: Anna Commena; via het Frans uit: Vryonis, “Decline of Medieval Hellenism in Asia Minor”]

Anna Comnena (1083 - 1153) was de oudste dochter van de Byzantijnse keizer Alexios Comnenos (1048-1118). Zij schreef een biografie over haar vader en wordt daarmee beschouwd als de eerste vrouwelijke geschiedschrijver. (5)

Georgische geschiedschrijver (7)

De emirs verspreidden zich als sprinkhanen over het oppervlak van het land.... De landen van Asis-Phorni, Clardjeth, tot aan de zee kust, Chaweheth, Adchara, Sanitzhe, Karthli, Argoneth, Samomalako en Dhgondid werden gevuld met Turken, die plunderden en alle inwoners als slaven meenamen. In een enkele dag verbrandden ze Kouthathis, Artanoudj en de kluis van Clardjeth en ze bleven in deze landen tot de eerste sneeuw, het land verslindend; slachtte iedereen af die de bossen waren ingevlucht, de bergen in, de grotten in.... De rampspoed voor de Christenheid kwam niet tot een spoedig einde, want bij de nadering van het voorjaar kwamen de Turken terug om te plunderen wat ze in de winter hadden laten liggen.

De [inwoners] waren echter niet bij machte om te planten of te oogsten. Het land [op die manier] uitgeleverd aan slavernij, had alleen de dieren van de bossen en wilde dieren voor de inwoners. Karthli was in de greep van onduelbare rampen die men niet kan vergelijken met een enkele verwoesting of combinatie van slechtheden van de voorbije tijd. De Heilige kerken dienden als stallen voor hun paarden. De gewijde plaatsen van de Heer dienden als werkplaatsen voor de slechten [Islam]. Enkele priesters werden tijdens de Heilige Communie geoffers en anderen werden in bittere slavernij afgevoerd, zonder acht te slaan op hun gevorderde leeftijd. De maagden werden ontmaagd, de jongens besneden en de kinderen werden weggenomen. De zware branden breidden hun verwoesting uit en namen beslag van alle bewoonde plaatsen, in de rivieren stroomde bloed in plaats van water. Ik zal de droeve woorden van Jesaja en Jeremia gebruiken, die zij zo goed hebben toegepast op zo'n situatie:

“Uw land is een woestijn; uw steden zijn met vuur verbrand; uw akker, daarvan eten vreemden voor uw ogen: een woestijn, als door vreemden ondersteboven gekeerd.”

[Jes. 1:7]

“En de straten van Jeruzalem zullen bezaaid liggen met de lijken van hun toehoorders, geveld door de honger en het zwaard. Er zal niemand zijn die hen en hun vrouwen, zonen en dochters begraaft. Zo stort ik hun eigen kwaad over hen uit.

[Jer. 14:16]

(Uit: Histoire de la Georgie, 1849; vanuit het Engels in “Nomadization and Islamization in Azia Minor, door Vryonis 1975. via (7).”

Het totaalbeeld dat opkomt uit de 9^e en de 10^e eeuwse overgangperiode in het Midden-Oosten is dat van een nog steeds redelijk welvarende Christelijke maatschappij, maar het doorgaan van een proces van ontbinding was in gang, doordat men politiek en voor de veiligheid afhankelijk was van volken, die hun niet welgezind waren en hun zouden vervangen. (1)

De slag bij Manzikert in 1071

De Byzantijnse keizer Romanus IV Diogenes besteeg in 1068 de troon. Gedurende meer dan de vierhonderd jaar hadden de Byzantijnen hun leger met huurlingen versterkt: Franken, Ostrogoten, Visigoten, Bulgaren, Avaren en andere gekerstende tribale stammen, samen met de Grieken en Latijnen. De huurlingen dienden om Arabische aanvallen af te wenden. Om tegenwicht tegen hen te bieden, hadden sommige Byzantijnse keizers ook contingenten Seltsjoeken opgenomen die toen nog maar kortgeleden tot de Islam waren bekeerd. Dit besluit zou rampzalig worden want het verraad van de Turkse contingenten leidde tot de nederlaag bij Manzikert. Het overlopen van een Moslim contingent werd ook gezien in de Slag om Qadissiyah tussen de Sassanieden en de Arabieren. Een Moslim soldaat kan blijkbaar nooit loyaal zijn aan een niet-islamitische commandant. Ondanks het overlopen naar het vijandelijke kamp van een belangrijke generaal, bleef Romanus bij Manzikert echter de strijd voortzetten.

De Turken hadden de gewoonte de bugel te blazen om het einde van de strijd aan te kondigen. Ook op die dag bij de zonsondergang lieten de Turken de jachthoorn klinken en de Byzantijnen namen aan dat de Turken met vechten zouden stoppen. De Turken maakten echter met hun cavalerie een omtrekkende beweging en vielen de verbaasde Byzantijnen in de rug aan. Het Byzantijnse leger raakte gevangen tussen de twee legers en tegen middernacht werd hun lot bezegeld met het gevangen nemen van hun keizer Romanus door het Turkse stamhoofd Alp Arslan. Die behandelde hem met decorum en onthaalde hem als een Koninklijke gast. Arslan stelde Romanus voor dat de Byzantijnen zich alleen zouden terugtrekken tot aan de vooroorlogse lijnen. Arslan wilde zelfs niet vragen om de overgave van Manzikert. Met deze verrassend soepele voorwaarden kreeg Romanus een vals gevoel van veiligheid.

In de voorwaarden van het verdrag was opgenomen dat Romanus het Byzantijnse leger uit geheel Anatolië tot aan Constantinopel moest terug trekken, in ruil voor de belofte dat de Seltsjoeken de Christelijke bevolking in Armenië niet zou kwellen. Romanus had geen andere keuze dan deze voorwaarden te accepteren. Dit verdrag bezegelde het lot van de Byzantijnse aanwezigheid in Anatolië, dat tot dan toe altijd een deel van Zuid-Armenië was geweest. Na hun overwinning bij Manzikert werden de Seltsjoeken niet meer geconfronteerd met verzet van de Byzantijnen bij hun opmars in het tot dusver Christelijke Anatolië. In een paar decennia konden zij de controle over Anatolië ontworstelen aan de Byzantijnen en Constantinopel vanaf de Aziatische kant van de Bosporus aanpakken. De Slag bij Manzikert tussen de Byzantijnen en de Seltsjoeken leidde ook tot de islamisering van Zuid-Armenië en de opnemng ervan in Turkije. (14)

7.4 Kruistochten

Zouden er Kruistochten zijn gehouden als de Islam niet had bestaan? Het is zeer aannemelijk dat de Kruistochten vooral het gevolg waren van de meedogenloze onderdrukking door de Moslims van alle niet-moslims in de landen die ze veroverden.

De Perzen waren de eersten die werden onderworpen aan de islamitische wreedheden en zij besloten om zichzelf te redden door te kiezen voor de Islam en dus is Iran nu een islamitisch land. Veel Christenen uit het Midden-Oosten en Anatolië en Noord-Afrika volgden dit voorbeeld en werden Moslim. Maar de Christenen van Europa besloten om terug te vechten, onder andere door de Kruistochten te organiseren. Er zijn tussen de 11e en de 13e eeuw in totaal tien Kruistochten gehouden die we hier even noemen:

De Eerste Kruistocht van 1095 tot 1099 veroverde Jeruzalem en de Kruisvaarders vermoordden de een groot deel van de bevolking van de stad. Ze kwamen ook tot de oprichting van het Latijnse Kruisvaarder Rijk, het Koninkrijk van Jeruzalem dat duurde tot 1187.

De Tweede Kruistocht van 1147 tot 1149, was georganiseerd om de Christenen te helpen de stad Edessa en andere landen die ze hadden verloren, op de Turken terug te veroveren, maar dat eindigde in een mislukking.

De Derde Kruistocht van 1189 tot 1192 werd georganiseerd nadat Saladin, de Sultan van Egypte, Jeruzalem heroverde. Dit is de kruistocht waaraan Richard Leeuwenhart meedeed. Ze slaagden er niet in Jeruzalem te heroveren.

De Vierde Kruistocht van 1202 tot 1204 leidde tot de verovering van Constantinopel door de Venetianen; de bronzen paarden op de San Marco Kathedraal in Venetië zijn toen in Constantinopel gestolen.

De Kinder Kruistocht in 1212 stuurde duizenden kinderen naar het Heilige Land, waar ze werden gevangen genomen door de Moslims en als slaven verkocht of stierven van honger of ziekte.

De Zesde Kruistocht van 1217 tot 1221 was gericht op Egypte maar mislukte.

Vier volgende Kruistochten vonden plaats in de 13e eeuw maar konden de islamitische veroveringen niet keren en in 1291 viel het laatste Kruisvaarders bolwerk bij Acco (Acre). Een aantal kruisvaarders vertrok naar Cyprus.

De aanleiding

In het begin van de 8e eeuw werden 60 Christelijke pelgrims uit Amorium gekruisigd, Amorium was een Byzantijnse stad in het centrum van Anatolië. Ongeveer in diezelfde periode liet de islamitische commandant van Cesarea een groep pelgrims uit Iconium (de antieke naam voor Konya) gevangen nemen en allemaal, behalve een paar die zich bekeerden tot de Islam, als spionnen executeren.

Michael de Syriër bericht hierover:

“Toen de Turken de landen Syrië en Palestina regeerden, brachten ze schade toe aan Christenen, die in Jeruzalem wilden gaan bidden (op bedevaart gingen), sloegen hen, plunderden ze, hieven belastingen aan de poorten van de stad en ook bij Golgotha en de kerk van Het Heilige Graf; en iedere keer als ze een karavaan met Christenen tegenkwamen, speciaal die uit Rome of Italië, deden ze hun best om op allerlei manieren hun dood te veroorzaken. En toen talloze mensen als resultaat daarvan omkwamen werden de koningen en graven met religieuze koorts bevangen en verlieten Rome. Troepen van al die landen sloten zich bij hen aan en ze kwamen overzee naar Constantinopel.” (Dit was de eerste kruistocht van 1096-1099)

[Michael de Syriër(1)]

In de loop van de 8e eeuw liet een islamitische heerser in Jeruzalem het symbool van het kruis in het openbaar verbieden. Hij liet ook de belasting voor niet Moslims verhogen, de jizya die de Christenen moesten betalen en verbood hen hun eigen kinderen en hun mede Christenen in het geloof te onderwijzen. De Moslims eisten ook geld van de pelgrims, onder de bedreiging de Opstandingkerk te plunderen als ze niet zouden betalen

In het begin van de 9e eeuw werden de vervolgingen zo wreed, dat een groot aantal Christenen naar Constantinopel en andere Christelijke steden vluchtte. In 937 hielden Moslims op Palmzondag in Jeruzalem huis en plunderden en verwoestten de kerk op de Calvarieberg (Golgotha) en de Opstandingkerk.

In 1004 gaf de Kalief van de Fatimiden, Abu 'Ali al-Mansur al-Hakim, opdracht tot de vernietiging van kerken, het verbranden van kruisen en de onteigening van kerkbezit. In de daaropvolgende tien jaar werden 30.000 kerken vernietigd en ontelbare Christenen bekeerden zich uit lijfsbehoud tot de Islam. In 1009 liet al-Hakim de Heilige Grafkerk in Jeruzalem vernietigen samen met meerdere andere kerken, waaronder de Opstandingkerk. In 1056 verdreven de Moslims 300 Christenen uit Jeruzalem en verboden het Europese Christenen de weer opgebouwde Heilige Grafkerk te betreden. Toen de Seltsjoekse Turken in 1077 Jeruzalem innamen, beloofde de Seltsjoeken emir Atsiz bin Uwaq de inwoners te sparen. Zodra zijn mannen echter de stad hadden betreden, vermoordden ze ongeveer 3.000 mensen.

Toen de Seltsjoeken in 1071 de Byzantijnen aanvielen en versloegen in de slag bij Manzikert en Constantinopel dreigde te veroveren, deed de Byzantijnse keizer Alexius Comnenus I in 1094 een beroep op de Paus om met het christelijke westen te hulp te komen tegen de Seldsjoek invasies van zijn gebied. Hoewel de Kruistochten door velen als militaire aanvalsoorlogen worden beschouwd, kan men ze ook zien als een reactie op de aanhoudende islamitische onderdrukking van alle niet-moslims in het Midden-Oosten.

De oproep van de Paus

Paus Urbanus II riep tijdens het Concilie van Clermont in het jaar 1095, op tot de eerste Kruistocht om het Heilige Land te bevrijden en het te heroveren op de Moslims. Men was in West-Europa geschokt door de woorden van Paus Urbanus II:

"De Moslims hebben Jeruzalem veroverd en verbieden de pelgrims om naar Jeruzalem te komen om te bidden".

Hij heeft dit gedaan om redenen van een al lang noodzakelijke verdediging. In zijn oproep verklaarde hij dat hij tot een kruistocht zou oproepen, omdat "de aanvallen op de Christenen", de "Godgelovigen", door de Turken en andere islamitische strijdkrachten zonder verdediging nog veel erger zouden worden.

"Want de gelovigen worden, zoals de meeste van jullie al gehoord hebben, door Turken en Arabieren aangevallen en het territorium van de 'Romania' (van het Hellenistische, dus Griekse imperium), dat in het westen tot aan de Middellandse Zeekust reikte en de Hellepoort (Dardanellen), die de arm van St. Joris genoemd wordt, werd veroverd."

In de oproep van Paus Urbanus II werd verder woordelijk gezegd:

”Ze hebben steeds meer landen van de Christenen daar bezet en deze in zeven oorlogen overwonnen. Ze hebben velen van hen gedood en gevangen genomen, de kerken vernietigd en het keizerrijk (Byzantium) vernietigd. Als men hen dit verder ongestraft laat doen, zullen de gelovigen in een nog grotere omvang door hen worden aangevallen.”

Wat de Paus destijds heeft gezegd, klopte. In het verloop van de Jihad, van de ”Heilige Oorlog”, werd vanaf de 7e eeuw tot aan de tijd van Paus Urbanus ongeveer de helft van de door Christenen bewoonde gebieden veroverd en geïslamiseerd. Tot aan de Kruistochten had de Europese Christenheid niet gereageerd op deze provocaties.

De Seltsjoeken waren na de Slag bij Manzikert in 1071 verantwoordelijk voor de routes van de Christelijke pelgrims die via Anatolië naar het Heilige Land liepen en hinderden en plunderden de bedevaartgangers. De verhalen van deze intimidaties en plunderingen begonnen de Europese hoven te bereiken. Ook vroegen de Byzantijnse keizers na Manzikert regelmatig om hulp van West-Europa om de Turken te bestrijden. Zo werd de weg geëffend om hulp te bieden aan het belegerde Byzantijnse Rijk en voor een verovering van het Heilige Land. Dat leidde tot de Kruistochten, die in 1096 begonnen en tot 1291 duurden. Dit was dus een indirect gevolg van de Slag bij Manzikert in 1071, slechts 25 jaar eerder.

Vanaf hun eerste aanvallen in 634 op Byzantium bij de Jarmoek hebben de Moslims gedurende een periode van achthonderd jaar meedogenloos het Byzantijnse Rijk aangevallen. De Byzantijnse keizer Manuel II Palaeologus, die van 1391 tot 1425 regeerde over het restant van het vroegere Oost-Romeinse Rijk, liet ons een aantal gedachten na over de confrontatie van het Christelijke Byzantium met de oprukkende macht van de Islam:

“Toon mij toch wat Mohammed voor nieuws heeft gebracht en dan zul je louter slechts en onmenselijks vinden, bijvoorbeeld dat hij bevolen heeft het geloof dat hij predikte door het zwaard te verbreiden”.

Dit zou Manuel II Palaeologus hebben gezegd tegen een Perzische theoloog die hem over de Islam wilde informeren.

In de nagelaten werken van Manuel II Palaeologus staat:

“De God van de Moslims is aan geen van onze categorieën gebonden en is er niet een van de redelijkheid.”

De Paus citeerde tot groot ongenoegen van de Turken deze twee uitspraken bij zijn bezoek aan Turkije; ze kunnen blijkbaar nog steeds geen kritiek verdragen.

De eerste kruistocht van 1095 tot 1099

Paus Urbanus II verenigde de Christelijke koningen en vorsten met elkaar in de strijd en hij zag een kans om de oosterse en Westerse kerken op een lijn met elkaar te krijgen. Hij riep op tot een "Godsvrede" tussen de heersers van Europa en spoorde hen aan naar het Heilige

Land te gaan. Om te bevorderen dat de Europeanen zich bij de Kruistochten zouden voegen, beloofde de Paus de deelnemers de vergeving van al hun zonden. Dit was de stuwende factor voor veel Christenen om aan de kruistocht deel te nemen. De Paus kreeg een enthousiaste respons. Een strijdmacht van 15.000 man, bestaande uit 5.000 ridders en de rest infanterie droegen allemaal een groot rood kruis op hun bovenkleding, vandaar hun naam Kruisvaarders, hoewel ze zichzelf "pelgrims" noemden. Een boeren strijdmacht sloot zich ook aan en in hun enthousiasme begonnen deze boeren de ridders vooruit te gaan en men riep: "God wil het". Helaas hebben zij zich tijdens hun tocht naar het Heilige Land op grote schaal vergrepen aan de Joden. Bekend zijn de moordpartijen aan het begin van de tocht, waarbij hele Joodse gemeenschappen werden uitgemoord, onder andere in Rouaan, Mainz, Spiers, Worms en Praag. Ook bij de verovering van Jeruzalem werden veel Joden vermoord. Dit waren onvergeeflijke daden! Uiteindelijk bereikten ze met ca 60.000 man, leger en boeren, Constantinopel.

De Seltsjoeken volgde een beleid van verschroeide aarde om de opmars van de Kruisvaarders te stuiten. Naast dit verschroeide aarde beleid werden de Kruisvaarders ook geconfronteerd hongersnood. Edessa was de eerste grote stad die hen toeviel en in 1098 werd er in Edessa een Christelijke staat opgericht door de Koning Boudewijn I. Na de val van Anthiochië plunderden de Kruisvaarders in de magere wintermaanden het omliggende platteland en konden onvoldoende bevoorrading vinden om hun grote aantallen mensen te voeden. Ze belegerden ook de Syrische stad Ma'arra al-Numan. In december 1098 hebben de Kruisvaarders onder leiding van Raymond de Saint-Gilles, graaf van Toulouse en Bohemund de Frankische gouverneur van Anthiochië de gehele bevolking van Ma'arra al-Numan uitgemoord. Maar liefst 20.000 islamitische inwoners werden afgeslacht ondanks de verzekering dat hun leven zou worden gespaard. De uitgehongerde Kruisvaarders hebben toen uit nood sommige van hun slachtoffers gekannibaliseerd.

In 1098 hadden ze Anthiochië en Nicea weer onder Christelijk gezag gebracht. In juli 1099 veroverden ze Jeruzalem en begonnen een Christelijke staat op te bouwen in Palestina. De vreugde in Europa was groot. Het leek erop dat het tij van de geschiedenis was gekeerd. Ze dachten dat de Rotskoepel de "Tempel van Salomo" was en de nabijgelegen Al Aksa moskee het "Paleis van Salomo". Zij verwijderden de sikkels van de top van de Rotskoepel, vervingen het door een kruis en noemden het Templum Domini, "Tempel van God." Ze veranderden de El Aksa moskee en de gewelfde ruimte onder de moskee in een klooster. Ze noemden deze ruimte, die oorspronkelijk was gebouwd door Herodes, de stallen van Salomo. Ze begonnen nadat zij Jeruzalem veroverden aan een grote bouwspanning in heel het Heilige Land. De meeste kastelen en kerken werden later door de Moslims vernietigd uit angst dat de Kruisvaarders zou terugkeren. Er zijn nu nog ruïnes van de vele burchten en kerken die ze bouwden.

De verovering van Jeruzalem in 1099 en de bloedige plundering van Jeruzalem wordt vaak gezien als een bijzondere gebeurtenis in de geschiedenis van de Middeleeuwen en ook als de oorzaak van het islamitische wantrouwen tegenover de Westerse wereld. Het was het begin van de verspreiding van antiwesterse haatgevoelens en antiwesterse propaganda. De plundering van Jeruzalem door de Kruisvaarders was zonder twijfel een misdaad, zeker gezien de religieuze en morele principes waarop ze zich beriepen. Het was echter volgens de militaire standaards van die tijd niets buitengewoons. In die tijd was het een algemeen

gebruik in de oorlogsvoering dat een belegerde stad, die zich verzette tegen de verovering, geplunderd mocht worden. Als de stad geen verzet bood, was het de gewoonte hem te sparen. Het is historisch bewezen dat islamitische legers zich vaak net zo hebben gedragen als ze een veroverde stad binnentrokken. (De andere Kruistochten zullen we hier verder niet bespreken). (14)

De Tempeliers en de Hospitaalridders

De Kruisvaarders stichtten speciale ridderorden zoals de Tempeliers en de Hospitaalridders, om het Koninkrijk te beschermen. De Tempeliers waren gestationeerd op de Tempelberg. Het blijft bijzonder dat de Tempeliers de Rotskoepel niet vernietigden, hoewel de Kruisvaarders alle moskeeën hebben vernietigd die ze niet veranderden in kerken. De Hospitaalridders bouwde hun belangrijkste complex, bestaande uit de kerk, een verpleeghuis en een ziekenhuis nabij de kerk van het Heilig Graf. De Hospitaalridders moesten gastvrijheid bieden aan de grote aantallen pelgrims die de Christelijke heilige plaatsen kwamen bezoeken en ze moesten zorgen voor de zieken onder hen.

Na de bevrijding van Jeruzalem hadden de Kruisvaarders, of Ferenghees (Franken), zoals de Arabieren hen noemden, hun invloed uitgebreid tot de grenzen van Egypte, waar de Fatimiden regering na tweehonderd jaar viel. Daar werden ze geconfronteerd met een jonge man genaamd Salah al-Din of wel Saladin, die een nieuwe dynastie had gesticht, de Ayyubiden en die was voorbestemd om de aanval van de Kruisvaarders te stoppen. In 1187 deed Saladin een tegenaanval op de Kruisvaarders en heroverende uiteindelijk Jeruzalem. (14)

De Moslims incasseerden in de periode van achthonderd jaar dat zij langzaam Anatolië binnen trokken veel nederlagen tegen de Byzantijnen. Ze gaven het nooit op, ze bleven aanvallen totdat ze uiteindelijk in 1453 de hoofdstad Constantinopel veroverden en de Byzantijnse macht ten einde was. Dit is een belangrijke les voor het westen vandaag. (1), (2), (5)

Sultan Mas'ud van Iconium (Anatolië) belegerde Melitene in 1143 en verwoestte Sebastia. In Melitene legde hij een enorme schatting op. Dit herhaalde zich in 1152 en in 1170.

Ook de Seltsjoeken en de Ottomanen gingen door met verplaatsingen en deportaties van bevolkingen in Armenië, Anatolië en de Balkan. Op de Balkan brachten de Ottomanen boeren uit Walachije en Roemenie over naar Bosnië.

Korte berichten (1):

In 1137 nam Mas'ud, Sultan van Iconium, de stad Adana in en nam de hele bevolking gevangen.

Na de nederlaag van de Franken in 1149 door Nur ad-Din:

“Voerden de Turken het hele land, de omgeving van Athiochië in gevangenschap weg”

In 1171 deporteerde Kiliç Arslan II de hele bevolking uit de omgeving van Melitene.

Murad II nam in 1362 Adrianopel in en bevolkte de stad met Moslims uit Anatolië.

Verwoesting van Edessa in 1144-1146

Michael de Syriër heeft twee verwoestende Jihad aanvallen door de Seltsjoekse Turken opgetekend (1144 en 1146), inclusief de massamoord op de niet strijders; hij schrijft als volgt:

“De Turken kwamen binnen met hun zwaarden en messen getrokken en dronken het bloed van oud en jong, de mannen, de vrouwen, de priesters en de dekens, de kluizenaars en de monniken, de nonnen, de maagden de kinderen aan de borst, de verloofde mannen en de vrouwen met wie ze verloofd waren. Ach! Wat een bitter verhaal! De stad van Agaz, de vriend van Christus, werd onder de voet gelopen door onze ongerechtigheden; de priesters werden afgeslacht, de dekens geofferd, de onderdekens verpletterd, de kerken beroofd, de altaren omvergegooid! Helaas, wat een ongeluk! Vaders lieten hun kinderen in de steek; de moeders vergaten hun liefde voor de kleintjes!

Terwijl het zwaard verslond en iedereen naar de bergtop vluchtte verzamelde sommigen hun kinderen, zoals een hen haar kuikens en wachtten er op om samen door het zwaard te worden gedood. Of anders gezamenlijk in gevangenschap te worden weggevoerd! Sommige oude priesters, die de relikwieën van de Martelaren droegen, zagen deze razende vernieling en herhaalde de woorden van de Profeet: “Ik zal Gods gramschap verduren, omdat ik tegen hem gezondigd heb en hem heb geërgerd.” En ze vochten niet, noch stopten ze met bidden, tot het zwaard hen uitschakelde. Ze werden op deze zelfde plaats gevonden, hun bloed rondom hen verspreid....

De Turken kwamen van uit de citadel naar beneden naar hen die in de kerken en andere plaatsen waren gebleven door hoge leeftijd, of om een andere reden en martelden hen zonder medelijden. Degenen die waren ontsnapt aan de verstikking en verplettering [...] en de stad hadden verlaten met de Franken, werden omsingeld door de Turken, die een hagel van pijlen op hen lieten neerkomen die hen wreed doorboorde. O wolk van gramschap en dag zonder genade! Welke storm van gewelddadige gramschap sloeg nu weer neer op de Edessers. O nacht van dood, morgen van de hel, dag van de ondergang! Die zich keerde tegen de burgers van die geweldige stad. Helaas, mijn broeders! Wie kon herhalen of aanhoren zonder in tranen te raken, hoe de moeder en het kind dat ze in de armen droeg werden doorboord door dezelfde pijl, zonder dat iemand hen oprichtte of de pijl verwijderde! Toen ze waren gevallen vertraptten de hoeven van de paarden hen met geweld! Dat ze de hele nacht door pijlen werden doorzeefd en bij de dageraad, die voor hen nog zwarter was, werden ze gestoken met zwaarden en speren!....

Toen huiverde de Aarde van gruwel door het bloedbad dat plaatsvond, zoals de sikkkel het graan bewerkt, of zoals het vuur tussen droge snippers, zo sloeg het

zwaard de Christenen. De lichamen van priesters, dekens, monniken, edelen en armen werden op een hoop achter gelaten. Echter hoewel de dood wreed was, toch hadden ze niet zoveel te lijden als degenen die bleven leven, want de laatsten waren te midden van het vuur en de gramschap van de Turken. [Die barbaren] ontdeed hen van hun kleding en hun schoeisel. Terwijl ze hen sloegen met stokken, dwongen ze hen, mannen en vrouwen, naakt en met hun handen op hun rug gebonden, naast de paarden te lopen; die ploerten doorstaken de buik van iedereen die vermoeid raakte en op de grond viel en liet hen achter langs de weg. En zo werden ze een prooi voor de wilde dieren, of anders het voedsel voor de vogels, in welk geval ze werden gekweld en toen stierven ze. De lucht was vervuld van de stank van de lichamen (kadavers); Assyrië was vol gevangenen.”

“Dertigduizend zielen werden gedood. Vrouwen jongeren en kinderen in totaal 16.000 werden in slavernij afgevoerd, van hun kleding ontdaan, blootsvoets, hun handen gebonden, gedwongen mee te rennen met hun cipiers op paarden. Degenen die het niet volhielden werden met pijlen en speren doorboord of achtergelaten als prooi voor de wilde dieren en de vogels. Priesters werden meteen gedood of gevangen genomen, een paar ontsnapten. De Aartsbisschop van de Armeniërs werd in Aleppo verkocht..... De hele stad werd aan plundering prijsgegeven, voor een heel jaar, wat in een complete ruïne resulteerde. Van deze ramp heeft de Christelijk gemeenschap van Edessa zich nooit hersteld.”

[Michael de Syrier: 'Kroniek' Jean Babtiste Chabot, Paris 1899-1905, via (7)]

Slag bij Hattin in 1187

In 1187 waren de Kruisvaarders in Jeruzalem, sinds zij het bevrijdde in 1099, voor meer dan negen decennia de baas geweest. Ze hadden het versterkt door het verhogen van de wallen, ze groeven er een gracht omheen en maakte hun positie onaantastbaar. Saladin wist heel goed dat hij de nederlaag tegen de Kruisvaarders zou lijden en daarom nam hij zijn toevlucht tot een list, zoals de Moslims wel vaker deden. De Moslims versloegen de Kruisvaarders bij de Horens van Hattin ten noordwesten van het meer van Galilea. Ze maakten als lokaas gebruik van een replica van het zogenaamde Ware Kruis om ze uit Jeruzalem weg te lokken, in wat een van de belangrijkste veldslagen was in de middeleeuwse geschiedenis van het Midden-Oosten. Saladin versloeg door deze list het kruisvaarderleger en vervolgens marcheerde hij naar Jeruzalem, dat was ontdaan van troepen die in de Slag bij Hattin waren omgekomen. Alle gevangenen werden naar Mekka gebracht en tot grote vreugde van de Mohammedanen werden ze daar ter dood gebracht.

Maar ook al verloren ze Jeruzalem, de Kruisvaarders wisten niet van opgeven. Ze voerden de ene veldtocht na de andere om het Heilige Land te terug te veroveren. Ze kregen Jeruzalem nooit terug, maar er was continu bloedvergieten tussen de Moslims en de Christenen. De Europeanen organiseerden in de volgende honderd jaar nog een reeks Kruistochten tegen de Moslims, maar ze hebben het initiatief nooit meer teruggekregen. Beperkt tot de kust, bezetten ze kleine gebieden tot hun definitieve nederlaag tegen de Egyptische Mamelukken aan het eind van de dertiende eeuw. Ten slotte viel in 1291, ruim een eeuw na de

slag van Hattin in 1187, het laatste Kruisvaarders bolwerk Acco, waarmee een einde kwam aan de Kruistochten.

Oorzaak en gevolg van de Kruistochten

Wie is in de oorlog tussen Moslims en Christenen het slachtoffer geweest en wie de agresor? Toen Kalief Omar in 634 Jeruzalem veroverde, was de stad voor meer dan drie eeuwen Christelijk geweest. Kort daarna waren de volgelingen van de Profeet de kerken van Egypte binnen gevallen en hadden ze vernietigd. Daarna vielen ze de Berbers aan en veroorzaakten het uitroeien van het Christendom in plaatsen als Tripoli en Hippo Regius dat Bisschoppen had voortgebracht als Augustinus. Later was het de beurt aan Spanje, Sicilië en Griekenland. Ook de landen in Anatolië waar door Paulus de Christelijke gemeentes waren opgericht, waren in ruïnes veranderd. Na zeven eeuwen van aanvallen en belegeringen capituleerde Constantinopel uiteindelijk in 1453 en werd het Istanbul. De islamitische dreiging bereikte de Balkan door Kosovo, Albanië, Servië, Bosnië, Kroatië, maar op wonderbaarlijke wijze werd de aanval tegengehouden en teruggedragen bij de muren van Wenen.

In de achtste eeuw hadden islamitische legers heel Christelijk Noord-Afrika en Spanje veroverd. In de elfde eeuw veroverden de Seltsjoeken Klein-Azië, het huidige Turkije, dat Christelijk was geweest sinds de tijd van Paulus. Het Oost-Romeinse Rijk, beter bekend als het Byzantijnse Rijk, werd teruggebracht tot iets meer dan Griekenland. Uit wanhoop stuurde de keizer in Constantinopel een verzoek aan de Christenen van West-Europa om hen te vragen hun broeders en zusters in het Oosten te steunen. Dat was de aanleiding tot de Kruistochten. Ze waren niet het geesteskind van een ambitieuze Paus of van roofzuchtige ridders, maar het was een antwoord op meer dan vier eeuwen van veroveringen, gedurende welke de Moslims twee derde van de oude Christelijke wereld hadden vernietigd.

Wij moeten ons realiseren dat de Kruisvaarders ons gered hebben van de Islam. Wij zijn de Kruisvaarders daarvoor dank verschuldigd. De jihadi's waren aanvallers terwijl de Kruisvaarders verdedigers waren. De Kruistochten ontstonden om de Moslims een antwoord te geven op deze niet-uitgelokte aanval. De Kruistochten werden helaas met de normen van de middeleeuwen uitgevoerd, maar waren niet wreder dan de gebruiken van die tijd; ze wisten niet beter. (14)

Conclusies over de Kruistochten

De Kruistochten worden over het algemeen beschouwd als een reeks heilige oorlogen tegen de Islam onder leiding van de Pausen en werden uitgevochten door religieuze fanatici. Zij waren de belichaming van eigengerechtigheid en intolerantie. Het zou een zwarte vlek op de geschiedenis van de katholieke Kerk en de Westerse beschaving zijn geweest. Voorzover het de moorden op de Joden onderweg betreft, is dit juist. Maar wat is de waarheid over de Kruistochten als oorlogen tegen de Islam en zouden er Kruistochten zijn gehouden als de Islam niet had bestaan?

Om te beginnen waren de Kruistochten in elk opzicht defensieve oorlogen. Ze waren een directe reactie op Moslim agressie en een poging om de islamitische veroveringen van de

Christelijke landen terug te draaien. Christenen in de elfde eeuw waren geen paranoïde fanatici, want de Moslims maakten jacht op hen. Hoewel sommige individuele Moslims vreedzaam waren werd de Islam uit oorlog geboren en volhardde daarin. Vanaf de tijd van Mohammed tot de dag van vandaag was altijd het zwaard het middel van de islamitische expansie. De Christelijke wereld was dus een belangrijk doelwit voor de eerste kaliefen en dat zou zo blijven voor alle moslimleiders in de komende anderhalf duizend jaar tot vandaag toe.

Met een enorme energie sloegen de krijgers van de Islam kort na de dood van Mohammed in op de Christenen. Ze waren zeer succesvol en Palestina, Syrië en Egypte, eens de meest Christelijke gebieden in de wereld, bezweken snel. Toen de Kruisvaarders zich uiteindelijk moesten terugtrekken uit het Heilige Land, beschouwden de Arabische historici de Kruisvaarders als een kleine irriterende invasie, lang niet zo ernstig als de bedreiging van de Mongolen in de dertiende en veertiende eeuw. Zonder Islam zouden er echter geen Kruistochten zijn geweest.

Hoewel de Kruistochten geen blijvende resultaten hebben bereikt in termen van militaire verovering, waren zij belangrijk in de ontwikkeling van de handel en hun lange termijn effecten op de Westerse samenleving zijn enorm. Voor het Westen echter was het belangrijkste effect de opening van de oostelijke Middellandse Zee voor de Europese scheepvaart. De Venetianen en Genuezen vestigden handelskolonies in Egypte en luxe goederen uit het Oosten vonden hun weg naar de Europese markten. In de geschiedenis van de Middeleeuwen was dit veel belangrijker dan kortstondige veroveringen. Controle over de Aziatische handel werd een steeds terugkerend thema in de latere betrekkingen tussen de Europese landen en het Oosten en zou in de negentiende eeuw leiden tot wijdverbreide Westerse interventie.

In religieuze termen verhardde door de Kruistochten de islamitische houding tegenover Christenen en dat leidde tot meer bloedvergieten toen de Moslims na de Kruistochten Oosten Zuid Europa binnenvielen. De Kruistochten bleken een mislukking in hun doelstelling van de bevrijding van het Heilige Land, omdat Jeruzalem binnen een eeuw na haar bevrijding van de islamitische bezetters weer aan hen terugviel. De Westerse beschaving vocht zich vrij uit de doodsgreep die de Islam opgelegde aan dat deel van de niet-islamitische wereld. De Kruistochten konden het heilige land niet voor lang bevrijden, maar stopten de Moslims in hun voortgang, vertraagden hun opmars en behoedde Europa voor de Islam. De Kruisvaarders hebben ons gered van een somber en bloedig lot! (14)

7.5 Mongoolse aanval op de Islam

Een opeenstapeling van klachten leidde vanaf ca 1200 tot de Mongoolse aanval op de Islam die in 1258 culmineerde in de plundering en het uitmoorden van Bagdad onder Hulagu Khan, die hierbij werd aangemoedigd door zijn Perzische nestoriaanse Christelijke vrouw. Deze aanval was feller dan de Kruistochten en heeft de Islam bijna uitgeroeid. Veel Moslim historici zien de Mongolen als rovers en plundersaars. Ze vertellen ons dat de Mongolen net zo waren als de Goten en Vandalen die gevestigd rijke beschavingen vernietigden met behalen van buit als enig doel. De Mongoolse aanval op de Islam was echter een reactie op de islamitische aanvallen van 650 tot 1250 op West Mongolië en China.

In de 13e eeuw besloten de Mongolen uiteindelijk om de Moslims te bestrijden die gedurende zeshonderd jaar vanuit Kazachstan invallen deden. In deze periode van zeshonderd jaar had het nestoriaanse Christendom bij de Mongoolse elite ook enige vooruitgang geboekt, zeker bij de Kereit clan en vooral bij de vrouwen in de Koninklijke familie. De Perzische Christelijke identiteit van Dokuz Khatun, de vrouw van Hulagu is gedocumenteerd. Verder zien we andere opmerkelijke Christelijke Mongolen zoals Kitbugha en Il-Siban, respectievelijk de militaire commandant van Syrië in 1260 en de gouverneur van Damascus die ook Mongoolse nestoriaanse Christenen waren. (14)

Djengis Khan

In 1200 werd een Mongool genaamd Temujin verheven tot Khan. Hij was een vazal van Ong Khan. In 1202 versloeg Temujin de Tataren en door dit succes verklaart de ouder wordende Ong Khan hem tot zijn adoptiefzoon en erfgenaam. Na een machtstrijd met Ong Khan's natuurlijke zoon Senggum nam de geadopteerde zoon Temujin in 1206 de titel Universele Heerser aan, wat zich vertaalt naar Djengis Khan.

De directe aanleiding voor de Mongolen om de Islam aan te vallen, was de provocatie van een Mongoolse karavaan van enkele honderden handelaren, die aankwam in de eerder verworven Centraal-aziatische provincie Khwarazmian bij Samarkand. De Sultan van dit Koninkrijk beweerde dat er spionnen waren in de karavaan. Djengis Khan zond gezanten en de Sultan doodde de leider van de gezanten en verbrandde de baarden van de anderen en stuurde ze toen terug naar Djengis Khan. Deze belediging was de druppel die de emmer deed overlopen en Djengis nam wraak door zijn leger in de richting van het Perzische Rijk te sturen.

In de koudste maand van het jaar verplaatsten de Mongolen zich zonder bagage door de woestijn naar Transoxanië en vertraagden toen het tempo tot dat van de kooplieden, voordat ze zich als strijders bekend maakten bij de kleinere steden van het rijk van de Sultan. Hun strategie was om hun tegenstanders door angst te zaaien, zonder strijd tot overgave te dwingen. Wie zich niet verzette werden gespaard, degenen die zich verzetten werden vermoord als een voorbeeld voor anderen, wat velen in paniek op de vlucht joeg. Het bericht verspreidde zich van de steden aan de grens tot de belangrijkste stad Bukhara. De mensen in Bukhara opende de poorten voor de Mongolen en gaven zich over. Djengis Khan vertelde hen dat het gewone volk niet in gebreke was gebleven, maar dat de hooggeplaatsten onder hen grote zonden hadden begaan en dat God hem en zijn leger als straf stuurde. Na de val van Bukhara gaf de hoofdstad van de Sultan, Samarkand, zich ook over en de Sultan vluchtte.

Djengis Khan en zijn leger trokken dieper het rijk van de Sultan binnen, eerst naar Afghanistan en toen naar Perzië. Er wordt gezegd dat de Kalief in Bagdad vijandig was tegenover de Sultan en dat hij Djengis Khan steunde en stuurde hem een regiment Europese Kruisvaarders die hij gevangen hield. Djengis had echter geen behoefte aan infanterie en gaf hen de vrijheid en terug in Europa verspreidde zij het nieuws van de Mongoolse veroveringen.

Djengis Khan had 100.000 tot 125.000 ruiters en samen met zijn Oeigoerse en Turkse bondgenoten, ingenieurs en Chinese artsen; een totaal van 150.000 tot 200.000 man. Som-

mige steden hadden zich zonder strijd overgegeven. In de steden die de Mongolen werden gedwongen te veroveren, doodde men de weerbare mannen. Djengis verdeelde de overlevenden naar hun beroep en de geletterden en iedereen die verschillende talen kon spreken. De rijken en machtigen doodde hij, omdat de heersers die hij had achtergelaten na de verovering van de Tangut en Ruzhen hem, kort nadat zijn leger zich had teruggetrokken hadden verraden. (14)

Gemiste kans op een verbond tussen Mongolen en Kruisvaarders in 1246

Nadat de Mongolen het islamitische Rijk van Khwarazmian in Centraal-Azië hadden vernietigd, polste zij de Kruisvaarders en via hen de Paus voor een brede anti-islamitische alliantie. Paus Innocentius IV, die was meegedeeld dat de Mongolen het Christendom goed gezind waren, zond hen Giovanni di Pianocarpini, een Franciscaan en Nicolas Ascelin een Dominicaan, als ambassadeurs. Pianocarpini was op 8 april 1246 in Karakorum, op de dag van de verkiezing van de grote Khan, maar er kwam niets terecht van deze eerste poging om met de Mongolen een alliantie te smeden tegen de Moslims. Vanaf het einde van de dertiende eeuw waren vele missionarissen met succes doorgedrongen in het Mongoolse Rijk in Perzië, evenals in China. Franciscus van Assisi en Raymond Lully hadden tevergeefs gehoopt de Mongolen tot het Christendom te kunnen bekeren.

Tijdens het pontificaat van Johannes XXII (1316-34) waren er permanente Dominicaanse en Franciscaanse vertegenwoordigingen in Perzië, China, Tatarije en Turkestan en in 1318 werd het Aartsbisdom van Sultanieh in Perzië opgericht. In China werd Giovanni de Monte Corvino Aartsbisschop van Cambaluc (Beijing), hij organiseerde de religieuze hiërarchie, stichtte kloosters en bekeerde belangrijke mensen tot het Christendom, met inbegrip van de grote Khan zelf. Het verslag van de reis van Ordericus de Pordenone door Azië, tussen 1304 en 1330 laat zien dat het Christendom vaste voet had in Perzië, Centraal-Azië en Zuid-China.

In het begin van de veertiende eeuw leek de ontwikkeling van het Christendom in het Oosten verzekerd. Helaas leden de Mongolen in 1260 een nederlaag in de Slag van Ayn Jalut en traden interne veranderingen in het Westen op die de politieke invloed van de Pausen verzwakte. Dit leidde tot een geleidelijke stopzetting van de contacten tussen het Christendom en de grote Khan van de Mongolen. De enige die het Christendom aannamen waren de Bulgaarse Turken. Uiteindelijk is de voorgenomen alliantie met de Mongolen nooit volledig gerealiseerd. Tevergeefs zond Argoun Khan van Perzië van 1285 tot 1288 de nestoriaanse monnik Raban Sauma als ambassadeur naar de Paus en de vorsten van het Westen. Vage antwoorden van de Paus en het feit dat de meeste Mongolen langzamerhand bekeerd werden tot de Islam stopte deze ontwikkelingen.

Belangrijk onder de Mongolen, die tot de Islam waren bekeerd, was Timoer Lenk (Amir Timur), die zijn vijandigheid tegenover de Christenen liet zien door Smyrna van de Kruisvaarders af te nemen. Dit was de definitieve breuk tussen de Christenen en de heidense Mongolen en voortaan werden de meeste Mongolen tot de Islam bekeerd, met uitzondering van het eigenlijke Mongolië. De islamitische Mongolen waren de Kazakken, Ughirs, Oezbeken, Tadzjiekken en Khirgizen van vandaag. Toen de Mongolen van de islamitische vijand

verloren, verloren de Kruisvaarders hun laatste potentiële bondgenoot en mede daardoor kwam tegen het einde van de 13e eeuw een einde aan de Kruistochten.

Een verbond tussen Mongolen en Kruisvaarders had in de 13e eeuw de mogelijkheid om de islamitische bedreiging van de beschaving weg te vagen. Maar beide partijen bleken niet verder te kijken dan hun directe belangen. Het gevolg was dat zowel de Mongolen als de Kruisvaarders door de Moslims individueel werden verslagen. De Moslims hadden na de Kruisvaarders en de Mongoolse overwinningen op de Islam, slechts een eeuw nodig om zich te hergroeperen. Zij begonnen daarna hun volgende invasie van Europa, die in 1453 uitliep op de val van Constantinopel. (14)

De Mongoolse ontmoeting met de Georgische Kruisvaarders

Terwijl Djengis Khan zijn veroveringen in Perzië en Afghanistan consolideerde, trok een leger van 40.000 Mongoolse ruiters door Azerbeidzjan en Armenië. Ze versloeg de Georgische Kruisvaarders, veroverde een Genuese handelspost in de Krim en brachten de winter door langs de kust van de Zwarte Zee. Toen ze op weg naar huis waren, kwamen ze een leger tegen van 80.000 man, onder leiding van Prins Mistitslav van Kiev. In de strijd aan Kalka River in 1223 versloegen de Mongolen het staande leger van de prins omdat ze lichter en meer mobiel waren en achtervolgden en doodden ze hem.

In 1225 ging Djengis Khan terug naar Mongolië. Hij heerste nu over alle landen tussen de Kaspische Zee en Beijing. Hij zag er naar uit dat de Mongolen zouden profiteren van de karavaanhandel en ze legden schatting op aan de agrarische bevolking in het westen en het oosten. Hij creëerde een efficiënt postsysteem met pony's. Omdat hij geen verdeeldheid wenste op grond van religie, verklaarde hij vrijheid van godsdienst in zijn rijk. Om orde en welvaart te bevorderen, verbood hij leger en lokale ambtenaren om misbruik te maken van het volk. Maar al gauw was Djengis Khan weer in oorlog. Hij meende dat de Tangut niet aan hun verplichtingen voldeden en in 1227, rond de leeftijd van vijftenzestig, terwijl hij de strijd leidde tegen de Tangut, viel Djengis Khan van zijn paard en stierf. (14)

De Mongolen belegeren en veroveren Bagdad in 1258

Ter gelegenheid van de dood van Djengis Khan kwamen de Iraniërs in opstand en wierpen het regime van hun Mongoolse heersers omver en vermoordden de Mongoolse garnizoenen. In antwoord daarop begon Hulagu Khan, de kleinzoon van Djengis een tweede invasie van Iran. Hulagu vroeg de Abbasiden Kalief Al-Muta'sim, de zevenendertigste van zijn dynastie, de Mongoolse soevereiniteit te erkennen, zoals zijn voorgangers ooit de soevereiniteit van de Seltsjoeken hadden erkend. De Kalief stuurde Hulagu Khan als antwoord dat elke aanval op zijn hoofdstad de gehele islamitische wereld zou mobiliseren, van India tot Noord West Afrika.

Niet in het minst onder de indruk maakte Hulagu Khan zijn voornemen bekend om Bagdad met geweld in te zullen nemen. Tegen eind 1257 ging hij met honderdduizenden Mongoolse ruiters in de richting van Bagdad. Onderweg vernietigden ze het Assassijnse heiligdom in Alamut en plunderden de bibliotheek. De Assassijnen vormde een islamitische sekte die

aan het eind van de elfde eeuw werd geleid door Hasan al-Sabah. Ze worden veelal als de sekte der Nizari's aangeduid. Ze waren vooral vertegenwoordigd in (het huidige) Syrië en Iran. In Europa werden ze voor het eerst beschreven door Marco Polo (5). Het bloedbad onder de Assassijnen in Alamut liep vooruit op wat snel daarna in Bagdad zou komen, de zetel van het islamitische Kalifaat.

Tegen het einde van 1257 leidde Hulagu Khan honderdduizenden Mongoolse cavaleristen in de richting van de Abbasidische hoofdstad. Hij had de stad vanuit alle richtingen ingesloten en dat bracht de Abbasidische Kalief in een onmogelijke positie. Uit angst dat Bagdad zou worden vernietigd kwamen de Kalief en zijn drie zonen op zondag 10 februari 1258 naar buiten. Met hem kwamen er drieduizend edelen, Imams en andere hoogwaardigheidsbekleders de stad uit. Toen de Kalief bevend van angst bij Hulagu Khan kwam vroeg deze vriendelijk naar zijn gezondheid. Daarna zei hij tegen de Kalief:

"Vertel de mensen hun wapens neer te leggen en naar buiten te komen zodat we een telling kunnen maken."

De Kalief liet in de stad aankondigen dat de mensen hun wapens moesten neerleggen en naar buiten komen. De verdedigers van de zetel van de Kalief ontwapenden zichzelf en kwamen in drommen naar de Mongolen. Maar Hulagu was niet van plan zijn woord te houden. Zodra ze waren ontwapend werden alle islamitische strijders vermoord. Daarna waai-erde de Mongoolse horde uit door de stad. Alle inwoners van Bagdad, mannen, vrouwen en kinderen werden in koelen bloede vermoord. Hoe afschuwelijk deze daad ook was, de Mongolen betaalden met deze daad zeshonderd jaar islamitisch bloedvergieten terug. In twee dagen werden in Bagdad bijna tachtigduizend mensen vermoord. Alleen de Christelijke gemeenschap werd gespaard dankzij de voorspraak van de Christelijke vrouw van de Khan. (14)

Het einde van het Kalifaat

Nadat het bloedbad in Bagdad achter de rug was, gelaste Hulagu dat de Kalief en zijn zonen gevangen moesten worden genomen en opgesloten in tenten in het kamp. Op vrijdag 15 februari ging Hulagu Khan naar de stad om het paleis van de Kalief te bekijken. Hij vestigde zich in de Achthoekige Paleis en gaf een feest voor de commandanten. Hulagu zei tegen de Kalief:

"U bent de gastheer en wij zijn de gasten. Breng wat je hebt en geschikt is voor ons." Hij toonde tweeduizend kledingstukken, tienduizend dinar, kostbare voorwerpen, met juwelen ingelegd vaatwerk en verschillende edelstenen. Hulagu zei tegen de bange Kalief: "Zeg mijn dienstknechten waar je begraven schatten zijn." De Kalief bekende dat er een zwembad vol met goud was in het midden van het paleis. Ze groeven het op en het was vol goud.

Er werd opdracht gegeven om de harem van de Kalief te inventariseren. Er werden zeventienhonderd vrouwen en concubines en duizend personeelsleden aangetroffen. Die nacht ging Hulagu Khan naar de Ordu, het Mongoolse militair kamp, om zich te vermaken met enkele van de mooiste vrouwen van de Kalief.

Na orders te hebben gegeven om het moorden te staken, vertrok Hulagu Khan op woensdag 20 februari 1258 Bagdad uit vanwege de verontreinigde lucht die afkomstig was van de rottende lijken en kampeerden in het dorpje Waqaf-u-Jalabiyya. Volgens de Mongoolse gebruiken mocht er van een Koning geen bloed op de grond worden gemorst. Dat zou een slecht voorteken kunnen zijn, want de Mongolen beschouwden de Kalief als een Koning. Dus bedacht Hulagu een nieuwe manier om de Kalief te doden. Hij wikkelde de Kalief in een dik tapijt, joeg zijn cavalerie er overheen en stampte zo de Kalief dood. De Kalief stierf zonder dat zijn bloed op de grond werd gemorst! De volgende ochtend gaf Hulagu opdracht aan Su'unchaq om de stad in te gaan en in beslag te leggen op de bezittingen van de Kalief. Het merendeel van de islamitische heilige plaatsen zoals de moskee van de Kalief, het Musa-Jawad heiligdom en de graven in Rusafa werden in brand gestoken. Terwijl deze slachting en vernietiging werden uitgevoerd, deden de inwoners van andere steden een verzoek om amnestie. In antwoord werd een opdracht gegeven waarin stond:

"Voortaan zal het doden en plunderen ophouden, want het Koninkrijk van Bagdad is van ons. Laten iedereen wonen zoals hij gewend was en zijn werk voortzetten. Leg je zwaarden neer want ze hebben hun werk gedaan."

Dit was de eerste fout van de Mongolen. Door deze amnestie begonnen de Moslims zich te reorganiseren en herbewapenen en ze wachtten tot de dag, dat de Mongolen hun waakzaamheid zouden laten verslappen, zodat ze wraak konden nemen. (14)

De geleidelijke bekering van de Mongolen tot de Islam

De moord op de familie van de Kalief werd alleen overleefd door zijn jongste zoon. Hulagu besloot om hem te sparen en hij werd aan Oljai Khatun gegeven die hem naar Khwaja Nasiruddin in Maragha stuurde. Daar trouwde hij met een Mongoolse vrouw die hem twee zonen baarde. Dit was Hulagu's tweede fout. Beïnvloed door hun vrouwen gingen de Mongoolse krijgers langzaam over naar de Islam en binnen een enkele generatie na de dood van Hulagu begonnen ze de Islam te belijden. Het waren deze islamitische bekeerlingen onder de Mongolen die India binnenvielen en het Mogol Rijk vestigden.

Toen Bagdad in 1258 werd belegerd, kwamen verscheidene geleerden uit Hilla om een Koninklijke gratie verzoek te doen, als een teken van overgave. Hulagu stuurde Tukai en Amir Nahli Nakhjiwani erheen en achter hen aan stuurde hij Oljai Khatun's broer Buqa Temiir naar de steden Hilla, Koefa en Wasit om te kijken of ze oprecht waren. De bewoners van Hilla, wetende wat er gebeurd was in Bagdad, gaven zich zonder slag of stoot over en kwamen het Mongoolse leger begroeten. Ze bouwde bruggen over de Eufraat zodat de Mongolen over konden steken en deden alsof ze blij waren met de komst van de Mongolen omdat ze werden bevrijd van het juk van de soennitische Kalief.

Buqa Temi, de Mongoolse commandant zag geen bedreiging in de bevolking van Hilla en Koefa en op 16 februari 1258 trok hij naar Wasit, de belangrijke soennitische vestingstad, waar hij op 23 februari aankwam. Wasit gaf zich niet over dus moest hij de stad veroveren, die daarna werd uitgemoord en geplunderd. Bijna veertigduizend mensen werden in Wasit ter dood gebracht op dezelfde manier als in 637 de Moslims hadden gedaan, toen het nog in bezit was van de Perzen.

Na de plundering van Wasit ging Hulagu Khan naar Khuzistan om de stad Shushtar tot overgave te dwingen. Sommige soldaten van de Kalief en de Turken vluchtten en anderen werden gedood. Basra en steden als Najaf en Karbala werden ook zonder gevecht overgegeven. Ironisch genoeg vroeg de belangrijkste sjiiitische geestelijke Amir Sayfuddin Bitigchi aan Hulagu Khan om honderd Mongolen naar Najaf te sturen, om daar het heiligdom van Ali en de bewoners te beschermen. (14)

De Mongoolse invasie van Syrië en Palestina

Op 19 maart 1258 kwam Ket Buqa Noyan aan in het kamp en op 26 maart werden de afgezanten van Aleppo en Damascus in Syrië die naar Bagdad gekomen waren, naar Damascus en Aleppo gestuurd. Khwaja Nasiruddin Toesi had een brief in het Arabisch geschreven zoals Hulagu Khan hem had bevolen. In deze brief stond:

"We zijn in 1258 gestopt in Bagdad en het liep slecht af met hen die tevergeefs waren gewaarschuwd. We riepen de Kalief op zich over te geven, maar hij weigerde dus is hij gestraft. Wij tuchtigden hem met een zware straf. Nu doen we een beroep op u om ons te gehoorzamen. Indien u komt loopt het goed met u af en als u weigert, berg je. Wees niet als iemand die zijn eigen graf graaft of zijn neus stoot, opdat u niet een van degenen bent wier werken ijdel zijn, wier streven in het leven verkeerd was gericht en die denken dat ze het werk goed doen. Noch zal dit moeilijk met God zijn te rijmen. En vrede zij met hem die de goede weg volgt." (5)

Damascus gaf zich kort daarna over. Toen keerde Hulagu terug naar huis om te proberen de macht te grijpen omdat zijn broer, de Grote Khan Möngke was overleden.

De Mongoolse opmars naar Egypte

Egypte werd geregeerd door de moslimdynastie van de Kamilieten. Maar in 1260 was er niemand meer van het Kamilitische geslacht over die in staat was om te regeren en een Turkmeense parvenu genaamd Quduz werd toen heerser, nadat de Koning was gestorven. Hij probeerde door vrijgevigheid bij het volk in de gratie te komen. De Mongoolse legers werden verondersteld niet te stoppen te zijn, nadat ze in staat waren gebleken om zowel Bagdad als Damascus te overwinnen. De Mongolen probeerden zich te verbinden met het overblijfsel van het Kruisvaarders Koninkrijk van Jeruzalem, nu geconcentreerd in Acco maar Paus Alexander IV verbood dit. De Christenen bleven neutraal. Dit was een kardinale Christelijke fout, waarvoor de Kruisvaarders zeer spoedig na de nederlaag van de Mongolen bij Ayn Jalut, duur moesten betalen.

In 1260 zond Hulagu gezanten naar Qutuz in Cairo en eiste zijn overgave. Quduz geregeerd door de gezanten te doden en hun hoofden op de poorten van de stad tentoon te stellen. Qutuz verbond zich met andere Mamelukken, de Baubars die uit Syrië waren gevlucht nadat de Mongolen Damascus innamen. Na een ultimatum veroverden de Mongolen zonder veel strijd Damascus en Aleppo en begonnen ze aan hun opmars naar Egypte en Palestina. De Egyptenaren besloten in juli 1260 om de Mongolen te bestrijden, voordat ze Egypte

bereikte. Dus stuurde ze een leger naar Palestina. Het merendeel van de soldaten van het islamitische leger waren de verslagen troepen van Sultan Jalaluddin in Syrië, die voor de oprukkende Mongolen naar Egypte waren gevlucht. Hun bevelhebbers waren Barakat Khan en Malik Ikhtiyaruddin Khan.

Toen de Mongoolse afgezanten waren aangekomen, riep Quduz de vluchtelingen uit Bagdad en Damascus bij elkaar en overlegde met hen over wat te doen. Ze zeiden tegen hem:

"Hulagu Khan is uit Turan met een enorm leger naar Iran gekomen en niemand, Kalief, Sultan, of Malik heeft de mogelijkheid gehad om zijn aanval te weerstaan. Na alle landen te hebben veroverd, kwam hij naar Damascus en als zijn broer niet was gestorven, zou hij Egypte ook hebben toegevoegd aan zijn veroveringen. Als hij aanvalt zal niemand hem kunnen weerstaan."

In antwoord zei Quduz:

"Op dit moment is overal in Diyarbekir, Diyar Rabi'a, en Groot-Syrië geweeklaag. Het land ligt in puin van Bagdad tot Anatolië. Als we geen preventieve aanval doen en proberen hen te weren zal ook Egypte binnenkort worden vernietigd."

Daarna sprak Quduz privé met Bunduqdar.

"Mijn mening," zei Bunduqdar, "is dat we de Mongoolse afgezanten moeten doden en Ket Buqa Noyan aanvallen. Winnen of sterven, in beide gevallen zal het ons niet worden verweten en de mensen zullen ons dankbaar zijn."

Quduz stemde in met deze plannen en 's nachts liet hij de afgezanten onthoofden en stak hun hoofden op palen bij de poorten van zijn hoofdstad Al Fustat (Cairo). (14)

De Slag bij Ayn Jalut op 3 september 1260

Toen Ket Buqa Noyan dit hoorde beval hij zijn troepen zich voor te bereiden voor de strijd en zei: "Blijf waar je bent en wacht op mij." De Mongoolse en islamitische legers kwamen elkaar op 3 september uiteindelijk tegen bij Ayn Jalut in het huidige Israël, met aan beide zijden ongeveer 20.000 man. Het Mongoolse leger was oorspronkelijk veel groter, maar Hulagu nam het grootste deel ervan mee toen hij naar huis terugkeerde. De Mongolen vielen aan, het regende pijlen en Quduz maakte een schijnbeweging en begon terug te trekken. De Mongolen kwamen hem na en doodden veel van de Egyptenaren maar toen ze bij de hinderlaag kwamen, klapte de val van drie kanten dicht.

Een bloedige strijd volgde en duurde van zonsopgang tot de middag. De Mongolen waren niet sterk genoeg en uiteindelijk werden ze op de vlucht gejaagd. Ket Buqa Noyan bleef links en rechts met alle ijver aanvallen. Sommige moedigde hem aan om te vluchten, maar hij weigerde. Alleen de Mongolen die waren gewaarschuwd ontsnapten. Toen het nieuws van de dood van Ket Buqa Noyan Hulagu Khan bereikte, uitte hij zijn verdriet over zijn dood en wilde die wreken. Maar een nieuwe Mongoolse invasie van de islamitische wereld zou niet plaatsvinden. Hulagu kon het niet opbrengen om een nieuwe invasie te beginnen.

Onder de Mongolen kwam een sluipende bekering tot de Islam op gang. Dit voorkwam verdere Mongoolse pogingen om de Islam te bedreigen. Ondertussen rustten de islamitische legers niet om de Mongolen uit het Midden-Oosten te gooien, maar gaven zij ook het laatste duwtje aan de Kruisvaarders in Acco en Anthiochië met de verovering in 1291 van het Kruisvaarders bastion Acco. Terwijl ze de kans hadden, minachtten de Kruisvaarders de Mongolen en sloten geen verbond met hen tegen de Moslims. Nu versloegen de Moslims hun vijanden de een na de andere. Met de dood van Ket Buqa Noyan werden de Mongolen gedwongen zich naar Syrië terug te trekken en vervolgens richting Bagdad. Maar Quduz kon niet lang van zijn overwinning genieten. Op de weg terug naar Cairo werd Quduz vermoord door troepen die trouw waren gebleven aan de oude Koninklijke dynastie. (14)

Armenië en Cilicië (13^e eeuw)

Bar Hebraeus zegt hierover:

”En het is onmogelijk in woorden uit te drukken aan welke schofferingen en beledigingen de Christenen in de regio in die tijd door de Arabieren werden blootgesteld.”

Nadat in 1260 de Mongolen door de Mamelukken in Syrië waren verslagen, werden de Christenen van Damascus geplunderd en vermoord; anderen als slaaf verkocht en kerken verwoest en verbrand, net als veel winkels op de markt.

In 1261 plunderden de slaven van Malik Salih, gouverneur van Mosoel, de Christenen en vermoorde iedereen die geen Moslim werd.

In 1264 betaalde de Joden van Cairo veel losgeld om niet levend te worden verbrand, waarbij toch nog velen omkwamen door marteling.

De Mammelukken vielen in de 13^e eeuw het Koninkrijk Armenië/Cilicië binnen met moord en brand. Sultan Rubn-ad-Din Baybar vermoordde in 1266 in Sis 22.000 mensen en voerde de bevolking van Musiah, Adana, Ayas en Tarous weg in gevangenschap.

In 1268 namen de Mammelukken Anthiochië in en vermoordden alle mannen en namen de vrouwen en kinderen mee als buit. (1) Sultan al-Zahir Baybar (1260-77) nam daar 100.000 mensen gevangen, nadat hij 16.000 verdedigers had vermoord. ”De slavenmarkt raakte zo overvoerd, dat een jongen slechts 12 dirham opricht en een meisje slechts 5 dirham”, volgens Hitti.

In 1275 pleegde Baybar en zijn troepen overal massamoord en plunderde alles om de buit. Mopsucte werd verbrand en de bevolking vermoord. Sis werd nogmaals geplunderd. Volgens de Syrische schrijver Bar Hebraeus werden er 60.000 mensen vermoord en een ontelbaar aantal vrouwen en kinderen als slaven gedeporteerd. Hij gaat verder:

”De bevolking die in slavernij kwam bestond uit voornamelijk Christenen, maar ook uit Byzantijnse en Europese Joden. De ontheemde families werden uit elkaar gehaald en verdeeld onder de soldaten of op slavenveilingen verkocht en naar verre onbekende oorden gedeporteerd. Dit gevangen menselijke reservoir, dat steeds door de Jihad werd aangevuld, werd aangeduid met de term “buit”. De individuen die eenzaam werden door het verlies van familie (...) vulden de Arabische militaire kampen aan het begin van de verovering.” [Bar Hebraeus (1)]

Korte berichten:

Tussen 1291 en 1318 werden de Joden van Perzië tot de Islam bekeerd en in 1333 en 1344 de Joden van Bagdad net zo.

In 1273 trokken troepen van Ayn Taben Birah in Syrië binnen in de regio van Claudia (boven Eufraat) en namen een groot deel van de bevolking, vrouwen en kinderen mee in gevangenschap/slavernij.

In 1285 plunderde een horde van 600 Koerden, Turken en Arabieren de stad Arbil. Ze vermoordden de dhimmi's in de omliggende dorpen. Na de hele Mardin regio te hebben verwoest trokken ze weg met een buit van vee en vrouwen en kinderen.

In 1286 verwoestte en plunderde een leger van 4.000 Koerden, Turken en Arabieren de regio van Mosoel.

In 1289 vielen terreurgroepen een groot nestoriaans dorp aan, dat aan de Tigris lag. Na het doden van 500 mannen en de plaats te hebben verwoest, trokken ze weg met buit en 1.000 vrouwen en kinderen.

8. Slavernij en Islam

De Jihad en de slavernij zijn nauw met elkaar verbonden. Het gevolg van de Jihad hield in bijna alle gevallen slavernij voor bepaalde groepen gevangenen in. Daarom gaan we nu aan de hand van wat anderen erover schreven een aantal aspecten van de slavernij wat nader bekijken.

De Moslim slavernij is door M.A. Kahn uitvoerig beschreven in zijn boek:

“Islamic Jihad, A legacy of forced Conversion, Imperialism and Slavery,” (New York, 2009) (2);

Hij geeft erg veel informatie, met in sommige opzichten een focus op India. Dit boek is een must voor iedereen die hier meer over wil weten!

De samensteller heeft de blz. 102-105 en 267 t/m 351 van Kahn's boek vertaald en er een samenvatting van gemaakt die hier volgt:

8.1 Slavernij voor de Islam

Slavernij is niet uitgevonden door Moslims en ze waren ook niet de enige die slaven hielden. Het kwam overal in de oude wereld voor: in Egypte, in Griekenland in het Romeinse Rijk waar het langzaam aan steeds meer aan beperkingen werd onderworpen en de omstandigheden voor de slaven gaandeweg door de tijd verbeterden. Slaven kwamen ook in het oude China voor, evenals in India. We zullen een paar van die plaatsen kort belichten, gebaseerd op het boek van Kahn (2):

Egypte

Volgens de beroemde Griekse reiziger Herodotus (484-425 v Chr.) werden er in Egypte veel slaven gebruikt om de grote bouwwerken te realiseren, waarvan wij van sommigen nu nog de overblijfselen kunnen zien. Hij vermeldt dat aan de grote piramide van Cheops gedurende twintig jaar meer dan 100.000 slaven zouden hebben gewerkt. Recente onderzoeken hebben uitgewezen dat dit op zijn minst wat overdreven is en dat een deel van hen zeker bestond uit geschoolde ambachtslieden, die bij de bouwplaats in tijdelijke dorpen woonden. De omstandigheden waren voor die tijd voldoende om langdurige inzet van de werkers te garanderen. De Egyptenaren verkregen hun slaven door oorlogvoering en door aankoop van over de grenzen. (zie het verhaal van Jozef in de Bijbel [Gen. 37:18-30]).

Griekenland

In Griekenland en vooral in Athene en Sparta hoorde slavernij bij het economische en politieke systeem. De slaven stelden de elite in staat om zich met intellectuele zaken bezig te houden, waaraan wij veel politieke, wetenschappelijke en literaire verworvenheden danken, die ook nu nog actueel zijn.

Men kon in het oude Griekenland in slavernij raken doordat men zijn schulden niet meer kon betalen; schulden die vaak ontstonden doordat de boeren hun hoge pacht door slechte oogst niet meer konden opbrengen en zichzelf dan als slaaf aanboden om die te voldoen. De slavernij was min of meer gereguleerd door wetgeving, de wet van Draco (621 v Chr.) en ook door de wetten van Solon (638 – 558 v Chr.). De slaven werden daardoor staatseigendom, wat hun positie verbeterde. De wet van Solon schafte slavernij af ten gevolge van schulden en een slaaf kon alleen door de staat ter dood worden veroordeeld.

Het Romeinse Rijk

In de republiek en het vroege Keizerrijk was ongeveer 15 a 20% van de bevolking slaaf. Tot aan de tweede eeuw v Chr. had een meester legaal het recht om een slaaf te doden. De wet van Cornelius van 82 v Chr. maakte daar een eind aan. Onder Keizer Claudius (41-54 na Chr.) was een meester die de gezondheid van zijn slaaf schaadde of veronachtzaamde, schuldig aan moord als de slaaf stierf. “De Clementia” van Seneca de Oudere (54-39 v Chr.) legt vast dat een meester die wreed is voor zijn slaaf in het publiek wordt bestraft.

Keizer Hadrianus (117-138 n Chr.) hernieuwde de Corneliaanse en Petronische wetten en Ulpian, een stoïcijnse advocaat onder Keizer Caracalla (211-217 n Chr.) vermeld een verbod voor ouders om hun kinderen als slaaf te verkopen. Diocetianus (284-305) schafte het gebruik af om schuldenaren zichzelf als slaaf te laten verkopen. Constantijn de Grote (306-337) verbood het scheiden van gezinnen bij de verkoop van slaven. De toestand van de slaven verbeterde langzaam tijdens Romeinse Rijk van voor het christendom.

Oud China

In China hadden rijke families slaven om handwerk te verrichten. Ook de Keizer had honderden, soms duizenden slaven. En ook hier was slavernij voornamelijk het gevolg van schulden en oorlogvoering.

Oud India

In India was voor de komst van de Islam slechts zeer beperkt sprake van slavernij en soms was het voor reizigers van buiten niet zichtbaar, getuige een bericht van de Griek Megasthenes (ca 350-290 v Chr.) die op een reis door India geen slavernij kon ontdekken:

“Alle mensen zijn vrij; geen van hen is slaaf.”

Boeddha gaf aanwijzingen over de behandeling van slaven en drong erbij hun meesters op aan ervoor te zorgen dat de slaven niet te zwaar zouden worden belast en ze aandacht te geven in geval van ziekte.

Het is duidelijk dat de slavernij in India in de tijd voor de islamitische invasies maar op zeer beperkte schaal voorkwam, zeker in vergelijking met de contemporaine samenlevingen in Egypte, China, en Rome. In India werden slaven nooit gezien als handelswaar en er waren geen slavenmarkten. De slavenhandel kwam pas op gang na de islamitische invasies.

Slavernij in het Christendom

Slavernij wordt in het Nieuwe Testament benoemd en aanvaard als een gegeven, waarbij moet worden opgemerkt dat in het vroege Christendom de slaven en vrijen binnen de kerk als gelijken met elkaar omgingen. Het Nieuwe Testament laat zien dat slavernij in die tijd heel normaal was en laat ook iets zien over de onderlinge verhoudingen:

“5 Slaven, gehoorzaam uw aardse meester zoals u Christus gehoorzaamt, met ontzag, respect en oprechtheid; 6 niet met uiterlijk vertoon om bij de mensen in de gunst te komen, maar als slaven van Christus die van harte alles doen wat God wil. 7 Doe uw werk met plezier, alsof het voor de Heer is en niet voor de mensen, 8 want u weet dat allen door de Heer beloond worden voor het goede dat ze doen, zowel slaven als vrije mensen. 9 Meesters, behandel uw slaven op dezelfde manier. Laat dreigementen achterwege, want u weet dat zij en u dezelfde Heer in de hemel hebben, en dat hij geen onderscheid maakt.”

[Ef. 6:5-9]

We zien dus dat door het Christendom de slavernij als een gegeven werd beschouwd; het wordt niet echt goedgekeurd, maar er is ook geen duidelijke afkeuring. Er is wel iets vreemds, want terwijl de slavernij in de voor Christelijke Romeinse samenleving geleidelijk milder werd in zijn uitvoering, was dat onder de Christelijke Keizers juist andersom. De wetten werden verscherpt en de kerkvaders rechtvaardigden de slavernij op religieuze gronden. Ze bleven de slavernij steunen zelfs toen er in Europa steeds meer oppositie tegen ontstond.”

Algemeen

We richten nu de blik op de relatie tussen de slavernij en de Islam en zullen zien dat slavernij een belangrijk onderdeel was van de Jihad.

8.2 Koran en slavernij

M.A. Kahn ((2) blz. 269-271) haalt een aantal teksten aan uit de Koran, die gaan over slavernij in de Islam. [Gebruikte Koran citaten: http://www.redouan.nl/Koran/Koran_033.htm]

Kahn:

Het instituut van de slavernij is door de Koran aan regels gebonden, waarin Allah vrije mensen of meesters onderscheidt, die de macht uitoefenen en rechtspreken over de stommen, de nuttelozen en de slaven:

“En Allah geeft een gelijkenis van twee mannen: een hunner is stom, heeft nergens macht over en is een last voor zijn meester; waar hij hem ook heenzendt, hij brengt (hem) niets goeds mee. Kan deze gelijk zijn aan hem die rechtvaardigheid gelast en die zelf op het rechte pad is?”

[Koran16: 76]

Allah waarschuwt de gelovigen voor het als gelijken behandelen van slaven en het delen van rijkdom met hen, in plaats van dat zij hen vrezen zoals iedereen:

“Hebt gij onder uw ondergeschikten deelgenoten in hetgeen waarvan Wij u hebben voorzien, zodat gij dienaangaande gelijken wordt en vreest gij hen, zoals gij el-kander vreest? - Zo leggen Wij de tekenen uit aan een volk dat begrijpt.”
[Koran 30:28]

Allah erkent dat sommige mensen, namelijk de meesters, door hem meer worden gezegend dan de minderbedeelde slaven, als deel van zijn heilsplan. Hij waarschuwt de Moslims voor het delen van zijn gave met hun slaven. Diegenen die hun slaven als gelijken beschouwen, waarschuwt Allah, ontkent en laat hem min of meer in de steek:

“En Allah heeft sommigen uwer boven anderen in levensonderhoud bevoorrecht. Maar degenen die Hij bevoordeelde geven hun bezit niet aan hun ondergeschikten, zodat deze er gelijk in zullen worden. Willen zij de gunst van Allah dan verloochenen? “ [Koran 16: 71]

Allah legitimeert niet alleen de slavernij; hij geeft zijn “verheven” zegen aan meesters die seks hebben met hun slavinnen. (alleen Moslim mannen kunnen slaven bezitten):

En degenen die onthouding betrachten. [Koran 70: 29]

Uitgezonderd met hun vrouwen en degenen die zij bezitten, waarvoor hen geen blaam treft. [Koran 70:30]

En die hun vleselijke lusten beheersen. [Koran 23:5]

Behalve met hun vrouwen of hetgeen hun rechterhand bezit, want dan treft hen geen verwijt. [Koran 23: 6]

Daarom als er vrouwen zijn onder de gevangenen of slaven, hebben de Moslims het heilige recht om seks met hen te hebben, zoals met hun (eigen) vrouwen. Deze uitspraak van Allah is de instelling van het gebruik van seks slavernij en slavenconcubinaat in de Islam, dat in de pre-koloniale moslimwereld wijdverbreid was en tot ver in de 20^e eeuw is blijven bestaan. Voor zover het legale huwelijk betreft is er een grens van vier vrouwen waarmee een man getrouwd mag zijn:

“En als gij vreest dat gij niet rechtschapen zult zijn bij het behandelen der wezen, huwt dan vrouwen die u behagen, twee of drie, of vier en als gij vreest, dat gij niet rechtvaardig zult handelen, dan één of wat uw rechter handen bezitten. Dat is voor u de beste weg, om onrechtvaardigheid te voorkomen.” [Koran 4:3].

Maar een dergelijke limiet bestaat niet voor het aantal seksslavinnen (concubines). Allah heeft zijn “heilige“ goedkeuring gegeven voor het voeren van oorlog tegen ongelovigen met als doel het verkrijgen van slavinnen voor seksuele doelen.

“O Profeet, Wij hebben voor u uw vrouwen wettig gemaakt, aan wie gij haar huwelijks giften hebt gegeven, en degenen die uw rechterhand bezit van haar, die Allah u als een oorlogs buit heeft gegeven...” [Koran 33:50].

Moslams mogen seks hebben met gevangen vrouwen, zelfs als deze gehuwd zijn, maar niet met gehuwde moslimvrouwen:

“En (verboden zijn) getrouwde vrouwen, met uitzondering van haar, die gij bezit...” [Koran 4:24]

Allah herinnerde de Moslim er bij herhaling aan om slaven te houden en gaf ook aan hoe ze die moesten krijgen:

“En Hij deed de mensen van het Boek die hen (de vijand) hielpen uit hun vestingen komen en vervulde hun hart met ontzetting. Gij dooddet sommigen (volwassen mannen) en gij neemt anderen gevangen” (vrouwen en kinderen). [Koran 33: 26]

Na de slag bij de gracht in 627 “beval” Allah dat de volwassen mannen moesten worden gedood en de rest, de vrouwen en de kinderen tot slaven gemaakt moesten worden.

Mohammed verdeelde de gevangen vrouwen en kinderen onder zijn volgelingen en behield een vijfde deel voor zichzelf. De jonge en mooie onder de vrouwelijke gevangenen werden tot seksslavinnen gemaakt; De Profeet nam zelf de mooie 17 jaar oude Rayhana, wier echtgenoot en familieleden in de slachtpartij waren vermoord. Hij ging diezelfde nacht met haar naar bed.

Kahn merkt verder op dat:

“Er zijn nog meer verzen in de Koran die goedkeurend spreken over slavernij en het gevangen nemen van slaven in oorlogen. Volgens de Koran mogen Moslams slaven houden. Ze mogen slaven in grote aantallen verwerven door oorlogen en seks hebben met de slavinnen en ze mogen ze vanzelfsprekend gebruiken zoals ze willen. Het is voor Moslams net zo legaal om seks met slavinnen te hebben als met hun wettige echtgenotes. Slavernij blijkt een van de meest gewenste (en gewaardeerde) “heilige” voorrechten te zijn binnen de Islam, omdat Allah de Moslim keer op keer aan die rechten herinnert.”

M.A. Kahn (2) schrijft, zoals gezegd, uitvoerig over alle facetten van de islamitische slavernij; het is bepaald een schokkend relaas. We zullen hieronder uit zijn boek enkele passages citeren om ons een beeld te kunnen vormen van de verschrikkingen die deze praktijken met zich mee brachten; voor het hele verhaal zij wederom verwezen naar zijn boek.

8.3 Slavernij door de Islam (2), (blz. 330)

De Islam heeft de slavernij niet ingesteld, maar wel de eeuwen oude praktijk met open armen verwelkomd en er een heilige rechtvaardiging aan gegeven, die al eeuwenlang geldig is; ze hebben het tot heden op ongeëvenaarde schaal bevorderd. (...) niet alleen heeft de Islam de uitoefening van de slavernij verergerde vanaf het begin, maar het verergerde ver-

der over de eeuwen die volgden. De Profeet Mohammed bracht de vrouwen en kinderen van de Banu Qurayza, de Khaybar en de Banu Mustliq in slavernij, nadat de mannen waren afgeslacht. [Bukhari 3:46:717].

Dit als ideaal beschouwde voorbeeld van de Profeet werd de “modus operandi” voor de moslimstrijders door de eeuwen heen, totdat het Westen zijn eigen betrokkenheid met de slavernij beëindigde en dat verbod ook oplegde aan de moslimwereld, ondanks ergernis, teleurstelling en zelfs gewapend verzet van de Moslims. (...) Als heiden had Mohammed, behalve Zaid, geen slaven. Maar na het islamitische geloof te hebben gesticht, vergaarde ze slaven bij dozijnen tot duizenden toe. Dit voorbeeld maakt duidelijk dat, in plaats van de stap naar afschaffing te nemen, de Profeet van de Islam en zijn dierbaarste metgezellen zelf het instituut van de slavernij op een veel grotere schaal brachten, vergeleken met wat voorheen in Arabië gebruikelijk was. De Islam introduceerde ook de meest barbaarse en wrede methoden, voorzien van “heilige” goedkeuring, om slaven te vangen op een schaal die Arabië nog niet had gezien.

8.4 Slavernij binnen de Islam (2), (blz. 331)

Ondanks veelvuldige ontkenning over het bestaan van slavernij in de Islam en de claim dat de Islam de eerste stap nam in de richting van afschaffing, is slavernij onomstreden een “heilig” en geoorloofd gebruik binnen de Islam, dat overeind blijft tot het einde der dagen. De islamitische denker Ibn Khaldum erkende massale slavernij van niet Moslims met gloedvolle religieuze trots, en Moslims veranderden Afrika in een gebied van slavenjacht en slavenfokkerij.

Bernhard Lewis (2) schrijft:

“Moslims hielden een gebruik in stand, goedgekeurd door de schrift, de wet (sharia) en de traditie (sunnah), die noodzakelijk was in hun ogen, om de sociale samenhang in moslimmaatschappij in stand te houden.”

Ibn Khaldum dacht dat uitgebreide slavernij van Zwarten in Afrika door de Moslims was gerechtvaardigd:

“omdat ze eigenschappen hebben die nogal op domme dieren lijken.”

De negers van de landen van de Boven Nijl werden in grote aantallen gewelddadig tot slaven gemaakt en tot de Islam bekeerd. Ze werden bijna zonder uitzondering gecastreerd en over grote afstanden vervoerd; onderweg ging het merendeel (80 tot 90%) dood. Van degenen die over de Atlantische Oceaan naar Noord- en Zuid Amerika werden vervoerd, stierven in het transport naar de kust, de gevangenschap tijdens het wachten op transportschepen en het transport overzee onderweg naar de overkant tussen de 30% en de 50%. De mortaliteit op de transportschepen zelf was ongeveer 10%.

Er werden ook slaven verkregen door “fokkerij”, hoe bizar dat ook lijkt in onze ogen. Sultan Moulay Ismael (stierf in 1727) had een slavenfokkerij in Marokko. In Soedan waren er in de negentiende eeuw ondernemingen voor het fokken van zwarte slaven als ware het vee en schapen. In een Perzisch geschrift, de Hudud al-Alam, geschreven voor de Ghawividi-

sche heerser Abu al-Harith, wordt vermeld over de Soedan dat: “er is geen streek die dichter bevolkt is dan deze. De handelaren stelen de kinderen en nemen ze mee. Ze castreren ze en brengen ze naar Egypte, waar ze hen verkopen. Slavernij bereikt zo’n omvang dat er onder hen mensen zijn die elkaars kinderen stelen om aan de handelaren te verkopen als die komen,” voegt het document eraan toe.

Slavernij was zo wijdverbreid in Afrika dat het continent synoniem werd met slavernij. Daarbij wordt gemakshalve vergeten met welke gretigheid de Tartaren en andere Zwarte Zeevolken miljoenen Oekraïners, Georgiërs, Circassiërs, Armeniërs, Bulgaren Slaven en Turken hebben verkocht. De kostbaarste handelswaar die de moslimhandelaren in de tiende eeuw kochten in de handelscentra aan de Wolga, waren de blanke slavinnen, die meestal door de Vikingen werden aangeleverd en verkocht. (2)

8.5 Aard van de islamitische slavernij (2), (blz. 333)

Waarschijnlijk het meest verwoestende aspect van de islamitische slavernij was de castratie van de mannelijke gevangenen. De meeste mannelijke Afrikaanse slaven werden gecastreerd, voor ze werden verkocht binnen de moslimwereld. Ook in India weten we van grootschalige castratie van gevangenen, vanaf het begin tot aan het einde van de islamitische overheersing.

Ook was er wijdverbreide castratie van Europese slaven. (...) Volgens Koenrad Elst: “deed de islamitische beschaving op ongeëvenaarde schaal aan castratie”.

De grootste tragedie daarvan was echter het grote mortaliteitspercentage. Verscheidene steden in Afrika waren fabrieken van eunuchs; ze waren kostbaar handelsgoed omdat slechts 25% van de slachtoffers de ingreep overleefde. Verder stierf een groot percentage tijdens het transport naar de markten die vaak duizenden mijlen ver weg lagen; dit was een van de grote tragedies van de islamitische slavernij. (...) Verschillende schattingen stellen het aantal Zwarte Afrikanen die in slavernij geraakten op 11 tot 32 miljoen mensen. Omdat 80 tot 90% van de gevangenen stierf voordat ze hun bestemming bereikten, is het niet zo moeilijk om in te schatten hoe groot het verlies aan mensenlevens was ten gevolge van de wrede en barbaarse islamitische slavernij.... (2)

Gevangen genomen vrouwen als middel van reproductie. (2), (Blz 102)

De gevangengenomen vrouwen werden, in overeenstemming met de voorschriften in de Koran, gebruikt als seksslavinnen. Ze werden een belangrijk werktuig in de uitbreiding van de moslimbevolking. Bovendien werden vrouwen, doordat ze bij hun (ongelovige, Hindoe of Christen of Joods) waren weggenomen, de reden dat de niet islamitische mannen veel minder in staat waren om zich voort te planten. Daarmee ontstond een versterking in het voortplantingspercentage van de niet islamitische bevolking; dit percentage werd daardoor ernstig verlaagd, terwijl de Moslim gemeenschap juist en veel hoger groeipercentage begon te vertonen.

Waar de Islamieten binnenkwamen traden dus twee effecten op: Ten eerste werd de bevolking ernstig gereduceerd doordat de Moslims op grote schaal de weerbare en vruchtbare mannen afslachtten. Ten tweede trad bovengenoemd effect van de seksslavernij op, wat in een versnelde groei van de moslimpopulatie resulteerde. Om een beeld van dit effect te

krijgen kijken we als voorbeeld naar India, waar het werkelijk om grote aantallen gaat. In de veldtocht van het jaar 1000-1002 nam Sultan Mahmed meer dan 50.000 mensen gevangen. In zijn aanval op Thanesar nam hij 200.000 slaven en in 1019 waren het er 53.000 (2)

Abdulla Khan Uzbeg, een generaal van Akbar (1556-1605) pochte erop en zei:

“Ik maakte gevangenen tot een aantal van 500.000, mannen en vrouwen en verkocht ze. Ze werden allemaal Islamieten. Door hun vruchtbaarheid zullen ze op de Dag des Oordeels met 10 miljoen zijn!”

Toen Nadir Shah van Iran in 1738 India binnenviel:

“Na verschrikkelijke wreedheden te hebben gepleegd en te hebben geplunderd, waarbij 200.000 mensen werden vermoord, keerde hij terug met duizenden slaven en grote schatten” (2)

8.6 Vikingen en de islamitische slavenhandel (2)

Vanaf de 8^e eeuw hebben de Vikingen als niet-Moslims een behoorlijk grote rol gespeeld in de enorme slavenhandel binnen de moslimwereld. Ze voerden aanvallen uit in heel Noordwest Europa en in Rusland, o.a. langs de Wolga. De periode van 793 tot 1066 wordt wel het Vikingtijdperk genoemd (2); De Vikingen zijn zwaar bekritiseerd voor hun deelname aan slavenjacht, waarbij ze vreedzame gemeenschappen overvielen en de volwassenen doodden en de kinderen en jonge vrouwen als slaven verkochten. (...) Er is echter nog weinig aandacht voor de stimulerende invloed van de Islam op hun betrokkenheid in de slavenhandel.

Omdat de Moslims in Tours hadden verloren en reeds veroverde gebieden moesten prijsgeven, werden door de vermindering van het aanbod de prijzen van blanke slavinnen erg hoog. Doordat het vangen van blanke seksslavinnen door oorlogvoering minder gemakkelijk werd, won de handel erin aan belangrijkheid. Scandinavische bonthandelaren ontdekten door contacten in de handelscentra langs de Wolga, dat de Moslims grote vraag hadden naar blanke vrouwen voor hun harems. Deze Vikingen begonnen daarom speciaal te jagen op jonge blanke vrouwen, die ze in de moslimwereld konden verkopen. Dit opende voor het eerst de Oost-Europa route voor de slavenhandel met de moslimwereld. De bevoorradingsroute van slaven via Spanje volgde spoedig daarna. Toen het Christendom Noord-Europa bereikte, werd de slavenhandel van de Vikingen minder en verdween geleidelijk aan geheel.

Ibn Fadlan ontmoet de Vikingen

Ibn Fadlan was een Arabische kroniekschrijver, die een verslag schreef van zijn reizen, waarbij hij verteld over zijn ontmoeting met de Vikingen. In 921 zond de Kalief van Bagdad Ibn Fadlan met een gezantschap naar de Koning van de Bulgaren in het Midden-Wolga gebied. In 921 vond daar een ontmoeting plaats van deze Arabische afgezant van de Kalief met een groep Vikinghandelaren; Ibn Fadlan schrijft daarover ondermeer (5):

“Ibn Fadlan was de secretaris van de afvaardiging van de Kalief in Bagdad aan de Koning van de Bulgaren, een Turks volk dat ontvankelijk was gebleken voor de Islam. Ondanks de toestroom van Vikingen stond de markt van Bulgarije nog onder gezag van de Koning en Ibn Fadlans delegatie had tot taak de Koning te onderrichten in de islamitische rituelen en te helpen bij de bouw van een permanent fort dat de verdediging van Bulgarije moest versterken.

In Bulgarije werd kostbare waar als Chinese zijde en Arabisch zilver verhandeld, en Ibn Fadlan en de zijnen waren niet van zins de Roes (Russen) of wie dan ook de vrije hand in de stad of met haar schatten te geven. Scandinaviërs, Arabieren en anderen verdrongen zich waakzaam, maar zonder al te grote vijandigheid in de nauwe straten, die bezwangerd waren van de stank van kamelen en andere lastdieren die de straten in modderpoelen veranderden. Roes met tatoeages en dikke beurzen dongen af bij kooplui in kaftan uit Bagdad, terwijl karren volgeladen met bont af en aanreden.

In de ogen van een ontwikkelde Moslim als Ibn Fadlan waren de Roes en Bulgaren heidenen en barbaren, maar hij was eerlijk en opmerkzaam in zijn beschrijving van hun gebruiken, zij het niet onbevooroordeeld. Zoals veel buitenlanders was hij onder de indruk van de lange, fiere gestalte van de Vikingen die hij in de modderige straten van Bulgarije zag. “Nergens zag ik zulke gave fysieke exemplaren”, zo schreef Ibn Fadlan, “Hoog als dadel palmen, blond en blozend”. De Vikingen waren gemiddeld een paar cm langer dan andere Europeanen en hun lengte werd nog benadrukt door de opvallende wapens en sieraden die zij droegen. “Iedere man draagt altijd een bijl, een zwaard en een mes bij zich”, schreef Ibn Fadlan. Al even imposant waren de donkere tatoeages die hen “van de vinger toppen tot de nek” bedekten, in kronkelige patronen die Ibn Fadlan met bomen vergeleek.

In andere opzichten maakten de Vikingen echter alles behalve indruk op de Arabier. “Ze zijn de smerigste van Gods wezens”, verklaarde hij. “Ze ontberen alle zeden bij het ontlasten en urineren, ... en wassen na de maaltijd hun handen niet. Daarin zijn zij als wilde ezels”. Als ze zich al wasten, dan was dat op wat hij aanduidde als “de meest stuitende en smerige wijze”. Iedere morgen bracht een slavin haar meester een bekken met water waarmee hij zijn handen, gezicht en haren afspoelde. Tot slot snoot hij zijn neus en spuwde hij in het water. “Wanneer hij klaar is”, scheef Ibn Fadlan vol walging, “Brengt de dienaar het bekken naar de volgende, die hetzelfde doet”. Kennelijk was het op deze manier delen van een wasbekken een blijk van kameraadschap.

Als ze uit hun land komen en aanleggen op de oever van de Wolga, dat is een grote rivier, dan bouwen ze grote huizen van hout op de oever, elke voor tien tot twintig personen. Iedereen heeft een bank waarop hij zit. Ze hebben mooie slavinnen bij zich, bestemd voor de verkoop aan handelaren: een man kan dan ongegeneerd geslachtsgemeenschap hebben met zijn slavin, terwijl zijn metgezel toekijkt. Soms komen hele groepen samen op deze manier, elk in het bijzijn van anderen. Een handelaar die aankomt, om een slavin van hen te kopen, moet soms wachten en toekijken tot de Rus klaar is met de slavin.”

[Deze beschrijving van Ibn Fadlan komt op diverse plaatsen in boeken en webstekken voor; Vert. P.B.]

Toen de Vikingen aan het einde van hun tijdperk de leveringen stakten, begonnen de Moslims zelf op pad te gaan om aan de vraag te voldoen.

8.7 Islam en Europese slavenhandel (2)

De Europese slavenhandel naar de Nieuwe Wereld begon met een goedkeuring van keizer Karel V in 1519. Als eerste stortten de Spanjaarden en de Portugezen zich op deze lucratieve handel, gevolgd door de Nederlanders, de Engelsen en de Fransen. De Engelse Koning Charles I keurde de slavenhandel in 1631 goed en zijn zoon bekrachtigde dat in 1672. Volgens schattingen zijn er ongeveer 11.100.000 Afrikaanse slaven naar Amerika getransporteerd. Ongeveer 4.000.000 gingen naar Brazilië; 2.500.000 gingen naar de Spaanse gebieden in zuid- en midden Amerika. 2.000.000 gingen er naar de Britse West-Indische eilanden, de meesten daarvan naar Jamaica; 1.600.000 gingen naar de Franse West-Indische gebieden; 500.000 gingen naar de Nederlandse West-Indische koloniën en 500.000 gingen naar Noord-Amerika; opgeteld dus 11.100.000 mensen.

De Europese slavenhandel is ten sterkste te veroordelen als een wrede misdaad tegen de menselijkheid. De Moslims doen erg hun best om te doen of ze beter zijn dan anderen, vooral als het gaat om het schoonpoetsen van hun geschiedenis met betrekking tot de slavernij. In werkelijkheid speelden ze zelfs in de Europese slavenhandel een belangrijke rol. Maar ze zijn er misstilt over en zelfs niet-moslim geleerden in het westen zijn voornamelijk stil over de islamitische bijdrage aan de trans-Atlantische slavenhandel.

Islamitische rol in de trans-Atlantische slavenhandel

De rol van de Islam in de trans-Atlantische slavenhandel, door slavenjagers en slavenhandelaren, is gelegen in de aanvoer van slaven naar de zeehavens. De Europeanen kochten de slaven van moslimhandelaren om ze naar Amerika te brengen. Toen de Europeanen met de slavenhandel begonnen hadden de Moslims al een eeuwenlange ervaring met de "kunst" van de slavenhandel en ze werden de gretige leveranciers van de Europeanen. De handel valt in twee delen uiteen:

De Europeanen verkregen ongeveer 20% van de Afrikaanse slaven direct, zonder de tussenkomst van moslimhandelaren, vanuit allerlei bronnen, zoals ouders die hun kinderen verkochten en stammen die hun slaven doorverkochten en vaak speelde droogte en hongersnood hierin een rol. Senegal beleefde tussen 1746 en 1754 een serie droogtes en slechte oogsten, die de slavenhandel enorm deden toenemen.

Ze verkregen ongeveer 80% van slaven van moslimhandelaren en slavenjagers. De moslimstrijders veranderden Afrika in een slavenfokkend en slavenvangend gebied om aan de vraag naar slaven in de moslimwereld te kunnen voldoen, wat later ook het leveringsreservoir voor de Europese handelaren werd.

Sayyid Sa'id, een prins uit Oman, trok naar Oost-Afrika met de piraten uit de haven van Musqat, die door de Engelsen zonder werk waren geraakt. Hij vestigde zich in 1806 op Zanzibar en zijn slavenjagers drongen vanaf de oostkust diep het binnenland in, tot aan Oeganda en Congo om slaven te vangen. Op deze wijze grondvestte hij een bekend slavenrijk in Oost-Afrika. Curtin schrijft:

“In Afrika zijn er slavenjagers met bendes van 40 tot 50 man. Ze gaan in groepen op pad naar nabijgelegen dorpen en stelen vee en mensen, trachten dan individuen of kleine groepen te vangen, zoals vrouwen op weg naar hun dorpen (...). De opening van nieuwe markten in de Nieuwe Wereld betekende een erg lucratieve handel voor de Moslim slavenjagers en handelaren van Afrika.”

Ontkenning

Kahn gaat in zijn boek verder in op een aantal onderwerpen die betrekking hebben op de slavernij; hier in het kort samengevat:

De ontkenning van de islamitische slavernij: “Voor de meeste Moslims is de slavenhandel die ze kennen de trans-Atlantische handel naar Amerika. Voor hen bestaat er nog veel uitgebreidere en barbaarse slavernij in de moslimwereld, die tot ver in de 20^e eeuw duurde, helemaal niet.”

De behandeling van slaven in de Islam: Hoewel een goede behandeling van slaven in overeenstemming is met de voorschriften in de Koran, was dat op zichzelf geen nieuwe ontwikkeling, want ook bij de oude Grieken bijvoorbeeld werd een humane behandeling van slaven al aanbevolen (Solon, ca 638-558 v. Chr.) en werden slaven bij bepaalde gelegenheden in vrijheid gesteld. Een goede behandeling en soms bevrijding van slaven bestond ook al in het voorislamitische Arabië en toen Mohammed nog een heiden was, liet hij al zijn slaaf Zaid vrij en adopteerde hem als zijn zoon. Daarom kan worden gezegd dat Mohammed en de Islam niets nieuws toevoegden aan het menselijke aspect van de slavernij.

De Islam stelde in eigen kring de slavernij als gebruik in. Het is een leugen om te stellen dat de Islam de deur naar slavernij sloot of de eerste stap zou hebben gezet naar afschaffing. Mohammed had voor dat hij de Islam grondvestte slechts een slaaf, Zaid; Tijdens zijn 23 jaar als Moslim verwierf hij 59 slavinnen en 38 slaven voor huishoudelijk werk. Zubair, een directe metgezel van Mohammed had bij de dood van Mohammed meer dan 1.000 slaven. Deze voorbeelden maken duidelijk dat, in plaats van naar afschaffing te streven, de Profeet van de Islam en zijn trouwste metgezellen de slavernij op een hoger plan brachten, zeker vergeleken met wat daarvoor in Arabië gebruikelijk was.

Slavernij is theologisch en historisch een onlosmakelijk deel van de Islam. Ondanks de wijdverbreide ontkenning van het bestaan van de slavernij binnen de Islam en de stelling dat de Islam de eerste stap zou hebben gezet naar de afschaffing ervan, is de slavernij ontegenzeggelijk een heilige en van hogerhand ingesteld gebruik in de Islam. Alle islamitisch scholen en jurisprudentie, de sharia en de religieuze geleerden door de

hele geschiedenis heen, hebben unaniem en met trots de slavernij geaccepteerde als een integraal bestanddeel van de Islam. Kahn (2) stelt:

“Ondanks de wijdverbreide ontkenning van slavernij binnen de Islam en de stelling dat de Islam de eerste stap zou hebben gezet naar afschaffing, is de slavernij onweerlegbaar een heilig gegeven in de Islam, dat standhoudt tot het einde van de mensheid.”

De islamitische denker Ibn Khaldun erkent met trots de slavernij op grote schaal van niet Moslims, als hij spreekt over hoe de Moslims Afrika veranderden in een continent van slavenjacht en slavenfokkerij. De kostbaarste handelswaar die islamitische handelaren meebrachten uit de handelscentra langs de Wolga waren blanke slavinnen, meestal gekocht van de Vikingen.

Speciale wreedheid en slachtoffers van de islamitische slavernij: Kahn gaat hier in op zaken als de castratie van de mannelijke slaven, vooral uit Afrika en de hoge mortaliteit tijdens de transporten over grote afstanden door bij de Sahara, maar ook over de Himalaya en stelt:

“... de instelling van de slavernij door de Islam is zonder twijfel een van de grootste tragedies voor de mensheid geweest...”

Kahn gaat verder nog in op onderwerpen als: De islamitische weerstand tegen afschaffing van de slavernij; de Europese strijd tegen de islamitische slavernij; de weerstand tegen de afschaffing van de slavernij onder de Ottomanen; De tegenwoordige herleving van de slavernij in sommige moslimlanden, zoals in Soedan en de slavernij die de Moslims naar het westen brengen.

Deze punten uit het boek van Kahn zullen we hier niet behandelen, het boek is via de bekende internetwinkels binnen 3 weken overal ter wereld leverbaar en zeer aan te bevelen.

8.8 Slavernij elders (2) (blz. 284-285)

Azië

Het is al genoemd dat, nadat de Moslims in Zuidoost Azië aan de macht kwamen, ze slavernij bevorderden op zo'n schaal dat de Portugezen, die een eeuw later kwamen, ontdekten dat bijna de hele bevolking eigendom was van voornamelijk Arabische meesters. Ook werden na verovering hele bevolkingen weggevoerd.

In Java verkleinde de heersers de bergbevolking, een deel daarvan door slavenjacht en verkoop. Sultan Iskander Muda (1607-1636) van Atjeh bracht met zijn verovering van Malaya duizenden slaven mee naar zijn hoofdstad.

Het sultanaat Sulu (Filippijnen) nam in de periode 1665 tot 1879 ongeveer 2.300.000 Filipino's mee als slaven uit het Spaanse deel van de Filippijnen.

Afrika

In de late 17^e eeuw wordt verteld van de Marokkaanse Sultan Moulay Ismael (1672-1727); dat hij: “Een leger van 250.000 zwarte slaven had.” In 1721 stuurde Moulay Ismael een leger naar het Atlasgebergte waar rebellen weigerden de schatting te betalen. Van de verslagen rebellen werden alle mannen gedood en de vrouwen en kinderen mee teruggenomen naar de hoofdstad. Hetzelfde gebeurde onder zijn zoon Moulay as Sharif die de stad Guzman innam na weigering van de schatting. Toen de rebellen zagen dat ze niet konden winnen, gaven ze zich over in de hoop op clementie. Maar Moulay as Sharif gaf opdracht alle mannen te onthoofden en de vrouwen en kinderen werden weggevoerd.

Korte berichten (2):

Van Perzië tot Egypte tot Marokko bestonden er slavenlegers van 50.000 tot 250.000 soldaten. Net zoals de Ottomaanse Jannitsjaren soldaten, was Sultan Moulay Ismael gewoon om 10-jarigen uit de zwarte slavenfokkerijen en kinderhuizen te halen, ze te castreren en ze te trainen tot betrouwbare en gevreesde vechters, de “Bukhari”, omdat ze trouw zwoeren aan de Sultan. Hij had er 25.000 in zijn hoofdstad en 75.000 in de garnizoenstad Mahalla.

Guinee (Afrika, nu 85% Moslim) kwam in de 18^e eeuw onder Moslim overheersing. In 1823 zag major Laing een “slavenstad” in Fabela. De slaven werkten voor het opperhoofd in de landbouw.

Het Oost-Afrikaanse Rijk van de beroemde Sultan Sayyid Saïd, met zijn hoofdstad Zanzibar (1806-1856) “was gegrondvest op slavernij (...) slaven werden verscheept naar de markten van Arabië en Perzië als huispersoneel en concubines.”

Ronald Segal, die met de Islam sympathiseert, vermeldt dat Afrikaanse kinderen van 10-11 jaar in grote aantallen werden gevangen genomen om getraind te worden voor het moslimleger.

Volgens schatting van Paul Lovejoy: “Transformations in Slavery, 1983,” werden alleen in de 19^e eeuw ongeveer 2.000.000 slaven van Afrika en de Rode Zeekust naar de islamitische wereld overgebracht, waarbij door het hoge sterfte cijfer van 80 tot 90% zeker 8.000.000 mensen stierven voor ze hun bestemming bereikten.

In de 18^e eeuw was het aantal daadwerkelijk geleverde slaven ongeveer 1.300.000.

Lovejoy schat dat tot de 19^e eeuw in totaal 11.512.000 zwarte Afrikanen naar de islamitische wereld zijn overgebracht als slaven, terwijl Raymond Mauvy (geciteerd in “The African Slave Trade from the Fifteenth to the Nineteenth Century, UNESCO, 1979”) het aantal van 14.000.000 noemt, inclusief 300.000 slaven in de 1e helft van de 20^e eeuw.

Murray Gordon: “Slavery in the Arab World” stelt het totale aantal zwarte slaven, door Moslim handelaren verkregen, op 11.000.000; ongeveer hetzelfde aantal dat de Europeanen naar hun kolonies in de Nieuwe Wereld brachten.

Aan het einde van de 18^e eeuw transporteerde karavanen uit Darfur zo'n 18.000 tot 20.000 slaven in een enkel transport naar Cairo.

Zelfs nadat Europa in 1815 de slavernij had afgeschaft en de moslimregeringen gedwongen had er mee te stoppen: " In 1830 had de Sultan van Zanzibar 37.000 slaven per jaar; in 1872 verlieten 10.000 tot 20.000 slaven per jaar de haven Suatin (in Afrika) naar Arabië."

Barbarijse zeerovers

Kahn geeft in zijn boek een uitgebreide beschrijving over het lot van Europeanen die door toedoen van de Barbarijse zeerovers in Noord Afrika in slavernij raakten. Verder beschrijft hij het lot van slaven in diverse landen; Arabië, Sindh (India), de slaven die door het leger werden opgenomen; die in fabrieken moesten werken; zij die in paleizen en aan hoven moesten werken; in huishoudens en op het land. Hij beschrijft het lot van vrouwen die in seksslavernij raakten en in concubinaat moesten leven. Ook komt aan de orde de eunuchs en schandknappen die in overvloed aanwezig waren. De reden dat er in de islamitische Arabische wereld bijna geen zwarten leven, komt doordat de overgrote meerderheid van de slaven werden gecastreerd.

Kahn gaat ook in op de slavenhandel; de oorsprong van de slavenhandel; de prijs die slaven opbrachten en de slavenhandel tussen verschillende landen. Hij gaat ook in op de Europese slaven; Hij citeert Lewis als volgt:

"In Europa was er een belangrijke handel in slaven, Moslims, Joden en heidenen en zelfs orthodoxe Christenen en Oost-Europese slaven; Algemeen bekend als Sagariba (slaven); ze werden langs drie hoofdroutes aangevoerd: over land via Frankrijk en Spanje; vanuit Oost-Europa via de Krim en overzee over de Middellandse Zee (...) Sommigen werden gevangen tijdens overvallen op Europese kusten, vooral in Dalmatie. De meesten werden geleverd door Europese, vooral Venetiaanse slavenhandelaren, die ladingen van hen leverden naar de markten in Spanje en Noord-Afrika "

De Europese slavinnen werden special gevraagd voor dienst in Koninklijke paleizen en als concubines en in de vestigingen van de rijken in Marokko, Tunesië, Algerije en Libië.

Volgens Giles Milton: "White Gold" en Robert Davis: "Christian Slaves, Muslim Traders": Gingen Noord-Afrikaanse piraten de Europese kusten af om steden en dorpen van Sicilië tot Cornwall af te stropen en hebben ze op die manier in drie eeuwen ongeveer 1.000.000 mensen buit gemaakt. Christopher Hitchens houdt het op een aantal van 1.500.000.....:

Korte berichten

In 1544 werd het eiland Ischia bij Napels geplunderd en 4.000 inwoners werden gevangen genomen, terwijl er 9.000 inwoners van het eiland Lipari aan de noordkust van Sicilië als slaven werden meegenomen.

In 1663 plunderde het Turkse piraten opperhoofd kustnederzettingen bij Granada in Spanje en nam 4.000 mensen in slavernij mee.

In 1625 veroverde Barbarijnse zeerovers het eiland Lundy in het Kanaal van Bristol en zetten er de vlag van de Islam op. Vanuit die basis plunderden ze de omliggende steden en dorpen en pleegden daden van plundering en moord. Volgens Milton:

“dag aan dag vielen ze ongewapende vissersgemeenschappen aan, namen de inwoners mee en verbrandden hun huizen. Aan het einde van de vrese-lijke zomer van 1625 telde de burgemeester meer dan 1.000 vissersboten die vernield waren en een vergelijkbaar aantal, dat in slavernij was weg-gevoerd.”

Tussen 1609 en 1616 veroverden de Barbarijnse zeerovers een verbijsterend aantal van 466 Engelse handelsschepen.

In 1627 ondernam Murad Rais, een Europese bekeerling tot de Islam, die leider van de Barbarijnse zeerovers was geworden in de rovershoofdstad Salee in Marokko, een plundertocht en slavenjachtcampagne naar IJsland. Na het anker te hebben laten vallen in Reykjavik, plunderden zijn strijdkrachten de stad en kwamen terug met 400 mannen en vrouwen en kinderen, die ze in Algiers verkochten. In 1631 maakte hij met een brigantijn met 200 piraten een tocht naar de kust van zuid Ierland, plunderde Baltimore en nam 237 mannen, vrouwen en kinderen mee naar Algiers.

”What of the people of the town of Baltimore in Ireland, all carried off by “Corsairs” Raiders in a single night”

De Barbarijnse slavenjacht van de moslimpiraten hadden een behoorlijk effect op Europa. Frankrijk, Engeland en Spanje verloren duizenden schepen, wat de overzeese handel veel schade toebrengt. Grote delen van de kust van Spanje en Italië waren tot in de 19^e eeuw nagenoeg door hun inwoners verlaten. De visserij werd praktisch verwoest.

Paul Baepfers boek: “White Slaves, African Masters: An Anthology of American Barbary Captivity, Narratives” geeft een lijst van verslagen van negen Amerikanen die in Noord-Afrika gevangen gehouden zijn. Volgens zijn boek waren er in 1620 in Algiers meer dan 20.000 blanke Christelijke slaven; hun aantal nam toe tegen 1630 tot 30.000 mannen en 2.000 vrouwen, etc..... De Barbarijnse piraten namen gedurende drie eeuwen jaarlijks gemiddeld 5.000 Europeanen in slavernij gevangen.

In 1658 zag Consul d'Arvieuw hoe Christelijke slaven, Polen Russen en Circassiërs als dieren op de slavenmarkt te koop stonden. (1)

Oost Europa

Enorme aantallen slaven kwamen van de Krim, de Balkan en de steppen van West-Azië naar de islamitische markten. B. D. Davis klaagt:

“Tartaren en andere Zwarte Zeevolken verkochten miljoenen Oekraïners, Georgiërs, Circassiërs, Armeniërs, Bulgaren, Slaven en Turken, zonder veel ruchtbaarheid”.

De Krim Tartaren verkochten tussen 1468 en 1694 ongeveer 1.750.000 Oekraïners, Polen en Russen. Volgens andere schattingen exporteerden de Krim Tartaren jaarlijks 10.000 slaven; totaal 2.500.000 alleen al naar het Ottomaanse Rijk.

De Tartaarse Slavenjager's kwamen terug met:

18.000 Polen in 1463;
 100.000 uit Lvov in 1498;
 60.000 uit Zuid-Rusland in 1515;
 50.000 tot 100.000 uit Galicië in 1516;
 800.000 uit Moskou in 1571;
 50.000 uit Polen in 1612;
 60.000 uit Zuid-Rusland in 1646;
 100.000 uit Polen in 1648;
 300.000 uit de Oekraïne in 1654;
 400.000 uit Vilynia in 1676;
 en duizenden Polen in 1694.

Behalve deze grote vangsten deden ze talloze kleinere Jihad rooftochten in dezelfde periode, wat ook duizenden slaven opleverde. Deze aantallen van slaven moet men vergelijken met de grootte van het Krim Tartaarse Kahnaat, wat slechts ongeveer 400.000 mensen telde. (2)

9. Oversteek naar Europa 1352

9.1 Servië na 1352

Griekenland wordt beschouwd als de bakermat van de Westerse beschaving. De Perzen waren de enige niet-Europeanen die ooit als indringers Griekenland binnenvielen, maar ze werden bij Marathon tegengehouden en verslagen bij Salamis. Alexander de Grote leidde in de 4de eeuw v.Chr de Griekse legers dwars door het uitgestrekte rijk van de Perzen, tot in India.

Hoewel de Romeinen Griekenland later veroverden breidden zich in heel Europa de invloed van de Grieks-Romeinse cultuur uit, evenals in grote delen van Azië en Afrika. De Romeinse periode was het hoogtepunt van de Europese cultuur in de oudheid en het tijdperk stond bekend als Pax Romana. De Grieken zetten het Griekse Oost-Romeinse rijk als Byzantium voort en hielden vanaf Alexander de Grote alle invallers buiten de deur, totdat Byzantium tussen 1071 en 1453 geleidelijk werd veroverd door de Turkse hordes. (14)

Bedreiging

Toen de Ottomanen het grootste deel van Anatolië hadden bezet, vonden ze hun weg naar Europa geblokkeerd door het overgebleven deel van het Byzantijnse Rijk dat vasthield aan zijn hoofdstad Constantinopel, ook wel de poort naar Europa genoemd. Om Constantinopel te omzeilen bedachten de Ottomanen een omweg naar Oost-Europa. Ze gingen langs de kust en staken in 1352 de Bosporus over en vielen voor de eerste keer via Thracië Europa binnen. Ze begonnen een nieuwe Jihad die Bulgarije en Servië onderwierp en trokken voorbij aan Constantinopel. Het effect van de Ottomanen op Midden-en Zuid-Europa is groot en van cruciaal belang voor een begrip van de raciale en culturele mix die in het zuidoosten van Europa is ontstaan.

Na een gevecht bij Gallipoli namen ze Adrianopel (Edirne) en Philippopolis (Plovdiv) in en dwongen de Byzantijnen schatting te betalen. In 1366 begon een neef van de Byzantijnse keizer, graaf Amadeus VI van Savoye met een kleine kruistocht om de Byzantijnen te steunen. Hij verjoeg de Turken uit heel Europa met uitzondering van Gallipoli. De Turken verpletterden in 1389 de Serviërs in de slag op het Merelveld. In 1396 versloegen de Turken de troepen van Sigismund bij Nicopolis in het huidige Bulgarije, maar Mircea de Oude (1386-1418) en zijn mannen hadden het geluk om te kunnen ontsnappen over de Donau.

In 1383 benoemde Murat zich zelf tot Sultan van het Ottomaanse Rijk. Het volgende jaar viel Murad opnieuw aan en herwon het grootste deel van Thracië met inbegrip van Adrianopel. De Bulgaarse hoofdstad Sofia viel in 1385 en de stad Servische stad Nis het jaar daarna in 1386. In de nog bestaande Toren van de schedels in Nis gebruikte de Turken de schedels van Christelijke Serviërs als bouw materiaal. De Ottomaanse verovering werd in 1387 kort gestuit door de Serviërs die de slag bij Plocnik wonnen, maar in 1389 begonnen de Turken een nieuw offensief naar het westen. In 1430 vielen ze Thessaloniki (Griekenland) aan en maakten 7.000 mensen buit. In 1499 plunderde de Sultan Bayezid II Methone in Grieken-

land en doodde alle mannen boven de 10 jaar en nam de vrouwen en kinderen gevangen. (14)

De Slag op het Merelveld op 28 juni 1389

Vandaag zijn Servië, Bosnië en Albanië zelfstandige staten. Kosovo en Montenegro zijn in recente tijd ook zelfstandige landen geworden. Maar er was een tijd dat al deze mensen een natie waren. Er waren verschillen in taal maar zij waren samengebonden door de Oosters-Orthodoxe Kerk. Een catastrofale gebeurtenis in de veertiende eeuw is in hun geheugen gegrift. Op 28 juni 1389 werd op Kosovo Polje, het "Merelveld", een beslissende strijd gestreden. Het is een monument voor de Servische patriotten die hun leven hebben opgeofferd ter verdediging van hun land, hun cultuur en hun vrijheid. Op 28 juni 1989, op de 600e verjaardag van slag op het Merelveld, maakte meer dan een miljoen Serviërs een pelgrimstocht naar deze voor hen heilige grond.

Om deze slag te begrijpen, moet men terug kijken tot de 14de eeuw toen Kosovo het centrum was van het Servische rijk. In 1389 trok Murad met zijn troepen dieper Europa in. Bij de rivier de Maritsa stuitte hij bij Kosovo Polje, het Merelveld, op een 70.000 man sterk Servisch Bulgaarse leger onder leiding van de Servische Koning Vukasin en prins Lazar. Het Ottomaanse leger was kleiner maar door de tactiek van list en bedrog, zoals aanvallen voor zonsopgang en het vergiftigen van de paarden van de Servische Bulgaren, versloegen zij het Servisch Bulgaarse leger en Koning Vukasin werd gedood. Een van de Serviërs echter, Milos Obilic, slaagde erin de Ottomaanse Sultan Murat met zijn zwaard te doden, voordat hij zelf door lijfwachten van de Sultan in stukken werd gehakt.

In 1389 op het Merelveld verloren de Serviërs Kosovo. Na deze slag werden Kosovo en Albanië bezet door de Ottomanen, die over de bevolking van deze landen een meedogenloze onderdrukking ontketende. In de volgende 500 jaar zouden de Ottomanen veel Albanen met geweld bekeren tot de Islam. Toen de gehele bevolking was bekeerd werden velen van hen gedwongen zich in Kosovo te vestigen om de demografische balans in het voordeel van de Moslims te wijzigen en de Christelijke Serviërs in eigen land tot een minderheid te maken. Tot in de 14e eeuw was Kosovo het centrum van het Servische rijk en de plaats van de meest kerken en kloosters. Na 1389 vernietigden de Turken systematisch de Christelijke kerken in Servië en Kroatië.

Een belangrijke bijdrage in de islamisering was de Devshirme. Het was een schatting of belasting, waarbij een vijfde van de Christelijke kinderen (jongens) in de veroverde Balkan werden geroofd of opgeëist als een soort een belasting. Ze kwamen na opvoeding als Turk terecht bij de Janitsaren. De Devshirme werd ingesteld door Sultan Orkan (1339-1359) en opgeheven in 1656. Het Janitsaren korps werd in 1826 na een opstand ontbonden. (14)

Zuidoost Europa vanaf 1391

De Kroaten voerde een partizanen oorlog in Noordwest Kroatië en verzetten zich tegen de druk om zich te bekeren. Dit leidde tot de etnische verschillen binnen de Kroatische bevolking. Het Zuidoostelijke deel werd overwegend Moslim en werd later Bosnië genoemd. Om

deze verdeling te bestendigen verdeelden de Ottomanen Kroatië in twee helften. In 1391 werd het gebied tussen de rivieren de Drava, de Donau en de Sava blootgesteld aan gewelddadige aanvallen van de Ottomaanse lichte cavalerie. Zij plunderden alles en verwoestten en vernietigden wat op hun weg kwam. Maar dankzij persoonlijke moed en daadkracht van Ivan Morovic de Kroatische onderkoning van Mačva, werd deze aanval afgeslagen maar de hele regio werd verlaten en de bange Kroatische bevolking verliet hun dorpen.

De Kroaten deden een beroep op de Christelijke Koninkrijken van Europa om hen te helpen. Dit leidde tot de vorming van het gecombineerde leger van de West-Europese ridders onder Koning Sigismund. De geallieerde Europese legers botste in 1396 in Nikopolje (Nicopolis) met de Ottomaanse Turken, maar door list en bedrog van de Turken werd de Europese alliantie verslagen. Na dit succes voor de Jihad stak Sultan Mehmet de rivier de Drina over in de richting van Servië. Hij veroverde de eerste Kroatische bolwerken in het oostelijke deel van Kroatië, waar een meerderheid van de Christelijke bevolking werd gedwongen om de Islam aan te nemen en de Ottomanen ontvoerde ook daar Christelijke kinderen om ze bij de Jannitsjaren in te lijven.

De verwoesting van materiële goederen en de onderwerping van de lokale bevolking betekende een systematische vernietiging van de Kroatische economische en militaire macht, wat weer zorgde voor de verdere uitbreiding van de Ottomaanse macht in Kroatië. De verschrikte Kroatische bevolking vluchtte naar veiliger gebieden en trok zich terug over de rivieren Sava, Drava en de Donau. En sommige vertrokken zelfs naar het noorden van Hongarije, het Oosten van Oostenrijk, Bohemen en de Venetiaanse kustregio's helemaal tot aan de eilanden in de Adriatische Zee en verder naar Slovenië wat daar leidde tot een Slavische bevolking. (14)

9.2 Bulgarije na 1352

De Bulgaren zijn van Turkse afkomst en hebben zich in de 8e eeuw in Bulgarije gevestigd. Ze hebben zich laat tot het Christendom bekeerd en waren zowel vóór als na hun bekering tegenstanders van het Byzantijnse rijk. De hedendaagse Bulgaren zijn een mix van de voorislamitische Turken, de Avaren, de Hunnen en de Slaven die zich in het eerste millennium in Bulgarije vestigden. In feite is het woord Bulgaar afgeleid van een Turks werkwoord "bulgha", dat mengen betekent. Een van de eerste volken die de Turken in Europa tegenkwamen waren de Bulgaren.

Tegen het eind van de 14de eeuw waren de Bulgaren in een wanhopige strijd met de Turken gewikkeld die een invasie van Europa voor ogen hadden. In 1393 viel Turnovo, de hoofdstad van Bulgarije en de laatste middeleeuwse Bulgaarse Koning Ivan Shishman werd door islamitische overheersers belegerd in Nicopolis. Op 3 juli 1395 werd Koning Ivan gedood bij de verdediging van Nicopolis. In het zuiden van Bulgarije was het eens machtige Byzantijnse Rijk teruggebracht tot iets meer dan de stad Constantinopel zelf en Sultan Beyazid I "de Bliksem" had de stad belegerd. (14)

De Slag bij Nicopolis in 1396

Als reactie op de bezetting van Bulgarije riep Paus Bonifatius IX op tot een kruistocht en een Christelijk leger van 10.000 man onder leiding van Jan van Nevers, zoon van Filips de Stoute, trok op om de onderdrukte Christenen te ontzetten. De Slag bij Nicopolis op 25 september 1396 wordt beschouwd als de laatste kruistocht waar Europa de Ottomaanse Turken uit Bulgarije wilde gooien en verdere Moslim invallen in Europa wilde stoppen.

Beyazid I was er na de dood van zijn vader Murad in de slag op het Merelveld in geslaagd om het sultanaat te verwerven. Uit woede beval hij alle Servische gevangenen te doden. Beyazid I werd om zijn temperament bekend als Yildirim, de bliksemschicht. Hij veroverde tussen 1389 en 1395 het grootste deel van Bulgarije en het noorden van Griekenland en belegerde van 1391 tot 1398 Constantinopel. Op 25 september 1396 ontmoetten zijn leger in de Slag bij Nicopolis het Venetiaans-Hongaarse leger samen met de Frankische ridders onder leiding van Koning Sigismund van Hongarije.

Tegen het eind van de 14e eeuw begon West-Europa bezorgd naar het oosten te kijken, toen hun oude vijanden de Turken zich opnieuw begonnen te roeren. De ridderschap van West-Europa reageerde door enthousiast naar het oosten te marcheren, op weg naar hun grootste ramp ooit. Jan van Nevers, zoon van Filips de Stoute, hertog van Bourgondië leidde een leger van 10.000 Fransen naar het oosten van de Donau. Hij werd vergezeld door 2.000 Duitse ridders onder het bevel van Friedrich van Hohenzollern-Sigmaringen, 1.000 Engelsen onder de Heer van Lancaster, de Poolse, Oostenrijkse, Lombard, Kroatisch soldaten en Hospitaalridders van Rhodos.

De Venetiaanse admiraal Tomanice Nico had het bevel over de vloot van 44 galeien, uitgerust door Venetië en Genua en sloot zich later aan bij de schepen van Rhodos. Ze verenigden zich met een leger van 30.000 man onder Koning Sigismund van Hongarije en marcheerden langs de Donau. Het doel van Sigismund was de sterke forten van Nicopolis en Dorostolum te heroveren en ze te gebruiken als bolwerken om de Islam te verdrijven uit Europa. Ook Koning Ivan Sratzimir van het Koninkrijk Vidin, een overblijfsel van het tweede Bulgaarse Rijk, trad toe tot het Christelijke leger. Het fort van Vidin was de sterkste verdediging in de Noord-West-Bulgarije en de actie van de Bulgaarse Koning leverde aanzienlijke middelen aan manschappen en cavalerie aan het Christelijke leger.

Maar de Kruisvaarders hadden geen belegeringsapparatuur meegenomen en vertrouwden op hun moed om de Turken te kunnen verslaan. In plaats daarvan hielden de Turken meer dan twee weken stand en wachtten in Nicopolis op versterkingen. Sultan Beyazid I kwam niet overhaast in de actie en wachtte tot zijn leger compleet was voordat hij reageerde. Hij verzamelde een leger van ongeveer 200.000 man. Het onvoorzichtige gedrag van de Franse ridders, die in de val liepen toen de Ottomanen voorwendden Nicopolis over te geven, was de belangrijkste oorzaak van de ramp in de Slag bij Nicopolis. Het Christelijke leger was verdeeld in onafhankelijke troepen die een voor een werden verslagen en vermoord. Dit in tegenstelling tot de eenheid onder de Moslims, die allen verenigd waren in een enkel doel: de Christenen verslaan en bovendien namen ze slechts orders aan van een man, Beyazid I.

Zich bewust van de vastberadenheid en het fanatisme van de ridders besloot Beyezid I gebruik te maken bedrog. Hij opende onderhandelingen met de Bulgaren en hun leider werd

uitgenodigd voor gesprekken met de bedoeling in te stemmen met de overdracht van Nicopolis aan de Franse ridders. Beyezid I verklaarde dat hij alleen de Hongaren wilde bestrijden. Tegen het advies van de Hongaarse Koning in en terwijl ze het Hongaarse leger achterlieten, betraden de Franken de Ottomaanse linies om het fort van Beyazid I over te nemen. Toen de Franse ridders binnen bereik kwamen, maakte de eerste Ottomaanse linie ruimte voor de Franse cavalerie om ze in een val te laten lopen van goed gecamoufleerde boogschutters achter rijen in de grond geplaatste gepunte houten palen. De Ottomaanse pijlen regenden neer op de Franken en veroorzaakte veel slachtoffers. Maar zelfs afgestegen vochten de Franse ridders een felle strijd tegen de Jannitsjaren en slaagde erin om meer dan 10.000 Turken te doden.

Ondanks zware verliezen braken de Kruisvaarders door naar derde Ottomaanse linie en waren ook in staat om een aanval van de Ottomaanse cavalerie af te slaan. Maar omdat ze waren afgesneden van het grootste deel van het Christelijke leger begonnen de Kruisvaarders terug te trekken. Van alle kanten aangevallen werd het Christelijke leger verslagen en vermoord en tenslotte werden veel van de overgeblevenen gevangen genomen. Daarna richtte Bayezid I zijn voornaamste krachten tegen het Christelijke leger. Bayezid I raakte gewond en zijn paard werd gedood maar toch zette hij de woeste gevechten voort. Een tijdje leek het of het Christelijke leger die dag zou winnen totdat de Jannitsjaren en de Arabische contingents uit een hinderlaag kwamen en de Hongaren aanvielen. Deze aanval brak de Hongaren en toen het standaard van Sigismund werd neergehaald verviel het hele Hongaarse leger in een ongeorganiseerde wanorde.

Nicopolis was een enorm verlies voor Europa. De Fransen leden ernstige verliezen met inbegrip van Filips, graaf van Bar en Jean de Vienne, de Venetiaanse admiraal Tomanice Nico en vele anderen. Veel meer werden er gevangen genomen en Sigismund ontsnapt per schip, maar Jan van Nevers werd gevangen genomen en later vrijgekocht. Het vrijkopen van Jan van Nevers was een uitzondering. Bayezid was woedend over de zware verliezen en liet het grootste deel van de Christelijke gevangenen de volgende dag in een afschuwelijke slachting vermoorden. Dit bloedbad onder de Christelijke gevangenen en het lijden en de ellende van de Christenen opende de ogen van de Europeanen en toonde de Europeanen dat zij zich helaas vergist hadden in de aard van de islamitische dreiging.

De ridders afkomstig uit heel Europa waren de strijd in gegaan in de veronderstelling dat zij werden geconfronteerd met een felle, maar eervolle vijand. Maar door het bloedbad onder de krijgsgevangenen werden de Europeanen in 1396 bij Nicopolis eraan herinnerd dat zij voortaan geen genade konden verwachten als ze door de Moslims werden gevangen genomen. Bij Nicopolis werden 3.000 Christelijke soldaten, die hun wapens hadden neergelegd in een bloedige orgie van enkele uren afgeslacht. In de volgende drie eeuwen zouden duizenden Europese soldaten zo aan hun einde komen. De nederlaag bij Nicopolis in 1396 sloeg de hoop van de Bulgaarse bevolking de bodem in om aan de islamitische onderdrukking te ontkomen. (14)

Timoer Lenk en de aanval op de Ottomanen van 1400 tot 1405

Europa kreeg in 1402 nog een korte adempauze toen de Mongolen onder Timoer Lenk vanuit het oosten Anatolië binnenviel. Timoer Lenk plunderden enkele dorpen in Oost-Anatolië. Dit conflict met het Ottomaanse Rijk maakte de kwetsbaarheid van de Ottomanen in het oosten duidelijk. In augustus 1400 verbrandde Timoer en zijn horde de stad Sivas en trokken verder het binnenland in. De oorlog leidde in juli 1402 tot de Slag bij Ankara. Timoer won, nam Beyazid I gevangen en kon vrij plunderen in Anatolië. Beyazid I overleed in 1403 in gevangenschap. De Mongolen richtten onder de Turkse burgerbevolking een massale slachting aan; ze hadden daarmee de gewoonte van de Hulagu Khan in Bagdad in 1258 overgenomen.

Na de nederlaag bij Ankara in 1402 volgde in het Ottomaanse Rijk een tijd van totale chaos. Mongolen zwierven vrij in Anatolië rond en de politieke macht van de Sultan was gebroken. Nadat Beyazid I dood was vochten zijn overgebleven zonen, Süleyman Çelebi, İsa Çelebi, Mehmed Çelebi en Musa met elkaar om de opvolging in wat bekend werd als de Ottomaanse Interregnum. In 1413 werd Mehmet Çelebi de overwinnaar en hij kroonde zichzelf in Edirne (Adrianopel) als Mehmet I. Hij begon met het herstellen in oude glorie van het Ottomaanse rijk. Het Rijk had zwaar te lijden gehad van het interregnum, de Mongolen waren nog aanwezig in het oosten, al was Timoer Lenk in 1405 overleden en veel van de Christelijke Koninkrijken op de Balkan hadden zich bevrijd van de Ottomaanse onderdrukking. Tijdens zijn bewind verplaatste Mehmet zijn hoofdstad van Bursa naar Adrianopel (Edirne), versterkt de controle over Bulgarije en Servië en verjoeg de Mongolen uit Anatolië. Vervolgens viel Mehmet binnen in Albanië, Cilicië, het Seljoekse Emiraat Candar en de door de Byzantijnen gecontroleerde gebieden in het zuiden van Griekenland. (14)

In 1417 capituleerde Mircea uiteindelijk na meer dan een halve eeuw van verzet voor Sultan Mehmed I en kwam overeen om een jaarlijkse schatting te betalen en grondgebied over te dragen. Maar deze wapenstilstand was misleidend en werd door de Ottomanen gebruikt om zich te hergroeperen en een aanval op Polen te lanceren.

9.3 Venetiaans Griekenland na 1423

Jihad tegen Venetiaans gebied in Griekenland vanaf 1423

Toen Mehmet in 1421 overleed werd Murad II Sultan. Die bracht zijn eerste jaren door met het uitschakelen van rivalen en bestrijden van opstanden, vooral van de Serviërs. In 1423 bracht hij een kort bezoek aan Constantinopel, belegerde het voor een paar maanden en dwong de Byzantijnen om extra schatting te betalen. In 1423 begon de eerste reguliere Jihad tegen Venetië. Als Murat II op vreedzame voet was geweest met Venetië zouden de inwoners van Constantinopel gevraagd hebben om Venetiaanse troepen de controle van de stad Thessaloniki te laten nemen. Maar het Ottomanen doodden in koelen bloede diverse Venetiaanse soldaten. De Venetianen vonden dit in strijd met hun vredesverdrag met de Ottomanen en verklaarden de oorlog.

Murad handelde snel, hief de belegering van Constantinopel op en stuurde in 1423 zijn legers naar Thessaloniki. De Venetianen hadden versterkingen gekregen van overzee en waren voorbereid op de strijd, maar de Ottomanen stuurde een delegatie naar de Venetianen om te onderhandelen over een vrede. Veinzend een discussie te voeren, kwam de Otto-

maanse delegatie onder bij de poort bijeen en vroegen de Venetiaanse bewakers die buiten de poort waren, om weg te gaan, zodat ze in een vertrouwelijk gesprek de voorwaarden van de Venetianen konden bespreken. Na de bewakers te hebben gedood greep De Ottomaanse delegatie, die in feite bestond uit Janitsaren, de kans en stak de zware houten poort in brand.

De Venetianen aan de binnenkant waren machteloos om de vlammen te doven. Zodra de poort was afgebrand vluchtten de Venetianen naar hun schepen. Maar toen de Turken naar binnen gingen en de stad begonnen te plunderen, begon de Venetiaanse vloot plotseling vanuit zee de stad te bombarderen. De Ottomanen vluchtten en de vloot was in staat de Ottomanen weg te houden totdat nieuwe versterkingen aan kwamen om de stad te heroveren. De uitkomst van de (eerste) slag om Thessaloniki was een tegenslag voor Murad en toen Servië en Hongarije zich verbonden met Venetië, was jonge Sultan betrokken bij een van de ergste conflicten die het Ottomaanse Rijk ooit had beleefd, met alle kansen tegen. In 1430 veroverden de Turken Thessaloniki alsnog. (14)

De verovering van Thessaloniki op de Venetianen in 1430 [(7) blz. 612]

Van zowel de verovering van Thessaloniki als van de verovering van Methone zijn ooggetuige verslagen bewaard gebleven. Speros Vryonis jr heeft over de verovering van Thessaloniki in 1430 uit enkele primaire bronnen; de Griekse “Diegesis” en Ottomaanse kronieken van Orudj, Ashikpashazade en Neshri, de hoofdpunten samengevat:

“Het feit dat de Sultan opdracht gaf om de stad te plunderen; dat er algemene slavernij was en rijke buit; dat de stad en haar huizen leeg bleven; dat de Sultan haar opnieuw opbouwde..... dat de Turken uit Yenitse er werden gevestigd en dat de nieuw gestichte stad een islamitisch karakter kreeg. De Turkse bronnen geven weinig details en ze zijn niet erg genuanceerd, maar toch in grote lijnen in overeenstemming met Diegesis. De verovering was gewelddadig en liet Thessaloniki volledig ontvolkt achter, gedeeltelijk verwoest en volledig geplunderd. De schattingen zijn dat er 7.000 mensen in slavernij geraakten; mogelijk zijn er 6.000 gedood en de plundering was zo omvangrijk, dat de hoeveelheden niet meer te transporteren waren. (...) De hele stad werd door de Sultan als zijn (persoonlijk) eigendom beschouwd.”

Samenvatting van de Ottomaanse bronnen (door Vryonis) [(7) blz. 613]

Orudj stelt dat de stad was geplunderd en dat de Turken er erg rijk werden door de plundering van de rijkdom. Ashikpashazade heeft een wat langer verslag en noemt het verzamelen van de troepen bij Sorez, de kanonnen en belegeringswerktuigen. Hij vertelt dat het beleg vele dagen duurde, Ali Beg, de zoon van Evrenos adviseerde Murad dat een dergelijk stad alleen kon worden ingenomen als de Sultan toestond dat er zou worden geplunderd. De Sultan maakte bekend dat het leger de stad mocht plunderen. Daarna brachten de Ghazi's (Jihad strijders) ladders tegen de muren en gaven de verdedigers geen tijd en veroverden de stad. Ze namen veel buit en veel gevangenen. Omdat de huizen van de stad leeg bleven werd het degenen die wilde blijven toegestaan de huizen in bezit te nemen zonder er voor te betalen. De Sultan bracht de inwoners van Vadar Yernichesi de stad in, die nu was

omgevormd van een plaats van Christenen tot een plaats van de Islam. Nadat de nieuw verworven stad op orde was gebracht, sprak Murad de Ghazi's toe en zei hoe gelukkig de plundering was geweest en ook de bekering van de ongelovigen tot de Islam door het zwaard.

De laat 16^e eeuwse "Munshcatdji" van het hof van de Sultan, Feridun, bevat een collectie documenten waarvan (een bericht) van Murad II aan de Sultan van Egypte, waarin de verovering van Thessaloniki wordt verteld. Murad verteld dat hij de Mamelukken heerser meedeelt:

“ De strijders kwamen terug met alle buit en ze verstrooiden de beelden en kruizen, vernielden de huizen en paleizen en maakte hun vrouwen en meisjes tot slavinnen. Ze maakten van hun kerken Djamiis en Masdjids (Moskeeën) en we verkondigden erin de rituelen van de Islam en we reciteerden (de Koran)” .

Uit de Diegesis, met commentaar van Vryonis

In hoofdstuk 4 van de Diegesis ontvangen de Thessaloniërs het eerste bericht dat de Turken in aantocht zijn en de auteur gebruikt hoofdstuk 5 en 6 om de Turken zich buiten de stadsmuren te laten opstellen, alvorens hij in hoofdstuk 7 de aanval beschrijft. Dit eerste bericht kwam op de tijd dat de Thessaloniërs, die geschokt waren door het verlies van de metropoliët Symeon, ongelukkig waren over het feit dat het voor hen niet mogelijk was om de stad aan de Turken over te geven, om op die manier de dingen te vermijden die zouden gebeuren na een verovering. Dat wil zeggen dat ze slavernij en verwoesting wilden vermijden. Vryonis:

“En de Turken kwamen vooruit, als een zwerm bijen, dorstig naar ons bloed en begerig om ons helemaal te verslinden. Nadat ze de stad waren genaderd en volgens hun gewoonte hun tenten hadden opgezet, omsingelden ze de stad zoals men dat bij een vesting doet, zodat er geen plaats meer was waar geen mensen waren In het begin van de vierde dag, voordat de zon helemaal op was, ontdekten we (...) dat ze in menigte naar de muren trokken, sommigen droegen ladders, anderen planken weer anderen droegen schilden die gemaakt waren van allerlei takken en ze waren simpel bewapend, ze droegen belegeringswerktuigen zoals gewoonlijk, bezielde door de wens ons te vernietigen en elkaar aansporend om ons te vermoorden.”

Op het derde uur van de dag, 29 mei 1430, versloegen de Turken enkele verdedigers, van wie de meesten werden gedood of verwond, of helemaal waren uitgeput door drie dagen strijd en van wie sommigen daarvoor de muren hadden verlaten toen de Venetiaanse boogschutters waren teruggetrokken. Vryonis:

“Ze zwermden de stad in, zwaarden in de hand, de een joeg de ander op, alsof er een wedstrijd was wie het eerste het bewoonde deel van de stad zou bereiken en speciaal het gedeelte bij de zee, omdat ze dachten dat daar de meesten zouden zijn heen gevlucht, speciaal de Latijnen vanwege hun galeien. Overeenkomstig vluchtte ieder van ons, voor zover daartoe in staat, sommigen naar hun huizen, anderen

vluchtten naar de heilige kerken en anderen van ons kropen angstig ondergronds in de riolen en graven of wat maar geschikt leek voor onze redding, anderen die heel bang waren, bereikten andere schepen.....

Toen de vijanden de stad binnendrongen, via de ladders en de bressen, zoals we al hebben gezegd, gingen sommigen naar de huizen en de mensen, anderen verspreiden zich naar de poorten van de stad zodat Murad de stad met zijn vijandelijke leger kon binnengaan. Je zag ze binnenkomen als bijen of wilde dieren, schreeuwend en briesend onze dood verkondigend en trokken door de stad, te voet of te paard. Toen de stad en alles volledig Turks was, de heilige kerken, de gewijde kloosters, de straten, de huizen, werd er een daad begaan die veel gekerm en tranen veroorzaakte. Toen ze de stad waren binnengegaan, zoals we vermeldden, en ons hadden aangevallen als agressieve wolven, begonnen ze met haast te plunderen, zoals hun leider ze had beloofd. Want hij had tijdens de strijd gezegd dat als de stad zou worden ingenomen volgens zijn wens, dat elke soldaat zou mogen behouden waar hij de hand op kon leggen, zonder dat een ander hem dat zou betwisten.

Ze dreven de mannen, vrouwen en kinderen van alle leeftijden, geboeid, als gevoelloze dieren en brachten ze allemaal in het kamp buiten de stad. Ik zwijg hier over degenen die vielen, die met zo velen waren, die niet waren begraven, "Ze lagen in het rond als prooi voor de honden en de vogels," (...) niet alleen mannen, maar ook vrouwen en daarvan de oudsten en de ziekste. Elk van de vijanden had haast, onder de indruk van het grote aantal dat hij gevangen had, om ze snel weg te brengen en ze aan hun collega's in de tenten over te geven, om te voorkomen dat de winst naar iemand anders zou gaan die sterker was. Als iemand zag dat een van de gevangenen niet in staat was om de anderen bij te houden, door ziekte of ouderdom, onthoofde hij die en beschouwde dat als een klein verlies.

Dan werden voor het eerst op ellendige wijze kinderen van hun ouders gescheiden, vrouwen van hun mannen en bloedverwanten. We dachten onterecht dat we zouden sterven. De stad was in verwarring geraakt en een algemeen weeklaag steeg op van iedereen en alles was vervuld van geluid en treurnis. Er werden ongelukkigen in ketenen afgevoerd, terwijl er veel waren die naar binnen drongen om degenen te grijpen die te voren waren ontsnapt. De buit werd echter niet gelijk over hen verdeeld, want zo groot was hun aantal, dat een deel van hen (de Turken) de stad leeg maakten van mensen en hun rijkdom en speciaal in dat deel (van de Turken) dat ze te voet door ladders hadden ingenomen. "

In hoofdstuk 21 gaat de auteur van de Diegeses verder met het uiteindelijke lot en de toestand van de stad Thessaloniki: Vryonis:

"Toen de Turken, meer dan 1.000 in getal, de stad bereikten en alle huizen innamen en alle kerken als woning namen en zich overal in de stad vestigde, bevond de stad zich in wanorde en treurnis. Ze was van haar waardigheid ontdaan, die ze had gehad voordat het kwaad had plaatsgehad en ze was nu van haar sieraad beroofd en weeklaagde alsof ze wilde zeggen dat een aardbeving haar niet had begraven, dat het vuur haar niet had verteerd en dat water.... het niet had bedekt en verzwolgen. Het was beter geweest als ze nooit op het aardoppervlak had bestaan, dan dat

het was zoals nu. Sommigen van de bezette huizen waren omgevormd, laten we zeggen in gemeenschapshuizen en om op de manier van de Profeet te spreken: “Ze verwoestten de altaren van God met bijl en speer.” Anderen behielden slechts sporen van hun vroegere schoonheid. Sommige anderen, ja de meeste van hen, waren volledig ingestort, zodat het niet mogelijk was te herkennen wat het vroeger geweest was.

Hun bouwmaterialen werden geroofd en verwerkt in nieuwe gebouwen en speciaal in het openbare badhuis dat in het midden van de stad is te zien. En men kan slechts van oudere mensen horen dat, daar en daar een kerk was geweest en wat de schoonheid en de pracht van elk van die kerken was geweest. En dit was het lot van de kerken en kloosters door de hele stad.... (en zijn nu) de oorzaak van de klacht van hen, niet alleen omdat ze van monniken zijn ontdaan, die gemeen eruit zijn gejaagd en in andere steden zijn gevestigd, maar ook omdat ze haar van al haar schoonheid hebben beroofd. Ze hebben haar marmer geroofd en alle andere materialen die voor haar bouw en schoonheid waren gebruikt, die waren uit geleverd aan de roofstad van wie het ook maar wenste te hebben.”

[Speros Vryonis jr., “The Ottoman Conquest of Thessaloniki in 1430” Uit een lezing in mei 1982 in Dumbarton Oaks, (Washington 1986)] (7)

9.4 Balkan na 1430

De oorlog in de Balkan werd hervat toen het Ottomaanse leger zich verplaatste om Walachije te heroveren. Toen het Ottomaanse leger Walachije binnentrok, begonnen de Serviërs met het aanvallen op de Ottomanen in Bulgarije en viel het Anatolische emiraat van Karaman het Rijk in de rug aan. De Turkse hoofdmacht ging naar Sofia om dat te verdedigen en de reserves moesten naar Anatolië. Terwijl de Ottomaanse troepen in Walachije door het Hongaarse leger werden verpletterd troffen ook de Servische en Ottomaanse legers elkaar in de strijd. De Serviërs werden verslagen en de Ottomanen wendde zich naar de Hongaren die terug vluchtten naar Walachije. Murad versterkte daarna zijn grenzen tegen Servië en Hongarije, maar deed geen poging om Walachije te heroveren. In plaats daarvan stuurde hij zijn leger naar Anatolië waar ze in 1428 het Emiraat van Karaman versloegen.

In 1430 viel een grote Ottomaanse vloot bij verrassing Thessaloniki aan en veroverde de stad. Niet in staat de aanhoudende Ottomaanse aanvallen te weerstaan, ondertekenden de wanhopige Venetianen in 1432 een vredesverdrag. Het verdrag gaf de Ottomanen de stad en het omringende land. De oorlog tussen Servië-Hongarije en het Ottomaanse Rijk ging in 1441 verder, toen het Heilige Roomse Rijk, Polen, Albanië en de emiraten Candar en Karaman gezamenlijk opraden tegen de Ottomanen.

In 1439 werd Servië formeel bij het Ottomaanse Rijk ingelijfd en in 1440 werd Belgrado belegerd maar niet ingenomen door de Ottomanen. In november 1444 werd in de slag bij Varna in Bulgarije een hernieuwde Christelijke aanval op de Ottomanen afgeslagen: daar versloeg Murad het Poolse Hongaarse leger van Janos Hunyadi. Met deze nederlaag verdween de laatste hoop van de Bulgaarse en andere Christenen. Het verwoesten van de Balkan onder de vlag van de Islam was slechts de eerste stap. Voor de Christelijke staten in de Balkan was de Slag bij Varna in 1444 de tweede ramp. (14)

Niš en Sofia vielen in 1443 toe aan de Christenen en het jaar daarna leden de Turken een grote nederlaag in de Slag van Jalowaz. Op 12 juli 1444 ondertekende Murad een verdrag dat Walachije en de Bulgaarse provincie Varna officieel aan Hongarije gaf en West Bulgarije, met inbegrip van Sofia, aan Servië. Door deze nederlaag werd Murad gedwongen af te treden ten gunste van zijn twaalf jaar oude zoon Mehmet II.

Er werd in 1448 nog een vredesverdrag ondertekend, dat Walachije en Bulgarije en een deel van Albanië aan de Ottomanen gaf. Nadat het Balkanfront was beveiligd keerde Murad zich naar het oosten en versloeg de zoon van Timoer Lenk, Shah Rokh en de emiraten van Candar en Karaman in Anatolië. Hij stierf in Edirne in de winter van 1450-1451.

De Slag bij Varna in 1444

De Slag bij Varna in het oosten van Bulgarije vond op 10 november 1444 plaats. Hier werd het Ottomaanse Rijk onder Sultan Murad II aangevallen door het Poolse leger onder Ladislaus III van Polen en Hongaarse legers onder Janos Hunyadi. Ze werden gesteund door detachementen Tsjechen, pauselijke ridders, Bosniërs, Kroaten, Bulgaren, Roemenen en Russen. De Hongaren waren slecht uitgerust en de beloofde steun van Walachije, Albanië en Constantinopel waren niet aangekomen. Ze hadden beloftes van de Venetianen dat hun vloot het niet zou toestaan dat het Turkse leger de Bosporus zou oversteken.

In slag bij Varna werden de Kruisvaarders door de Turken overweldigd. Meer dan de helft van de soldaten uit de Verenigde Christelijke leger zijn erbij omgekomen. Deze nederlaag opende voor de komende eeuwen de poorten voor de verovering en bezetting van Oost-Europa door de Turken. Maar ondanks deze nederlaag vochten de Polen overal terug en frustreerden zo de Ottomaanse pogingen om in de 14de en 15de eeuw in Centraal Europa, Polen en Pruisen door te dringen. De Polen speelde ook een belangrijke rol bij het verslaan van de Turken bij hun eerste beleg van Wenen in 1529.

De slag van Varna werd levendig beschreven in een brief van Aenas Sylvius Piccolomini, de latere Paus Pius II, aan Filippo Maria Visconti de hertog van Milaan.

"Onze mannen waren niet bang voor de strijd die begon op het feest van St. Maarten zelf, 11 november 1444. De gevechten waren zo fel en hevig als zelden was gezien tussen sterfelijke mannen! Voor een lange tijd was de uitkomst onzeker, er werd door beide partijen met evenveel kracht gestreden. Zolang onze mannen vochten voor Christus, onze Heer en Verlosser en onze tegenstanders voor Mohammed de ongelovige, was het enthousiasme voor de strijd zodanig, dat vijftienduizend gewond werden aan elke kant. Zolang de strijd gelijk was, wilde geen van beide partijen stoppen. Hoe meer bloed vloeide, hoe heftiger de man tegen man gevechten werden. Degenen die ontsnapte uit het veld zeggen dat er sinds menscheugenis geen strijd zo bloedig is gestreden waar dan ook in Europa. Ze zeggen ook dat er niet minder Turken dan Hongaren vielen en indien het verslag juist is, stierven tachtigduizend mannen in deze strijd."

Aangespoord door deze grote overwinning, bezetten de Ottomanen snel Griekenland, Albanië en Bosnië. Constantinopel had hardnekkig weten stand te houden tijdens al deze Ottomaanse vooruitgang in de Balkan, die plaatsvond ver voorbij de muren van de stad. Terwijl de islamitische frontlinie steeds dieper Europa in schoof, werd de positie van de stad steeds zwakker omdat ze nu van alle kanten door de Moslims was omsingeld en ten slotte viel de stad in 1453. Dit was het einde van het Oost-Romeinse Rijk. (14)

10. Constantinopel 1453

10.1 Belegering en verovering

De stad Constantinopel had tijdens de Ottomaanse opmars in de Balkan hardnekkig stand weten te houden. Die opmars vond ver voorbij de muren van Constantinopel plaats. Terwijl de islamitische frontlinie steeds dieper Europa in schoof, werd de stad zwakker en zwakker, omdat ze nu van alle kanten door de Moslims werd belegerd. Velen twijfelden aan de jonge Mehmet II toen hij na de dood van zijn vader Sultan werd. Maar hij veroverde en annexeerde in mei-juni 1451 het emiraat van Karaman en vernieuwde op 10 september 1451 de vredesverdragen met Venetië en op 20 november 1451 met Hongarije. Daarmee bewees hij zijn vaardigheden op zowel het militaire als het politieke front en werd al snel door de adellijke klasse van het Ottomaanse hof aanvaard. Toen hij echter in 1452 voorstelde om Constantinopel aan te vallen was het grootste deel van de Divan en vooral grootvizier Kandarli Halil tegen en men bekritiseerden de Sultan omdat hij zijn capaciteiten zou overschatten.

Desondanks beval Mehmet II op 15 april 1452 de bouw van een kasteel aan de oever van de Bosporus. Het werd op 31 augustus voltooid en werd de Rumeli Hiskari, het Europese kasteel genoemd. In september begon Mehmet II zijn troepen rond Constantinopel te mobiliseren. Vervolgens begon het Ottomaanse leger begin 1453 een grote actie om de stad te breken. Op 3 maart 1453 stelde hij de Byzantijnse keizer Constantijn XI een ultimatum om de stad over te geven, maar die weigerde erop in te gaan. Het beleg van Constantinopel begon op 6 april en na een bombardement met kanonvuur van maanden op de stadsmuren, viel de stad na een nachtelijke aanval en werd op 29 mei uiteindelijk ingenomen. Dit was het officiële einde van het Oost-Romeinse Rijk, dat tegen een Turks leger van honderdduizenden werd verdedigd door slechts 7.000 Byzantijnse, Frankische en andere Europese ridders uit heel Europa.

Naar het voorbeeld van Kalief Omar in 641 bij de inname van Alexandrië, werd het een gewoonte om een stad die werd veroverd gedurende drie dagen over te geven aan algehele plundering, verwoesting en massamoord. Zo ook in Constantinopel: Mehmet II gaf de Christelijke Griekse bevolking van de stad over aan het zwaard, bijna vier vijfde van de stad werd in brand gestoken, de prachtige kathedralen in puin gelegd en enkele anderen veranderd in moskeeën. De Hagia Sophia werd veranderd in een moskee en de stad werd omgedoopt tot Istanboel. (14)

10.2 Ooggetuigenverslag Cristobulus

In het boek van Rene Guerdan "Byzantium, de grootheid en ondergang van een duizendjarig Rijk", wordt het ooggetuigenverslag vermeld van Cristobulus, een afvallige Christen, die in dienst van de Sultan was getreden. Rene Guerdan geeft van hem het volgende citaat:

“Op 29 mei 1453 ontdekt een groep Janitsaren bij toeval een klein poortje, de Kerkpoorta, de poort naar het circus. Deze poort werd soms gebruikt om voorraden in de stad te brengen en de laatste keer was men vergeten hem op slot te doen. De Janitsaren trokken aan de grendel, die tot hun grote verrassing meegaf en.... De

troep drong de stad binnen, gevolgd door vele anderen. In de rug aangevallen, werd de bezetting van de binnenste muur in de pan gehakt en weldra wapperde de banier van de Sultan op de torens. Er ontstaat verwarring bij de verdedigers en ook sneuveld de commandant van de Genuese hulptroepen.

De hele verdediging begint vervolgens te wankelen en verliest de moed. Mehmet II springt uit de gracht, waarin hij zich bevindt en roept de Janitsaren toe:

”De stad behoort ons! Zij heeft geen verdedigers meer. Heb geen vrees soldaten volg mij! De stad is weldra van ons!”

Uitbundig geschreeuw beantwoordt hem en een woeste golf stroomt over de wal. In wanorde vluchten de Byzantijnen. Sommigen worden in de gracht geworpen en tot de laatste man afgemaakt, anderen worden achtervolgd in de open ruimte tussen de muren en van achteren neergesabeld. Niets kan de horden weerstaan. De laatste weerstand wordt weggevaagd en een brullende, zich als een wervelwind voortbewegende menigte stormt de stad binnen. Het einde is gekomen. Op 29 mei 1453 stort het duizendjarige Rijk ineen. De Christenheid verdwijnt uit het oosten.

De keizer voelt zich eenzaam en overbodig. Waarom zou hij nog verder leven? Hij stijgt van zijn paard, legt langzaam de tekenen van zijn keizerlijke waardigheid af, houdt slechts zijn beroemde, met een tweekoppige adelaar versierde, rode laarzen aan en als een held die reeds de legende is ingegaan, stort hij zich in de zee van bezetenen. Hij slaat met zijn zwaard naar rechts, hij slaat naar links en verdwijnt dan plotseling, als verzwolgen. Later, veel later vindt men zijn lijk. Mehmet II laat het hoofd afslaan en het, begeleid door veertig jonge meisjes en veertig jonge mannen die gevangen genomen waren, door Azië ronddragen om tot de verste hoeken de zege van de Halve Maan te verkondigen.

En laten we nu zien hoe die prachtige stad verwoest werd....

Het eerste fresco dat de geschiedenis van deze danteske hel toont, is afschuwelijk aangrijpend. Daar, rechts, bevindt zich een geheel met rozen getooide kerk: de kerk van Theodosia, wier naamdag men viert. Langzaam schrijdt een processie over het plein: vrouwen, kinderen en vooral grijsaards. Ieder heeft zijn beste kleren aangetrokken en priesters met een lange witte baard dragen de vredebrengende beelden van Christus en zijn goede moeder, de Theotokos. Plotseling komt van links een horde brullende monsters, het gezicht bezweet en vol vuil, half naakt en bezoedeld met bloed, dat ze vergoten hebben. De processie vliegt uiteen, maar de deelnemers worden door de monsters ingehaald. Enkele minuten later liggen duizenden lijken met opengereten buik en afgeslagen hoofd op het plaveisel, dat rood ziet van het bloed. En zo is het overal. In hun bloeddorst moorden de Turken tot het einde van de morgen.... Waanzinnig van angst hollen de ongelukkige Christenen door de straten.... In de huizen worden vrouwen bij de haren uit het venster geworpen, de oude mannen wordt het hoofd afgeslagen en de kinderen, die onder de bedden gekropen zijn, worden met lansen doorstoken.

Op het bloedbad volgt verkrachting. Jonge meisjes, jonge mannen worden tot schandelijke uitspattingen gedwongen. Cristobulus, een afvallige Christen, die in dienst van de Sultan was getreden schrijft hierover: “Geen enkele tragedie evenaart deze in afgrijselijkheid.” Na de slachting, toen elke weerstand gebroken was, dachten ze nog slechts aan plunderen. Ze stalen, roofden, doodden, verkrachtten, namen mannen, vrouwen, kinderen, grijsaards, monniken, priesters, mensen van elke leeftijd en elke stand gevangen. Maagden werden door die rovers, met bebloede handen en met van afschuwelijke woede verwrongen gezichten, in haar onrustige slaap overvallen. Dit samenraapsel van alle volken, die waanzinnige bruten drongen de huizen binnen, sleepten de meisjes naar buiten, verkrachten en onteerden ze op de kruisingen der straten en schonden ze op de afschuwelijkste wijze.

Cristobulus gaat verder: “Nadat de Turken hun lusten bevredigd hadden, gaven ze zich over aan plundering. De tempels werden onteerd, geplunderd en verwoest... de gewijde voorwerpen werden vol verachting op de grond geworpen, de heilige iconen en het heilige vaatwerk werden ontwijfd. De perkamenten werden verbrand, verscheurd of eenvoudigweg op straat gegooid. Men sloeg de schrijnen der heiligen stuk, namen de relikwieën eruit en slingerde ze weg. De miskelken werden bij hun orgiën gebruikt, stukgeslagen, gesmolten of verkocht. De talloze heilige en profane boeken werden verbrand, verscheurd en vertrapt. Doch het merendeel werd voor een spotprijs verkocht. De altaren der heiligen werden omver geworpen. De hoogstvereerde bergplaatsen werden geschonden en doorzocht om er de gewijde schatten, die ze bewaarden, uit te halen.

De ontwijding van de Hagia Sophia was wel de ergste van al deze gruweldaden. In de kerk was een geweldige menigte bijeen, die vertwijfelt bad. De beroemde bronzen deuren waren gesloten; iedereen wachtte in doodsangst de dreigende komst van de overwinnaars af. Plotseling beuken hevige slagen op de deuren die spoedig bezwijken en een horde met bloed bedekte woestelingen stroomt het heiligdom binnen. Om ruimte te maken steken de Turken met hun lansen en slaan met hun zwaarden, maar hun ogen schitteren minder van sadisme dan van hebzucht. Terwijl zij rondkijken, zeggen ze zelf dat hier rijkdom op hun ligt te wachten. Eerst werpen ze zich op de biddenden. In een oogwenk is alles wat jong, schoon en gezond is, ontkleed, van alles berooft en weggevoerd. Voornamen vrouwen, adellijke jonge meisjes, naakt onder hun loshagend haar, geraken in slavernij. Haar nieuwe meesters binden ze met wat zij toevallig vinden: sjaals, gordels, hoofddoeken, stola's, tenttouwen, paarden-, ezels- en kamelenleidsels en drijven ze met stompen en schoppen in langen rijen naar de haven, vanwaar zij, ellendig en onteerd, tot naar de uiterste grenzen van de islamitische wereld vervoerd worden.

Dan komt de kerk aan de beurt, Wat een schatten zijn erin opgehoopt! De geduldige vroomheid van vele geslachten had deze een voor een bijeen gebracht. Heilig vaatwerk van goud en zilver, met parels en edelstenen bezet, priestergewaden van ongekende waarde, reliekschrijnen, iconen. Luchters, alles wordt geroofd, stukgeslagen en vernietigd. Uit zucht tot bespotting trekken de plundersaars priesterkleden aan en dragen kruisbeelden, waarop zij een tulband geplaats hebben door de straten. Overal, tussen de lijken en zwervende honden, werpt men, nadat men ze uit

hun kostbare schrijnen heeft gehaald, die beroemde relieken neer, die de stad zo dikwijls beschermd hadden: de resten van de voornaamste martelaren, van de roemrijkste voorvechters van de orthodoxe kerk en de beroemdste iconen van de allerheiligste Sophia. Nooit zag men in de loop van de geschiedenis, behalve bij de plundering van Jeruzalem, zo'n verwoesting, zo'n ontwijding! En met opzet om de bezoedeling nog beter te doen uitkomen, brengen de Turken hier hun kamelen, daar hun publieke vrouwen en de Hagia Sophia, waar nog de nagalm hing van zoveel heilige plechtigheden, wordt tot stal en bordeel.

Uit dat ongeluk werd een legende geboren, die nog voortleeft onder de gelovigen:

‘Toen de vijand de grote kerk binnendrong, opende zich plotseling de wand achter het altaar. De priester die juist de mis opdroeg, verdween erin met de miskelk. Daarna sloot de muur zich weer. Maar wanneer eindelijk, na vele eeuwen, een orthodoxe vorst in de bevrijde Hagia Sophia terugkeert, zal de muur wijken om doorgang te verlenen aan dezelfde priester, die de zo tragisch onderbroken mis dan zal beëindigen.’

Constantinopel zag eruit alsof de stad geteisterd was door een orkaan of een felle brand. Het was er stil als in een schimmenrijk....

Dezelfde schrijver vermeldt de indruk die de verschrikkelijke verwoesting op de Sultan maakt: Toen hij de vernielingen, de verwoesting, de verlaten huizen, de ruïnes en alles wat vernietigd was zag, beving hem een diepe smart en gevoelde hij diep berouw over de plundering en de verwoesting. Tranen sprongen hem in de ogen en snikkend gaf hij uitdrukking aan zijn verdriet:

“Wat een stad hebben wij aan de vernieling prijsgegeven!”

[Rene Guerdan, Byzantium, Zeist 1958]

Naar schatting 50.000 tot 60.000 mensen werden in slavernij uit de stad weggevoerd. De stad werd daarna herbevolkt met duizenden Moslims, Christenen en Joden uit verschillende provincies van het Rijk. (1).

10.3 Ooggetuigenverslag George Sphrantzes

George Sphrantzes (1401-1478) was een Byzantijnse geschiedschrijver. Hij werd in Constantinopel geboren en was secretaris van de Byzantijnse keizer Manuel II Palaeologus. In 1453 viel hij in handen van de Turken, maar wist te ontsnappen. Op Corfu schreef hij zijn Kroniek, waaruit Oriana Fallaci hier citeert. (5)

“En à propos: Ken je de beschrijving van de val van Constantinopel die ons werd nagelaten door de schrijver Phrantzes? Wellicht niet. In een Europa dat alleen huilt om Moslims, nooit om Christenen of Joden, of Boeddhisten of Hindoes, zou het

niet politiek correct zijn om iets te weten over de details van de val van Constantinopel.

...De bewoners, die bij het aanbreken van de nacht, terwijl Mohammed II (Mehmet II) de door Theodosius opgerichte muren met kanonnen beschiet, vluchten de kathedraal Hagia Sophia in en beginnen daar psalmen te zingen om de barmhartigheid van God af te smeken. De Patriarch, die in het schijnsel van de kaarsen de laatste mis leest en de angstige mensen als bemoediging toeroept:

”Wees niet bang! Morgen zullen jullie in het hemelrijk zijn en jullie namen zullen voor altijd voortleven!”

De huilende kinderen, de moeders die snikken:

”Stil, mijn kind, stil! We sterven voor ons geloof in Jezus Christus! We sterven voor onze keizer Constantijn XI, voor ons vaderland!”

De Osmaanse troepen, die al trommelend door de bressen in de instortende muren binnendringen, die Genuese, Venetiaanse en Spaanse verdedigers onder de voet lopen, ze allemaal en vooral met sabelhouwen neermaaien, daarna de kathedraal binnenstormen en zelfs de zuigelingen onthoofden. Ze gebruiken de hoofdjes om de kaarsen mee te doven...Het duurde van de vroege ochtend tot in de namiddag, het bloedbad. Het ebde pas weg op het moment dat de grootvizier de kansel van de Hagia Sophia besteeg en tegen de slachters zei:

”Rust uit. Deze tempel behoort nu aan Allah.”

Ondertussen brandde de stad. De soldaten kruisigden en spietsten mensen op palen. De Janitsaren verkrachtten de nonnen en sneden hen daarna de keel door (vierduizend binnen een paar uur) of bonden de overlevenden aan elkaar vast om ze op de markt in Ankara te verkopen. En de hovelingen bereidden zich voor op het overwinningbanket.

Tijdens dit banket bedronk Mohammed II, ondanks de Profeet, zich met Cypriotische wijn. En omdat hij een zwak had voor jonge knapen, liet hij de eerstgeborene van de Grieks-orthodoxe groothertog Notaras bij zich brengen. Een om zijn schoonheid bekend staande 14-jarige jongen. Hij verkrachtte hem waar iedereen bij was en nadat hij hem verkracht had liet hij de andere leden van de familie Notaras komen. De ouders, de grootouders, de ooms, de neven van de jongen. Voor zijn ogen onthoofdde hij ze, de een na de ander. Hij liet ook alle altaren vernietigen, alle klokken smelten, alle kerken in moskeeën of bazaars veranderen. Oh ja. Zo werd Constantinopel Istanbul...”

[George Sphrantzes (1401-1478), “Kroniek,” geciteerd door Oriana Fallaci]

11. Verder de Balkan in

11.1 Turken in Griekenland vanaf 1450

De val van Constantinopel opende de Balkan voor verdere plunderingen door de Turken en opende de sluizen voor slavenhandel aan het Europese front. In 1456 belegerde Mehmet II Belgrado. Op 13 augustus vielen de Janitsaren de stad aan, maar ze werden in een hinderlaag gelokt en vluchtten.

Mehmet II zelf is er nooit in geslaagd Belgrado in te nemen. Maar hij nam Athene in 1460, tot dan geregeerd door Keizer Constantijn's twee broers, Thomas en Demetrios en op 15 augustus 1461 veroverde hij het Rijk van Trebizonde, het laatste stukje Byzantium in Klein Azië en daarmee was Byzantium definitief ten einde.

Met de val van Constantinopel, was het Byzantijnse Rijk verleden tijd. De Griekse gebieden die niet eerder door de Ottomanen waren veroverd, de Peloponnesus en de Egeïsche Eilanden, werden in de volgende twee eeuwen binnengevallen en bezet door de Turken.

In 1456 veroveren de Turken Athene. Het Parthenon in Athene werd veranderd in een moskee als een ultieme vernedering voor de Grieken. In 1499 veroverde Bayezid II de Venetiaanse stad Methone, waarvan Andrew Bostom (7), citerend uit een 17^e eeuwse kroniek, een verslag schreef dat elders in dit dossier is vermeld.

11.2 Albanië en Skanderbeg 1403-68

De belangrijkste Albanese stammen kwamen snel tegen de Turken in opstand. In antwoord op de eerste Albanese opstand lanceerde de Ottomaanse Sultan Murad II in 1423 een grote aanval op de Balkan en de Turken veroverde in 1431 Janina en in 1449 Arta aan de Ionische kust. De Turken stonden de overwonnen Albanese stamhoofden toe hun posities en goederen te handhaven, maar ze moesten schatting betalen en hun zonen naar het Turkse hof sturen als gijzelaars. Zij waren de eerste Albanese die werden bekeerd tot de Islam en ze werden gedwongen ingelijfd in het leger van de Sultan.

Zo werd ook Gjon Kastrioti van Krujë, een Albanese stamhoofd gedwongen om zijn vier zonen naar de Ottomaanse hoofdstad te sturen om te worden opgeleid voor militaire dienst. De jongste, Gjergj Kastrioti (1403-68), trok de aandacht van de Sultan. Herdoopt tot Iskander toen hij werd bekeerd tot de Islam, nam de jonge man deel aan militaire expedities naar Klein-Azië en Europa. Toen hij werd aangesteld om een Balkan district te beheren werd Iskander bekend als Skanderbeg. Als leider van een verbond van Albanese edellieden boekte hij in een reeks veldslagen opmerkelijke resultaten, die hem de eretitel 'Draak der Albanese' opleverden. Nadat de Ottomaanse troepen in 1443 onder bevel Skanderbeg een nederlaag leden in een veldslag in de buurt van Nis, in het huidige Servië, ging Skanderbeg naar Krujë en haalde de Turkse pasja over om hem het Kastrioti familie kasteel te geven. Skanderbeg werd vervolgens opnieuw rooms-katholiek en verklaarde de heilige oorlog aan de Turken.

Terwijl ze op 1 maart 1444 waren verzameld in de kathedraal van Lezhë met de prins van Montenegro en afgevaardigden van Venetië, benoemden de Albanese leiders Skanderbeg tot commandant van het Albanese verzet. Heel Albanië, waaronder het grootste deel van Epirus, aanvaarde zijn leiderschap, maar de lokale leiders hielden controle over hun eigen gebied. Onder een rode vlag met Skanderbeg's heraldisch embleem hield een Albanees leger van ongeveer 30.000 man gedurende vierentwintig jaar de Ottomanen tegen. Tweemaal overleefden de Albanese een belegering van Krujë. In 1449 sloegen de Albanese een aanval van Sultan Murad II zelf af. Later sloegen ze aanvallen af onder leiding van Sultan Mehmet II. In 1461 ging Skanderbeg naar zijn leenheer, Koning Alfonso I van Napels om steun te vragen tegen de koningen van Sicilië. Toen Skanderbeg in 1468 in Lezhë stierf, riep de Sultan naar verluidt:

"Azië en Europa zijn nu eindelijk van mij. Wee de Christenheid! Ze heeft haar zwaard en schild verloren."

Met de steun van Napels en het Vaticaan bleef de weerstand in de hooglanden van Albanië tegen het Ottomaanse Rijk bestaan. Maar ondanks hun guerrilla tactieken in de bergen van Albanië konden de partizanen op de lange termijn geen eind maken aan de Ottomaanse druk. Krujë viel uiteindelijk in 1478; Shkodër bezweek na een vijftien maanden durende belegering in 1479 en de Venetianen evacueerden Durrës in 1501. De nederlagen veroorzaakte een grote Albanese uittocht naar Zuid-Italië, vooral naar het Koninkrijk Napels, evenals naar Sicilië, Griekenland en Roemenië. De meeste Albanese vluchtelingen behoorden tot de Orthodoxe Kerk.

De meerderheid die achterbleef werd tijdens de volgende vier eeuwen gedwongen om zich tot de Islam te bekeren, behalve in het noorden. Albanese Franciscaanse priesters van wie de meesten afstammelingen waren van emigranten naar Italië, speelden een belangrijke rol bij het behoud van het katholicisme in de noordelijke regio Albanië. De Ottomaanse autoriteiten probeerden altijd Christenen te bekeren tot de Islam. Naast fysieke dwang werd vanaf de zeventiende en achttiende eeuw economische druk uitgeoefend en dat leidde tot een bekeering van ongeveer twee derde van de Albanese. Alleen door zich te bekeren tot de Islam zouden ze zich kunnen verheffen tot de geprivilegieerde bovenlaag van de samenleving. Veel Albanese bekeerden zich slechts in naam en bleven in het geheim Christen.

Veel leden van het elitekorps van de Sultan, de Janitsaren, werden als jonge jongens ingelijfd en stamden van Christelijke Albanese families. Hoge Ottomaanse ambtenaren hadden vaak een Albanese lijfwacht. In de vroege zeventiende eeuw emigreerden veel Albanese bekeerlingen naar elders binnen het Ottomaanse Rijk en vonden een loopbaan in het leger en de overheid. Sommige bereikt machtige posities in het bestuur. Van 1687 tot 1690, toen Albanese katholieken in opstand kwamen tegen hun islamitische overheersers, nam de Ottomaanse pasja van Pec, een stad in het zuiden van het huidige Joegoslavië, wraak door hele Albanese dorpen te dwingen om de Islam te aanvaarden op straffe des doods. Hij verbrandde hun landerijen en nam jonge jongens als gijzelaar om naar Istanboel te worden gezonden.

De Ottomanen moedigden de nieuwe bekeerlingen en de Albanese Beys aan om te verhuizen van de noordelijke bergen naar de vruchtbare gronden van Kosovo die waren verlaten door duizenden orthodoxe Serviërs, die represailles vreesden voor hun samenwerking met de Christelijke strijdkrachten. Zo kwam Kosovo aan een Albanese Moslim meerderheid, in een gebied dat voorheen werd bewoond door Servisch Orthodoxe Christenen. Gedurende de eeuwen van Ottomaanse heerschappij bleef Albanië een van Europa's meest achtergebleven gebieden. In de late achttiende eeuw kwamen twee islamitische Albanese machtcentra naar voren: Shkodër onder de Bushati familie en Janina onder Ali Pasha van Tepelenë. Als het hun uitkwam, werkte de clans samen met de Verheven Porte (het Ottomaanse hof) en als het nodig was om de centrale overheid te trotseren, handelden ze elk onafhankelijk. De Bushati familie domineerde de Shkodër regio door middel van een netwerk van allianties met diverse bergstammen. (14)

11.3 Vlad Tzepes (Dracula) 1431-1476

János Hunyadi, regent van Hongarije, was een held uit de oorlogen tegen de Ottomanen. Hij mobiliseerde Hongarije tegen de Turken, rustte een huurlingenleger uit dat werd gefinancierd door de eerste belasting ooit, geheven op de adel van Hongarije. Hij behaalde een klinkende overwinning op de Turken en bevrijdde in 1456 Belgrado, maar helaas stierf hij kort daarna. Vlak voor zijn dood benoemde Hunyadi de Walachijse prins Vlad Tzepes (1431-1476), als de regent van Roemenië. Deze Vlad had een bewogen regeerperiode van 1456 tot 1462. De wreedheden van de Ottomanen in zijn jeugd hadden prins Vlad zwaar beïnvloed en bijgevolg had hij een grote afkeer van hen.

Er zijn zeer weinig gevallen in de geschiedenis van de Jihad bekend, waar de wreedheid van de Moslims werd overtroffen door hun tegenstanders. Dat waren de Nubiërs, de Franken, de Kruisvaarders en de Mongolen onder Hulagu Khan die de hele stad Bagdad afslachten en nu de Roemenen van de Dracula legende. Na elke slag paalde Vlad duizenden van hen op staken, vandaar zijn bijnaam Vlad de Spietser die berucht werd als Dracula. Vlad bracht de Ottomanen een aantal van hun grootste nederlagen toe tijdens hun lange bewind in de Balkan. Hij trotseerde de Sultan door te weigeren schatting te betalen. Hamsa Pasja probeerde in 1461 Vlad in de val te lokken, maar deze ontdekte het bedrog en namen Walachijnse soldaten het Turkse fort Giurgiu in. Ze namen Hamsa Pasja en zijn mannen gevangen en spietste ze op palen; de hoogste plaats werd gereserveerd voor Hamsa Pasha, de Turkse pasja van Nicopolis. Sultan Mohammed viel later Walachije binnen en joeg Vlad in ballingschap naar Hongarije.

In 1462 hadden de Ottomanen een leger van 60.000 man opgesteld om Vlad uit te schakelen. De Turken trokken op in twee delen, de ene helft voer over de Donau, terwijl de andere helft over land door Bulgarije marcheerden. Vlad's mannen schaduwden de Turken langs de Donau en toen de Turken van boord begonnen te gaan, vielen ze hen vanuit het bos aan op hun paarden en sloegen ze terug naar hun boten. Vlad wist dat hij de Turken niet in een open strijd kon verslaan. Dus besloot hij tot het voeren van een guerrillaoorlog tegen de Turken, gecombineerd met een verschroeiende aarde tactiek. Constante aanvallen en voedseltekorten eisten hun tol van het Turkse invasieleger. Duizenden Turken werden gevangen genomen en gedood in deze strijd en toen de Sultan bij Tirgoviste kwam, vond hij een anderhalve kilometer lange kloof gevuld met 20.000 gesprietst Turken. Dit was zelfs voor de

notoir wrede Turken te veel. Ze trokken zich zonder strijd bij Tirgoviste terug, terwijl de Sultan klaagde dat hij niet kon "winnen van een man die zulke dingen doet ". Vlad zond een bericht naar de Hongaarse hof dat luidde: "wij hebben 23.884 Turken gedood ". Met dit bericht stuurde hij twee zakken vol met Turkse hoofden, oren en neuzen mee om als bewijs te dienen. Ironisch genoeg had Vlad dit gebruik geleerd van de Turken zelf. Vlad ging ermee door en paalde alle Turken die hij in handen kon krijgen.

Daarop namen de Turken hun toevlucht tot misleiding. Ze beloofden de troon van Roemenië aan Vlad's broer die door de Turken in gevangenschap werd vastgehouden en was opgevoed tot een leider van de Jannitsjaren en bovendien Moslim uit overtuiging was. Gebruikmakend van de verdeeldheid onder de Roemenen leidde de broer van Vlad de Jannitsjaren, die werden vergezeld door contingenten Roemeense verraders, die Vlad ten val wilde brengen. Helaas voor Roemenië werd Vlad door zijn overgelopen broer verslagen en vervolgens afgezet als Prins van Walachije. Na deze aanval vluchtte Vlad naar de Hongaarse hoofdstad, waar hem asiel werd gegeven. In 1476 werd hij na de bevrijding van Roemenië met een nieuw leger opnieuw vorst van Walachije. Zijn bewind duurde niet lang. Hij werd buiten Boekarest overvallen door de Jannitsjaren en zijn onthoofde lijk werd in een moeras gevonden. Het hoofd werd op een schotel geleverd aan de Turkse Sultan in Constantinopel. Walachije kwam vervolgens weer onder Ottomaanse heerschappij. (14)

11.4 Kroatie vanaf 1459

Srebrenica 1464

Na zijn overwinning op Constantinopel slaagde Sultan Mehmet II er in 1459 ook in om de overgebleven onafhankelijke delen van Servië bij het Ottomaanse Rijk te voegen. Het resterende onafhankelijke deel van het Koninkrijk van Kroatië dat de eerste Turkse aanvallen zeven decennia lang overleefde, viel 1463 nu ook in zijn handen. De Kroatische Koning Matthias Corvinus stichtte in 1464 de provincie Srebrenica en Jajce ter bescherming van de zuidelijke gebieden van Hongarije en het noordelijke deel van Kroatië. Hij voerde tevens de verdediging op tegen verder Turkse plunderingen. Deze daad van verzet maakte de Turkse Sultan zo woedend, dat toen de provincie uiteindelijk in 1490 in Turkse handen viel, de Turken overgingen tot massale slachting van de gehele volwassen Slavische bevolking. De kinderen ontvoerden ze in ballingschap naar Turkije om te worden opgenomen in het Jannitsjaren korps.

In het recente verleden was Srebrenica helaas ook het toneel van een felle oorlog tussen de Christenen (Serviërs) en de Moslims en de moord op de moslimmannen van Srebrenica rond 1995. Deze gebeurtenis heeft zijn wortels in dit oude conflict. (14)

Weerstand van Moldavië tegen de Moslims vanaf 1473

Ondertussen was prins Stephan de Grote (1457-1504) de laatste hoop van de Roemeense vorstendommen in Oost-Roemenië en in Moldavië om de Ottomaanse dreiging af te wenden. Stephen had zijn dapperheid bewezen toen hij uit de boerenstand van Moldavië een 55.000 man tellend leger rekruteerde en een binnenvallend leger van de Hongaarse Koning Mátyás Corvinus terugwees. Stephan's leger viel in 1471 ook Walachije binnen en versloeg

de Turken die in 1473 en 1474 wraak kwamen nemen. Na deze overwinningen smeekte Stephan Paus Sixtus IV een Christelijke alliantie te smeden tegen de Turken. De Paus antwoordde met een brief waarin hij Stephan een "kampioen van Christus" noemde, maar hij gaf geen gehoor aan Stephan's oproep tot eenheid van de Christenen. Gedurende de laatste decennia van de regering van Stefan, verhoogden de Turken de druk op Moldavië. Ze veroverde in 1484 de belangrijkste Zwarte Zee havens en verbrandde in 1485 Suceava, de hoofdstad van Moldavië. Stephan antwoordde in 1486 met een overwinning, maar daarna beperkt hij zijn inspanningen tot de diplomatieke arena.

Verdeling Kroatië 1482 tot 1493

De nederlaag van de Kroaten in de Slag bij Krbava opende Hongarije en Oostenrijk voor de Turken. De val van Oost-Kroatië (Bosnië en Herzegovina) betekende een directe bedreiging voor de onafhankelijke Noordwestelijke helft van Kroatië, het volgende doelwit van het Ottomaanse leger. De Ottomanen richtte een felle aanval op het centrale deel van West-Kroatië. In een tegenaanval in het zelfde jaar slaagde de Kroatische Koning Matthias Corvinus erin de stad Jajce terug te nemen en hij bracht het leger van de Sultan een nederlaag toe. Maar ondanks deze overwinning bleven de zuidelijke en centrale delen van Kroatië onbeschermd. De verdediging werd overgelaten aan de Kroatische adel die steeds op eigen kosten kleine legers hadden in de versterkte grensgebieden van Srebrenica en Jajce. De Turken bereikten de rivier de Neretva en na de verovering in 1482 van Herzegovina vonden zij hun weg naar Kroatië en vermeden zij de versterkte grenssteden Srebrenica en Jajce. (14)

Nederlaag op het Krbava veld in 1493

Door de verovering van Kroatië vond de Ottomaanse lichte cavalerie haar weg naar de steden van Karinthië en Carniola en bedreigde dus ook een groot gebied van Venetië. Om dergelijke invasies te stoppen gingen de Kroaten in 1493 met hun troepen, onder bevel van de onderkoning Emerik Derencin, ten aanval op het Krbava veld (Krbavsko Polje). Ze legden een hinderlaag voor de Ottomaanse Sanjakkbey Hadum Jakub-Pasha, die terugkeerde van een van zijn plundertochten. Helaas overschatten de Kroaten hun kracht en leden een totale nederlaag, waarbij de crème van de oude Kroatische adel tot de laatste man omkwam.

De nederlaag schokte alle sociale lagen in Kroatië, maar heeft de Kroaten niet weerhouden nog meer pogingen te doen om zich te verdedigen tegen de aanvallen van de veel sterkere islamitische vijand. Vrij snel hadden de Kroaten geleerd om op sluwe wijze de tegenaanval in te zetten, met venijnige guerrilla tactieken in de gebieden die onder de Ottomaanse heerschappij stonden. Tactieken die later in de Tweede Wereldoorlog ook door maarschalk Tito tegen de nazi's werden gebruikt. (14)

Val van Belgrado in 1521

De volgende Sultan was Süleyman Kanuni en hij richtte zich op de verovering van de Pannonische Vallei. Dit markeerde het begin van de meest wrede en tragische periode van de Kroatische geschiedenis, waarin het voortbestaan van de Kroaten en Kroatië als een Chris-

telijke natie is in acuut gevaar kwamen. De val van de Servische stad Belgrado in 1521 en de verovering van Knin in 1522 kondigde zware tijden aan voor Kroatië en Hongarije.

Het Ottomaanse leger nam al snel de overblijfselen van de districten van Srebrenica en Jajce, terwijl de steden Jajce, Banja Luka en Kamengrad en enkele andere versterkte steden overbleven als eenzame eilanden in de Kroatische land. De Kroaten vroegen de West-Europese leiders tevergeefs om hun steun. Het waren Servische troepen die de Kroaten hielpen om vol te houden. In 1521 waren de Ottomanen er eindelijk in geslaagd Belgrado te veroveren en in 1522 het eiland Rhodos.

11.5 Griekenland ca 1500

Verovering van Methone (Griekenland) 1499 (7)

“En Bayezid (II, Ottomaanse Sultan), zoals ik al zei, trok naar Methone (uiterste zuidwestpunt van de Peloponnesus) dat aan de Venetianen toebehoorde en belegerde het dag en nacht met kanonnen en mortieren. Mortieren zijn korte kanonnen met een breed kaliber (...); ze worden recht op gezet, zodat de kogels heel hoog gaan en op de weg naar beneden verwoesten ze huizen, mensen en alles wat in de weg staat. Hij viel de stad aan met alle soorten wapens en projectielen terwijl de Jannitsjaren de wapens bedienden. Maar de muren van Methone waren hoog en sterk; en verder waren er veel verdedigers binnen en hij kwam tot de conclusie dat hij niet in staat was om (de stad) te overwinnen; daarom wilde hij vertrekken en verder gaan.

Maar de zonde kwam tussenbeide en drie Venetiaanse galeien kwamen de haven van de stad binnen met levensmiddelen, Ik bedoel beschuit, meel, wijn, buskruit en ander materiaal dat nodig is om de stad te verdedigen. Toen de inwoners van Methone, mannen, vrouwen en kinderen de galeien zagen, lieten ze de muren die ze bewaakten in de steek en spoedden zich vrolijk naar de kade om de proviand uit te laden. Het was vroeg in de ochtend toen de galeien kwamen. De Turken die buiten de muren waren, zagen dat de muren verlaten werden, zonder mensen; binnen een uur zetten ze ladders (...) tegen de laagste en zwakste plaatsen van de muren en begonnen ze te beklimmen. De Jannitsjaren waren de eersten; ze hielden banieren vast die ze rondom op de versterkingen plaatsten.

De beklagenswaardige bewoners van Methone die zich bij de haven hadden verzameld, wisten niet dat de Jannitsjaren de muren hadden beklommen en de stad waren binnengekomen en dat ze hun standaards hadden opgericht. Plotseling hoorden ze de oorlogskreten die ze slaakten en de inwoners van Methone renden terug met hun wapens. Onderweg kwamen ze een menigte Turken tegen; ze (de Turken) overwonnen hen en grepen vrouwen en kinderen. Ze slachtten de betreurenswaardige inwoners van Methone af en boeiden er ook een aantal. Ze werden gebonden en als schapen opgejaagd. In een poging de Turken terug te drijven, staken de inwoners van Methone diverse delen van de stad in brand. Maar ze (de Turken) toonden vrees noch voor vuur noch voor andere wapens. Op die manier brandden huizen, werkplaatsen en kerken af.

De Turken namen bezit van deze stad en sloten het binnen hun grenzen. Daarna kwam Bayezid de stad in; hij betrad de Frankische kerk en bad daar na er een moskee van te hebben gemaakt, wat hij tot nu toe nog steeds is. Ze zagen dat de slachting zo groot was dat het bloed in zee liep en die rood kleurde. Van daar ging Bayezid nadat hij had gebeden naar het Koninklijk Paleis en vestigde zich er met blijdschap en opgetogen kreten. Hij beval dat alle inwoners van Methone die ze levend hadden gepakt, voor hem moesten worden gebracht. Hij beval de executie van al degenen die ouder dan 10 jaar waren en dat gebeurde. Ze verzamelden hun hoofden en lichamen en voegde ze samen en bouwden een grote toren ervan buiten de stad, die men vandaag nog kan zien. Dit gebeurde in 1499.”

[Door Marios Philippides, Vertaalde 17^e eeuwse Anonieme Kroniek; Codex Barberimus Graccus III; via (7)]

De val van Methone veroorzaakte de overgave van Korone en Navarino (...) In Korone veranderde de Sultan de kathedraal in een moskee en stuurde de bewoners in ballingschap.

11.6 Janitsaren ca 1350 tot 1826

Devshirme en de "gestolen Europese kinderen"

De Janitsaren waren de Ottomaanse elite troepen en speelde een grote rol in de militaire en politieke sfeer van de Ottomaanse dynastie. Sultan Murat I richtte het Janitsaren korps op als een van de manieren waarmee de Ottomanen hun leger op peil hielden. Zij bestonden oorspronkelijk uit Europese Christelijke kinderen die met geweld uit hun families waren weggerukt. Een van de Ottomaanse leiders, Emir Orkhan (1326 - 1359), vaardigde een edict uit op de Balkan, waarin stond dat men elk jaar 1.000 mannelijke kinderen "met witte gezichten en goed uiterlijk" moesten overdragen. Deze kinderen werden opgevoed als Moslim en zij waren zich na verloop van tijd niet meer bewust van hun Christelijke afkomst. Bij het bereiken van de volwassenheid werden ze voorgesteld aan de Sultan en het beste van hen, in termen van lichaamsbouw, intelligentie en andere kwaliteiten, werden geselecteerd voor het onderwijs in de paleisschool. Daar werden ze onderwezen in de islamitische religie en haar cultuur, leerde Turks, Perzisch en Arabisch en werden gedwongen om de Ottomanen te dienen.

Hun oorsprong werd voor hen verborgen gehouden en ze werden de beste en meest vertrouwde gewapende eenheid binnen het Ottomaanse Rijk. In de vroege jaren van het Rijk, waren alle Ottomaanse hoge ambtenaren van de Sultan Janitsaren. Sommigen waren geselecteerd uit krijgsgevangenen, anderen als losgeld verkregen en weer anderen verkregen via Devshirme, de belasting in de vorm van Christelijke kinderen. In 1574 telden de Janitsaren 20.000 man in hun gelederen. In 1826 bestond de eenheid uit ongeveer 135.000 man. Zo nu en dan zouden deze militairen van Europese afkomst rebelleren tegen hun Turkse meesters; talrijke opstanden zijn vermeld en onderdrukt, totdat de Janitsaren in 1826 definitief werden ontbonden na een grote opstand tegen hun Ottomaanse meesters, waarbij vele duizenden Ottomanen werden vermoord.

Veel van de Janitsaren stamden van Christelijke Albanese families. Hoge Ottomaanse ambtenaren hadden vaak Albanese lijfwachten. In de vroege zeventiende eeuw migreerden veel Albanese bekeerlingen naar elders binnen het Ottomaanse Rijk en vonden een loopbaan in het leger en de overheid. Sommige bereikt machtige posities in het Ottomaanse bestuur. Het is niet overdreven om te zeggen dat de Janitsaren het Ottomaanse Rijk in Europa voor een groot deel van zijn bestaan in stand hielden en een niet onaanzienlijke rol speelden in veel van de grote overwinningen van dat Rijk.

De jaarlijkse Devshirme werd ruim 300 jaar voortgezet tot 1648. Het doet denken aan de schatting aan witte maagden die in het Spanje van de Moren aan de Goten werd opgelegd. Gedurende deze tijd werden meer dan 300.000 voorheen Christelijke kinderen opgenomen in de Ottomaanse hiërarchie en voor het grootste deel ook in de bloedbaan van de Turkse elite. Sommigen behielden een vage herinnering aan hun afkomst. De beroemdste van hen was Mustafa Kemal Pasja Atatürk met zijn blauwe ogen en blond haar. Hij was een afstammeling van deze Janitsaren, die na de machtsovername aan het einde van de eerste wereldoorlog zijn uiterste best deed om de islamitische invloeden in Turkije terug te dringen en de Turken met geweld wilde verwesterlijken. (14)

11.7 Hongarije na 1514

Boerenopstand in Hongarije

In 1514 leidde hebzuchtige edelen een wijdverbreide boerenopstand in Hongarije en Transsylvanië. Gebruikmakend van deze onrust bestormden de Ottomanen in 1521 Belgrado, versloegen in 1526 een zwak Hongaarse leger bij Mohács en veroverde in 1541 Buda. Ze installeerde een Pasha om over centraal Hongarije te heersen; Transsylvanië werd een autonoom prinsdom onder de Ottomaanse heerschappij en de Habsburgers behielden hun controle over delen van Noord en West Hongarije. Nadat de Ottomanen Buda veroverden, verloren Walachije en Moldavië alle schijn van onafhankelijkheid en de Ottomanen eiste zware schatting. De Turken kozen Walachijnsche en Moldavische prinsen uit om als gijzelaars te worden meegenomen naar Constantinopel waar ze werden ingelijfd bij de Jannitsaren. Een paar van de prinsen verkozen de dood boven een leven in dienstbaarheid.

Op zijn weg naar Hongarije in 1526 nam Sultan Suleyman bezit van diverse Kroatische steden. Na de Drava te zijn overgestoken vernietigde Suleyman op 26 augustus 1526 het Hongaarse leger in de slag bij Mohács. Koning Lodovic II en een groot aantal Kroaten sneuvelde. De nederlaag bij Mohács betekende het einde van de Christelijke staten Kroatië en Hongarije.

Na de onderwerping van de Balkan lieten de Ottomanen hun begerige blik vallen op Midden-Europa. Daar lag het Koninkrijk Hongarije dat hun de weg naar Europa blokkeerde. Een Ottomaanse aanval op Hongarije was daarom onvermijdelijk. Deze campagne begon in 1526 met de Slag bij Mohács. Europa had ook zijn eigen indringers en eigen barbaren gehad zoals de Goten, Vandalen, Vikingen, Avaren, enz., maar niemand had voorwaarden gesteld voor de overgave zoals de Turken hadden gedaan. De Hongaarse vorst Louis II wist wat zijn burens de Kroaten, Serviërs en Bulgaren door de Ottomanen hadden geleden, zodat

hij zijn landgenoten niet wilde overgeven aan de genade van de Turken. Wat hij niet begreep was dat hij zonder enige daad van oorlog van zijn kant, een doelwit kon zijn van een aanval van de Turken. (14)

De Slag bij Mohács in 1526

De Hongaarse Koning sneuvelde in de slag bij Mohács die een gevolg was van de afwijzing van een Turkse uitnodiging om de Islam aan te nemen. De verbaasde Louis II vroeg de Turkse delegatie van de reden was waarom ze Hongarije wilden aanvallen omdat de Hongaren de Turken niet hadden aangevallen. Hem werd verteld dat hij het ongenoegen van de Turken had opgewekt doordat hij een kaffir was (niet-moslim). Op de vraag hoe dat zo kon daar Hongarije niet vijandig was tegen de Turken werd hem verteld dat de weigering om Allah te aanvaarden op zichzelf een daad van oorlog was. De Turken werden daarom als Moslims opgeroepen om oorlog te voeren tot de Hongaren de Islam zouden accepteren. Toen hij instemde om te onderhandelen met de Turken vroegen ze hem en zijn landgenoten om de Hongaarse taal, het Latijnse schrift en de Christelijke religie op te geven om een Turkse aanval te voorkomen. Dit werd door Louis II geweigerd. (14)

De slag

In deze belangrijke veldslag werd het lot van Hongarije bezegeld. Hongarije dat voor meer dan 200 jaar het "Schild van het Christendom" tegen de Ottomaanse dreiging was geweest, zwichtte uiteindelijk en dat stelde Oostenrijk open voor de jihadi's. De onmiddellijke *caus belli* was de afwijzing door de Hongaren van de onaanvaardbare voorwaarden die de Turken hadden gesteld. Het doel van de Hongaren was hun vaderland te redden en het doel van het Ottomaanse leger was de Hongaarse troepen te vernietigen en de hoofdstad te bezetten. Suleyman stuurde de Hongaren een ultimatum om hun hoofdstad over te dragen, de Islam te accepteren en veilig zijn. De Hongaarse vorst Louis II nodigde de Turkse delegatie uit naar zijn kamp om te onderhandelingen.

De schijn onderhandelingen werden vele dagen voortgezet, gedurende welke de Turken een grote militaire delegatie naar Hongarije mochten sturen met als eigenlijke doel om de zwakke punten van de Hongaarse verdediging te leren kennen. De Hongaren hadden geen noemenswaardige marine want Hongarije was een landmogendheid en daarom besloten de Turken dat zij hun weg zouden kiezen over de rivieren de Drava en Sava om de Hongaren aan te vallen. Koning Louis II van Hongarije bracht ongeveer 50.000 man op de been om een Ottomaanse leger van bijna 150.000 man onder Suleyman I (de Grote) te stoppen.

Het Ottomaanse leger was gelegerd aan de zuidkant van de rivier de Drava. Een aantal dagen deden de Ottomanen net alsof zij op verschillende punten de rivier wilden oversteken. Deze tactiek verwarde de Hongaren die daarom hun leger over de verschillende punten verspreidden waar zij dachten dat de Ottomanen konden oversteken. Aangezien het onmogelijk was om te weten waar de aanvallers zouden proberen over te steken, moest de verdediging een lange sector van de oever bewaken. De Turken hadden aanzienlijke aantallen piraten van de Zwarte Zee aangenomen als soldaten. Die hielpen de Turken tijdens de schermutselingen op de rivieren Sava en Drava die voorafgingen aan de Slag bij Mohács.

De riviervediging moest over het algemeen uitgebreider zijn dan een gewone lijn van verdediging en strekte zich in ieder geval uit over een aanzienlijke afstand. De verdediging in het zuiden van Hongarije was zo, dat er geen ernstige problemen waren voor de Ottomanen om op veel punten over te kunnen steken. Met de verovering van Belgrado, Zimony en Sabac, hadden ze sterke bruggenhoofden langs de rivier verkregen en sinds 1524 was de bouw van de Turkse schepen langs de Donau, de Sava en de Morava in volle gang. De Hongaarse riviervloot bedroeg samen met de vrachtschepen niet meer dan 200 eenheden, waarvan slechts een fractie was bedoeld als oorlogschip terwijl de rest voor transport diende.

Tussen Mohács en de Drava was een groot moeras dat zeer moeilijk was over te steken. De Hongaren waren tot de rand van het moeras gekomen, stelde hun kanonnen op en schoten op de aanvallers. Daarmee konden zij voorkomen dat de Turken de Jihad in Hongarije konden binnenbrengen. Maar alle terreinvoordelen waren voor de Ottomanen. Op 15 augustus 1526, op een regenachtige avond stuurden de Turken hun piraten de rivier op om elk Hongaars schip aan te vallen dat in de buurt zou komen van het geplande bruggenhoofd bij Mohács. In de nachts begonnen ze onder de dekking van duisternis en regen, met de bouw van een pontonbrug over de Drava. Op de 17e was de bouw voltooid en was de brug gereed om het leger over te zetten. Dat werd gedaan op de 18e en 19e.

De Turkse kroniekschrijvers hebben opgetekend: "Vandaag was met Allah's hulp de brug voltooid". Dus in twee dagen hadden de Turken het bruggenhoofd klaar. Dit was een grote prestatie voor 16e eeuwse begrippen. Tenslotte hadden de Ottomanen een ander voordeel: ze konden elite troepen sturen naar het bruggenhoofd, terwijl de Hongaren, niet wetende waar de overschijding zou plaatsvinden, hun beste troepen min of meer gelijkmatig moesten verdelen over de verdedigingsdivisies. Dus slechts een klein deel van hen kon deelnemen aan de aanval op het bruggenhoofd en de Hongaren konden ook niet genoeg troepen verplaatsen om zich te verzetten.

Aan het eind van de dag had Suleyman I stand gehouden, veel Hongaren en Duitse huurlingen waren gedood. Koning Louis II was bij een kreek ten noorden van het slagveld gedood en daarmee eindigde de strijd en kwam ook een einde aan de Hongaarse dynastie. De Hongaarse overlevenden waren van de lichte cavalerie die in staat was om te vluchten. Binnen drie jaar na de slag van Mohács lag de Balkan volledig binnen het bereik van Suleyman en werd Wenen in 1529 voor de eerste keer belegerd. Koning Louis II vocht in slag bij Mohács tot zijn laatste ademtocht en met werd met de troepen die bij hem waren vernietigd. Hij was een van de laatste die viel. Dit bezegelde het lot van de Hongaren en Hongarije was voor de komende twee eeuwen zijn vrijheid kwijt. Veel van de Hongaarse ridders werden gevangen genomen en overgebracht naar Constantinopel om te worden vernederd door hun islamitische bewakers. (14)

De Turken bij Wenen in 1529

In hun strijd tegen de Turken, kozen de Kroaten op 1 januari 1527 in Cetin de Oostenrijkse Groothertog en Koning van Bohemen, Ferdinand Habsburg als hun Koning. Geleidelijk aan werd de positie van de Kroatische Koning die van een onderkoning van de Oostenrijkse keizer. Maar ondanks zijn belofte en formele toezegging om steun te bieden, was het pri-

maire doel van Koning Ferdinand zijn recht op de Oostenrijks-Hongaarse troon tegen lokale Habsburgse rivalen te verdedigen. Daardoor werd Kroatië grotendeels aan zijn lot overgelaten. Daarvoor moesten de Oostenrijkers in 1529 de prijs betalen, in de vorm van het eerste beleg van Wenen.

In 1529 hadden de Ottomaanse legers Wenen bereikt. Door pure vasthoudendheid hield de stad het beleg vol en de Ottomanen werden gedwongen zich terug te trekken.

“Suleyman de Prachtige rustte een tweede leger met vierhonderd kanonnen uit en in 1529 trok hij vanuit Hongarije naar Oostenrijk, dat destijds als een bolwerk van de Christenheid werd beschouwd. Het lukte hem niet om het te veroveren. Na vijf weken vol vergeefse aanvallen besloot hij terug te trekken. Maar op de terugweg vermoordde hij dertigduizend boeren. Het loonde niet meer de moeite om ze later in Istanboel, Bagdad, Cairo of Algiers als slaven te verkopen, want de prijs voor slaven was vanwege de eerder gevangen genomen honderdduizend Hongaarse slaven sterk gedaald.

Direct na zijn terugkeer liet hij de beruchte zeerover Khayr al-Din, genaamd Roodbaard, de vloot verbeteren. Deze verbetering maakte het mogelijk de Middellandse Zee in een leenwater van de Islam te veranderen. Nadat hij een paleissamenzwering had neergeslagen, liet zijn eerste en tweede zoon en hun zes kinderen, zijn kleinkinderen dus, wurgen, en in 1565 stortte hij zich op het bolwerk Malta.” [Oriana Fallaci over de Osmanen in Europa]

11.8 Georgie na 1540

De Perzische veldtochten in Georgië, in 1540, 1546, 1551 en 1553, van de Salavidische heerser Sjah Tahmasp (7) [beschreven door C.N. Seddon, 1934]

Eerste expeditie van de Sjah tegen Georgië in 1540

Dit jaar [1540] trok de sjah op tegen de Georgiërs; jaagde op weg naar Bargshat en verenigde zich vanaf alle kanten, met opperhoofden en hun strijdkrachten. Op een avond stortten het moslimleger zich op Tiflis en plunderde de stad en nam vrouwen en kinderen gevangen. Gubbed de Georgiër een van de belangrijkste edelen van Lawasan, vluchtte het Hof van Tiflis in en vroeg om onderdak. En hij gaf het fort over en werd Moslim. De Ghazi's stroopte het land af. Hish, die een van de belangrijkste hoofden was van Lawasan, trok zich terug in het fort Birtis; maar de Garbours [ongelovigen, in dit geval Christenen] gaven het fort over. Degenen die Moslim werden, werden gespaard en de rest werd afgeslacht. Daarna trok het leger naar de bergen van Didku in Georgië, die zij innamen, daarbij een aantal vijanden dodend, toen ze de heuvels passeerden en de rest werd verstrooid. Daarna ging de sjah naar de Kur rivier en Lawasan de heerser van dat land vluchtte naar de heuvels en bossen en ontsnapte. En de sjah trok zich terug naar Tabriz.

Tweede expeditie van de Sjah tegen Georgië in 1546

De sjah trok met een groot leger naar Georgie, passeerde Shara-i-gil en bereikte Aq Shahr. Daar deed hij, in een tijd van erg koud weer, een nachtelijke aanval op de Garbes en bedekte de sneeuw met hun bloed en roofde ossen en schapen en verbrandde huizen.

Derde expeditie van de Sjah tegen Georgië in 1551

De sjah trok met grote snelheid van Shaki en de Ghazi's omsingelden de heuvels en dalen van de ongelovigen en maakte elke schuilplaats met de grond gelijk, zodat niemand ontsnapte. En de families en bezittingen van de polytheïsten gingen over in handen van hun slachters, als hun rechtmatig bezit. En de jonge vrouwen werden gevangen genomen. Sommigen vluchtten de heuvels in en in grotten en anderen naar de forten Malinkot, Arqaru, Darzabad en een wonderbaarlijke kerk. En de Moslims doodden er velen en namen het fort Tumuk in en de andere forten... De sjah gaf opdracht aan Badr Khan Ustajlu en Ali Sultan Taalu om het fort (Darzabad) aan te vallen, wat daarom werd omsingeld. Nu lag het op een hoogte, bij de pas Tumuk en de bron van de Kur-rivier en de sterkte was vergelijkbaar met de muur van Alexander en het kasteel van Khaybar.

In het midden van het fort hadden ze een uitholling gemaakt van 10 el hoog en een kerk gebouwd met vier ruimten en een lange bank. Ze hadden de muren, binnen en buiten met goud en Lapis lazuli beschilderd en schilderijen van afgoden en een troon opgericht in de tweede ruimte en een verguld afgodsbeeld versierd met kostbare stenen en met twee robijnen als ogen van de levenloze gestalte. In de kerk was een lange smalle gang van 150 el lang, die omhoog liep, uitgehakt in de massieve rots. En ze hadden twee ruimtes verborgen om in moeilijke tijden te gebruiken en er waren deuren van ijzer en staal in de andere ruimtes en een gouden deur in de binnenruimtes.

Toen vielen de Ghazi's de plaats aan en klommen op het fort naar boven en sloegen de mannen en namen hun vrouwen en kinderen gevangen. En de sjah en zijn edelen kwam kijken naar de kerk en ze doodden 20 slechte priesters en braken de klok van 17 manots aan gegoten gewicht en verwoesten de deuren van ijzer en goud en stuurde dat naar de schatkist. En Badr Khan brak vier kaarsen in stukken van ieder 60 manots. Zo verkreeg de sjah een grote buit en daarbij waren twee robijnen, die de ogen waren van de afgod, elk met een waarde van 50 tumans. En ze maakten het fort met de grond gelijk, zodat de Georgische Hoofden nergens meer heen konden.... en de sjah bracht Wakhush en Shir Mazam Ughali, de gouverneurs van dat land, ter dood.

De vierde expeditie van de Sjah tegen Georgië in 1553

En tegen die tijd werd er bericht dat de Gabrs rebelleerden. Daarom maakte de sjah zich op om het land van de ongelovigen te verwoesten. En het land was bedekt met bos, zodat de wind niet door de bomen kon blazen. En de ongelovigen verspreidden zich en Lawasan, de zoon van Daud, de gouverneur van het land vluchtte naar een schuilplaats. En de Georgiërs, die doodsbang waren, ontsnapten naar de heuvels en grotten en bossen en werden belegerd in hun forten. En de Ghazi's doodden de mannen en namen de vrouwen en kinderen gevangen en namen buit en vee en schapen. Daarna

trok het leger naar Gori, de hoofdstad van Lawasan en plunderden dat land en namen jonge vrouwen en jongens met ronde gezichten (sic) gevangen.

Toen bereikten ze de sterkte Mazint, die nooit door Moslims was veroverd. En de troepen omsingelden het en Kotwal Parsatan werd verslagen en verliet de sterkte en gaf het op. Daarna zette de sjah zijn zinnen op de sterkte Aydin.... En Lawasan had daar zijn moeder achtergelaten. De Perzen vielen hen aan en vernietigden hen met kanonnen en mijnen en vielen het fort aan dat ze veroverden en namen de moeder van Lawasan gevangen en de meeste verdedigers. Toen werd de sjah verteld dat er een sterk fort in de buurt was, waar de Georgiërs naar toe waren gevlucht. Sjah Virdi Ziyad Ughali werd aangewezen om het fort in te nemen. En dat deed hij en ging terug naar het kamp. Het leger veroverde vele forten en nam velen gevangen, zelfs meer dan 30.000, en heel veel buit en gingen naar Barda. Daarna werden er blijde berichten gestuurd door heel Perzië.

[Vier expedities beschreven in: C.N. Seddon, vertaling: "A Chronicle of The Early Safanis- (...), Baroda: "Oriental Institute", 1934; via (7)]

11.9 Turkse wegenbouw 1566

Mostar 1566

Om de opmars van de Ottomaanse legers te vergemakkelijken hebben de Turken nieuwe wegen en nieuwe bruggen gebouwd. De meest bekende brug werd in 1566 door Sultan Suleyman over de Drava gebouwd. Rondom deze brug groeide de stad Mostar. Rond 1580 lag de grens met Kroatië van de rivier de Drava tot aan de Adriatische Zee. Er waren meer dan 6.000 Ottomaanse huurlingen gelegerd in de forten en militaire bolwerken, voornamelijk cavalerie eenheden. Afgezien van de huurlingen, vestigden de Ottomaanse autoriteiten veel veehouders langs de grens, de zogenaamde T-lasi, die verschillende ondersteunende diensten uitvoerden voor het leger. Ze hielden zich bezig met plundering, vernielingen, het stelen van het vee, leggen van hinderlagen, moord en het roven van de mensen als gevangenen. Door dit alles werden de Ottomanen in Kroatië verafschuwd.

De nu herbouwde Sultan Suleyman brug in Mostar toont het streven van de Ottomanen om vanaf 1566 toegangswegen te creëren naar Kroatië. De brug vormt ook een symbool van de inspanningen van de Kroaten om de islamitische tirannie te breken tijdens de bevrijdingsoorlog. Vandaag is de brug herbouwd, maar het wantrouwen tussen de Kroaten en Moslims kan er niet mee worden opgeheven. In de oostelijke Kroatische provincies was een meerderheid van de Christelijke bevolking bezweken voor islamitische dwang en werd gedwongen om de Islam aan te nemen. Om de islamitische identiteit in deze voormalige Christelijke provincie te benadrukken, noemde de Ottomanen deze provincie de Vilayet Bosnië Herzegovina.

12. Breekpunt 1571

12.1 Tweede aanval op Italië van 1547 tot 1571

Hoewel Sicilië na 1127 nooit opnieuw rechtstreeks werd bedreigd, doemden de schaduw van de Jihad opnieuw op over Italië toen de Ottomaanse Turken zich na 1500 in de Middellandse Zee begonnen te laten zien. Na de verovering van Constantinopel in 1453 richtten de Ottomanen zich nu naar Malta, dat na de bevrijding door de Noormannen in 1127 voor meer dan drie eeuwen een vreedzame Christelijk bastion was gebleven. In de tussentijd was Malta de basis geworden van de Maltezer Ridders en het speelde een belangrijke rol als doorvoerland voor de Kruisvaarders naar het Heilige Land.

In 1547 begonnen de Turken twee aanvallen tegen het eiland en opnieuw in 1551 en nogmaals in 1565. De Turken hadden een verwoestende uitwerking op de Maltese platteland waar ze de boeren terroriseerden, terwijl ze de vestingsteden genegeerd. Ze richtten hun aandacht op het eiland Gozo en voerden in de gehele Christelijke bevolking mee in slavernij, de kinderen worden opgevoed als Moslim en ingelijfd bij de Jannitsjaren. In 1565 verdreven de Turken de Ridders uit Tripoli. Deze aanvallen bracht de Ridders in de koortsachtige activiteit ter verbetering van de verdediging van de eilanden in afwachting van een andere en mogelijk grotere aanval. Op 18 mei 1565 zetten de Turken en hun bondgenoten 48.000 van hun beste troepen in tegen de eilanden om ze daarna te gebruiken als een basis om een aanval te doen op Zuid-Europa. Dit ging door tot ze uiteindelijk in 1571 werden teruggeslagen in de beslissende zeeslag bij Lepanto. (14)

12.2 Verovering van Cyprus 1570-71

Toen de kruisvaarders in 1291 Acco verloren, vluchtten ze naar Famagusta op Cyprus. Famagusta werd in de periode van ca 1300 tot 1372 een welvarende stad en het was tevens het meest oostelijk gelegen christelijke steunpunt in de Middellandse Zee. De van oorsprong Normandische koningen van het huis Lusignan bestuurden de stad. In 1372 veroverden de Genuezen Famagusta en plunderden de stad, waarbij een bloedbad werd aangericht onder de inwoners.

In 1489 gaf de Cyprische koningin Catharina Cornato, uit het huis van Lusignan het eiland over aan de Venetianen, die de fortificaties van Famagusta herstelden. De Venetianen waren vastbesloten om deze meest Oostelijke handelspost vast te houden. Storm en aardbeving teisterden het eiland in 1546 en 1568. In 1550 kwam Giovanni Sammichele als bouwmeester vanuit Venetië om de vestingwerken aan te passen aan de dreigingen van de tijd. Hij bouwde nieuwe bolwerken en torens. Toen in 1566 kruisvaardergaleien enkele pelgrimsschepen op weg naar Mekka veroverden, kregen de Ottomanen meer belangstelling voor Cyprus.

De troepen van Sultan Selim II vielen Cyprus binnen met als doel de Venetianen uit het Oostelijk gedeelte van de Middellandse Zee te verdrijven. Lala Mustafa Pasha landde op 2 juli 1570 bij Limassol. Nicosia viel op 9 september 1570 en in een orgie van geweld werden 20.000 inwoners vermoord en elke kerk en alle belangrijke gebouwen werden geplun-

derd. Het gerucht van de massamoord zorgde ervoor dat Kyrenia zich een paar dagen later zonder slag of stoot overgaf. De Cypriotische bevolking, die niet tevreden was met de Venetianen, verzette zich verder niet en de Venetianen trokken zich terug in Nicosia en Famagusta. Ze hadden 5.000 man infanterie en 500 ruiters ter beschikking. De Ottomanen waren met 50.000 infanteristen, 2.500 ruiters en 80 kanonnen. (5)

De verovering van Famagusta in 1571

Nadat Nicosia op 9 september 1570 door Lala Mustafa Pasha was veroverd en het hele eiland zich had overgegeven, trok de Venetiaanse commandant, Bragadino zich terug in Famagusta. In april 1571 begonnen de Ottomanen de stad te belegeren. Ze ondermijnden op enkele plaatsen de wallen en bliezen die op, zodat er een bres werd geslagen. Famagusta hield heldhaftig stand tot 1 augustus 1571, toen de verdedigers om onderhandelingen vroegen. De Ottomanen waren verrassend mild in hun voorwaarden en stonden de verdedigers toe om vrij naar Kreta te vertrekken en stelden enkele schepen ter beschikking om de evacuatie uit te voeren.

Tijdens de evacuatie ontstond er een verschil van mening over de Venetiaanse gijzelaars die waren afgegeven als losprijs voor de terugkeer van de Ottomaanse schepen waarmee de evacuatie plaatsvond. De ruzie eindigde ermee dat Lala Mustafa vond dat de voorwaarden van de overgave waren geschonden en hij gaf opdracht om iedereen te doden. Alle verdedigers en bewoners werden vervolgens afgeslacht. Bragadino werd twee weken vastgehouden en uiteindelijk doodgemarteld en zijn officieren werden ook gedood. De Sint Nicolaas Kathedraal (zie omslag van dit dossier) werd veranderd in een moskee met de naam van Vizier Lala Mustafa Pasha. (14)

Oriana Fallaci zegt over de verovering van Cyprus het volgende:

“En het gebeurde onder Selim de Zuiper dat generaal Lala Mustafa in 1571 het enorm Christelijke Cyprus veroverde. Hierbij kwam het tot een van de meest ongeloflijke schanddaden waarmee de zogenaamde superieure cultuur zich heeft bezoedeld. Tot het martelaarschap van de Venetiaanse patriciër Marcantonio Bragadino, de gouverneur van het eiland.

Zoals de historicus Paul Fregosi ons in zijn buitengewone boek "Jihad" vertelt, begaf Bragadino zich, nadat hij de capitulatie had ondertekend, op weg naar Lala Mustafa om over de voorwaarden van de toekomstige vrede te onderhandelen. En omdat hij een man van de etiquette was, kwam hij met veel vertoon. Dat wil zeggen op een prachtig opgetuigd strijdros, gekleed in de violette toga van de senaat en geëscorteerd door veertig busschieters in gala-uniform en de beeldschone page Antonio Quirini (de zoon van admiraal Quirini), die een kostbare parasol boven zijn hoofd hield.

Maar van vrede kon werkelijk geen sprake zijn. Want volgens het al van tevoren gesmede plan grepen de Janitsaren meteen de page Antonio om hem in het paleis van Lala Mustafa op te sluiten, omdat deze nog liever dan Mohammed II jonge knapen ontmoagde. Daarna sloten ze de veertig busschieters in en hakten ze met sabelhouwen in stukken. Letterlijk in stukken. Uiteindelijk gooiden ze Bragadino

uit het zadel, sneden hem op staande voet de neus en daarna de oren af en dwongen hem, zo verminkt, voor de overwinnaar neer te knielen. Deze veroordeelde hem tot het levend gevild te worden.

De uitvoering van het vonnis vond dertien dagen later plaats, in het bijzijn van alle Cyprioten, die werden gedwongen toe te kijken. Terwijl de Janitsaren hem vanwege zijn gezicht zonder neus en zonder oren uitlachten, moest Bragadino meerdere keren door de stad rennen met afvalzakken en iedere keer dat hij langs Lala Mustafa kwam, moest hij de grond likken. Hij stierf terwijl zijn huid van hem werd afgetrokken. En van zijn hoofdhuid, die volgepropt werd met stro, liet Mustafa een pop maken die – rijdend op een koe – nog eenmaal door de stad werd geleid en daarna aan de hoogste vlaggenmast van het admiraalsschip omhoog werd getrokken, ter ere van de Islam.”

[Oriana Fallaci († 15-9-2006) over Cyprus 1571; naar Paul Fregosi]

Uiteindelijk deed de verbitterde Christelijke bevolking een beroep op Paus Pius V om in te grijpen en hen te redden van de Turken. De Paus was erin geslaagd een bondgenootschap van maritieme machten tegen Sultan Selim te vormen. Op 7 oktober 1571 ontmoette de Christelijke vloot Oostenrijk de Ottomaanse vloot in de Straat van Lepanto.

12.3 Slag bij Lepanto in 1571

In de jaren rond 1500 hadden Europese ontdekkingsreizigers de zeeroute naar het Oosten ontdekt en begonnen de Portugese vloot Arabische schepen in de Indische oceaan aan te vallen, met ernstige gevolgen voor het handelsverkeer en de Ottomaanse zeeroutes naar het Oosten. Er werd speciaal een vloot gebouwd voor de bestrijding van de Portugese vloot; verschillende schermutselingen volgden, enkele succesvol voor de Portugezen, anderen met succes voor de Turken. De Venetianen sloten op 25 mei 1571 een alliantie met Paus Pius V en Filips II van Spanje. Het was deze Europese alliantie, die met de hulp van de Spanjaarden en de Venetianen, de Turkse zeemacht in de Middellandse Zee vernietigde in de Slag bij Lepanto. Het was een belangrijke gebeurtenis, aangezien het de eerste keer was dat de Moslims sinds de Slag bij Tours en de Kruistochten werden verslagen door een Europese strijdmacht.

Tegen de tijd dat de geallieerde vloot zich op 24 augustus 1571 in Messina in Sicilië had verzameld, hadden de Ottomanen op 9 september 1570 op Cyprus al Nicosia veroverd. Ze hadden Famagusta belegerd en waren ze de Adriatische Zee binnengedrongen. De geallieerde vloot vertrok op 15 september 1571 richting Korfu en bereikte op 7 oktober 1571 Lepanto bij de monding van de Golf van Patras. Daar ontmoette Don Juan van Oostenrijk, als commandant van de vloot van 300 schepen van de Heilige Liga, de Ottomaanse Turken. De Paus had zelf twaalf galjoenen uitgerust en hij had betaald voor veel meer. Don Juan moet zich verbaast hebben over de 80 galjoenen en 22 andere schepen die waren verstrekt door zijn halfbroer Philip II van Spanje. Elk van deze Spaanse galeien had boven de roeiers die het schip voortbewogen, honderd soldaten en er zouden bij Lepanto niet minder dan 30.000 mensen vechten in dienst van Spanje.

Het tweede grootste contingent was van Venetië. Hoewel zij niet meer de dominerende kracht van weleer waren, konden de Venetianen nog steeds over een vloot van meer dan honderd schepen beschikken onder de gevleugelde leeuw van de standaard van San Marco. De Venetianen verschaften de technologische speerpunt die nodig was om de strijd te winnen.

De Turkse vloot onder bevel van Ali Pasha werd versterkt door een verrader, een Calabrische visser die Moslim was geworden. Zijn naam was Uluch Ali en hij was nu de Bey van Algiers, het beruchte islamitische piratennest, dat door alle Christenen in de Middellandse Zee gevreesd werd. Don Jan verplaatste zijn vloot gedurende de nacht van 6 op 7 oktober 1571 met een gunstige wind naar de ankerplaats van Lepanto, waar hij wist dat de Turken lagen te wachten. Ali Pasha bewoog zijn vloot naar het westen richting de monding van de Golf van Patras en naar de naderende schepen van de Heilige Liga. De strijd die nu volgde was tot dan toe de grootste maritieme operatie ter wereld. Lepanto was voor beide partijen een strijd op leven en dood. Onderhandelingen stonden niet op de agenda. De opties waren vechten, vluchten of de dood.

Ali Pasha's vloot vormde aanvankelijk een gigantische halvemaaanvormige slagorde, die snel in drie delen werd gesneden door twee geconcentreerde aanvallen van de Venetiaanse marine. Het centrum onder Ali Pasha werd toch naar voren geschoven en de actie werd geopend door de kanonnen van de twee middelste galeien van Don Juan en daarmee begon de grote slachting onder de schepen van Ali Pasha. Zeven of meer Turkse galeien gingen bijna onmiddellijk ten onder als gevolg van het grotere schietsbereik van de Christelijke vloot. Ali Pasha probeerde naast de Christelijke schepen te komen in de hoop ze te enteren. Hier kwam de legendarische standvastigheid onder vuur van de 16^e en 17^e eeuwse Spaanse infanterist naar voren en aanval na aanval werd afgeslagen door geweervuur en in man tegen man gevechten.

Toen gaf Don Jan het bevel het vlaggenschip Ali Pasha's te enteren. De Spanjaarden vochten drie keer hun weg naar de Turkse galei. Tweemaal werden ze terug geslagen maar uiteindelijk bestormden zij het Turkse achterschip en onthoofdden de gewonde Ali Pasha. Zijn hoofd werd op een staak gestoken en omhoog gehouden voor de Turkse vloot en de Ottomaanse vlag werd gestreken die nog nooit was verloren in de strijd. Het islamitische centrum brak en trok zich zo goed als het kon terug. Ze hadden de moed verloren door de aanblik van het hoofd van hun admiraal, dat omhoog werd gehouden door de opgetogen Spanjaarden.

De botsing bij Lepanto had meer dan vier uur geduurd en toen de rook eindelijk opgeklaard was, werd het duidelijk dat dit een grote overwinning was voor de Heilige Liga en een bittere nederlaag voor de Ottomaanse Turken. Bijna 8.000 van de mannen die met Don Jan waren uitgevaren waren gedood en er waren ongeveer 16.000 gewonden. Er werden 12.000 Christelijke galeislaven bevrijd. De Turken en Uluch Ali's Algerijnen hadden veel meer geleden. Van de driehonderd dertig Turkse schepen wisten er minder dan vijftig te ontsnappen en de meeste van hen werden verbrand omdat ze niet voldoende zeewaardig konden worden gemaakt voor verder gebruik. Honderdzeventien Moslim galeien werden intact veroverd en de rest werd tot zinken gebracht of vernietigd nadat zij aan wal waren gevaren door de vluchtende Turken.

Meer dan vijftigduizend van de vijfenzeventigduizend mannen die de slag aan de islamitische kant waren begonnen, werden gedood. Vijfduizend werden er gevangen genomen. Slechts een paar waren in staat om te ontsnappen, hetzij per schip of door aan de wal te zwemmen. Turkije was voor het eerst in eeuwen zonder marine. Toen het nieuws van de overwinning bekend werd in Europa, werden overal de kerkklokken geluid in een spontane uitbarsting van vreugde en dankbaarheid. De overwinning bij Lepanto voorkwam verdere Turkse avonturen en verhinderde ze om Italië vanuit zee binnen te vallen. Het liet de Europese mogendheden zonder concurrentie achter op de zeeën. De uiteindelijke uitkomst van de slagen bij Palermo en Lepanto was dat ze het Italiaanse vasteland gered hadden van een islamitische invasie en dus ook indirect, de islamisering van Europa hebben voorkomen of vertraagd.

De Spaanse deelname aan de slag had nog een onverwacht gevolg voor de Nederlandse Opstand tegen Spanje. De Spaanse schatkist raakte zo leeg dat Spanje in 1575 bankroet ging en niet meer in staat was om zijn huursoldaten in de Nederlanden te betalen. De troepen sloegen daarop aan het muiten. De Nederlandse Opstand bleef mede daardoor overeind en maakte daarmee het ontstaan de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden mogelijk. (14)

12.4 Kroatische militaire Grens 1578

Kroatië vormde een buffer tegen de Turken en de vraag was nu hoe lang de Kroaten zich zouden verzetten tegen de Turkse invasie en hoe lang ze het Oostenrijkse keizerrijk daadwerkelijk konden verdedigen. Toen de verdediging in Kroatië dramatisch verslechterde werd in 1578 de zogenaamde Kroatische militaire Grens opgericht langs de grens met het Turkse Rijk. Dit gebeurde op initiatief van Groothertog Karl van Stiermarken en met instemming van het Hof in Wenen en de Oostenrijkse Militaire Raad. De grens strekte zich uit van de rivier de Drava tot de Adriatische Zee. De bouw van een groot fort aan de voet van de stad Dubovac was het begin van het gecoördineerde Kroatisch Oostenrijkse verzet tegen de Ottomanen.

De oprichting van de Kroatische militaire Grens kwam als een vertraagde actie in de verdediging van Kroatië, omdat het platteland al in een ellendige toestand verkeerde door de constante Ottomaanse plunderingen. Bovendien was het gebied van Kroatië teruggebracht tot een tiende van het gebied vergeleken met de periode van voor de oorlogen tegen het Ottomaanse Rijk. Zo werd Kroatië volledig afhankelijk van de Militaire Grens en het keizerlijke Hof in Wenen met het hoofdkantoor in Graz. Om te integreren met Oostenrijk werd het Duits de officiële taal van de Kroatische militaire Grens. Daarnaast stemden de Kroaten ermee in te worden geplaatst onder het commando van Duitstalige officieren, die uit de Oostenrijkse provincies kwamen en alle belangrijke posities in het leger bezetten. De Kroaten werden daardoor gemarginaliseerd.

De Turken wilden in 1593 het laatste onafhankelijke deel van Kroatië uitwissen. Daarom werd met een leger uit alle delen van Bosnië en Slovenië onder commando van Hasan Pasha, een aanval op de Kroatische troepen geopend. In de slag bij Sisak leed Hasan-Pasha een totale nederlaag en sneuvelde samen met duizenden van zijn soldaten en een groot aantal van zijn commandanten. De Kroatische overwinning voorkwam dat de Jihad Slovenië kon teisteren en zich tegen de Venetiaanse Republiek in Noord-Italië kon keren. De verdere

strijd van het leger van de Kroatische onderkoning samen met de Militaire Grens troepen, bracht enorme schade toe aan de Turken en veranderde het hele grensgebied tot diep in Servië in een slagveld en bevrijdde ook veel Servische dorpen. (14)

De Turkse nederlagen na 1663

In 1663 was de bouw door de Kroatische onderkoning Nikola Zrinski van het fort Novi Zrin net tegenover Kanizsa, de directe aanleiding voor de volgende ronde van oorlogvoering tussen de Ottomanen en de Kroaten. Midden in de winter van 1664 bereikte hij in een bliksem aanval Osijek, verwoestte de rand van de stad en zet de Suleyman's brug in Mostar in brand. De Turken herbouwde de brug, zodat in de zomer van datzelfde jaar de grootvader met zijn legers erover kon trekken en een aanval kon uitvoeren op Novi Zrin, dat hij met de grond gelijk maakte. Op 1 augustus 1664 leed zijn leger op de terugweg bij het dorp Mogersdorf een verpletterende nederlaag tegen een gezamenlijke Kroatisch-Oostenrijks-Hongaarse leger. Ondanks deze grote overwinning sloot de laffe Oostenrijkse keizer Leopold I tien dagen later het vredesverdrag van Vasvár. Deze dwaze daad spoorde de Turken aan om een reeks brutale aanvallen op Oostenrijk uit te voeren. Dit culmineerde twintig jaar later in 1683 tot hun tweede poging om Wenen in te nemen.

12.5 Verwoestingen in Servië na 1594

Om de Serviërs te vernederen verbrandde Sinan Pasha, de Ottomaanse gouverneur in 1594 de relikwieën van St. Sava in Vracar in de buurt van Belgrado. Dergelijke vernederingen en onderdrukking veroorzaakten de Servische opstand tegen de Turken. Veel van deze opstanden werden met zinloos bloedvergieten neergeslagen. Pas toen de Russen de Turken in de 17e eeuw versloegen werd de toestand van de Serviërs verbeterd. Door het succes van deze strijd volgde veel Servische vluchtelingen die slachtoffer waren geworden van de Ottomaanse plunderingen, het Kroatische leger. Zij vestigden zich opnieuw in hun oorspronkelijke dorpen en traden vervolgens toe tot het Kroatische leger.

Drie eeuwen Ottomaanse bezetting waren een ramp voor Kroatië en het Kroatische volk. Meer dan 3.000 Kroatische nederzettingen werden in de as gelegd en de plaatselijke bevolking verdween zonder een spoor. Een aantal katholieke bisdommen verdwenen spoorloos, zoals Makarska, Skradin, Knin, Krbava, Bosnië, Herzegovina, Dakovo, Mostar en Srijem, samen met hun bewoners. Meer dan 550 katholieke kerken en kloosters die de centra van het culturele leven en het onderwijs waren geweest, werden verwoest.

Duizenden adellijke landhuizen werden verwoest en de adel en de geestelijkheid werden uitgeroeid. De goed opgeleide personen waren vooral het doelwit van deze slachtingen. Culturele voorwerpen uit kerken en alle sporen van geleterdheid, samen met kostbare handschriften van de Bijbel werden vernietigd. Duizenden mannen, vrouwen en kinderen werden gevangen genomen en een groot aantal mensen viel op het slagveld. Door de Ottomaanse invasie was het grondgebied van Kroatië gekrompen en veranderd in een smalle strook land en het raakte bijna twee derde van haar grondgebied in Bosnië Herzegovina kwijt. De Bosnische Moslims van vandaag zijn gewelddadig bekeerde Kroaten en Bosnië Herzegovina is verloren Kroatische gebied. De Kroatische bevolking kon zich niet verzo-

nen met de Ottomaanse onderdrukking en deed er alles aan om die te bestrijden en het gaf de hoop op bevrijding nooit op. (14)

Roemenië

De Roemeense weerstand tegen de Turkse overheersing ging ononderbroken door tot het einde van de 16e eeuw. Een Walachijnse prins, Michaël de Dappere (1593-1601), leidde toen een opstand tegen de Ottomanen en slaagde er in Walachije, Moldavië en Transsylvanië te bevrijden en voor een korte periode tot 1601 te verenigen. Michael is tot op de huidige dag een van de nationale helden van Roemenië voor zijn rol in deze opstand en omdat hij de eerste was die de drie gebieden die Roemenië verenigde.

12.6 Deportatie in Armenië 1604

De deportatie van het volk van Armenië door Sjah Abbas I (1604) (7),(1)

Na de Turks-Perzische oorlogen (1588-1629) deporteerde de Sjah Abbas I Armeniërs en Azerbijdjanen naar dorpen tussen Isfahan en Shiraz, waarbij de jongeren Moslim werden. Hieronder een verslag:

Noot uit (2) weergegeven in (7): “Deze volksverhuizing, gemotiveerd door economische oorzaken, troffen de dhimmi volken en waren niet alleen bestemd voor nieuw onderworpenen of tot slaven gemaakte bevolkingen. Enkele kronieken geven informatie over deze transfers. Vertrek had plaats op dezelfde dag of heel kort daarna, 2 tot 3 dagen, die het onmogelijk maakte voor de gedeporteerden hun bezittingen te verkopen. Om vluchten te ontmoedigen werden ze geregistreerd, secuur in de gaten gehouden en hen werd verboden om van hun nieuwe woonplaatsen weg te trekken, die meestal ver van de originele plaatsen waren. Als alle dorpen werden gedepoteerd werden de huizen in brand gestoken en het hele dorp vernietigd. De archieven van de samenleving, de bibliotheken en zelfs de herinnering van de gedepoteerden werd uitgewist.”

[Arakel van Tauriz (1)]

De Jelalis beweging (1595-1628) van ontslagen Ottomaanse ambtenaren, brachten in Armenië door en verderf. Het plunderen, martelen, vermoorden veroorzaakte hongersnood en het vertrek van de bevolking, die zich verborg in grotten, in de bergen en in waterreservoirs. Alle dorpen van Ararat werden beroofd, verwoest en het graan en de inwoners verwijderd. (1); hierover gaat de volgende beschrijving van:

“[Sjah Abbas] riep zijn officieren bij hem te komen en koos daaruit de leiders en bestuurders over de bevolking, een commandant per district. Emir Guna-Kahn was speciaal belast met de stad Jerevan, in het land Ararat en het kleine district in de omgeving. Ze hadden als opdracht dat zover hun kruit reikte, iedereen neer te slaan en alles mee te nemen, tot aan de laatste levende hond, of het nu Christenen of Moslims waren; die in opstand waren gekomen tegen het Koninklijk bevel; [voor hen was] het zwaard, de dood en de gevangenschap. Toen ze dit wrede en dodelijke bevel van de Koning hadden ontvangen, vertrokken de generaals, ieder met zijn

eigen divisie en gingen naar de Armeense districten die hun waren aangewezen. Het was als een vlam die zich door riet vrat.

Onmiddellijk werden de inwoners van de provincies in alle haast en zonder tijd om adem te halen, gedwongen hun huizen te verlaten en als ballingen uit hun land te gaan. Ze werden voortgedreven als kudden groot en klein vee, gewelddadig opgejaagd en teruggedreven naar de provincie Ararat, waar ze een grote vlakte van de ene kant tot de andere vulden.... De Perzische troepen die deze operatie moesten uitvoeren, verzamelden de bevolking vanwaar ze maar konden, dorpen en steden en gaven de bezette huizen en gebouwen prijs aan de vlammen; ze verbrandden de voedselopslagplaatsen, de graan opslag, gerst en andere nuttige zaken; ze plunderden alles leeg, zodat de Ottomaanse troepen er van verstoken zouden zijn en sterven, en dat de gedeporteerden, die dit zagen, alle hoop en gedachte aan terugkeer zouden verliezen.

Terwijl de Perzische soldaten bezig waren deze massa's te escorteren en hen opjoege naar de vlakte van Etchmaidzinn was Sjah Abbas in Aghdja-Ghala [Yervandshat]. En de Ottomaanse "Sadar" [commandant] Dshgal-Oghli kwam aan met zijn troepen in Kars. Omdat hij wist dat hij tegen de Osmali's geen stand kon houden, omdat hun numerieke overwicht hem ontmoedigde, keerde Sjah Abbas terug naar Nakhidjevan en met al zijn mannen begonnen ze het spoor van de hordes naar Perzië te volgen. De Osmali's van hun kant zaten de Perzen op de hielen. Daardoor waren er drie groepen: die van de bevolkingen; die van de Perzen en die van de Ottomanen. Het gevolg was dat, wanneer de bevolking verder trok, Sjah Abbas en de Perzen neerstreken in hun verlaten kamp en als zij het hadden verlaten het werd bezet door Dshgal-Oghli, met zijn Ottomaanse troepen. Ze volgden de een na de ander; zetten hun voet in hetzelfde spoor tot het volk en de Perzen het dorp Julfa bereikten en de Ottomanen Nakhovan [Nakhidjevan]. Vandaar af lieten de Perzen het volk niet meer stoppen, zelfs niet voor een uur; ze joegen hen op, sloegen sommigen met stokken dood, sneden oren af of neuzen af van anderen, hakten hoofden af en staken die op staken. Het was daar, dat van Iohandjan, de broer van de katholieke Arakel en van een andere man de hoofden werden afgehakt en op een staak werden gezet aan de oever van de rivier Araxes.

Het doel van deze martelingen en andere ergerlijkheden tegen de bevolking was om ze met ongebreidelde terreur op te jagen en de rivier te laten oversteken. De sluwe Perzen kwelden het volk op deze wijze, uit angst voor de oprukkende Ottomanen achter hen. Ze zagen het kamp van het volk, overbevolkt met hun eigen mensen, ook erg talrijk en begrepen dat het verscheidene dagen zou duren om de oversteek te maken. Ze waren bang dat de Ottomanen gebruik zouden maken van het oponthoud en zich onverwacht op hen zouden storten en een ramp over hen zouden brengen, of dat ze de bevolking van hen zouden afpakken en terugleiden, wat hun later grote schade zou toebrengen. Dat is de reden dat ze de bevolking opjoege en ze hen dwongen om over te steken.

Maar er waren niet genoeg boten en vloten voor zo'n menigte. Ze hadden veel boten meegenomen van verschillende plaatsen en een aantal vloten ter plaatse gemaakt, maar de Perzen en het volk vormden zo'n grote groep dat niets voldoende was. De Perzische strijders, belast met de begeleiding van de gedeporteerden om-

singelden die en letten er op dat niemand vluchtte, deelden klappen uit met stokken, (...) dreven het volk het water in, overstroomde haar [hoge] oevers, zodat het lijden en de gevaren voor het volk verschrikkelijk waren. De ontredde menigte zag de brede rivier, die zee die hen zou gaan verzwelgen; en achter hun ruggen het moordende zwaard van de Perzen, dat geen hoop liet op vluchten. Een concert van hartbrekend gejammer, veel tranen die een tweede Araxes vormden, kreten, vervloeking, etc. (...) noch medelijden noch redding kwam waar dan ook vandaan. Hier zou ons volk Mozes nodig gehad hebben uit de oudheid en zijn volgeling Jozua om de Israëlieten uit de handen van de Farao te bevrijden, de golven te bedaren en de grote brede rivier. Maar ze hadden hem niet; door de veelheid van onze misdaden waren de poorten van Gods genade gesloten.

De wrede Perzische soldaten, die de menigte begeleidde, vulde de rivier met hen en met henzelf midden in de wateren, veroorzaakten kreten van ellende door het gevaar aan hun borst ontruikt. Sommigen klemde zich vast aan planken of aan boten of aan kisten, anderen grepen de staarten van de paarden, ossen en buffels; weer anderen krioelden met zijn allen naar de overkant. Degenen die niet konden zwemmen, de zwakken, oude mannen en vrouwen, kinderen, jonge meisjes en jongens bedekten het oppervlak van het water dat hen meenam als een koude vloed. Sommigen slaagden erin over te steken, velen verdronken daar en vonden hun dood.

Enkele Perzische ruiters, die stevig in het zadel zaten en blaakten van zelfvertrouwen, begaven zich tussen de Christenen, bekeken de meisjes en jongens en als er een hun beviel, vrouw, jongen of meisje, misleidden ze hun meesters (hun vader of verwanten). Ze zeiden: “geef maar, ik breng ze naar de overkant;” na de oversteek namen ze hen, in plaats van op de grond te zetten, mee om hun gerief te halen. Anderen droegen hen zwemmend, anderen namen hen mee en doodden hun meesters en voerden ze weg, de kinderen gooiden ze op de weg en lieten die in de steek. De meesters zelf wisten te ontsnappen, lieten de zieken in de steek, vanwege de ondragelijke gevaren en vermoeidheden, waaraan ze waren blootgesteld. In een woord: Ik zag dat ons volk ten prooi was aan ellende en ondragelijke ontmoediging en kwelling, waarvan ik niet in staat ben om alle details te herhalen van de dodelijke ontbering, die het Armeense volk braken, verpletterd door die rampen....

Op het laatst werd duidelijk dat de hele stoet de rivier was overgestoken en samen met het Perzische leger, werd Emir-Guna hun leider tot die tijd, door Sjah Abbas opgedragen om zich bij zijn leger te voegen en Khalifalu Elias-Sultan te verlaten. Hij moest de menigte leiden, om deze mensen met geforceerde marsen vooruit te brengen om de afstand met de Ottomanen te vergroten en ze op Perzische bodem te brengen. Wat de Sjah betreft, hij ging rechtstreeks met zijn troepen naar Tauriz (Tabris), volgde de Koninklijke weg of dshaded. De menigte volgde niet de rechtstreekse weg naar de stad, uit vrees dat, door achter de Koning aan te gaan, ze van hem gescheiden zouden raken en door de Ottomanen zouden worden gegrepen. Hij had daarom Elias-Sultan opgedragen om ze langs omwegen te leiden, door gebieden die moeilijk te benaderen waren, waar de Ottomanen ze niet konden volgen. Elias maakte er een enorme tocht van en leidde hen door valleien waar de Araxes zijn weg zocht, door bergkloven, moeilijk te betreden en te verlaten en door smalle

valleien en nauwe plaatsen. Ze staken geen bergkloven over en trokken van de enen ruwe plaats naar de andere, met veel leed en moeite.

De jacht op vluchtelingen

Toen deze kwestie ten einde was, zette de Kahn zijn troepen in tegen andere vluchtelingen, vanuit hetzelfde district van Garhni-Zur. Hen die ze konden pakken, beroofden ze, doodden er en namen ze mee. Al met al bereikten ze de grote Kurhudara-vallei. Hoewel er diverse versterkte plaatsen in de vallei waren, waar de Christenen zich verborgen, negeerden ze die vanwege de beroemde Iaksh-Kahn Grot, waar 1.000 Christenen, mannen en vrouwen zich hadden verzameld, aange trokken door de sterke positie en die zorgvuldig waakten over de toegangen. De Perzische soldaten vielen ze lange tijd zonder succes aan, maar ze konden van beneden af weinig aanrichten, want het was een hooggelegen positie. Hun duivelse verbeelding wees hun een andere manier. Een groep van 200 man verliet de vallei en begon in de stenen te hakken tot ze een rij (trap) naar boven vormden.

Nadat ze zichzelf met lange touwen aan elkaar hadden verbonden, lieten ze zich naar beneden zakken, de een nam de ander en bereikten zo het niveau van de grot. Daar hadden ze vier van hun mannen gekleed met ijzeren borstpantser, die hun van top tot teen bedekten en waaraan 4 of 5 zwaarden waren vastgemaakt. Elke man had een getrokken zwaard in zijn hand en 4 of 5 touwen om zijn lichaam, zodat als er een werd doorgesneden, de anderen hem zouden houden. Ze lieten deze lui van duizelingwekkende hoogte zakken tot ze de hoogte van de grot hadden bereikt. Toen ze bij het midden van de schuilplaats kwamen, begonnen ze de mannen en vrouwen meedogenloos met hun zwaarden neer te slaan, zoals wolven die een afgesloten ruimte met schapen binnendrongen. Toen de ellendige Christenen de Perzische zwaarden zagen, gereed om hun af te slachten, hieven ze een luide weeklacht aan; er werd gehuild, gesnotterd, gejammerd en van kwaadheid gegromd van dodelijk vrees. Ze raakten in beweging, rusteloos, vertrapten elkaar in de wanorde, gingen van kant naar kant, zoals golven op een stormachtige zee, op zoek naar veiligheid die er niet was te vinden. Toen de mensen die de toegangen bewaakten de kreten hoorden en begrepen wat er gaande was, verlieten ze hun post uit bezorgdheid met hun metgezellen en gingen naar binnen om te helpen. Toen ze zagen dat de wachters buiten kwamen, gingen de Perzen allemaal de grot binnen en vielen met hun zwaarden op de Christenen aan. Van de ingang tot aan de uiterste hoek van de schuilplaats leek het wel gemaaid gras, allen werden afgeslacht en lagen neer.

Oude mannen en vrouwen en iedereen die niet beviel werden gedood en de vloer van de grot werd overstromd met Christelijk bloed dat alle stenen bedekte. Het kind werd van de moederborst gerukt en naar beneden gesmeten. Enkele vrouwen, jonge mannen, jonge meisjes, die de verwarring ontsnapten, kwamen in handen van deze gevaarlijke onmenselijke beesten die hen in gevangenschap leidden. Ze kwelden hen en schonden hun zuiverheid, ze wensten de dood boven een leven vol misdaad en lijden. Velen bedekten hun hoofd met een shawl of met hun kleed en gooiden zichzelf van boven in de grot naar de absis en vonden de dood. Er was echter dicht bos in de vallei. Sommigen van degenen die zich uit angst naar bene-

den stortten werden door de takken gegrepen die door hun buik gingen en van achteren er weer uitkwamen. (...) waardoor hun dood nog wreder en pijnlijker was. Op het laatst werden de overgeblevenen beroofd en geplunderd, en de rijke buit werd verdeeld onder de Perzische soldaten, die hen grepen en meenamen naar hun kampement. Aldus beperkte de deportatie naar Perzië zich niet tot een of twee districten maar tot een groot aantal, van Nakhidjevan tot Eghegadzor, aan de grens van Gegham en tot Lore bij Hamzatzhimar en Aparan; tot Charap-Kahn en Chiracavan; tot Zarishat en tot een deel van de dorpen van Kars [bij Ani]; (...) waarvan de inwoners in gevangenschap werden verdreven naar Jerevan en verder in het veld. Al deze districten van het mooie land Armenië, met hun afhankelijkheden waar de bevolking werd meegenomen met geweld naar Perzië in opdracht van de Sjah, waren beroofd en ontvolkt. Veel ontvolkte dorpen en grote marktplaatsen kan men heden nog steeds zien, op hun rijke en vruchtbare grond, hun velden en hun tuinen.

Het vervolg in 1605

Na de streek van Ararat te hebben geruïneerd, trokken de Jelalis verder naar Ghegharkunik en plunderden haar dorpen. (1605). In aanvulling namen ze vrouwen en kinderen weg in gevangenschap om hun meesters te dwingen hun goud en zilver te laten afgeven. Nadat ze alles hadden gedaan wat hun hart hun had ingegeven, dwongen ze de gevangen vrouwen en kinderen op weg te gaan, Ze laadden hun lastdieren en ossen op, gebruikten de leidsels die hun in handen waren gevallen en daarna namen de kudden schapen, de levensmiddelen en groepen paarden met hun mee op weg. Deze onderneming vond in de winter plaats en het koude seizoen van dat jaar was streng, de sneeuw hevig.

Ze waren pas twee dagen op weg toen de dieren uitgeput langs de weg vielen en ze verdeelden de lading die was gevallen over de gevangen vrouwen en kinderen. Zo staken ze de bergen over en kwamen bij het dorp Karbi. Hoeveel lijden was er doorstaan door het ongelukkige volk dat met deze taak was belast! Sommigen verloren handen, voeten en oren door de vorst en het sneed in hun vlees; voor anderen nam de ijzige wind hun adem weg en ze vielen langs de weg neer. Deze stierven langs de weg tijdens de reis; de overlevenden werden naar Karbi gebracht, sommigen werden verkocht voor zilver, anderen als slaven gehouden om de Jelalis te dienen, die tot het voorjaar uitrustten.”

[Arakel van Tauriz, "Livre d'Histoires, in Marie Brosset, "Histoire de la Grégoire I", St Petersburg, 1849; Engelse vertaling in (1), ook in (7)]

Dhimmi status

Naar aanleiding van de voorschriften van de Koran werd de Ottomaanse staat geregeerd volgens de islamitische wet, die niet-Moslims degraderen tot tweederangs status van dhimmi's, door ze fundamentele burgerlijke rechten te onthouden en ze extra belastingen te laten betalen. Als onderdeel van hun Jihad tegen de Christenen, moedigden de Ottomanen de illegale overdracht van eigendom aan, de onteigening van de Armeense plattelandsbevolking en gedwongen emigratie uit hun thuisland. Door de herhaalde moordpartijen en de niet aflatende Ottomaanse onderdrukking waren veel Armeniërs gedwongen om de Islam te

aanvaarden, vaak onder bedreiging met de dood. Daardoor kreeg de voormalige zuidelijke provincies van Armenië die uiteindelijk werden overgenomen door Turkije, een moslim-meerderheid. Dit leidde uiteindelijk tot de gewelddadige transformatie van het historische Armenië in wat nu Turkije heet. (14)

Korte berichten:

Van 1653 tot 1666, tijdens de regering van Sjah Abbas II, (1642-1666) werden alle Joden van Perzië met geweld geïslamiseerd. (1)

De laatste grote verovering van de Turken was het eiland Kreta dat ze in 1669 veroverden op de Venetianen. De Ionische eilanden bleven onder de heerschappij van Venetië en werden slechts korte tijd deel van het Ottomaanse Rijk.

13. Zwaartepunt in Oost Europa

13.1 Turken en Polen na 1650

In die tijd maakte een groot deel van Oekraïne deel uit van het Poolse rijk. Om de Polen uit te schakelen sloegen de Turken in 1650, in samenwerking met de islamitische Tartaren via een omweg toe door een aanval op Oekraïne.

In 1669 vonden zij hun weg naar het Poolse district Podolië. Russische vergelding voor eerder islamitische wandaden zorgde ervoor dat de Tartaren zich bij hun aanvallen op Rusland en Polen bij de Ottomanen aansloten. Hoewel de Tartaren over hun hoogtepunt heen waren, hadden de overlevenden van het eens machtige Khanaat bij Kazan in het zuidoosten van Oekraïne een wrok tegen de Russen die het Kazan Kanaat een eeuw eerder hadden omvergeworpen.

De Tartaren herinnerden zich levendig hoe ze waren aangevallen door de Russen en rond de Kul-Sheriff Moskee in het centrum van het Kazan fort stevig verzet hadden geboden tegen de Russen, die na de slag een verschrikkelijk bloedbad aanrichtte onder de Moslims. Dit was een Russische vergelding voor eerdere islamitische misdaden. Kazan werd van alle rijkdom beroofd en alle moskeeën en huizen werden verwoest en verbrand. Daarna wordt het "Kanaat van Kazan" dat was opgericht door Ulug Muhammed Khan in het jaar 1437 en dat 115 jaar bestond, op 15 oktober 1552 afgeschafft door de Russische tsaar Ivan IV. Een kleine strijdgroep ontkwam echter uit de stad en vluchtte de bossen in om de strijd voort te zetten. Dit waren degenen die de herinnering aan de Russische vergelding in leven hielden en nu dorstten naar wraak tegen hun Christelijke kwelgeesten, hoewel de Russen niet het doel van deze Ottomaanse oorlog waren maar de Polen. Maar voor de islamitische Tartaren was de strijd tegen de "ongelovige" Christenen hetzelfde. De "ongelovigen" spraken of Russisch of Pools; ze waren Rooms-katholiek of Orthodox. (14)

Oekraïne was in die dagen verdeeld tussen de Polen en de Rusland. De Polen regeerden het westelijke deel van Oekraïne en de Russen het oostelijke deel. Deze delen werden gescheiden door de rivier de Dnjepr. De Ottomanen deden in 1669 hun eerste aanvallen op Polen die werden afgeslagen door de Poolse Koning Michael Wiśniowiecki. De Tataren en de Turken bundelden hun krachten en in de zomer van 1671 vielen ze Polen opnieuw binnen. Hier ontmoetten zij Jan Sobieski, een man die in komende jaren een baanbrekende rol zou spelen in het verslaan van de Turken. Hij was toen gouverneur van het Poolse deel van de Oekraïne en hij versloeg de Tataarse troepen in de Slag bij Podolië.

Ondanks deze nederlaag gaven de Turken hun poging niet op om de weerstand van de Polen te breken en Midden en Noord-Europa binnen te vallen. Ze begonnen in 1672 een invasie, die leidde tot de volgende Pools-Turkse Oorlog van 1672 tot 1676. In augustus 1672 leidde de Turkse Sultan Mohammed IV 80.000 man Ottomaanse troepen Polen en Litouwen binnen. De Turken openden op 19 augustus 1672 hun invasie met de belegering van het strategische fort te Kamieniec. (14)

De Turken veroveren Lvov in 1675

Lvov (Russisch) is een stad in Galicië in het westen van Oekraïne aan het riviertje de Poltva, op ongeveer 80 km van de grens met Polen. De stad is ook bekend als Lviv (Oekraïns), Lwów (Pools) en Lemberg (Nederlands en Duits),(5). Ondanks de dappere verdedigers werd de vesting Kamieniec na zeven dagen van onophoudelijke strijd veroverd door de Turken. Op 26 augustus 1672 namen de Turken de stad Kamieniec in, die op een korte afstand van de vesting was gelegen. Lvov werd kort daarna veroverd. De verovering van Lvov leverde heel Polen uit aan de barmhartigheid van de islamitische indringers. De Poolse edelen waren niet in staat om extra troepen tegen de invallers op te stellen, die meedogenloos dieper Polen in trokken.

Toen besloot Sobieski op 14 oktober 1672 om de Turken aan te vallen. Hij had slechts drieduizend soldaten maar hij was vreselijk kwaad en marcheerde met zijn 3.000 soldaten in slechts negen dagen naar het front. Hij viel de 20.000 man sterke Ottomaanse troepen aan met zijn favoriete guerrillatactiek, die hij ook had gebruikt tegen de Tartaarse invallers. Hij splitste zijn troepen en kreeg de steun van de lokale boeren om een partizanen oorlog te beginnen en de Turkse achterhoede te bestoken.

Met deze tactiek rolde hij in meerdere kleine plundertochten de veel grotere vijand op en slaagde erin meer dan 40.000 gevangenen uit de handen van de Turken te bevrijden. Deze vrijgelaten gevangenen traden toe tot zijn leger. Maar ondanks het succes van Sobieski verloren Polen en Litouwen aanzienlijk aantallen mensen en middelen en uiteindelijk werd het land gedwongen om een wapenstilstand te sluiten. Ze moesten aan de Turken het zuidelijke deel van Oekraïne, bekend als Podolië, afstaan en jaarlijks de jizya schatting aan de Sultan betalen. Het was een vernederende nederlaag voor de Polen.

Na deze overwinning begonnen de Turken het land te teisteren en hielden aanhoudende pogroms om de Christelijke bevolking van de beneden Dnjepr tot de Islam te bekeren. Maar dit wekte veel weerstand en er begon een guerrilla oorlog van de Slaven tegen de Turkse tirannen. In april 1673 verklaarden de Poolse edelen dat zij de jizya niet meer zouden betalen. Michael Wiśniowiecki moedigde de edelen aan om te weigeren het geld op te brengen. Hierin werden zij gesteund door de Poolse Sejm, het parlement van de Poolse Adel, dat uitdagend weigerde zich te houden aan het akkoord.

In antwoord hierop vielen de Turkse troepen Polen binnen, maar de edelen verstrekte de middelen aan hun eigen troepen in plaats van de Turken te betalen. Het Poolse leger telde nu meer dan 36.000 man en had 65 kanonnen. De twee legers ontmoetten elkaar op een plaats genaamd Chocim. Deze keer versterkte de Turken zich in de stad om het grondgebied zij hadden verworven te houden en Sobieski begon met een belegering.

Toen hij niet door de Turkse verdediging kon breken zette hij in de nacht de aanval voort om ze in de ijsskoude november regen uit te putten. Om het nog erger te maken voor de bevriezende Turken, opende Sobieski zijn grootste aanval op het koudste uur van de ochtend en verraste de Turken na een nacht van kleine schermutselingen en brak door hun verdedi-

ging. In zijn beschrijving draagt Sobieski de overwinning op aan de huzaren die dwars door de Turkse infanterie sneden.

“..... Het immense slagveld was doordrenkt met bloed van de Turkse ongelovigen, vermengd met sneeuw en regen..... ”

De Slag bij Chocim in 1673 was een grote overwinning en een voorafschaduwning van de Slag om Wenen in 1683. Na deze overwinning wilde Sobieski de druk opvoeren en meer bolwerken veroveren nu de Turken zich terugtrokken. Echter, zoals voorheen kreeg hij geen steun en hij werd gedwongen terug te keren naar Polen-Litouwen.

Op 11 november 1673, voordat het nieuws van Sobieski's overwinning bij Chocim kwam, overleed Koning Michael Wiśniowiecki. De dood van deze moedige Poolse Koning opende de weg voor Jan Sobieski om als Sobieski III de troon van Polen te bestijgen. Hij werd op 19 mei 1674 tot Koning van Polen-Litouwen gekozen en hij regeerde van 1674 tot 1696 en zijn 22 jarige regeerperiode was gevuld met agressieve militaire campagnes tegen de Turken. Als Koning versterkte Sobieski het Pools-Litouwse leger. Hij vergrootte de infanterie door de indienstneming van boeren. Sobieski's doel was het creëren van een professioneel staand leger. Sobieski's inspanning zou snel op de proef worden gesteld. Hij had roem verworven door zijn overwinning op het Turkse leger in 1673 maar de Turken hadden Podolië nog steeds in handen. Als een van zijn eerste daden als Koning stuurde hij troepen naar het gebied om het terug te winnen.

Op 24 augustus 1675 naderde Sobieski Lvov. Bij de Slag om Lvov brachten de Turken 200.000 soldaten in het veld. Sobieski had moeite extra troepen te vergaren, omdat de meeste van zijn reguliere troepen bij Lvov waren gelegerd. En de Turken stuurden 20.000 man om de verdedigers aan te pakken, voordat ze versterking konden krijgen en op sterkte komen. Maar Sobieski bevocht ze met 5.000 man. Tenslotte waren de Poolse versterkingen aangekomen en 32.000 Polen verjoegen 200.000 Turken! Na de nederlagen op het slagveld koelden de Turken hun woede op de burgerbevolking. De Turken vielen steden aan langs hun terugtocht. De stad Trembowl wist met weinig soldaten en 200 gewapende stedelingen de aanvallen te weerstaan. Ze hielden de Turken lang genoeg tegen tot Sobieski met zijn troepen aankwam en de Turken in de rug aanviel.

Om de wisselende steun van de adel in zijn eigen land het hoofd te bieden, verzocht Sobieski om een alliantie met Frankrijk. Zijn vrouw Casimir Marie d'Arquien was een lid van de Koninklijke familie de Bourbon van Frankrijk. Door haar toedoen werd door Sobieski een alliantie met Frankrijk gesmeed. In de geheime alliantie zou Sobieski Brandenburg aanvallen, wat toen een Habsburgs (Oostenrijks) domein was en in ruil daarvoor zou Frankrijk het Ottomaanse Rijk aanvallen en Podolië verwerven voor Polen-Litouwen. Twijfelend aan de Franse bondgenoot moest Sobieski uiteindelijk echter uit kijken naar andere bondgenoten om de belangen van zijn land en de grotere belangen van het Christendom te beschermen. Daarom ging hij een anti-Turks verbond aan met de Habsburgers van Oostenrijk, Frankrijks vijand. Deze interne politiek van de Europese mogendheden was rampzalig voor het vormen van een breed anti-Turks bondgenootschap.

Profiterend van de verwarring viel het Ottomaanse Rijk in 1675 Oostenrijk aan. Polen-Litouwen stuurde in het kader van hun anti-Turkse verbond troepen naar Oostenrijk om te helpen. Maar met deze stap moesten ze de alliantie met Frankrijk formeel verbreken. Helaas bleek Oostenrijk een wispelturige en zwakke bondgenoot die niet het volle gewicht in de schaal bracht in de gevechten met het Ottomaanse Rijk. Ze wilden zelfs een aparte vrede met de Ottomaanse Turken sluiten. De sluwe Ottomanen gebruikte deze verdeeldheid onder de Europese mogendheden om verder door te dringen in zowel Polen als Oostenrijk.

In september 1676 vielen de Turken Polen-Litouwen met meer dan 40.000 man opnieuw binnen, de meeste van hen waren Tataren. Met slechts 8.000 soldaten hielden de Polen ze tot 14 oktober 1676 in de buurt van Zurawno bijna drie weken op. De Turken vroegen eindelijk om vrede na Zurawno. Ze hielden het grootste deel van het grondgebied dat ze verworven hadden, met inbegrip van Podolië, maar ze beloofde verdere aanvallen te staken en lieten het grootste deel van de gevangenen vrij.

Polen-Litouwen was in 1680, na de onophoudelijke oorlogen met de Turken gedurende meer dan drie decennia, teruggebracht tot de helft van haar oorspronkelijke omvang. Maar voor deze overwinningen hadden de Turken zwaar betaald in de vorm van de dood van honderdduizenden van zijn krijgers en dit maakte verdere invallen in Polen en Rusland onaantrekkelijk. Na verovering van Servië, Kroatië, Roemenië, Bulgarije, Hongarije en Zuid Polen, richtten de Turken zich nu op Centraal-Europa door herhaaldelijke aanvallen op Krakow en Wenen. De Turken keerden zich daarna tegen Oostenrijk en bereikte in 1683 de muren van Wenen.

13.2 Oostenrijk 1683

Tijdens de zestiende en zeventiende eeuw leefden de Christelijke inwoners van Zuidoost-Europa in voortdurende angst voor de Moslim invasies. De Mongoolse Tartaren plunderden het platteland, ontvoerden slaven en gevangenen voor losgeld terwijl de Turkse bezetting op zijn minst plundering, heiligschennis en afpersing betekende. De islamitische invasieroutes liepen zowel via de Donau vallei tot de muren van Wenen, als via de Moldavische vlakte en het zuiden van Polen. Veel van de Turkse inspanning was gericht tegen Polen, dat door de heldhaftige weerstand de naam kreeg van: "Propugnaculum Christianitatis", het bolwerk van het Christendom.

Wenen was een sterke vesting maar eind augustus 1683 stond de stad op het punt van instorten door de Turkse aanval, maar het werd ontzet door 30.000 Polen onder bevelhebber Jan Sobieski. De Turken herstelden zich nooit van deze slag en vanaf dat moment waren ze nog slechts in het defensief. Voor Polen was dit haar laatste grote moment toen ze Europa redden van de Islam. Hoewel ze bij Wenen op overtuigende wijze werden verslagen, hadden de terugtrekkende Turken zich gehegroepen en vielen bij Parkany de Poolse en Duitse troepen aan die hun overwinning aan het vieren waren. En deze keer versloeg Sobieski de Turken weer en in 1699 werd uiteindelijk de Vrede van Karlowitz gesloten en daarmee was deze ronde geëindigd. (14)

De Turken belegeren Wenen, maar de Polen schieten te hulp

Na de Turkse verovering van Servië, Kroatië, Roemenië, Bulgarije, Hongarije en Zuid Polen, richtten ze zich nu op Centraal-Europa door herhaaldelijke aanvallen op Krakow en Wenen. Ze zagen Wenen als de belangrijkste grote stad, die na te zijn veroverd de weg zou vrijmaken voor hun opmars naar Polen en Duitsland. De dreiging van de Turkse aanval was zeer reëel. Een Turks leger van meer dan 140.000 mannen marcheerde in maart 1683 naar het noorden en kwam op 14 juli 1683 voor de muren van Wenen te staan en Keizer Leopold en zijn hof vluchtte naar Passau.

In de winter van 1682-83 kwamen Polen, Pruisen (Duitsland) en Oostenrijk bijeen om een gezamenlijke actie tegen de Turkse invasie voor te bereiden en elkaar te hulp te komen. Op 31 maart 1683 sloot Koning Jan III met de Oostenrijkse Keizer Leopold het Verdrag van Warschau. In dit verdrag werd overeengekomen dat de Polen en de Oostenrijkers elkaar zouden steunen, indien de Turken ofwel Krakau of Wenen zouden aanvallen. Ten gevolge van het Verdrag en de oproep van de Paus marcheerde Sobieski naar Wenen met een leger van ongeveer 30.000 man.

Kara Mustafa Pasha trok met een leger van 140.000 man op naar Wenen, dat werd verdedigd door 11.000 man. De Weners gaven hun voorsteden prijs en bereidden zich voor op een belegering. Op 14 juli bereikte de Turken Wenen en belegerden de stad. Een van de nadelen die de Turken hadden was dat ze niet voldoende zwaar geschut hadden. De verdedigers vochten dapper, maar hun voedselvoorziening en hun munitievoorraden waren onvoldoende. Terwijl de belegering van 14 juli tot 12 september duurde, werd de omgeving van Wenen onderworpen aan plundertochten. Intussen werd er in verschillende regio's van het Rijk en in Polen een ontzettingsleger verzameld.

Wenen was een sterke vesting maar eind augustus 1683 stond de stad door de Turkse aanval op het punt van instorten. Voedsel en munitie waren ontoereikend en op 1 september lieten de Turken onder de muren een mijn ontploffen en veroverden er een deel van. Buiten de muren waren de vooruitzichten echter beter. De nederlaag van een Turks korps op de Bisamberg maakte de concentratie van de geallieerde legers ten noordwesten van Wenen mogelijk. Belangrijker was dat 30.000 Polen onder bevelhebber Jan Sobieski waren aangekomen.

Sobieski's plan was om op de vlakten ten westen van de stad de strijd te voeren en het Turkse leger te vernietigen en daarmee de belegering te breken. De Turkse commandant Kara Mustafa bleef veel van zijn inspanningen richten op het belegeren van de stad, dus was bij het begin van de strijd slechts een deel van zijn leger gereed om het ontzettingsleger partij te geven. Op 12 september 1683 om vier uur 's ochtends kwamen de Oostenrijkers op de linkervleugel naar voren en begon de strijd. De Duitsers in het linker midden voegden zich snel bij hen. Om 15.00 uur begon de cavalerie zich op te stellen. De Poolse Huzaren speelde samen met de infanterie een belangrijke rol in de overwinning. Om 16.00 uur beval Sobieski tot de aanval. Een Duits-Oostenrijkse en drie Poolse cavalerie eenheden van 20.000 man vielen, geleid door Koning Jan Sobieski, heuvelafwaarts aan en recht op het centrum van het Turkse leger af. Terwijl de Poolse cavalerie doordrong in de Turkse linies

viel het Oostenrijkse garnizoen vanuit de stad de Turken van achteren aan. Sobieski richtte zijn aanval met zijn Huzaren in de richting van het hoofdkwartier van Kara Mustafa en slachtte genadeloos alle Turken af die hij tegenkwam. Toen Mustafa dit zag raakte hij gedemoraliseerd en geconfronteerd met een nieuwe overwinning van hun gevreesde tegenstander, vluchtten de Turken in paniek. Om half zes betrad Sobieski de tent van Grootviziers Kara Mustafa Pasha en het beleg van Wenen was gebroken.

Bij de terugtocht uit Wenen leed het Turkse leger zware verliezen en verloor ongeveer 25.000 man, plus nog eens 40.000 man in de Slag van bij Parkany die volgden. Deze 65.000 soldaten vormden de crème van de Turkse cavalerie. De geallieerden verloren minder dan 4.000 man aan doden en gewonden. De Turken herstelden zich nooit van deze slag en vanaf dat moment waren ze nog slechts in het defensief. Voor Polen was dit haar laatste grote moment toen ze Europa redden van de Islam. Deze overwinning bevrijdde tevens Europa van de Ottomaanse Turken en hun invasies en bevestigde het Christendom als de belangrijkste religie in heel Europa. Na de Slag maakte Jan Sobieski III zijn feestelijke intocht in Wenen. Hij werd niet alleen gezien als de redder van Wenen, maar als de redder van geheel Europa. Deze overwinning bewaarde Europa in navolging van Karel Martel in 732, voor de tweede keer voor de Islam. (14)

De Slag bij Parkany

Hoewel ze bij Wenen op overtuigende wijze werden verslagen, waren de terugtrekkende Turken nog steeds niet helemaal uitgespeeld. Ze lagen op 7 oktober 1683 bij Parkany waar ze zich gehergroepeerd hadden, op de loer voor de Polen en vielen de Poolse en Duitse troepen aan die hun overwinning aan het vieren waren. Ze verrastten de Polen en braken door hun cavalerie linies. Jan Sobieski werd bijna vermoord maar hij ontsnapte en verzamelde binnen twee dagen zijn leger en was op 9 oktober weer klaar voor een aanval op de Turken. Dit staat bekend als de Tweede Slag bij Parkany. En deze keer drukte Sobieski de Turken terug tegen een rivier en versloeg hen. Deze tweede slag van Parkany was zijn grootste overwinning. Bij hun laatste poging Europa in te nemen nam het Ottomaanse leger, hoewel ze waren verslagen, op de terugtocht van Wenen toch nog 80.000 gevangenen mee.

De belegering van Wenen in 1683 en de dubbele nederlaag van het Ottomaanse grootvizier Kara Mustafa Pasha's leger tegen Jan Sobieski was de directe oorzaak van de oorlog voor de bevrijding van Hongarije en bepaalde delen van Kroatië. De oprichting van de Heilige Alliantie, bestaande uit het Oostenrijkse Keizerrijk, Polen en de Venetiaanse Republiek was de volgende stap. Er werd oorlog gevoerd in Hongarije, in het noorden en het zuiden van Kroatië en over de Peloponnesische schiereiland. Al in de zomer van 1684 werden de Ottomaanse verdedigingslinies in het noorden van Kroatië doorbroken door de verovering van Virovitica en in het najaar van 1686 werden de Ottomanen uit Hongarije gegooid.

De overwinning in 1687 op Suleyman-Pasja heeft een extra impuls gegeven om de oorlog in Kroatië op te voeren. De hele regio tussen de rivieren de Drava, de Donau en de Sava werd heroverd evenals Dubica en Kostajnica aan de rivier de Una. In het midden van de zomer van 1689 waren de regio's van Lika en Krbava ook bevrijd. In Dalmatië in het zui-

den van Kroatië slaagde de Venetiaanse Republiek erin Sinj, Vrlika en Knin over te nemen. Na verpletterende nederlagen in 1691 bij Slankamen en in 1697 in de nabijheid van Senta werd het Ottomaanse Rijk in 1699 gedwongen een vredesverdrag te sluiten. Hier gold het beginsel dat elk van de partijen behield wat het in de militaire operaties had veroverd. Bij de afbakening de grenzen van het Ottomaanse Rijk met Kroatië volgde men de lijn van de rivier de Sava naar de grens met de Venetiaanse Republiek. Alle gebieden die voor de oorlogen tegen de Turken hadden toebehoord aan Kroatië, zouden worden teruggegeven onder het gezag van de Kroatische onderkoning.

De nederlaag van de Ottomanen bij Wenen was vooral een Poolse overwinning. Het markeerde het keren van het tij van de tweede islamitische invasie van Europa. De Republiek Venetië verklaarde in 1685 de oorlog aan het Ottomaanse Rijk, een Venetiaans leger veroverde Morea en Attika en ook Athene. Het Oostenrijkse leger bleef in de aanval en won terrein. Buda werd in 1686 na een beleg genomen en in 1687 leden de Turken een nederlaag op de berg in de buurt van Harsan Mohács. Belgrado werd tijdelijk ingenomen (1688), maar door Ottomaanse troepen in 1690 heroverd en in 1691 werd Transsylvanië bezet door het keizerlijke leger.

Daarna werden de keizerlijke troepen onder het bevel geplaatst van Prins Eugenius van Savoye. In 1697 versloeg hij een enorme Ottomaanse leger bij Zenta in het noorden van Servië en het bracht hen grote verliezen toe. De Ottomanen werden gedwongen om vrede te vragen. In de voorwaarden van het Verdrag van Karlowitz werden de Ottomanen gedwongen substantiële delen van Oost-Europa af te staan met inbegrip van Belgrado. Dit markeerde het begin van de Ottomaanse terugtocht uit de Balkan. (14)

Nasleep van de oorlog tegen het Ottomanen

Het Ottomaanse Rijk moest Hongarije en Transsylvanië aan het huis van Habsburg afstaan, Podolië aan Polen en de Morea (Peloponnesus) evenals het grensgebied in Dalmatië aan Venetië. De oorlog had de zwakte van het Ottomaanse Rijk blootgelegd. In de 17de eeuw moest het haar uitgestrekte rijk in talrijke oorlogen verdedigen tegen de geleidelijke opmars van de Westerse mogendheden. In de 18e eeuw waren Rusland, Groot-Brittannië en Frankrijk in staat de dreiging van de Islam tegen Europa definitief te keren en de oorlog tegen de Islam te verplaatsen naar het hart van de Islam. Met de verovering van Syrië, Transjordanië, Irak breidde zich hun invloed ook uit in Arabië. De overwinning in Wenen gaf de definitieve doodsteek aan het Ottomaanse Rijk door het te veranderen van een existentiële bedreiging voor de Westerse beschaving in “de zieke man aan de Bosporus”. Het Rijk overleefde nog tot 1920 en dat was alleen te danken aan de rivaliteit tussen de Europese mogendheden Rusland, Groot-Brittannië en Frankrijk. (14)

Moldavische Campagnes van 1686 en 1691

Met een leger van 40.000 man trok Sobieski in juli 1686 naar Moldavië om de Turken te verdrijven en op de 16 augustus bereikte hij Jassam. Maar water en levensmiddelen werden schaars, omdat de Turken de strijd vermeden. Ook vloog een grote hoeveelheid munitie in brand en veroorzaakte dat een groot deel van de stad door brand werd verwoest en zo had

Sobieski en zijn leger geen andere keuze dan terug te keren naar Polen. Vijf jaar later in 1691 ondernam Sobieski een tweede Moldavische campagne en weer probeerden de Turken de gevechten te vermijden. Op 17 juni 1696 stierf Jan III Sobieski een natuurlijke dood. (14)

13.3 Turkije en Rusland 1444-1878

In de middeleeuwen hebben de Mongoolse Tataren heel Rusland bezet en de Russische bevolking onderworpen. De Russen vochten vierhonderd jaar tegen ze en verdreven ze uiteindelijk uit Rusland. De Russen hielden ook de strijd tegen de Turken drie eeuwen vol en staakten de strijd niet tot ze eindelijk de bedreiging voor Rusland en voor Oost-Europa afwendden. Hoewel ze Russisch-Turkse oorlogen genoemd worden, waren ze geen nationale oorlogen maar oorlogen van Christelijk verzet tegen aanhoudende Moslim aanvallen. De tien Russisch-Turkse Oorlogen werden gedurende de zeventiende, achttiende en negentiende eeuw uitgevochten. De Eerste Wereldoorlog kan worden beschouwd als een elfde en tot nu toe de laatste oorlog in de reeks Russische oorlogen tegen de Jihad. (14)

Oorlog op vijandelijk gebied

Rusland is een land dat de oorlog altijd naar het grondgebied van zijn vijand heeft gebracht en daarmee de vijand volkomen vernietigde. In 1812 verbrandden de Russen Moskou om Napoleon te beletten het in bezit te nemen. Daarna bestookten ze het terugtrekkende leger. Uiteindelijk verdreven ze de Fransen niet alleen uit Rusland, maar trokken op tot aan Parijs om een einde te maken aan dreiging van Napoleon. Het verhaal werd herhaald in de Russische strijd met de nazi's. De nazi's waren tot 1942 ongeslagen. De Russen waren de eersten die ze stopten en zegetocht van de nazi's bij Stalingrad keerden. Ze verdreven de nazi's uit Rusland, terug naar Duitsland tot ze samen met de Anglo-Amerikaanse strijdkrachten de nazi's tot geschiedenis maakten.

De Russen beschouwden hun strijd tegen de Turken als een heilige oorlog en beriep zich op de zegeningen van de verschillende Oosters-Orthodoxe heiligen om hen te motiveren in deze lange en moeizame oorlog tegen de Islam. Het voorwaartse beleid van de Russen van verplaatsen van de oorlog naar vijandelijk gebied, heeft de verdere verspreiding van de Islam in Europa gestopt. In de lange strijd van de Russen tegen het Ottomaanse Turken, was het niet Rusland dat een moslimland binnenviel om deze lange reeks van oorlogen te beginnen. Het waren de Ottomanen die in de tweede helft van de 17e eeuw met de agressie tegen Rusland begonnen. Daarbij volgden de Turken de traditie van Mohammed, de stichter van de Islam. De Russen hebben dus van 1444 tot 1918 een kruistocht tegen de Islam gevoerd. Zonder deze Russische weerstand zou heel Rusland vandaag islamitisch zijn.

In 1444 kwam Rusland aan de westelijke grens oog in oog te staan met de Islam. Dit gebeurde nadat de Poolse en Hongaarse legers onder Wladyslaw III en Janos Hunyadi door de Turken onder Murad II werden verpletterd in de slag bij Varna. Met deze nederlaag eindigde voor meerdere decennia elke serieuze Europese poging om de verovering van Oost-Europa door de Turken te voorkomen. Na deze slag lag Rusland open voor Ottomaanse aanvallen omdat van toen af aan de Poolse weerstand tegen de Ottomanen op de Balkan was verzwakt. Hoewel de Turken de komende twee eeuwen hun invallen concentreerden op

Hongarije, Zuid-Polen en Oostenrijk, keerde hun aandacht zich vanaf 1650 ook naar Oekraïne en Rusland.

Vanaf 1650 begonnen de Turken Oostenrijk en Polen aan te vallen. In de loop van de Pools-Turkse Oorlog van 1672 tot 1676 veroverden ze de regio Podolië en testte de Ottomanen de Russische voorbereidingen door een aanval te doen op de Oekraïne. Ze brachten het deel van Oekraïne op de rechteroever van de rivier de Dnjepr onder hun heerschappij. Na verovering van delen van de Oekraïne en Zuid-Rusland, begonnen ze de lokale Slavische bevolking onder dwang tot de Islam te bekeren. Het eerste keerpunt kwam toen de Russen en Oekraïners, gedwongen door de Ottomaanse terreur hun steden en dorpen verlieten en als partizanen tegen de Ottomaanse onderdrukking gingen vechten. (14)

De eerste Russisch-Turkse oorlog van 1676 tot 1681

De Ottomanen onder Mehmet IV konden in 1669 Rusland binnenkomen door het verraad van de lokale Hetman Petro Dorosjenko en zij maakten hem soeverein van Oekraïne. Deze veroorzaakte ontevredenheid onder Oekraïense Kozakken die hem afzette en in 1674 Ivan Samoilovich als enige Hetman kozen. De afgezette Hetman Dorosjenko besloot samen te spannen tegen zijn landgenoten. In 1676 nam zijn leger van 12.000 man de Oekraïense stad Chigirin in en hij rekende op de hulp van het naderende Turks-Tataarse leger. Echter de Russen belegerde Chigirin en dwongen Dorosjenko tot de overgave.

In juli 1677 gaf de Sultan zijn leger van 120.000 man onder leiding van Ibrahim Pasha, bevel door te stoten naar Chigirin maar de Russen sloegen deze aanval af. In juli 1678 belegerde een nog groter Turks leger van ca. 200.000 man van de grootvizier Kara Mustafa nogmaals Chigirin en veroverde de stad. De Ottomanen hadden ook de hulp ingeroepen van de Krim-Tataren om de Russen van achteren aan te vallen. Daardoor werd het Russische leger verslagen en trok zich terug over de Dnjepr. Het achtervolgende Turkse leger werd afgeslagen.

Tussen 1679 en 1680 hebben de Russen de aanvallen van de Krim-Tataren afgeslagen. Op 3 januari 1681 ondertekenden ze het vredesverdrag van Bachtsjysaraj dat de Oekraïne in twee delen verdeelde en de Russisch-Turkse grens door de Dnjepr legde. Nu begonnen de Ottomanen echt hun tanden te laten zien aan de lokale Slavische bevolking en wilden hen dwingen om de Islam aan te nemen, waarop de Russen en Oekraïners hun steden en dorpen verlieten en een partizanenstrijd begonnen.

Kort bericht:

In 1697/98 merkte een Franse reiziger op dat veel kerken in het Ottomaanse Rijk waren veranderd in stallen. (1)

De Tweede Russisch-Turkse oorlog van 1686 tot 1700

De Tweede Russisch-Turkse oorlog van 1686 tot 1700 was deel van de gezamenlijke Europese inspanning om de voortdurende agressie van het Ottomaanse Rijk te stoppen. Deze

oorlog begon in 1686 nadat Rusland was toegetreden tot de Europese anti-Turkse coalitie, bestaande uit Oostenrijk, Polen en Venetië. Tijdens deze oorlog vocht het Russische leger in de veldtocht van 1687 en 1689 om de Krim te bevrijden en in de veldtocht van 1695 en 1696 naar Azov. Maar van de Russische pogingen om de Oekraïne te bevrijden moest worden afgezien door de Zweedse invasie vanuit het noorden door Karel XII. Rusland moest deze veldtocht in 1699 beëindigen met de ondertekening van het Verdrag van Karlowitz, in 1700 gevolgd door het vredesverdrag van Constantinopel. Maar ondanks dit verdrag probeerden de Turken Rusland bij de eerste de beste gelegenheid te veroveren. Dit leidde tot de derde Russisch-Turkse oorlog van 1710 tot 1713.

De derde Russisch-Turkse oorlog van 1710 tot 1713

De derde Russisch-Turkse oorlog begon nadat de Russen in de Slag bij Poltava de Zweden onder Karel XII hadden verslagen. Met de hulp van Oostenrijkse en Franse diplomaten was Karel XII van Zweden er in geslaagd om de Sultan ervan te overtuigen om op 20 november 1710 de oorlog aan Rusland te verklaren. De belangrijkste gebeurtenis van deze oorlog was de Prut campagne van 1711 waarin Rusland tevergeefs probeerde om het door de Turken bezette deel van Oekraïne terug te krijgen. Tijdens deze veldtocht legde zij de basis voor het uiteindelijke succes van Rusland.

De Russen lanceerde in 1714, na hun eerste falen tegen de Turken in 1711, een hernieuwde aanval op de Turken en bij verrassing werden de Ottomanen in Roemenië verslagen. Dit veroorzaakte onrust in de andere Balkanlanden die leden onder Turkse onderdrukking.

De vierde Russisch-Turkse oorlog van 1735 tot 1739

De vierde Russisch-Turkse oorlog bracht een ommekeer in de Turkse vorderingen in Rusland. Bij het uitbreken van deze oorlog was Rusland erin geslaagd om een gunstige internationale situatie te creëren, door de ondertekening tussen 1732 en 1735 van een aantal verdragen met Iran en Polen. Oostenrijk was vanaf 1726 een bondgenoot van Rusland. De casus belli waren tegen het einde van 1735 de invallen van de Krim-Tataren in de Oekraïne en de militaire campagne van de Krim Khan in de Kaukasus. In 1736 voorzagen de Russische commandanten de verovering van Azov en de Krim. Op 20 mei 1736 nam het Russische Dnepr leger van 62.000 man, onder bevel van de Pruisische veldmaarschalk Burkhard Christoph von München, stormenderhand de Turkse vestingwerken te Perekop in en bezetten op 17 juni Bachtsjysaraj. Echter het ontbreken van voorraden en het uitbreken van een epidemie dwong de Russen zich terug te trekken naar Oekraïne.

Er kwamen nu meer overwinningen binnen bereik van de Russen. Op 19 juni 1736 veroverde het Don leger van 28.000 man, onder het bevel van generaal Peter Lacy, met de steun van de Don Vloot onder het bevel van vice-admiraal Peter Bredahl, de vesting Azov. In juli van 1737 nam het leger onder Von München de Turkse vesting Otsjakov. Het leger nu al 40.000 man sterk, marcheerde in dezelfde maand naar de Krim, bracht een aantal nederlagen toe aan het leger van de Krim Khan en veroverde Karasubazar. In juli 1737 kwam Oostenrijk in oorlog met Turkije maar werd een aantal keer verslagen.

De vijfde Russisch-Turkse Oorlog van 1768 tot 1774

In de vijfde Russisch-Turkse Oorlog kreeg het Russische Rijk de zuidelijke Oekraïne, Noordelijke Kaukasus en de Krim in handen. De kansen voor verdere Russische expansie waren daarna groot, maar Tsarina Catharina II had in 1773 te maken gekregen met een boerenrevolutie van de Don-Kozak Jemeljan Poegatsjov die zich in 1774 had uitgebreid over de Oeral, de Wolgaregio en andere gebieden. Daarom moesten de troepen uit het Turkse conflict terugkeren om deze opstand te onderdrukken. Daarnaast maakte de Zweedse Koning Gustav III zich op voor een nieuwe oorlog tegen het Russische Rijk. Op 21 juli 1774 werd daarom in Küçük Kaynarca met de Turken een vredesverdrag gesloten. Hierbij gingen de Ottomanen akkoord met een onafhankelijke staat op de Krim die in de praktijk een vazalstaat werd van Rusland.

Het Rusland kreeg de stad Azov en de stad Kertsj en de oostzijde van de Krim terug en ook de regio tussen de benedenloop van de Dnjepr en de forten Kinboern en Kabardië in de noordelijke Kaukasus. De rivier de Koeban werd de nieuwe grens tussen Rusland en Ottomaanse Rijk. De Russische schepen kregen vrije toegang vanuit de Zwarte Zee tot de Middellandse Zee via de Dardanellen. Het Rusland kreeg het recht tot "bescherming van de Christenen binnen het Ottomaanse Rijk" en Moldavië en Walachije kregen autonomie binnen het Ottomaanse Rijk waarbij ze protectoraten werden van het Rusland. Tenslotte moest het Ottomaanse Rijk ook 4,5 miljoen roebel aan herstelbetalingen doen.

In 1785 vielen Kara Mahmud's troepen het Montenegrijse grondgebied aan en Oostenrijk stuurde een delegatie om hem erkenning aan te bieden als de heerser van heel Albanië op voorwaarde dat hij zich zou verbinden met Wenen. Gebruik makend van de kans, stuurde Kara Mahmud de Ottomaanse Sultan de hoofden van de Oostenrijkse delegatie en als erkenning benoemde de Ottomanen hem tot gouverneur van Shkodër! Maar toen Kara Mahmud in 1796 probeerde zijn land te ontworstelen aan Montenegro werd hij verslagen en door de Montenegrijse Serviërs onthoofd. Kara Mahmud's broer Ibrahim werkte tot zijn dood in 1810 samen met de Verheven Porte. Zijn opvolger Mustafa Pasha Bushati zette het beleid van oorlog tegen de Christenen voort door zijn deelname aan Ottomaanse militaire campagnes tegen de Griekse opstandelingen en rebellerende pasja's.

De zesde Russisch-Turkse Oorlog van 1787 tot 1792

Deze zesde oorlog vond plaats in de schaduw van de veranderingen die plaatsvonden in West-Europa, zoals de Franse revolutie en de Napoleontische oorlogen. Doordat Oostenrijk steeds meer verstrengeld raakte met de westelijke grens met Frankrijk kwam het op de schouders van Rusland neer om stand te houden tegen verdere Ottomaanse invallen in Europa. In deze oorlog wonnen de Russische legers een aantal malen van de Turken, waardoor die in de komende honderdvijftig jaar verzwakt waren en uiteindelijk uit Europa werden verdreven en Turkije aan de genade van Rusland en andere Christelijke mogendheden van Europa raakte overgeleverd.

De Zuid-Oost-Kroatische gebieden die vandaag als Bosnië-Herzegovina bekend zijn, kwijnden verder weg onder Turks gezag. Dit duurde twee eeuwen waarin de Kroatische

bevolking geheel geïslamiseerd was en verloren ging voor Kroatië. Gedurende drie eeuwen van oorlogen tegen het Ottomaanse Rijk werd Kroatië in stukken gescheurd en geestelijk verdeelde. Na zijn historische grondgebied te hebben verloren, raakte het ook de helft van zijn bevolking kwijt. De grenzen van het Ottomaanse Rijk werden de grenzen van Kroatië. De gevolgen van die gebeurtenissen uit het verre verleden werden eeuwenlang gevoeld tot de Kroatische oorlog van 1992 en de bevrijding, herstel en internationale erkenning van de Kroatische staat. (14)

De zevende Russisch-Turkse Oorlog van 1806 tot 1812

Deze oorlog werd de definitieve nederlaag van de Moslims in Rusland. Het was een van de cruciale oorlogen tussen het orthodoxe Rusland en het Ottomaanse Rijk. Deze oorlog en de daaropvolgende oorlogen brachten de Russische legers in Moldavië, Roemenië, Bulgarije, Servië, Griekenland, Georgië, Armenië en in Turkije zelf. De oorlog brak uit in 1806 toen Turkije de gouverneurs van haar vazalstaten Moldavië en Walachije afzette. Rusland was huiverig om grote legers in te zetten tegen Turkije, omdat de betrekkingen met het Frankrijk van Napoleon zo onzeker waren. In 1811, met een Frans-Russische oorlog in zicht, zocht Rusland een snelle beslissing voor de zuidelijke grens. De veldtocht van 1811 tot 1812 van de Russische veldmaarschalk Koetoezov dwong de Turken op 28 mei 1812 in het Verdrag van Boekarest om Bessarabië af te staan aan Rusland.

De strijd na 1815

Na het einde van de Napoleontische oorlogen bij Waterloo, zouden de Russen zich vanaf 1815 volledig concentreren op de dreiging van de Turken. Het resulterende in de volgende Russisch Turkse oorlogen en leidde tot een reeks nederlagen waarbij de Turken stukken van hun uitgestrekte rijk begon te verliezen aan de Russen. Griekenland werd in 1820 het eerste onafhankelijke land, dat deel had uitgemaakt van het Ottomaanse Rijk. Daarna tekende zich het einde af van de Europese eenheid tegen de Ottomanen en het begin van de Europese nationale rivaliteit.

Griekenland werd in 1829 onafhankelijk na enkele militaire campagnes die werd ondersteund door zowel Groot-Brittannië als Rusland. De definitieve klap voor de Ottomaanse oorlogsmachine was een enorme opstand door het Witte Jannitsjaren in 1826, die eindigde toen Ottomanen duizenden van de Jannitsjaren lieten executeren. In dat jaar ontbonden de Ottomanen definitief de Jannitsjaren. Vijftig jaar later werden tijdens een opstand in Bulgarije tienduizenden Moslims afgeslacht door wraakzuchtige Bulgaarse bendes. Dit leidde tot represailles van de Moslims die tienduizenden Bulgaren vermoordden in wat bekend werd als de Bulgaarse wreedheden.

De achtste Russisch-Turkse oorlog van 1828 tot 1829

De Griekse onafhankelijkheid strijd leidde tot de Russisch-Turkse oorlog van 1828 tot 1829, waarin Russische troepen optrokken in Bulgarije, de Kaukasus en Noordoost Anatolië totdat de Turken om vrede vroegen. Het resulterende op 14 september 1829 in het Verdrag van Adrianopel (Edirne) en gaf Rusland het grootste deel van de oostelijke oever

van de Zwarte Zee en de monding van de Donau. Turkije erkende de Russische soevereiniteit over Georgië en delen van het huidige Armenië. Servië bereikte autonomie en Rusland mocht Moldavië en Walachije bezetten tot Turkije een grote schadevergoeding had betaald.

De opkomst van het keizerlijke Rusland bleek uiteindelijke redding van Roemenië te zijn. Rusland wierp zich op tot de beschermer van alle orthodoxe Christenen en de Ottomanen werden door de Tsarina gedwongen een zekere mate van autonomie in Walachije en Moldavië toe te staan. Dit zou in 1829 uitmonden in de formele bevestiging van Rusland als protector van de twee regio's. In 1857 waren de regio's Moldavië en Walachije op het punt aangeland, waar ze zich onafhankelijk konden verklaren. In dat jaar stemden de wetgevend organen van de twee staten voor de politieke unie en onafhankelijkheid en het creëren van een staat met de naam Roemenië. Na een Russisch Roemeens overwinning op de Turken in de Russisch-Turkse oorlog van 1877-78 werden de Ottomanen na een bezetting van 500 jaar uiteindelijk uitgeschakeld als een factor voor de Roemeense staat. (14)

13.4 Griekenland na 1821

De Griekse opstand 1821-29

Het Griekse vasteland bleef nog onder het juk van de Ottomanen. Naarmate de Grieks-orthodoxe bevolking zuchtte onder de onderdrukking, begon ze haar hoop te vestigen op Rusland, dat de enige overgebleven orthodoxe mogendheid was. Er waren talrijke gelegenheden waarbij de Grieken met Russische hulp in opstand kwamen tegen de Turkse overheersing. In 1770 verpletterden de Ottomaanse autoriteiten bruto een Griekse opstand en tegen het einde van de 18e eeuw vormde zich een kleine groep Griekse nationalist die werden geïnspireerd door de Franse Revolutie en de ideeën van de Verlichting. Griekse studenten aan Europese universiteiten werd zich bewust van de eerbied waarmee de taal en de beschaving van het oude Griekenland werden beschouwd in het Westen. Dit verhoogde hun zelfvertrouwen om te vechten voor de bevrijding van hun vaderland. Deze studenten gingen terug naar Griekenland en sommigen gaven hun kinderen de namen van de helden van het oude Griekenland. De belangrijkste van deze vroege nationalist was Rigas Velestinlis (Rigas Pheraios), die in 1798 door de Osmanen werd geëxecuteerd.

Geheim revolutionair genootschap

In 1814 werd in de Russische stad Odessa een geheim revolutionair genootschap opgericht, de Philiki Etairia (Vriendelijke maatschappij) om een gewapende opstand voor te bereiden. De groep wierf leden en verzamelde middelen en wapens in de Griekse gemeenschappen van de oostelijke Middellandse Zee en de Balkan. Alexandros Ypsilanti een Griekse generaal in dienst van de Russische keizer Alexander I, aanvaardde het leiderschap. Vroeg in 1821 begon Ypsilanti met een aanval op het Russische grondgebied in Moldavië. Maar Russische hulp bleef uit en de poging tot bevrijding werd gesmoord. Nog een opstand in de Peloponnesus op ongeveer dezelfde tijd had meer succes, deze werd geleid door Aartsbischop Germanos van Pátrai. De Griekse Onafhankelijkheidsoorlog was begonnen.

In het begin van de oorlog behaalde de Griekse opstandelingen enkele opvallende successen. Ze hadden een sterke nautische traditie en de marine onder leiding van Andreas Miaou-

lis voerde doeltreffende aanvallen uit op de Ottomaanse vloot. Maar de grote mogendheden van die tijd, Groot-Brittannië, Frankrijk, Oostenrijk, Pruisen en Rusland waren bang dat de gevestigde orde zou worden verstoord en boden geen hulp. Dus moesten de Grieken op eigen middelen vertrouwen en op de ondersteuning door vrijwilligers en bewonderaars van de Griekse cultuur en tradities uit Europa en de Verenigde Staten die geld inzamelden.

Slag bij Navarino 1827

De sluwe Sultan Mahmud II verzekerde zich van de steun van de Egyptische onderkoning Mohammed Ali en beloofde hem het eiland Kreta. Na het sluiten van dit opportunistische bondgenootschap keerde de militaire situatie zich tegen de Griekse vrijheidsstrijders die tussen twee vuren kwamen te zitten. Egyptische troepen bezetten opnieuw de Peloponnesus en de militaire vooruitzichten voor de Griekse revolutionairen was beroerd. In deze fase van de oorlog besloten de grote mogendheden toch in te grijpen, vooral door de aanhoudende instabiliteit in de strategisch belangrijke oostelijke Middellandse Zee en door de verstoring van de handel. Frankrijk stuurde samen met Groot-Brittannië en Rusland onder bevel van een Britse admiraal een vloot. In 1827 vernietigden de mogendheden de Ottomaanse-Egyptische vloot in de Slag bij Navarino; dit was tevens de laatste grote zeeslag die met zeilschepen werd uitgevochten. Dat jaar ontstond het onafhankelijke Griekenland en Graaf Ioannis Kapodistrias werd tot de eerste president van Griekenland gekozen. De grote mogendheden erkenden in 1828 de onafhankelijkheid van Griekenland in het Protocol van Londen en in 1829 met het Verdrag van Adrianopel.

Koninkrijk Griekenland 1832

In het Protocol van Londen werd het nieuwe Koninkrijk Griekenland uitgeroepen en onder bescherming van Groot-Brittannië, Frankrijk en Rusland geplaatst. De nieuwe staat bestond uit de Peloponnesus, een zuidelijk deel van het vasteland van Griekenland en een paar van de eilanden en bevatte slechts een derde van de Grieken. In 1832 besloten de drie machten dat Griekenland zou worden geregeerd door een monarch gekozen uit een Europese Koninklijke dynastie en in 1832 kozen ze Otto van de Beierse Wittelsbach-dynastie tot Koning van Griekenland. Hij werd het volgende jaar gekroond als Otto I. Athene was weinig meer dan een dorp op dat moment maar het bevatte het Parthenon en andere herinneringen aan de glorie van vroegere tijden en werd daarom gekozen tot de hoofdstad van de nieuwe staat.

In 1864 gaf Groot-Brittannië Griekenland de heerschappij over de Ionische eilanden, waarover de Britten sinds 1815 een protectoraat hadden uitgeoefend. Deze eilanden waren eerder van de Venetianen geweest. Dit was de eerste uitbreiding van grondgebied sinds Griekenland zelfstandig was geworden. De Grieken streefde naar de Megali Idea (Grote Idee), de vereniging van zoveel mogelijk Grieken in het Nabije en Midden-Oosten binnen de grenzen van een staat met als hoofdstad Constantinopel in plaats van Athene. Ze koesterde dit streven ook al zou dit het kleine en zwakke Griekse Koninkrijk in conflict brengen met het Ottomaanse Rijk.

Nadat het Ottomaanse Rijk de Russisch-Turkse oorlog van 1877 tot 1878 had verloren, werden de Ottomanen door het Congres van Berlijn verplicht om in 1881 de rijke agrarische provincie Thessalië en een deel van Epirus aan Griekenland af te staan. Als onderdeel

van de Berlijnse schikking kreeg Groot-Britannië het recht om het overwegend Griekse eiland Cyprus te beheren. In 1885 zocht Griekenland aanleiding om de problemen van het Ottomaanse Rijk voor eigen territoriale voordelen te benutten maar de grote mogendheden blokkeerden dat.

In 1896 begon op Kreta een opstand tegen de Ottomaanse heerschappij. De meerderheid van de bevolking zocht vurig hereniging met het Griekse Koninkrijk. Groepen vrijwilliger uit Griekenland kwamen het volgende jaar naar Kreta, maar Griekenland leed in de kortstondige oorlog met de Ottomanen een verpletterende nederlaag en de grote mogendheden dwongen ze schadevergoeding te betalen en kleine wijzigingen te accepteren aan de Grieks-Turkse grens.

Tegen het einde van de 19e eeuw werden in Griekenland nationalistische ambities gericht op het Ottomaanse Macedonië. In 1898 verleende de grote mogendheden Kreta autonomie over binnenlandse aangelegenheden en Ottomaanse troepen waren gedwongen zich terug te trekken van het eiland. Kreta bleef Ottomaans bezit maar de grote mogendheden wezen Prins George, de tweede zoon van George I aan als internationaal gesteunde hoge commissaris om het eiland te regeren. De vastberadenheid van de Kretenzers om bij Griekenland te horen was onverminderd en in 1908 riep de Kretenzer vergadering de vereniging uit van Kreta met Griekenland. Alleen Cyprus ging voor de Grieken verloren en bleef tot heden verdeeld, waarbij de noordelijke helft sinds 1974 illegaal bezet is door de Turken. Nog steeds hopen de Grieken op de Enosis (Eenheid) van Cyprus met Griekenland. (14)

De negende Russisch-Turkse oorlog van 1854 tot 1856, bekend als de Krimoorlog

Deze oorlog werd uitgevochten tussen Rusland en een alliantie van het Ottomaanse Rijk met het Engeland en Frankrijk. Deze opportunistische alliantie maakte duidelijk dat de Europese mogendheden de Turken niet langer zagen als een bedreiging voor Europa, hoewel ze nog steeds een deel van de Balkan bezetten. De Britten zagen Rusland als een concurrent in de race om koloniën in Azië en wilde voorkomen dat Rusland zich ontpopte als een zee-macht. Dus Engeland besloot kortzichtig om zich te verbinden met de Ottomaanse Turken, de eeuwige vijand van de Christelijke wereld.

Na een geschil met het Ottomaanse Rijk over de zeggenschap over de verschillende heilige plaatsen in Palestina en de bescherming van de orthodoxe Christenen, viel Rusland Moldavië en Walachije binnen, allebei semi-autonome vazallen van het Ottomaanse Rijk. Dit resulteerde eind 1853 in een oorlogsverklaring door de Ottomanen. De Russen onder commando van admiraal Nakhimov, brachten op 30 november de Ottomaanse vloot bij Sinope tot zinken. De volgende maand landde de Ottomaanse troepen op de Krim en belegerde Sebastopol, de thuisbasis van de tsaristische Zwarte Zee vloot. De stad capituleerde uiteindelijk in september 1855 en er volgde grootschalige verwoestingen. De oorlog eindigde met het Verdrag van Parijs van 1856.

De Krimoorlog werd berucht door de verdeeldheid van de Christenheid in de strijd tegen de Moslims. Terwijl de (toen nog Christelijke) naties van Europa door de hele geschiedenis onderling fel hadden gestreden, hadden ze tot de Krimoorlog nooit een Christelijke macht bevochten in het voordeel van een islamitische macht. Maar vanaf de Krimoorlog tot heden

zou deze opportunistische tendens doorgaan met Europese landen, die zich verbonden met een islamitische natie om een andere Europese mogendheid te bestrijden. Vanaf de Krimoorlog werd de kruistocht tegen Jihad overschaduwd door nationale, koloniale en imperialistische overwegingen.

Russische aspiraties om een deel van het Ottomaanse rijk te verwerven en militaire bases op de zuidelijke flank van Rusland te vestigen, lokte de Britse vrees uit voor een Russisch maritieme overheersing van de Middellandse Zee. Zij vreesden ook de controle over de route over land naar India te verliezen. Toen Rusland in 1853 bij Sinope de hele Ottomaanse vloot vernietigde, concludeerden Groot-Brittannië en Frankrijk dat gewapende interventie aan de zijde van de Ottomanen de enige manier was om een massale Russische expansie een halt toe te roepen. De Ottomaanse legers konden niets doen om een Russische opmars naar Constantinopel te stoppen! De Krim Oorlog gaf door de interne rivaliteit van de Europese landen aan de Islam een kans om te overleven. Hoe kortzichtig kan men zijn!

De Krimoorlog illustreerde ook hoe belangrijk de technologie en de superieure wapens waren voor een modern leger, iets wat het Ottomaanse Rijk ontbrak. Terwijl de industriële revolutie West-Europa had veranderd, vertrouwde zij nog steeds vooral op middeleeuwse militaire technieken en tactieken. Turkije had geen spoorwegen en weinig telegraaf lijnen. Vergeleken met andere Europese landen had het Ottomaanse rijk vrijwel geen industrie. Ook de aanwezige grondstoffen niet werden benut. Het is niet verwonderlijk dat tegen het midden van de 19e eeuw het Ottomaanse Rijk was overgeleverd aan de genade van de Russen totdat de Europese mogendheden ingegrepen.

De slechte communicatie maakten het voor Constantinopel erg moeilijk zijn provincies te controleren. Het duurde bijvoorbeeld dagen voordat de grote nederlaag van de marine bij Sinope bekend was in de hoofdstad. Servië was nu in feite een onafhankelijke staat, het betaalde slechts een symbolische schatting aan de Sultan. De meeste andere provincies betaalden nu ook slechts een fractie van de vereiste schatting. Zelfs de gebieden die onder directe controle van de Sultan stonden hadden een verouderd en corrupt belastingstelsel gebaseerd op de jizya belasting. (14)

De tiende Russisch-Turkse oorlog van 1877 tot 1878

De tiende Russisch-Turkse oorlog had zijn oorsprong in het Russische streven toegang tot de Middellandse Zee te krijgen en Constantinopel (Istanboel) en de aangrenzende Turkse zeestraat te beheersen. Echter als gevolg van de slechte ervaring van met Europese mogendheden, stelde de Russische diplomatie de oorlog voor als een poging om de Griekse en Slavische volkeren op de Balkan te bevrijden.

Rusland verklaarde in 1877 de oorlog aan het Ottomaanse Rijk. In een snelle campagne dreven de Russen de Ottomanen terug naar Constantinopel. Ze dwongen hen om in 1878 het Verdrag van San Stefano te ondertekenen. Daarbij verloren ze de meeste Europese landen, met inbegrip van Bulgarije dat werd bevrijd net als Macedonië en Thracië. Groot-Brittannië kwam in bezit van Cyprus in ruil voor een belofte aan de Sultan om hem te helpen als hij in de toekomst militaire hulp nodig had.

Een anti Turkse opstand vond in de zomer van 1875 plaats in Bosnië en Herzegovina. De belangrijkste reden voor deze opstand was de zware belastingdruk van de jizya, opgelegd door het fanatieke Ottomaanse bestuur. Ondanks enkele tegenslagen werd de opstand voortgezet tot het einde van 1875 en uiteindelijk veroorzaakte dit ook de Bulgaarse opstand van april 1876. Spanning in Bosnië en Russische steun deden de vorstendommen Servië en Montenegro begin juli 1876 ook de oorlog verklaren aan hun Ottomaanse overheersers. De oorlog leidde op 8 juli 1876 tot de geheime Reichstadt overeenkomst, waarin de grootmachten Rusland en Oostenrijk-Hongarije overeenkwamen om de Balkan onderling te verdelen. In augustus 1876 werden de Servische troepen echter verslagen door het Turkse leger.

Om de Bulgaarse aprilopstand te onderdrukken gebruikte de Turken het beproefde middel van de onthoofding van de leiders van de opstandelingen. Ze paradeerden met de afgehakte hoofden langs de opstandige steden om die tot een overgave te brengen. Ondanks deze onmenselijke praktijken hielden de Bulgaren vol. In december 1876 werd een conferentie gehouden in Constantinopel. Tijdens deze conferentie, waarbij Turkije niet vertegenwoordigd was, spraken de grote mogendheden over de grenzen van een of meer toekomstige autonome Bulgaarse provincies binnen het Ottomaanse Rijk. Tijdens de conferentie deelde de Turkse minister van Buitenlandse Zaken mee dat Turkije een nieuwe grondwet had goedgekeurd, waarin alle etnische minderheden en Bulgaren dezelfde rechten zouden hebben als de Ottomaanse burgers.

Ondanks dat had Rusland geen vertrouwen in de Ottomanen, gezien het Ottomaanse beleid van misleiding en bedrog in hun ogen was gebaseerd op de islamitische praktijk van Taqiya en daarom verklaarde Rusland op 24 april 1877 de oorlog aan Turkije. De Russen konden een leger van ongeveer 200.000 man op de been brengen. De Turken hadden zo'n 160.000 man op de Balkan. De Turkse troepen waren beter bewapend. De Turken hadden het voordeel dat ze vaste steunpunten hadden en ze beheersten ook de Zwarte Zee en hadden patrouilleboten langs de Donau. Ze gaven er de voorkeur aan om in hun versterkte posities te blijven en te wachten totdat de Russen het initiatief zouden nemen. De Russen vernietigden alle schepen langs de Donau en legden mijnen. Daardoor konden ze op elk gewenst moment de Donau oversteken. Dit drong niet door bij het Turkse commando.

In juni 1877 stak een kleine Russische eenheid bij Galatz de Donau over en marcheerde in de richting van Ruse. Dit overtuigde de Turken nog meer dat de Russische hoofdmacht door het midden van het Turkse bolwerk zou gaan. In juli bouwden de Russen bij Svishtov een brug over de Donau en begonnen onbelemmerd over te steken. Er waren geen significante Turkse troepen in het gebied. Het commando in Istanboel beval Osman Pasha naar Pleven te gaan en het nabijgelegen fort van Nikopol te versterken. Op weg naar Nikopol ontdekte Osman Pasha dat de Russen het fort hadden ingesloten, dus verlegde hij zijn route naar Pleven. Minder dan 24 uur nadat Osman Pasha's Pleven bereikte vielen Russische troepen onder generaal Skobelev de stad aan.

De Russen hadden geen extra troepen meer om tegen Pleven in te zetten, dus sloegen ze een beleg en vroegen de Roemenen om met troepen te helpen. Kort daarna staken de Roemenen de Donau over en namen deel aan de belegering. Ze vochten moedig bij het veroveren van de Grivitza heuvels rond Pleven en hield ze tot het einde van het beleg onder controle. Het

beleg, van juli tot december 1877, liep pas uit op een overwinning toen de Russen alle aanvoerroutes van de Turken afsneden en ze daarmee tot overgave dwong. Al die tijd bleven grote aantallen Turkse soldaten langs de Zwarte Zee kust in garnizoenen liggen zonder iets te doen. Een sterk Fins contingent, een Roemeens korps en vrijwillige brigades van de lokale Bulgaarse bevolking namen aan de kant de Russen deel aan de oorlog.

In februari 1878 had het Russische leger bijna Istanboel bereikt, maar bang dat de stad in de handen van de Russen zou kunnen vallen stuurde de Britten een vloot. Onderhandelingen over hulp van de vloot en het feit dat de Russen enorme verliezen hadden geleden, waren er de oorzaak van dat Rusland op 3 maart 1878 het Verdrag van San Stefano tekende. Dit werd later op 13 juli 1878 gevolgd door het Verdrag van Berlijn. Deze tiende Russisch-Turkse oorlog liet helaas zien hoe door Britse intriges werd voorkomen dat in 1878 de Turkse hoofdstad Constantinopel werd heroverd; een stad die in 1453 voor de Christelijke wereld verloren was gegaan.

Op alle fronten hadden de Europese mogendheden nu de Ottomaanse gebieden veroverd. Tunesië werd in 1881 door de Fransen genomen en Egypte werd in 1882 genomen door de Britten. Dit werd na de eerste wereldoorlog gevolgd door de bezetting van Mesopotamië (Irak) door de Britten en van Syrië door de Fransen. Zo eindigde de laatste islamitische invasie van Europa in een nederlaag, net zoals de eerste door Karel Martel in 732. (14)

13.5 Servië en Albanië na 1877

Om iets te doen tegen de economische crisis probeerden de Ottomanen om maatregelen te nemen en daarom verhoogde ze de jizya belasting op niet-moslims. Dit veroorzaakte een opstand in Herzegovina. De opstand in Herzegovina verspreidde zich snel naar Bosnië en Bulgarije. Kort daarop kwamen Servische legers ook in de oorlog met de Turken. Zelfs al voldeden ze niet aan de West-Europese normen, vocht het nieuwe Ottomaanse leger effectief en wreed en door massale slachting van de Serviërs herstelden de Ottomanen hun controle weer.

De kranten in Rusland waren gevuld met verslagen van de Turkse soldaten die duizenden Serviërs vermoordden. Kort daarna begon een nieuwe Russisch-Turkse oorlog. Deze keer was er geen hulp uit het buitenland. In werkelijkheid steunden veel Europese landen de Russische oorlog zolang het niet te dicht bij Constantinopel kwam. Tien en een halve maand later toen de oorlog was afgelopen, was de Ottomaanse overheersing op de Balkan voorbij. Het Ottomaanse leger werd uit Bulgarije, Walachije, Roemenië en een deel van Oost Roemelië verdreven en tegen het einde van de oorlog was het afvuren van de artillerie in Thracië te horen in Constantinopel. Zo dichtbij was het Russische leger bij de hoofdstad van de Turken.

In reactie op de Russische nabijheid in de zeestraten, intervenieerde de Britten tegen de wil van de Sultan in de oorlog. Een grote Britse vloot stoomde op naar de Straat van Marmara en ankerde in het zicht van zowel het Koninklijke paleis als van het Russische leger. Met het vooruitzicht van een Britse inmenging in de oorlog besloten de Russen om het geschil te beëindigen. Het verdrag van San Stephano gaf Roemenië en Montenegro hun onafhank-

lijkheid. Servië en Rusland kregen elk extra grondgebied. Oostenrijk kreeg de controle over Bosnië en Bulgarije kreeg bijna volledige autonomie. (14)

De Albanese krijgsheren en de etnische zuivering van Kosovo

De Albanese waren de laatste van de Balkan volkeren die een nationaal bewustzijn ontwikkelden. Om een opkomende Christelijke meerderheid te voorkomen, sloten de Albanese leiders in 1878 het Prizren verdrag dat aandrong op territoriale autonomie en de verdeling van de Balkan langs religieuze lijnen. Na tientallen jaren van onrust brak in 1912 aan de vooravond van de Eerste Balkanoorlog in de Albanese Ottomaanse gebieden een belangrijke anti-Christelijke opstand uit.

De Russisch-Turkse oorlog van 1877 tot 1878 had een beslissende slag toegebracht aan Ottomaanse macht in de Balkan, waardoor het rijk alleen nog een onzekere greep had op Macedonië en Albanië. De Albanese wilden een apart bestaan en ze wilde alle culturele banden verbreken met de opkomende Christelijke landen Montenegro, Servië, Bulgarije en Griekenland. Op 3 maart 1878 werd het Verdrag van San Stefano ondertekend. Het wees Albanees land toe aan Servië, Montenegro en Bulgarije. Het Verdrag van San Stefano veroorzaakte een diep wantrouwen onder de Albanese Moslims en dat spoorde hun leiders aan om een plan te maken voor een afscheiding, zonodig met militaire middelen.

In het voorjaar van 1878 organiseerde invloedrijke Albanese Moslims in Constantinopel een geheime missie om aanspraken van de Albanese Moslims op Christelijke gebieden te vestigen. Op 10 juni 1878 kwamen ongeveer tachtig afgevaardigden bijeen in de Kosovaarse stad Prizren. De afgevaardigden zetten van een permanente organisatie op, de Prizren Muslim Liga. Deze organisatie werkte aan de autonomie voor de Albanese en om de uitvoering van het Verdrag van San Stefano te dwarsbomen en streefde uiteindelijk naar een onafhankelijke islamitische staat in de Balkan. (14)

Albanese Moslims wilden verenigd blijven met het Ottomaanse Rijk

In juli 1878 stuurde de Prizren Liga een nota aan de grote mogendheden op het Congres van Berlijn. Daarin werd gevraagd het onopgeloste problemen van de Turkse Oorlog te regelen en te eisen dat alle Albanese zouden worden verenigd in een Ottomaanse provincie. Het Congres negeerde het memorandum van de Liga en Otto von Bismarck verkondigde zelfs dat een Albanees volk niet bestond. De Prizren Liga organiseerde ook gewapende opstanden in Gusinje, Plav, Shkodër, Prizren, Preveza en Janina. Deze opstanden waren zeer gewelddadig en veroorzaakte in de meeste islamitische landen een lokale pogrom tegen de Christelijke bevolking. Een stamlid beschreef op dat moment dat de grens was als "drijvend op bloed."

In augustus 1878 liet het Congres van Berlijn door een commissie een grens trekken tussen het Ottomaanse Rijk en Montenegro. Het congres beval ook Griekenland en het Ottomaanse Rijk te onderhandelen over een oplossing van hun grensconflict. Maar de Verheven Porte bewapende de Albanese en liet ze ook belastingen heffen. Het Ottomaanse leger trok zich terug uit gebieden die aan Montenegro waren toegewezen en de Albanese stamleden kwamen gewoon aan de macht. In 1881 besloten de grote mogendheden alleen Thessalië en

het kleine Albanese district Arta aan Griekenland af te staan. Onder groeiende internationale druk om de Albanezen "te pacificeren" stuurde de Sultan een groot leger onder Dervish Turgut Pasja om de Prizren Liga te onderdrukken en Ulcinj aan Montenegro uit te leveren. In april 1881 namen Dervish Pasha's troepen met 10.000 man Prizren in en verpletterde later de weerstand in Ulcinj. De Prizren Liga leiders en hun families werden gearresteerd en gedeporteerd.

Verdeeld in vier Vilayets, provincies, hadden de Albanezen geen gemeenschappelijk geografisch of politiek centrum. Religieuze verschillen verdeelde de Albanese bevolking in twee vijandige kampen, Moslims en Christenen waren verenigd door taal en geschiedenis, maar verdeeld door religie. In de gesproken taal van de Albanezen ontbrak een standaard literaire vorm en zelfs een standaard alfabet. Elk van de drie beschikbare keuzes, de Latijnse, Cyrillische en Arabische alfabet, impliceerde verschillende politieke en religieuze achtergronden. (14)

De pogroms tegen de Christenen in Albanië

Ondertussen bleef het Ottomaanse Rijk na het Congres van Berlijn afbrokkelen en de ironie was dat Albanees tegen Albanees kwam te staan, die nu verdeeld werden door religie, de Islam en het Christendom. In Macedonië waar Bulgaarse, Griekse en Servische vrijheidsstrijders tegen de Ottomaanse autoriteiten vochten, begonnen islamitische Albanezen met guerrilla aanvallen op de Christenen. Ze dwongen hen vanuit Albanië en Kosovo te emigreren, waardoor de moslimmeerderheid van deze gebieden werd vergroot.

In 1907 vermoorde Albanese guerrilla's in Korçë een Grieks-orthodoxe Patriarch en de onveiligheid en het gevoel van vervreemding tussen de oorspronkelijke Christelijke bewoners van Albanië en Kosovo nam daardoor verder toe. Toen Servië, Montenegro en Griekenland het Albanese land dat ze verloren hadden wilden terug krijgen, riepen de Albanese Moslims de onafhankelijkheid uit. Ondertussen brak voordat een definitieve regeling kan worden uitgewerkt de Eerste Balkanoorlog uit. De meeste Christelijke Albanezen bleven neutraal tijdens deze oorlog. De Serviërs, de Bulgaren en de Grieken, wierpen de Turken tot aan de muren van Constantinopel terug. (14)

13.6 Armenië na 1800

Kort bericht

In 1836 werd op bevel van de Sultan duizenden Armeense kinderen van 8 tot 15 jaar van Sebastia (Sevas) en andere steden in Anatolië verzameld in Erzerum en naar Constantinopel gebracht voor dwangarbeid in spinnerijen, zeilmakerijen en de staatsscheepswerf. Ze kregen eten en kleding, maar geen loon. Tijdens de transporten kwamen velen om. (1)

Europese pogingen om de Armeniërs te helpen leidt tot genocide

Na de opeenvolgende nederlagen van de Ottomanen tegen de Russen in de Russisch Turkse oorlogen, kwam er door de Europese mogendheden hulp voor de Armeniërs. Wanbestuur van de Turken in Armenië bracht de Europese mogendheden er in 1878 toe Sultan Abdul Hamit II te verplichten om het provinciale bestuur te hervormen volgens de voorwaarden van het Verdrag van Berlijn. Dit moest acht eeuwen van islamitische onderdrukking van de Armeniërs tot een einde brengen, maar helaas gebeurde het omgekeerde.

De Europese mogendheden waren gefrustreerd, toen de Turken door wreedheid probeerden terug te winnen wat ze op het slagveld en aan de onderhandelingstafel hadden verloren. De daaropvolgende onderdrukking riep Armeense revolutionaire activiteit op toen de Ottomanen terugkwamen op hun verdragsverplichtingen en de internationale druk weerstonden om de zinvolle hervorming door te voeren. De Armeniërs waren een makkelijke prooi voor de Turken en ze begonnen een genocide. Abdul-Hamid 's alleenheerschappij stimuleerde ook de Jonge Turken, die streefden naar het omverwerpen van de Sultan. Maar hoewel ook de Jonge Turken tegenstanders waren van de Sultan, koesterden ze dezelfde haat tegen de Armeniërs. Zij hebben ze met dezelfde wreedheid en barbaarsheid afgeslacht als de sultans deden. (14)

Het Ottomaanse Rijk in verval

Het Ottomaanse Rijk van de autocratische sultans was door de eeuwen heen onveranderd gebleven. Het verlies van bijna een kwart van het grondgebied, gevoegd bij de al bestaande economische problemen waren genoeg om de situatie rijp te maken voor een revolutie. Er braken een paar staatsgrepen uit om de Sultan omver te werpen. Ze waren geen van allen goed georganiseerd en zelfs maar een beetje succesvol, maar zij vervulden de toenmalige Ottomaanse Sultan Abdul-Hamid II met een achtervolgingswaan die leidde tot een zelfgekozen isolement in het paleis van Yildiz. Het hele Ottomaanse Rijk was opgetrokken rond de Sultan, maar deze Sultan verliet nooit zijn paleis en zag alleen een paar vertrouwde adviseurs.

Daardoor begon het Rijk verder uiteen te vallen. Egypte was lange tijd slechts losjes verbonden met het Rijk door de Mamelukken en in 1882 veroverden de Britten het om het Suezkanaal te beschermen. In 1896 kwam Kreta in opstand en kreeg de steun van de Grieken. Dit leidde tot een oorlog tussen het Ottomaanse Rijk en zijn voormalige provincie. Maar voor het eerst keer in eeuwen won het Ottomaanse Rijk verrassend een oorlog zonder hulp. Griekenland werd vanuit het noorden binnengevallen en het Turkse leger marcheerde naar het zuiden tot Thermopylae, voordat Koning George I van Griekenland ingestemde met een wapenstilstand. Griekenland verloor een deel van Macedonië en moest een schadevergoeding betalen. Kreta kreeg echter bijna volledige autonomie.

Deze Ottomaanse overwinning kon de opkomst van revolutionaire gevoelens niet stoppen. In 1902 was een bijeenkomst in Parijs van de "Jonge Turken", voornamelijk bestaande uit studenten die vurige Turkse nationalist waren en een einde wilden maken aan het archaische Rijk. In Bulgarije, Servië en Macedonië begonnen nationalistische vrijheidsstrijders

Ottomaanse banken en overheidsgebouwen aan te vallen en eisten totale onafhankelijkheid. De twee opstanden verenigden zich uiteindelijk in 1908 toen een legerregiment in Macedonië in opstand kwam en de heuvels in vluchtte, vergezeld door Macedonische rebellen en grote aantallen jonge Turken. Deze groep noemde zich het Comité van de Unie en Vooruitgang (CUP).

Kort daarna kwamen andere regimenten in Bulgarije en Roemelië opstand net als veel van de Anatolische soldaten die gestuurd werden om de opstand te beëindigen. Abdul-Hamid II had geen andere keus dan toe te geven aan de eisen van de revolutionairen. Een grondwet werd aangenomen en een parlement opgericht, Abdul-Hamid II was nu de leider van een Turkse constitutionele monarchie. Kort na de eerste verkiezing die de CUP gemakkelijk won, was er een tegenstaatsgreep van de meer conservatieve officieren. De staatsgreep mislukte voornamelijk als gevolg van de vaardigheid van een onbekende majoor Mustafa Kemal. Toen de liberalen ontdekte dat de Sultan de staatsgreep steunde besloten ze hem af te zetten. Zo kwam een einde aan de lange regeerperiode van Abdul-Hamid II. (14)

Etnische zuivering van Armeniërs door de Ottomanen na 1894

De achteruitgang van de Turkse Ottomaanse macht en de gestage Russische militaire vooruitgang op de Balkan, bracht de geïsoleerde Armeense Christenen in een precare situatie. Om de Turkse overheersing in de overige gebieden van het Ottomaanse staat te bestendigen, begon Sultan Abdul-Hamid II in 1894 met een etnische zuivering door grote aantallen Armeniërs te vermoorden. In weerwil van internationale veroordeling en ondanks veranderingen in de regering, werd dit misdadige beleid in de loop van de komende dertig jaar met regelmaat toegepast. In een reeks van genocidale massamoorden, in 1895-1896, 1909, 1915-1918 en 1920-1922, werd de Armeense bevolking van Turkije genadeloos vernietigd. Van de 2,5 miljoen Armeniërs bleven er uiteindelijk maar 0,5 miljoen over. De slachtingen van 1894-1896 beïnvloedde de betrekkingen tussen Armenië en Constantinopel. (14)

In 1896 werden de Armeniërs in de omgeving van Biredjik aan de Eufraat met geweld geïslamiseerd en verbannen. (1)

In 1909 verwoestte een bloedbad de stad Adana in Cilicië. De gecombineerde deportaties en massamoorden van 1915 en daarna, met ca 1,5 miljoen doden, kreeg de afmetingen van een totale genocide en werd uitgevoerd door de Jonge Turken, die in 1909 Abdul-Hamid II van de troon hadden verwijderd. Dus ongeacht wie de heersers van de Ottomanen waren, de genocide op de niet-islamitische Armeniërs werd meedogenloos voortgezet. (1)

Het effect van het Ottomaanse tijdperk was de gewelddadige verandering van het historische Armenië in Turkije. Het vaderland van Armeniërs vanaf de oudheid, waar de Armeense koningen en stamhoofden regeerde van de zesde eeuw voor Christus tot 1071, werd uiteindelijk gezuiverd van vrijwel de gehele Armeense bevolking en ingelijfd bij Turkije. Wat vandaag Armenië is, is slechts een vierde van het noordoostelijke deel van het historische Armenië. Tot vandaag beschouwen de Armeniërs terecht de oostelijke provincies van het huidige Turkije als hun verloren Armeense provincies. (1), (14)

Nederlaag Jihad in Europa

Italië verklaarde op 29 september 1911 de oorlog aan het Ottomaanse Rijk en eist de ontroofing van Tripoli en Cyrenaica. Toen het rijk niet reageerde namen de Italiaanse troepen op 5 november de gebieden in, wat op 25 februari 1912 in het Italiaanse parlement werd goedgekeurd. Drie jaar later, op 5 november 1914 annexeerde het Verenigd Koninkrijk Cyprus en verklaarde samen met Frankrijk de oorlog aan het Ottomaanse rijk. Nauwe betrekkingen met Duitsland en de voortdurende vijandschap tegen Rusland dwong het Rijk in de richting van de toetreding tot de Centrale Mogendheden. De Britten steunde de opstand van de Arabieren die onder leiding van "Laurence van Arabië" de Ottomaanse troepen in het Midden-Oosten versloeg.

13.7 Balkanoorlogen tussen 1912 en 1914

In de jaren 1912 en 1913 werden twee op elkaar volgende Balkanoorlogen uitgevochten, die we even kort zullen beschrijven:

Eerste Balkanoorlog duurde van 8 oktober 1912 tot 17 mei 1913 en werd beëindigd met de Vrede van Londen. Het Ottomaanse Rijk verliest daarbij bijna zijn hele Europese grondgebied.

De tweede Balkanoorlog duurde van 29 juni 1913 tot 10 augustus 1913 en werd beëindigd met het Verdrag van Boekarest. Bulgarije verliest daarbij een deel van de gebieden die het in Eerste Balkanoorlog had veroverd op de buurlanden.

In juli 1914 viel Oostenrijk-Hongarije Servië aan; eerst werd dit conflict korte de Derde Balkanoorlog genoemd maar al spoedig werd voor dit conflict de naam Grote Oorlog of (Eerste) Wereldoorlog gebruikt.

De Eerste Balkanoorlog 1912

De situatie in 1912 was zo dat het Ottomaanse Rijk door de revolutie van 1907-1908, een Albanese opstand en door de Turks-Italiaanse Oorlog van 1912 was verzwakt. Servië, Griekenland, Montenegro en Bulgarije kregen daardoor de kans om zich te ontdoen van de Turkse heerschappij. Op 8 oktober 1912 verklaarde Montenegro de oorlog aan Turkije. De Serviërs rukten snel op in Macedonië en maakten contact met de Montenegrijnen. De Bulgaren bezetten ook een deel van Macedonië en rukten op naar Thessaloniki en Istanboel.

De Grieken trachtten in Macedonië hun deel van de buit binnen te halen, en rukten ook op naar Thessaloniki, maar werden bij Bitola in Macedonië door de Ottomanen verslagen. De Serviërs zette de belegering van het stadje voort en hielden na de verovering de stad voor zichzelf. De Grieken bezetten Thessaloniki vlak voor de Bulgaren arriveerde, dus was Thessaloniki voor de Grieken. De Bulgaren rukten op tot op 50 kilometer van Istanboel. Het kanonvuur was in de stad te horen, en de sultan ontvluchtte de stad. Maar de Ottomanen, die werden geholpen door een politiemacht uit Engeland en Rusland, hielden stand

In twee maanden verloor Turkije bijna al het Europese gebied aan Servië, Montenegro, Griekenland en Bulgarije en op 3 december 1912 werd een wapenstilstand gesloten, Griekenland bleef echter de oorlog voortzetten. Door de voor het Ottomaanse Rijk slechte vredesbepalingen kwam het begin 1913 tot een staatsgreep en de strijd ging door tot 19 april; toen werd er een nieuwe wapenstilstand gesloten. De Europese grootmachten stelden op 30 mei in Londen vredesvoorwaarden op en het Ottomaanse Rijk trok zich grotendeels uit Europa terug.

Intussen had Albanië op 28 november 1912, te Vlorë zijn zelfstandigheid uitgeroepen maar de andere Balkanstaten erkenden dat niet, want Griekenland, Servië en Montenegro maakten aanspraak op grote delen van Albanië. Montenegro rukte op naar Shkodër in Albanië, een stad met een volledig Albanese bevolking. Met steun van Rusland dwongen ze de Turken tot capitulatie. Het merendeel van de bevolking van Shkodër was toen al door hongersnood en strijd omgekomen. (5)

De Tweede Balkanoorlog 1913

Onvrede over de verdeling van de door Turkije verlaten gebieden (vooral over Macedonië) leidde nog in 1913 tot de Tweede Balkanoorlog, doordat Griekenland en Servië vonden dat Bulgarije een te groot land was geworden. Zij vreesden een Bulgaarse dominantie over de Balkan, en dat Thessaloniki en Macedonië op termijn Bulgaars zouden kunnen worden.

Op 29 juni begon de Bulgaarse generaal Savov een aanval op Servië, zonder dat hij daartoe opdracht had gekregen en op 8 juli verklaarden Servië en Griekenland de oorlog aan Bulgarije. Roemenië en Montenegro volgden en ook Turkije nam deel aan de strijd in de hoop een deel van verloren gebied weer terug te krijgen.

Door deze overmacht moest Bulgarije bakzeil halen en op 10 augustus werd in Boekarest een vredesverdrag ondertekend, waarbij Bulgarije door het Verdrag van Constantinopel van april 1913 een groot deel van de winst uit de Eerste Balkanoorlog weer moest afstaan. Macedonië werd bijna geheel tussen Griekenland en Servië verdeeld en het Ottomaanse Rijk kreeg een klein deel van het verloren gebied terug waaronder Adrianopel dat weer Edirne werd. (5)

De gevolgen

In navolging van de Ottomanen en vervolgens van de islamitische Albanezen, namen de Christelijke Montenegrijnse stamleden hun toevlucht tot terreur, massamoord en gedwongen herbekering in de gebieden die zij historisch als de hunne beschouwden. Onder deze Christelijke vrijheids bewegingen, moesten de islamitische Albanezen Shkodër overgeven. Maar de Europese mogendheden begingen dezelfde fout als de NAVO in onze tijd. Ze zette Servië onder druk om vorderingen op Albanië op te geven.

Servië voldeed met tegenzin aan een ultimatum van Oostenrijk-Hongarije, Duitsland en Italië om zich terug te trekken uit het noorden van Albanië. Het verdrag liet echter grote gebieden met een Albanese meerderheid, vooral in Kosovo en West-Macedonië buiten de nieuwe staat. Het loste niet de problemen van de regio op, waar een groot deel van de be-

volking tijdens de vier eeuwen van de islamitische Ottomaanse overheersing Moslim was geworden.

Turken werden massaal vermoord of van het Europese continent verdreven. De Balkanoorlogen vormde de aanzet tot de Eerste Wereldoorlog die een jaar later uitbrak. Servië kwam sterk uit de Balkanoorlogen. De spanningen liepen op met de buurstaat Oostenrijk-Hongarije, dat in 1908 delen van Bosnië en Herzegovina geannexeerd had en op 28 juni 1914 werden bij een aanslag in Sarajevo de Oostenrijkse aartshertog Frans Ferdinand en zijn vrouw gedood. Dit markeerde het begin van de Eerste Wereldoorlog, die bij aanvang kortstondig de Derde Balkanoorlog werd genoemd.

Aan het einde van de Eerste Wereldoorlog oorlog stortte de Ottomaanse regering volledig in en het rijk werd verdeeld onder de zegevierende mogendheden. Frankrijk en Groot-Brittannië kregen het grootste deel van het Midden-Oosten, terwijl Italië en Griekenland een groot deel van Anatolië werd gegeven. Tegelijkertijd werd in het oosten van Turkije een onafhankelijke Armeense staat opgericht en er werd een autonoom Koerdische gebied gemaakt. De Serviërs en Kroaten ondertussen bracht alle Zuid-Slaven bijeen in een enkele natie met de naam Joegoslavië. (5)

Het geschil over Kosovo

Onder de Slaven waren er veel die zich in de voorgaande vijf eeuwen tot de Islam hadden bekeerd. Deze bekeerlingen konden zich niet volledig identificeren met de onafhankelijkheid van hun land. Het was een kwestie van tijd totdat zij zichzelf uit riepen tot de islamitische republieken Albanië, Kosovo en Bosnië. Daardoor werden de Christelijke Slaven gedwongen tot een defensieve oorlog om de eenheid van hun land te behouden. Slobodan Milosevic vertegenwoordigde de aspiraties van alle Zuid-Slaven om het historische onrecht ongedaan te maken dat hun volk door de Turken is aangedaan.

Territoriale geschillen hebben de Rooms-Katholieke Albanezen en Oosters-Orthodoxe Serviërs sinds de Middeleeuwen verdeeld. Deze verwijdering werd aangescherpt na de bekeering tot de Islam van de meeste Albanezen. Het ergste van deze conflicten gaat over de regio Kosovo. Kosovaarse Serviërs beschouwen het als hun Heilige Land. Hun voorouders vestigden zich tijdens de zevende eeuw in de regio. De middeleeuwse Servische koningen werden er gekroond en Servië's grootste middeleeuwse heerser, Stefan Dusan had in het midden van de veertiende eeuw de zetel van zijn imperium voor een tijd in de buurt van Prizren.

Belangrijker nog is dat tal van Servisch-Orthodoxe heiligdommen, met inbegrip van het patriarchaat van de Servisch-Orthodoxe Kerk zich bevinden in Kosovo. De belangrijkste gebeurtenis in de nationale mythologie de Serviërs, de nederlaag van hun troepen tegen de Turken, vond in 1389 plaats in Kosovo Polje. Van hun kant is de vordering van de islamitische Albanezen op basis van het argument dat zij de afstammelingen zijn van de oude Illyriërs, de oorspronkelijke bewoners van de regio. Het was dwaasheid van de NAVO om de Servische claims te dwarsbomen en de Moslims een basis te geven in het hart van de Balkan. (14)

De Moslims hebben ook met de nazi's samengewerkt tijdens WO2, toen 35.000 tot 40.000 Kosovaarse Albanezen werden aangeworven door Nazi-Duitsland, die in Albanië werden ingelijfd bij de Duitse bezettingsmacht. In 1941 creëerde de Duitse bezettingstroepen een Kosovo-albanese gendarmerie met het hoofdkantoor in Mitrovica. Er is toen ook een Islamitische SS-divisie met de naam 'Handschar' (Kromzwaard) opgericht. (5)

13.8 Armeense genocide van 1915

De Armeense genocide van 1915 wordt door de Turken stelselmatig gebagatelliseerd en het is in dat land een misdaad om er over te spreken. In Europa en ook in Nederland was echter al heel kort na de moordpartijen volledig bekend wat er was gebeurd. Dit wordt onder andere bewezen door een document uit 1918 van "Het Nederlandsche Comité tot hulpbetoon aan de noodlijdende Armeniërs", dat de overlevenden financiële hulp wilde bieden met de titel:

"Marteling der Armeniërs in Turkije, Naar berichten van ooggetuigen". Uitgegeven door het Nederlandsche Comité tot hulpbetoon aan de noodlijdende Armeniërs. Gedrukt bij De Erven Loosjes. Haarlem 1918.

Het Woord Vooraf van dit document spreekt voor zich:

"Van alle Volken die in de wereldoorlog betrokken zijn, heeft geen enkel naar verhouding zoo zwaar geleden als het Armenische volk. Heeft het in den loop van den oorlog de helft van zijn onder Turkse heerschappij levende mannen, vrouwen en kinderen verloren. Het Armenische volk telde voor de oorlog ongeveer 3.600.000 zielen, waarvan de ene helft in Turkije, de andere in Rusland, en een klein deel in Perzië woonde. Armenië mist sedert de veertiende eeuw zijne onafhankelijkheid. Hervormingen, waardoor de Armeniërs meer bestaanszekerheid zouden krijgen, zijn vaak toegezegd, doch nimmer tot stand gekomen. De laatste grote moordpartijen in 1909 van Turkse zijde te Adana aangericht, hebben opnieuw op de noodzakelijkheid van een beteren toestand gevestigd, en onder de pressie der grote mogendheden werd in 1914 een hervormingsplan aangenomen, dat onder toezicht van de hoofdinspecteurs Westenenk (een Hollander) en Hoff (een Noor) tot stand zouden worden gebracht.

Terstond bij de aanvang van den oorlog werden de beide hoofdinspecteurs ontslagen. De Turkse Armeniërs hebben bij de mobilisering van het Turkse leger, en in de eerste oorlogsmaanden, hun plicht op loyale wijze vervuld. Niettemin schijnt de Jong-Turksche Partij, het ogenblik geschikt te hebben geacht om de Armenische Kwestie op eenvoudige en radicale wijze op te lossen, door achter de rug van Europa de uitroeiingspolitiek van Abdul-Hamid, in versterkte mate, weer op te vatten. De Christelijke bevolking werd ontwapend, het Turkse gepeupel daarentegen gewapend. Koerden en georganiseerde benden, samengesteld uit ontslagen misdadigers, mochten ongestraft de Christelijke dorpen overvallen en uitplunderen. Maar dit was nog slechts een begin en het voorjaar van 1915 werd het bevel uitgevaardigd, dat alle Armeniërs uit hun woonplaatsen in Hoog Armenië, Cilicië, West-Anatolië en Mesopotamië naar elders zouden worden overgebracht. Op de rechteloosheid der eerste oorlogsmaanden volgde dus het verschrikkelijke noodlot

van de uitroeiing, door middel van deportatie (...) Voorwendsels van strategische aard en insinuaties omtrent een voorgenomen Armenische revolutie, deden dienst om de deportatie van een bevolking van 1.400.000 mannen, vrouwen en kinderen uit alle standen, te rechtvaardigen.

Wat betekende deze deportatie nu in werkelijkheid voor de bevolking? Naar het voorgeven van de autoriteiten, een vreedzame en ordelijke verhuizing naar haar nieuwe woonplaatsen, in waarheid echter: de roof van de gehele have van het volk, het vermoorden van het mannelijk deel der bevolking, het wegslepen van de jonge vrouwen en meisjes naar Turkse harems en Koerdische dorpen, het verkopen van de kinderen op slavenmarkten en het overleveren van de overigen, voor zover zij nog in leven zijn gebleven, aan een langzame dood door ziekte en honger. Slechts wie tot den Islam overging kon leven en bezittingen redden. Gespaard bleven slechts de in Constantinopel en Smyrna woonachtige Armeniërs, ten getale van ongeveer 200.000 mensen, welke men niet onder de ogen van Europa durfde aangrijpen; en voorts de vluchtelingen uit de grensdistricten, die bij de inval der Russen naar de Kaukasus wisten te ontkomen.

De voor de krijgsdienst opgeroepen jonge mannen werden ontwapend en naar het binnenland gezonden, om te werken bij het onderhoud van wegen, en daar bij troepen vermoord. Van de gedeporteerde massa der bevolking zijn naar schatting, 800.000 door systematische slachting en uithongering omgekomen. De rest van het Armeense volk is een hongerlijdend bedelaarsvolk, in hoofdzaak uit grijsaards, oudere vrouwen en kinderen bestaande. Aan de rand van de woestijn van Mesopotamië zijn grote troepen van deze ongelukkigen in concentratiekampen bijeen gedreven, waar honger en ziekte het werk van de Turksche wapenen voortzetten; andere zijn over mohamedaansche dorpen verdeeld, waar zij met bedelen hun ellendig bestaan voortslepen.

Het nog in leven gebleven deel van de Turks- Armenische bevolking, zal nog ongeveer 300.000 tot 400.000 in getal zijn; daarbij komen nog wel 200.000 vrouwen, meisjes en kinderen, die met geweld geïslamiseerd zijn. Het aantal kinderen, dat van hun naast bestaanden gescheiden, op de karavanenwegen is blijven liggen en in de steden, welke men voorbijgekomen is, als honden rondloopt, gaat tot in de tienduizenden. Het bloeiende schoolwezen der Armeniërs met meer dan 120.000 leerlingen, bestaat niet meer; meer dan 1.000 Christelijke kerken staan leeg, of zijn in moskeeën veranderd.

Zonder schroom kan worden gezegd, dat hetgeen hier aan een geheel volk is overkomen, in verscheidene voorafgaande eeuwen zijn wederga niet vindt. Het is nauwelijks te geloven, dat in de twintigste eeuw de uitroeiing van nagenoeg een geheel volk onder zo ontzettende omstandigheden, op onze aardbodem nog mogelijk was. Doch alleszins geloofwaardige getuigenissen van neutrale consulaire ambtenaren, van Duitse en Zwitserse hoofden en ondergeschikten van zending en onderwijs, zijn bij boekdelen aanwezig en nemen allen twijfel weg.

.....Niet twijfelende, of het bovenstaande voor welks juistheid de leden van het Uitvoerend Comité, na kennisneming van talrijke geschriften en rapporten,

durven in te staan, U aanleiding zal geven een bedrag voor de instandhouding van het Armenische volk af te zonderen, nodigen de ondergetekenden U uit, bijgaand inschrijvingsbiljet aan een van hen te doen toekomen.

Februari 1918. Het Nederlandsche Comité:

Mr. ANT. VAN GIJN, Voorzitter, te 's-Gravenhage.

Oud-Minister van Financiën.

Jhr. Mr. A. F. DE SAVORNIN LOHMAN, Minister van Staat, lid van de 2e Kamer der Staten-Generaal.

Mr. R. J. H. PATIJN, Lid van de 2e Kamer der Staten-Generaal.

En vele anderen “

[pdf op: <http://neerlandsbloed.net/>]

Na de slachting van 1915 – 1916 ontsnapte kleine groepen Armeniërs aan de dood door zich te bekeren tot de Islam. (1)

Bestrafing

De meeste van deze massamoorden werden straffeloos uitgevoerd. Alleen in de nasleep van de nederlaag van Turkije in de Eerste Wereldoorlog waren er tussen 1919 en 1921 in Constantinopel een reeks militaire rechtbanken en parlementaire onderzoeken. Daar werd de geheime planning, de organisatie en de brute uitvoering van de vernietiging van de Armeense bevolking blootgelegd. Het bewijsmateriaal werd in de rechtbank gepresenteerd en bevestigde de massale schaal van het door de staat gesteunde beleid van uitroeiing van de Armeniërs. De naoorlogse Turkse regering werd echter gedwarsboemd bij het uitvoeren van de straffen en de rechtbanken werden onder druk van de Turkse nationalistes gesloten. Ironisch genoeg, dat in weerwil van de secularisatie onder Mustafa Kemal Pasha, het Turkse beleid met betrekking tot de Armeniërs onveranderd was gebleven, getuige de foto's van Turkse officieren die poseren bij de afgehakte hoofden van Armeniërs.

Armeniërs hadden deelgenomen aan alle aspecten van het Ottomaanse leven en had grote bijdragen aan de Turkse handel gehad, in de industrie, de architectuur, en zelfs in de muziek. Maar de Turkse overheersing heeft geleid tot de volledige ondergang van het historische Armenië, de verdrijving van de Armeniërs uit het Aziatische deel van Turkije en de permanente verbanning van de overlevende Armeniërs naar de bergachtige regio's van de Kaukasus. In 1915 woonde er Armeniërs in alle grote steden van het Ottomaanse Rijk, Van, Bitlis, Erzurum, Kharpert, Sivas, Trebizonde, Konya, Kayseri, Adana, Izmir, Bursa, Edirne en vele anderen. Maar na de systematische volkerenmoorden vanaf 1894 was de Armeense bevolking van Turkije in 1923 teruggebracht tot alleen degenen die in Constantinopel woonden.

In 2010 wonen er nog 170.000 Armeniërs in Turkije, waarvan Premier Erdogan er 100.000 als illegaal beschouwd en met uitzetting bedreigt!

Het is goed om hier te wijzen op twee al eerder genoemde bepalingen m.b.t de Jihad.

Gevangenen maken deel uit van de buit. Tenzij er bepalingen in een vredesverdrag zijn **mogen volwassen krijgsgevangenen gedood worden**, in slavernij gevoerd, losgeld of hoofdelijke belasting opgelegd of vrijgelaten worden).

Vrouwen, kinderen en andere gevangenen die niet meegenomen kunnen worden moeten achtergelaten worden op een verlaten plaats waar geen voedsel en water is: deze **dienen van honger en dorst om te komen**, maar het is onwettig ze te doden.

Zo te zien hebben de Turken zich bij de behandeling van de Armeniërs keurig aan deze bepalingen gehouden: de mannen werden vermoord en de vrouwen en kinderen lieten ze in de Syrische woestijn verhongeren! (14)

De elfde Russisch-Turkse Oorlog; de Eerste Wereldoorlog van 1914 tot 1918

Toen de Europese naties met elkaar streden in de Eerste Wereldoorlog, schatte Turkije verkeerd in dat de Duitsers en de Oostenrijk-Hongaren zouden winnen en trad toe tot dit bondgenootschap, met als tegenstander het bondgenootschap van Russen, Britten en Fransen. Het Russische leger gaf in de beginfase van de oorlog een zware afstraffing aan de Turken. De Russen raakten uiteindelijk na 1917 verwickeld in hun Revoluties en moesten afhaken.

De nederlagen die de Turken door de Russen werden toegebracht en door de Britten met behulp van Lawrence van Arabië, wakkerde de opstand aan in de Turkse provincies in het Midden-Oosten. Dat leidde uiteindelijk tot de ondergang van het Ottomaanse rijk en de vervanging ervan door de seculiere Turkse republiek met Mustafa Kemal Pasha. Dit was het einde van de Turkse Jihad tegen Rusland en Europa en het was een smadelijke nederlaag voor de Moslims. (14)

13.9 Turkije na 1915

Het effect van het Ottomaanse tijdperk was de gewelddadige verandering van het historische Armenië in Turkije. Het vaderland van Armeniërs vanaf de oudheid, waar vanaf de zesde eeuw voor Christus tot 1071 de Armeense koningen en stamhoofden regeerde, werd uiteindelijk gezuiverd van vrijwel de gehele Armeense bevolking en ingelijfd bij Turkije. Wat vandaag Armenië is, is slechts een vierde van het noordoostelijke deel van het historische Armenië. Tot vandaag rekenen de Armeniërs terecht de oostelijke provincies van het huidige Turkije tot hun verloren Armeense provincies.

De Armeense ervaring met de Turken is een van de wreedste hoofdstukken uit de bloedige geschiedenis van de Islam. In de loop van de tien eeuwen van Turkse overheersing hadden de Armeniërs, zoals alle niet-moslims in islamitische landen, te lijden onder herhaalde golven van ontvoeringen van hun vrouwen. Ook in 1915-1916 gebeurde het dat duizenden (mogelijk 200.000) Armeense vrouwen en kinderen gedwongen werden geïslamiseerd. De mooiste onder hen werden concubine van de Turkse Sultan en de Turkse Beys en hun volgelingen. Ze werden gedwongen om samen te leven met de Turken tot hun nakomelingen helemaal waren vergeten, wie ze oorspronkelijk waren. De erfenis van de Armeense bekeerlingen tot de Islam is te zien in de bewaard gebleven Kaukasische kenmerken bij veel Turken van vandaag. (14)

Ataturk

Het was Mustafa Kemal Pasja, Ataturk genoemd: “vader van de Turken”, die verder keek dan de Islam en voor de Turken een toekomst wilde bouwen zonder de Islam. Hij wilde Turkije moderniseren door de afschaffing van het Kalifaat en door de Islam terug te dringen. Toen het Kalifaat was afgeschaft, was Turkije niet langer het brandpunt van de islamitische wereld. Ataturk schafte van het Arabische schrift af en verving het door het Latijnse schrift. Hij verbood de chador voor de vrouwen en de Fez voor de mannen. Vrouwen en mannen droegen Westerse kleding. Ataturk verbood de baard voor mannen en het dragen van hoofddoeken door vrouwen en hij verbood de muezzins zijn oproep te doen voor het gebed. Het belangrijkste van alles was dat Ataturk had voorzien dat er in de toekomst mensen zouden kunnen komen die de revolutionaire seculiere hervormingen ongedaan zouden willen maken. Om dit te voorkomen, maakte hij het Turkse leger de hoeder van de seculiere tradities. (14)

Het Turkse antisemitisme

De Ottomaanse staat was gebaseerd op de islamitische superioriteit en net als hun Christelijke medeonderdanen waren de Joden daarin minderwaardige burgers. Ze werden beschouwd als staats protegés (dhimmi) en moesten een speciale belasting (jizya) betalen als teken van hun inferieure status. Joods getuigenis werd niet aanvaard bij justitie en in geval van een moord op een jood of Christen door een Moslim, werd de laatste meestal niet ter dood veroordeeld. Bovendien konden Joden en Christenen niet worden benoemd op de hoogste administratieve posten. Het was hun verboden om wapens te dragen en om te dienen in het leger, in de stad paard te rijden of om islamitische kleding te dragen. Het werd ze ook meestal niet toegestaan om kerken of synagogen te bouwen of te repareren en ze werden vaak onderdrukt, afgeperst en met geweld bejegend door zowel de lokale autoriteiten als door de Moslimbevolking. (14)

Mishandeling van Joden en Christenen

Professor Tudor Parfitt schreef over de Joden in het Palestina van de 19de eeuw en de Turkse onderdrukking van de Joden van Palestina:

"Binnen de steden werden Joden en andere dhimmi's vaak aangevallen, verwond en zelfs vermoord door de plaatselijke Moslims en Turkse soldaten. Islamitische aanvallen op Joden en Christenen waren vaak om onbenullige redenen. Soms waren de Turkse autoriteiten zelf verantwoordelijk voor het vermoorden van Joden vanwege onbewezen aanklachten. Bij een dergelijke gelegenheid merkte de Britse Consul op: 'Ik moet zeggen dat ik verbaasd ben dat de Gouverneur zo onbeschaafd zou hebben gehandeld. Ik zou van hem gedacht hebben, dat hij niet zou deelnemen aan een dergelijke lichtzinnige onmenselijkheid; maar het was een Jood, zonder vrienden of bescherming. Het is goed om te zien dat het niet zonder reden is dat de arme jood, zelfs in de negentiende eeuw, van dag tot dag moet leven in de vreze om zijn leven.'"

Tijdens het voorjaar van 1917 begonnen de Jonge Turken in Palestina er daadwerkelijk mee de Joden deporteren uit Tel Aviv, een onheilspellende parallel met de genocidale deportaties van de Armeense gemeenschappen die in 1915 heel Anatolië plaatsvonden en 1,5 miljoen slachtoffers maakte. Dit werd echter in de kiem gesmoord door de Britse bezetting van Palestina. (2)

13.10 Vrede van Sèvres 1920

De Vrede van Sèvres was een vredesverdrag dat op 10 augustus 1920 werd getekend tussen de geallieerden en het Ottomaanse Rijk, na de Turkse nederlaag in de Eerste Wereldoorlog. De plechtigheid vond plaats in een zaal van de porseleinfabriek van Sèvres, nabij Parijs. Het verdrag werd nooit van kracht omdat Turkije het niet ratificeerde. Drie jaar later werd het vervangen door de voor de Turken veel voordeliger Vrede van Lausanne. Turkije zou een enorm deel van zijn territorium verliezen.

Zo zou Armenië onafhankelijk worden, geheel volgens de politiek van het Zelfbeschikkingsrecht van Woodrow Wilson. Irak en Palestina zouden bestuurd worden door het Verenigd Koninkrijk als mandaatgebieden. Syrië (waaronder het latere Libanon) kwam onder Frans bestuur als mandaatgebieden. De Dodekanesos en Rhodos werden ingenomen door Italië. Thracië en Smyrna werden ingenomen door Griekenland. De Zee van Marmara werd gedemilitariseerd en geïnternationaliseerd. Bovendien werd de zo gevormde rompstaat van het Ottomaanse Rijk onder financiële curatele gesteld.

Tegenwind

De realisering van het zelfbeschikkingsrecht van Woodrow Wilson stond vanaf het begin op lemen voeten, omdat de Amerikaanse senaat de Vrede van Versailles niet accepteerde. Dit liet aan de overgebleven Europese grootmachten vrij spel. Daarom ook kon alsnog worden teruggegrepen op tijdens de oorlog gemaakte geheime afspraken op grond waarvan Italië en Griekenland delen van Turkije zouden bezetten en Turkse, Arabische en zionistische emancipatiebewegingen ruimte voor hun eisen zouden scheppen. Turkse patriotten onder leiding van Mustafa Kemal Atatürk vonden het verdrag onaanvaardbaar.

Het verdrag werd niet alleen afgewezen, maar vormde tevens de aanleiding de sultan af te zetten en de beweging van Atatürk tot rechtmatige regering te verklaren. Ze begonnen een oorlog tegen de Geallieerden (Britten, Fransen, Italianen en Grieken) die grote delen van het land bezet hielden. De haat richtte zich, vanwege een eeuwenlange vijandige geschiedenis, al snel vooral tegen de Grieken, die Thracië en Smyrna ingenomen hadden. De oorlog was erg wreed. Lijken van Griekse soldaten werden door straten gesleept en er vonden openbare terechtstellingen van Grieken plaats die vaak uitmondten in steniging. In het kielzog hiervan trokken Frankrijk en Italië hun troepen terug uit Turkije. Ook Rusland distantiëerde zich van de Vrede van Sèvres. Alleen Groot-Brittannië als vijand van Communistisch Rusland hield nog vast aan de bezetting van de Bosporus, omdat dit de toegangspoort vormt tot de warme zeehaven Odessa.

Naar Lausanne

In een poging in de schrijnende situatie van de Grieks-Turkse oorlog een ommekeer teweeg te brengen, werden eind 1922 vredesonderhandelingen gestart. Deze onderhandelingen mondden uit in de Vrede van Lausanne van 24 juli 1923. De Turkse patriotten stichtten de moderne staat Turkije met Atatürk als eerste president. De Vrede van Lausanne stelde een centrale Turkse regering aan de macht. Met dit vernieuwde verdrag werd de Vrede van Sèvres ongedaan gemaakt. Al spoedig volgden etnische zuiveringen tegen minderheidsgroeperingen in Turkije. Ook werden de Griekse troepen gedwongen Turkije te verlaten. (5)

13.11 Smyrna 1922

Turkije dient niet alleen verantwoording af te leggen over de eerste genocide van de 20e eeuw op de Armeniërs, die tot op de dag van vandaag wordt ontkend en waarvan het noemen bestraft wordt als "belediging van het Turkendom". Ook zijn de Turken schuldig aan nog een andere volkerenmoord in Smyrna (het huidige Izmir). De inname van de kort daarvoor door Griekse strijdkrachten ontruimde stad Smyrna door Turks-nationalistische troepen in september 1922 maakte een einde aan de 2.500-jarige Griekse aanwezigheid in de regio. De wreedheden van 1920 tot 1922 werden gepleegd door de Nationalistische Turken van Atatürk die in de laatste jaren van het Ottomaanse Rijk de macht hadden gegrepen en de Turkse Republiek hadden gesticht. Het is een van de bloedigste islamitische misdrijven van de laatste eeuw. Het betekende het einde van de Griekse gemeenschap in Klein-Azië.

Aan de vooravond van de vernietiging was Smyrna een drukke haven en een commercieel centrum. De Amerikaanse consul-generaal herinnerde zich later een druk sociaal leven, met dansen, muzikale middagen, tennis, bridge en soirees in de salons van de zeer beschaafde Armeense en Griekse bourgeoisie. In "het zwaard en de Profeet", schreef Serge Trifkovic over de geschiedenis van de Turkse onderdrukking van de Grieks-orthodoxe Christenen:

"Het verbranden van de Griekse stad Smyrna en het bloedbad op en de verdrijving van de driehonderdduizend Christelijke inwoners is een van de meest schrijnende onder de islamitische onderdrukking van de Christelijke bevolking".

De veroveraars plunderden de weerloze, overwegend Christelijke bevolking van de stad en pleegden gruwelijke slachtpartijen, waarvan ongeveer 120.000 tot 130.000 Grieken en Armeniërs het slachtoffer werden. Kort daarvoor kon nog een deel van de Griekse bevolking door Engelse schepen uit de stad worden geëvacueerd.

Toen de Turken aanvielen bleef de Grieks-orthodoxe Bisschop Chrysostomos bij zijn kudde.

"Het is de traditie van de Griekse kerk en de plicht van de priester om bij zijn gemeente te blijven,"

antwoordde hij degenen die hem smeekten om te vluchten. De moslimmeute viel op hem aan, stak hem zijn ogen uit en sleepte hem aan zijn baard en bloedend door de straten van de Turkse wijk terwijl ze hem sloegen en schopten. Zo nu en dan, als hij er de kracht voor

had, hief hij zijn rechterhand op en zegende zijn vervolgers. Een Turk werd zo woedend over dit gebaar dat hij hem met zijn zwaard de hand afhakte. Hij viel uiteindelijk op de grond en werd door de woeste menigte in stukken gehakt.

Het bloedbad begon op 13 september 1922 toen de Turken de Christelijke wijk in brand staken waardoor de stad werd verzwolgen door de vuurzee. Marjorie Housepian citeerde in haar boek "De Smyrna Affaire" een missionaris als ooggetuige die zei dat de Turkse Moslims werkelijk genoten van het uitmoorden van de Christenen:

"Het vermoorden van de Christenen was een genot voor de Turken, het bloedbad werd ingeluid door het blazen op trompetten en werd afgesloten met een processie. Begeleid door de gebeden van de mullahs en muezzins die vanaf de minaretten smeekte om de zegeningen van Allah, verliep de slachting heel ordelijk en werd planmatig uitgevoerd. De menigte die door de autoriteiten was bewapend, sloot zich voor deze feestelijke gelegenheid enthousiast aan bij de soldaten en de Koerdische Hamidieh. De Turkse vrouwen stimuleerden hun helden door oorlogskreten te slaken, de Zilghit en brachten oorverdovend de uitzichtloosheid van hun slachtoffers tot uiting door het zingen van liedjes."

De overige bewoners werden ingesloten aan de kust waar er aan de ene kant geen ontkomen was aan de vlammen en aan de ene kant niet aan de Turkse bajonetten. In de haven dreven zoveel lijken dat de roeiboten bijna niet naar de geankerde schepen in de haven konden komen. Dit was het einde van het Christendom in Klein-Azië waarvan de geschiedenis teruggaat tot de tijd van het Nieuwe Testament. De Turken hebben ook wreedheden begaan tegen andere minderheden. De Toren van schedels van Chele Kula, Nis is een monument van de Turkse wreedheden tegen de Serviërs in het begin van 1800.

De Armeense arts Garabed Hatscherian was een van de overlevenden van de moordpartij. Het boek van Dora Sakayan: "Smyrna 1922. Het dagboek van Garabed Hatscherian", behoort tot de belangrijkste getuigenissen van de Turkse volkerenmoord op de Grieken en Armeniërs na de Eerste Wereldoorlog. Dora Sakayan heeft het zorgvuldig in de familie bewaarde dagboek van haar grootvader in 1995 gepubliceerd. Hierin wordt het barbaarse optreden van de Turkse politie en het leger beschreven, nadat de Griekse strijdkrachten uit Smyrna waren vertrokken. Garbed Hatscherian schrijft over massale verkrachtingen, het platbranden van complete stadswijken en over de ongeremde sadistische kwelling van onschuldige Christenen door de Turkse soldaten. Ieder Christelijk huis in de stad en zelfs de kerken, waarin de mensen gevlucht waren, werden in brand gestoken, schrijft hij.

Hatscherian blijft eerst in Smyrna, in "de hoop dat de Turken een geciviliseerd volk" zijn. Daarin heeft hij zich echter zwaar vergist. Het lukte hem uiteindelijk op het allerlaatste moment om een scheepstickets te bemachtigen voor zichzelf, zijn vrouw en de kinderen om eindelijk weg te komen "uit deze stad van het lijden". Slechts met behulp van "vele bankbiljetten" kwam de familie aan boord van het stoomschip terecht. Op zondag 24 september 1922, voeren eindelijk zeven passagiersschepen onder leiding van een Amerikaans oorlogsschip uit richting Mytilene (Lesbos):

”waar de Turkse barbarij niet meer zal heersen, waar wij de Turkse soldaten en de bloedrode banier nooit meer zullen zien.”

De tien achtergebleven familieleden van de Hatscherians worden door het leger van Mustafa Kemal vermoord, die in de laatste jaren van het Ottomaanse Rijk de macht had gegrepen en de Turkse Republiek stichtte.

13.12 Vrede van Lausanne 1923

De Vrede van Lausanne is een vredesverdrag uit 1923, waarmee de Grieks-Turkse Oorlog van 1921-1922 werd beëindigd en de grenzen van Turkije werden vastgesteld. Het verdrag werd op 24 juli 1923 gesloten in het Palais Rumine in Lausanne na vredesonderhandelingen die vanaf november 1922 hadden geduurd. De verdragspartijen waren Turkije enerzijds en Griekenland, Frankrijk, Groot-Brittannië, Italië, Japan, Roemenië en het Koninkrijk van Serviërs, Kroaten en Slovenen anderzijds. (...) Het verdrag verving de voor Turkije veel ongunstiger Vrede van Sèvres van 1920, die door de Turkse nationalist niet geaccepteerd werd. Het betekende ook de erkenning van de Turkse regering van Mustafa Kemal, de latere Atatürk.

Grenzen

De Vrede van Lausanne legde zowel in het westen als in het zuidoosten de grenzen van Turkije vast. Turkije herkreëg Oost-Thracië en İzmir en omgeving, die in Sèvres aan Griekenland waren toegewezen en in de Grieks-Turkse Oorlog op dat land waren veroverd. Cyprus kwam aan de Britten en de Dodekanesos aan de Italianen, die de eilanden al langere tijd bezet hadden. In het zuidoosten werd de thans nog geldende Turkse grens met het destijds Franse Syrië vastgelegd. De status van Mosoel (nu in Irak) was in het verdrag niet opgenomen.

De Vrede van Lausanne bezegelde het einde van de Griekse aanwezigheid in de stad İzmir (Smyrna) en de rest van het Klein-Aziatische van de Ionische kust. De Grieken waren daar duizenden jaren aanwezig maar werden nu "gerepatrieerd" naar een vaderland dat ze niet kenden. In ruil haalden de Turken hun volksgenoten weg uit de stad Thessaloniki en het in 1913 door Griekenland bevrijde Macedonië. Slechts de Griekse bevolking van Istanboel, die ten oosten van de stad Trabzon (Islamitische Poëtische Grieken) en die van de Egeïsche eilanden Imbros en Tenedos, naar schatting 270.000 mensen, waren van de repatriëring gevrijwaard. Hetzelfde gold voor de islamitische bevolking van het door Griekenland bevrijde (westelijke) deel van Thracië, ongeveer 86.000 mensen. Met het verdrag van Lausanne werd de eerste etnische zuivering in de twintigste eeuw goedgekeurd.⁽⁵⁾

13.13 Cyprus 1974

In 1974 viel Turkije Cyprus binnen en bezetten het noordelijke deel. De Turken hebben in alle steden en dorpen in Noord Cyprus omgedoopt. Ze hebben ook bewijzen van de Christelijke en de Griekse geschiedenis vernietigd. Volgens een artikel in de Guardian: "The Rape of North-Cyprus ":

"... Het vandalisme en de ontheiliging waren zo methodisch en zo wijdverbreid dat het neerkwam op georganiseerd uitwissen van alles wat heilig was voor de Grieken (...) In sommige gevallen, werd een heel kerkhof van 50 of meer graven teruggebracht tot stukjes puin niet groter dan een luciferdoosje ... We vonden de kapel van Agios Demetrios op Ardhana helemaal leeg gehaald, behalve de resten van het altaar en dat was vervuild met menselijke uitwerpselen (...) In Syngrasis (...) lag het gebroken kruisbeeld gedrenkt in urine .. in Lefkoniko (...) het interieur van de kerk Gaidhouras lag een armloze Christus op een kapot kruis .. Graven waren geopend waar we gingen (...) monumenten met de foto's van de overledenen (...) waren omgegooid en vernietigd." [The Guardian 5.6.1976]

Zelfs vandaag worden Cyprioten, die zich verzetten tegen de Turken wreed behandeld. In 1996 werd de Grieks-Cypriotische demonstrant Anastasios (Tasos) Isaak door de Turkse bezettingsmacht doodgeslagen. Volgens de Grieks-Cypriotische Krant Selides van augustus 1996 worden nog steeds 1.619 Grieks-Cyprioten en Grieken vermist, die krijgsgevangenen waren tijdens de Turkse invasie van Cyprus.

13.14 Turkije 2010

Ook vandaag is er nog maar weinig veranderd in de houding van de Turken ten opzichte van de Armeniërs, zoals blijkt uit het hierna volgende bericht:

“Premier Turkije dreigt met deportatie 100.000 Armeniërs

De Turkse premier Tayyip Erdogan heeft gedreigd 100.000 Armeniërs zijn land uit te zetten, nadat Zweedse en Amerikaanse resoluties de Turkse vervolging van Armeniërs in de Eerste Wereldoorlog hebben bestempeld als 'genocide'.

Dat zei Erdogan in een interview met BBC:

'Er zijn op dit moment 170.000 Armeniërs in ons land; slechts 70.000 daarvan zijn Turkse staatsburgers. De overige 100.000 tolereren we.'

Hij voegde daaraan toe:

'In een uiterst geval, kan ik deze 100.000 vertellen terug te gaan naar hun eigen land, omdat ze niet mijn burgers zijn. Ik hoef ze niet in dit land te houden.'

Erdogan noemt het Turkse 'tolereren' van Armeniërs 'een teken is van onze vreedzame benadering. Maar we moeten er wel wat voor terugkrijgen'. Begin maart trok Turkije al haar ambassadeurs terug uit Washington (DC) en Stockholm vanwege resoluties in Amerika en Zweden die de Turkse volkerenmoord op Armeniërs in de Eerste Wereldoorlog bestempelden als 'genocide'.

[Elsevier.nl, 17 maart 2010]

Met welk recht?

Dit geeft wel te denken: In 1900 waren er ongeveer 2.500.000 Armeniërs in Turkije; in 2010 zijn het er nog maar 170.000, waarvan er 100.000 in gevaar zijn! Erdogan vergeet hierbij dat de oostelijke provincies in Turkije feitelijk zijn gestolen van de Armeniërs, net zoals de rest van Turkije is gestolen van de Byzantijnen en de Grieken. Met andere woorden: als er een volk is dat geen recht heeft op het land dat ze nu bewonen, dan zijn dat wel de Turken: ze wonen in een gestolen land!

Turkije in de EU?

Moet Turkije met deze reputatie worden toegelaten tot de Europese Unie? Een reden voor bezorgdheid over de toelating van Turkije tot de Europese Unie is het potentiële effect van een Turks lidmaatschap op de islamitische bevolking van de Europese landen die nu al kampen met ernstige problemen. Als Turkije toetreedt tot de EU zal een aanzienlijk percentage van Turkije, met meer dan 60 miljoen Moslims, emigreren naar Europa. Het wordt een Trojaans paard dat Europa zal islamiseren.

Bovendien wordt voor vele miljoenen Moslims uit andere islamitische landen Turkije waarschijnlijk hun toegangspoort tot Europa. Zodra zij juridische status in Turkije bereiken, zullen deze Moslims uit andere islamitische landen vrij zijn om overal te gaan binnen Europa, ze kunnen de Europeanen terroriseren en tenslotte Europa de islamitische sfeer brengen en dit is hun doel. Kunnen we een Moslim ooit vertrouwen?. De Koran roept hem op tot misleiding (Taqiya) tegen niet-moslims. De conclusie is dat Turkije alleen economisch met de EU kan worden verbonden en de Turken vooral in Turkije moeten blijven! (14)

14. Brandpunt Midden-Oosten

14.1 Egypte na 1800

Nadat de Fransen in 1801 Egypte verlieten, viel het land terug aan de Ottomanen en Mamlukken. Mohamed Ali, een Albanese officier in het Ottomaanse leger had zich in naam bekeerd tot de Islam om in de hiërarchie van het Ottomaanse leger te kunnen stijgen. Hij was er rond 1805 in geslaagd om heerser van Egypte te worden. Mohamed Ali was een slimme en meedogenloze heerser. Hij introduceerde Westers onderwijs, industrie en nieuwe gewassen. Zijn bewind maakte zich niet druk over religie. Hij nam ook veel Armeniërs en Kopten in dienst om hem met zijn regering te helpen. Hij daagde de macht van het Ottomaanse Rijk uit, maar hij verloor in 1845 toen de Europese mogendheden tussenbeide kwamen ten gunste van de Ottomanen. Egypte werd semi-onafhankelijk onder het Ottomaanse Rijk, vervolgens in 1882 onder het Britse Rijk en het werd tot 1952 weer geregeerd door de familie van Mohamed Ali in de persoon van Koning Farouk.

De speciale belasting, de jizya werd uiteindelijk in 1815 afgeschaft. Dit gaf aan de Kopten in de 19e eeuw enige verlichting tot het midden van de 20e eeuw. Deze periode zag een bescheiden opleving en vernieuwing. Een Koptische leider, Paus Cyril IV volgde de oude Koptische traditie van respect voor kennis en leren en richtte in de 19e eeuw twee scholen op met een Westers schoolsysteem en importeerde een nieuwe drukpers om informatie te verspreiden. Hij begon met een inspanning om Koptische muziek en gezangen te verzamelen en te catalogiseren. De Koptische muziek is mondeling overgeleverd uit de tijd van de oude Egyptische tempels. Aangenomen wordt dat agenten van de Egyptische regering hem in 1861 vergiftigde.

De Kopten werkte in de 19e en begin 20ste eeuw samen met hun islamitische landgenoten om de onafhankelijkheid in Egypte te verwezenlijken. Zij hebben deelgenomen aan de opstand van 1919 tegen de Britse overheersing. Als reactie op de ontwikkelingen in Egypte werd in 1920 de militante fundamentalistische Moslim Broederschap opgericht. Andere groepen volgden, bijvoorbeeld de maatschappij voor de islamitische jeugd, waarbij inspiratie werd geput uit de Hitlerjugend en velen van hen steunden dan ook het geweld tegen de Kopten. Vroeg in de 20e eeuw werd Botrous Ghalli, een Kopt, minister-president van Egypte onder de van de Britse overheersing.

Een groep legerofficieren leidde in 1952 een staatsgreep die regering van Koning Farouk beëindigde. De staatsgreep bracht Nasser en zijn collega-officieren aan de macht. Hij voerde een socialistisch binnenlandse politiek met een bondgenootschap met de Sovjet-Unie en een agressieve strijd tegen het Westen en Israël. Nasser's socialistische beleid en conflicten met het Westen leidde tot ernstige economische problemen voor Egypte. De economische druk en de opkomende discriminatie hebben ertoe geleid dat veel Kopten in de jaren 1960 emigreerden naar landen zoals de VS, Canada en Australië.

Na de dood van Nasser in 1970 nam Sadat het presidentschap van Egypte over. Hij voerde het omgekeerde beleid van zijn voorganger en verdreef de Sovjet adviseurs, volgde een meer pro Westerse politiek en sloot na de Yom Kipoer oorlog van 1973 vrede met Israël.

Een militante islamitische groep vermoordde president Sadat in 1981. De moord op Sadat werd gefinancierd met goud dat was beroofd van de Kopten. Daarna nam Hosni Mubarak het presidentschap over; hij blijft een pro Westerse beleid voeren en bemiddelde in verschillende vredesinitiatieven in samenwerking met de VS, tussen Israël en de Palestijnen.

Hoewel Mubarak de Moslim Broederschap tot nu toe te slim af is, winnen die in Egypte aan gewicht. Ontvoering van Koptische jonge meisjes en hun gedwongen islamisering is ook toegenomen. Er waren de laatste tijd talrijke pogroms tegen de Kopten. Ook het verkrijgen van een vergunning om een kerk te bouwen of te repareren wordt steeds moeilijker in Egypte. De ironie is dat de wetten die gebruikt worden om de aanvragen voor vergunningen voor kerken te dwarsbomen, afkomstig zijn uit het Ottomaanse Rijk. In het recente verleden werd een Kopt, Butros-Butros Ghali, benoemd als secretaris-generaal van de Verenigde Naties. Hij werd voor de veiligheid voor zijn landgenoten gedwongen om een gunstig standpunt in te nemen van de Islam. (14)

Op 11 februari 2011 werd Mubarak door een volksopstand verdreven; de vraag is nu of er een echte democratie in Egypte komt, of dat onverhoopt de radicale elementen, zoals de Moslim Broederschap, de macht zullen kunnen grijpen.

14.2 Eerste Zionistische Congres 1897

“Ze hebben het over Zionisten maar ze bedoelen Joden.”
[Martin Luther King]

Voor de Joden bleef in tijden van ballingschap, zowel na de verwoesting van de Eerste Tempel in 586 v. Chr., als bij de verwoesting van de Tweede Tempel in 70 n. Chr, het verlangen naar Zion, dat is het land Israël, levend.

‘Indien ik u vergete, o Jeruzalem, zo vergete mij mijn rechterhand’
[Psalm 137:5]

In 1897 werd het Eerste Zionistische Congres in het Zwitserse Basel, bijgewoond door de 204 delegaties uit 15 landen. Het had slechts één doel: de oprichting van een wettelijk erkend tehuis in Palestina en vijftig jaar later, in 1948, werd de staat Israël gesticht.

Theodor Herzl bij de opening 17 augustus 1897:

‘We zijn hier om het fundament te leggen voor het huis dat als onderdak moet dienen voor de joodse natie’.

Hij was de eerste die in zijn in 1896 verschenen boek ‘Der Judenstaat’ een plan voorlegde dat moest leiden tot de stichting van de joodse staat. De tijdens dit congres in 1897 opgerichte Zionistische Organisatie heeft ertoe bijgedragen dat de profetische woorden uit het dagboek van Theodor Herzl in vervulling zijn gegaan:

‘In Basel heb ik de joodse staat gesticht. Als ik dit openlijk zou verkondigen, zou ik van alle kanten uitgelachen worden, maar over vijf jaar misschien, en zeker over vijftig jaar, zal iedereen het hierover eens zijn’.

De Franse revolutie, met als motto: ‘vrijheid, gelijkheid, broederschap’ had de joodse gemeenschappen in de 18de en 19de eeuw uit hun getto’s bevrijd. Zionistische voormannen als Moses Hess, Leo Pinsker en ook Theodor Herzl wilden de Joden aanvankelijk laten assimileren. Door de Russische pogroms van 1881 en de Dreyfus-affaire van 1895 werden zij tot andere gedachten gebracht.

Herzl over zijn koerswijziging:

‘We zijn een volk - één volk. We hebben serieus getracht ons overal te vermengen met de nationale gemeenschappen waarin we leven, waarbij we alleen het geloof van onze vaders proberen te bewaren. Het is ons niet toegestaan.’

Het Zionisme dat vorm kreeg tijdens het Eerste Zionistische Congres was ongetwijfeld voor een belangrijk deel seculier en politiek. Het had echter nooit kunnen ontstaan zonder de religieuze basis, zonder de jaar op jaar bij de viering van Pesach uitgesproken wens ‘volgend jaar in Jeruzalem’. Intussen zijn de profetische woorden van Theodor Herzl in vervulling gegaan en leeft een groot deel van het joodse volk in Israël. Het ging echter niet zonder strijd en moeite, zoals we verder zullen zien.

14.3 Lawrence van Arabië 1917

In 1917 werd Palestina losgemaakt van het Ottomaanse Rijk. Daarin was een belangrijke rol weggelegd voor een Engelse avonturier, die bekend zou worden als “Lawrence van Arabië”. Daarmee werd de kiem gelegd voor het Midden-Oosten conflict zoals wij dat meemaken.

Thomas Edward Lawrence (1888-1935) was een Britse prozaschrijver, archeoloog en militair. Vanuit zijn belangstelling voor de middeleeuwen, de kruistochten en de ridderromantiek vertrok Lawrence in 1909 voor de eerste keer naar het Midden-Oosten en leerde er Arabisch. In 1914, bij het uitbreken van de oorlog, was hij werkzaam als archeoloog in Zuid-Turkije (Karkemish). Hij nam, net zoals vele andere Britten in die dagen, dienst in het leger. Hij werd officier bij de Britse inlichtingendienst in Egypte. Dankzij zijn talen- en regionale kennis werd hij aangesteld als verbindingsofficier tussen het geallieerde leger en het toen nog losse stammenverband in het gebied van de Hidjaz (thans Saoedi-Arabië). De bedoeling was om de alliantie Duitsland-Turkije onder druk te zetten door een bijkomend front in het Midden-Oosten te openen, richting het Turks-Ottomaanse rijk.

Het lukte hem Hoessein ibn Ali, de sjarif van Mekka, over te halen om aan de Britse kant tegen de Osmanen te vechten. Zo brak onder leiding van zijn zoon Emir Feisal en met advies van Lawrence de Arabische opstand uit. Lawrence drukte hiermee zijn persoonlijke aspiraties uit naar een pan-Arabische natie. Hij slaagde erin dankzij zijn persoonlijkheid, grote Britse financiële steun te verkrijgen en de onafhankelijkheidsgedachte, om het losse verband van stammen om te vormen tot één doeltreffend guerrillaleger, ingang bij de Arabieren te doen vinden. Dit leger blies spoorlijnen op en verlamde het Ottomaanse leger dat vele malen groter was. In 1917 organiseerde Lawrence met de Arabieren onder leiding van Auda Abu Tayi (tot dan een aanhanger van de Ottomanen) een gezamenlijke actie tegen de strategisch gelegen haven van Akaba. Op 6 juli valt Akaba na een aanval van de Arabieren vanuit het binnenland. Zijn operaties in de woestijn eindigden in 1918 met de verovering van Damascus.

Hij keerde echter verbitterd terug naar Groot-Brittannië toen duidelijk werd dat de politieke kaarten anders gelegd zouden worden (geen onafhankelijkheid voor de Arabieren; Groot-Brittannië en Frankrijk verdelen achteraf toch onderling de koek in het Midden-Oosten). Tijdens de vredesconferentie in Parijs werkte hij als adviseur van Emir Feisal. In de periode 1921-1922 was hij nog enige tijd adviseur van Winston Churchill, de Britse minister van Koloniën. In die jaren reisde hij terug naar het Midden-Oosten om te bemiddelen bij het vormen van de verschillende mandaatgebieden.

T.E. Lawrence is bekend geworden als "Lawrence van Arabië". Hij stierf in 1935 op 46-jarige leeftijd, slechts enkele weken na zijn pensionering, na een motorongeluk bij zijn huis in het Engelse Moreton. (5)

14.4 Balfour-verklaring 1917

De Balfour-verklaring betrof een brief, geschreven op 2 november 1917 door de Britse minister van Buitenlandse Zaken Arthur James Balfour aan Lord Walter Rothschild, een leider van de Joodse gemeenschap in Groot-Brittannië. De brief was bestemd voor de Zionistische Federatie.

Totstandkoming

De wortels van de Balfour-verklaring liggen in de Eerste Wereldoorlog, waarbij Frankrijk en Engeland in een uitzichtloze loopgravenoorlog waren beland. Zowel de geallieerden als de Centrale mogendheden hadden grote Joodse bevolkingsgroepen en de zionistische beweging had zich in de Eerste Wereldoorlog neutraal opgesteld. In 1916 ondernam Lord Robert Crewe, minister van buitenlandse zaken, actie om de Zionisten aan de kant van de geallieerden te krijgen. Hij meldde:

"It is clear that the Zionist idea has in it the most far reaching political possibilities.... We might hope to use it in such a way as to bring over to our side the Jewish forces in America, the East and elsewhere which are not largely, if not preponderantly hostile to us"

De Balfour-verklaring was voorafgegaan door een Franse verklaring aan de Russische Zionist Nahum Sokolov, waarin Frankrijk steun toezegde voor de hergeboorte van de Joodse Nationaliteit in Palestina. Op dat ogenblik heerste het Ottomaanse Rijk in Palestina. Tijdens de Eerste Wereldoorlog legden Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk in de geheime Sykes-Picotverdrag van 16 mei 1916 de toekomstige grenzen vast, al was dat tegenstrijdig met toezeggingen aan de Arabieren die vastgelegd waren in de Hoessein-McMahon correspondentie.

In de Balfour-verklaring werd het standpunt uiteengezet waarover het Britse kabinet akkoord was geraakt tijdens haar bijeenkomst op 31 oktober 1917. Dit standpunt hield in dat Groot-Brittannië de zionistische plannen voor een Joods nationaal tehuis in Palestina ondersteunde, hoewel niets mocht worden gedaan om aan de rechten van de bewoners afbreuk te doen. De exacte woorden van de Balfour-verklaring werden later opgenomen in het Verdrag van Sèvres tussen de geallieerden en Turkije en het mandaat voor Palestina.

De brief/verklaring luidt als volgt:

“Foreign Office
November 2nd, 1917

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet.

"His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country."

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

Yours sincerely,

Arthur James Balfour”

Nederlandse vertaling:

"Zijne Majesteits Regering staat welwillend tegenover de vestiging in Palestina van een nationaal tehuis voor het Joodse volk, en zal zijn beste krachten aanwenden de verwezenlijking van dit doel te bevorderen, waarbij het duidelijk moet zijn dat niets zal worden ondernomen dat de burgerlijke en godsdienstige rechten van niet-joodse gemeenschappen in Palestina zou kunnen aantasten, of de rechten en de politieke status die Joden genieten in enig ander land."

Kanttekeningen

De notities die werden gemaakt tijdens de besprekingen van de verklaring verduidelijken sommige details over het woordgebruik. Het woord tehuis in plaats van staat werd opzettelijk gebruikt en de Britten deden in de jaren die volgden heel wat moeite om te ontkennen dat de oprichting van een Joodse staat ooit de bedoeling was geweest, onder meer via de Churchill White Paper van 1922. Privé gaven Britse functionarissen, waaronder Balfour, wel toe dat de interpretatie van de Zionisten het uiteindelijke resultaat zou zijn.

Via de tekst wilde men ook duidelijk maken dat het Joods tehuis niet het hele Palestina zou bestrijken. Edwin Montagu, minister van Buitenlandse Zaken van India en een antizionistische Jood, zorgde ervoor dat de tekst rekening hield met de rechten van de niet-joodse gemeenschappen in Palestina en ook met de positie van Joden in andere landen, omdat hij wilde vermijden dat de verklaring anders wellicht tot antisemitische acties zou kunnen leiden. (5)

14.5 Palestina Mandaat 1920-22

De Balfour verklaring is voor de internationaalrechtelijke positie van Israël is van groot belang. Het was weliswaar een eenzijdige Britse verklaring, maar omdat de Britse regering te goeder trouw handelde werd de verklaring in de conferentie van San Remo in 1920 erkend en meegewogen bij de beslissing over de voormalige Ottomaanse gebieden. Daarom werd besloten om een Mandaatregime voor Palestina in te stellen, waarbij de Britse regering de uitvoering werd toevertrouwd van de in de Balfour verklaring aangegeven verplichtingen; de Resolutie van 25 april 1920 luidt:

“The mandatory will be responsible for putting into effect the declaration originally made on November 8, 1917, by the British Government, and adopted by the other Allied Powers, in favour of establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the right and political status enjoyed by Jews in any other country.”
(17)

Joods “nationaal tehuis” volgens Churchill’s Witboek 1922.

In Churchill’s Witboek formuleerde de Britse overheid in 1922 haar eerdere visie op een Joods toevluchtsoord in Palestina wat nauwkeuriger. Ondanks het feit dat het Witboek Churchill’s naam droeg, is de inhoud ervan vooral bepaald door de Hoge Commissaris van Palestina, Sir Herbert Samuel. Een paar jaar eerder, in 1917, had de Britse overheid de Balfour-verklaring afgegeven. Daarin gaf zij aan positief te staan tegenover het stichten van een “nationaal thuis” voor joden in Palestina, en al haar medewerking te willen verlenen aan het bereiken van dit doel.

Bevestiging Joods recht

In 1922 werd deze verklaring bevestigd door het Palestina Mandaat van de Volkerenbond, dat de uitvoering van de Balfour-verklaring goedkeurde. Hierin werd expliciet verwezen naar de historische connecties van de Joden met Palestina en hun recht om “hun nationaal thuis opnieuw in dat land te stichten.” Dit gaf aan dat men erkende dat Palestina al eerder een thuis was geweest van en voor de Joden.

Onrust en rellen

Ondanks het feit dat ook in de Balfour-verklaring staat dat “niets gedaan zal worden om de burgerlijke en religieuze rechten van bestaande niet-joodse bevolkingsgroepen te schaden,” veroorzaakte deze verklaring grote onrust onder de Arabische bevolking van Palestina. Deze onrust uitte zich in rellen in 1920 en 1921 en een brief van moefti Haj Amin Hoesseini aan Churchill (1921). Hij eiste daarin onder andere dat de Joodse immigratie aan banden zou worden gelegd. In eerste instantie was Hoesseini aangesteld om voor rust te zorgen, maar eenmaal aan de macht werkte hij alleen maar aan een verslechtering van de sfeer tussen Joden en Arabieren. Dat uitte zich onder meer in het aanstichten van Arabische rellen.

Dubbelzinnig

Tegelijkertijd verslechterde de positie van Groot-Brittannië in het Midden-Oosten, onder andere doordat Syrië aan Frankrijk gegeven werd, ondanks belofte aan de Arabieren om het land aan hen te geven. Ook aan de Palestijnse Arabieren werden tegenstrijdige belofte gedaan wat betreft de verdeling van hun land. Uiteindelijk besloten de Britten in 1922 om Palestina te laten eindigen bij de rivier de Jordaan. Men onttrok daarmee 76,9% van het mandaatgebied aan deze verplichtingen. Het Witboek had tot doel om een Emiraat of Koninkrijk van Transjordanië te kunnen stichten, waar de Hasjemiet Abdullah Ibn Hussein als leider werd aangesteld. In de praktijk hadden de Britten nog steeds veel invloed. De stichting van Transjordanië werd gezien als compensatie voor de Arabieren voor het verlies van Syrië.

Van de mensen die in 1917 de Balfour-verklaring hadden opgesteld, was in 1922 niemand meer aan de macht. In eerste instantie werden zowel in het Lagerhuis als in het Hogerhuis moties ingediend om de Balfour-verklaring terug te trekken. Deze moties werden uiteindelijk niet aangenomen, maar het werd duidelijk dat de situatie actie vereiste. Het Churchill Witboek werd dan ook gezien als een noodzakelijke poging van de Britse overheid om angst en vijandigheid onder de Arabieren weg te nemen, door onder andere het “nationaal thuis” duidelijker te definiëren. In het Witboek stond letterlijk: “dit is de interpretatie die [de overheid] plaatst op de verklaring van 1917...”

Opdeling

De Britse overheid schreef ondermeer dat het onpraktisch en niet wenselijk was dat Palestina “zo Joods wordt als Engeland Engels is.” Ze pleitte echter wel voor het stichten van een centrum “waar het Joodse volk, op gronden van religie en ras, interesse en trots voor mochten koesteren.” Dit thuis zou liggen in Palestina, maar niet heel Palestina omvatten.

Het Witboek werd ervan beschuldigd dubbelzinnig geformuleerd te zijn, zodat het door verschillende partijen op verschillende manieren op te vatten was en niemand voor het hoofd stootte. Een reden voor deze beschuldiging was dat erin stond dat:

“de Minister van Buitenlandse Zaken van mening is dat het [Witboek] niets bevat of impliceert dat of de Arabische bevolking van Palestina hoeft te alarmeren of de Joden teleur moet stellen.”

Eén staat

In de praktijk stelde het Witboek echter aan beide kanten zeker niet iedereen tevreden. Men schreef uiteindelijk te hopen op de stichting van één binationale Palestijnse staat waarin Joden en Palestijnen samen zouden kunnen leven. Verder schreef men dat Joodse immigratie in Palestina moest worden toegestaan, maar dat het begrensd moest worden door de economische capaciteiten van het land om nieuwe inwoners op te nemen. Dit was een belangrijke nuance. Letterlijk stond er in het Witboek:

“Het is essentieel ervoor te zorgen dat de immigranten geen last zijn voor de bevolking van Palestina, en dat zij geen enkele sectie van de huidige bevolking van hun werkgelegenheid beroven.”

Dit beleid werd, zij het niet met veel enthousiasme, geaccepteerd door de Joden. De Arabieren wezen het echter af. Ze weigerden mee te werken aan de joodse immigratie en ontwikkeling van een Joodse gemeenschap in Palestina. [vecip]

14.6 Hebron 1929

Een vergeten periode

De eerste landelijke geweldsgolf tegen de Joden in West-Palestina dateert van 1920. Palestina stond toen onder Brits mandaatbestuur en zou dat nog tot 1948 blijven. In de periode tussen maart en september 1920 werden in heel het gebied Joodse nederzettingen en woonwijken aangevallen. (...) Vanaf 1920 is het in het gebied tussen de Middellandse Zee en de Jordaan niet rustig meer geweest. Op 22 augustus (2009) is het tachtig jaar geleden dat de tweede landelijke anti Joodse geweldsgolf werd ontketend. De aanleiding was een reeks incidenten bij de Westmuur ('Klaagmuur') in Jeruzalem, in de zomer van 1929.

Al-Hoesseini Moefti van Jeruzalem

Ondanks de toch al gespannen situatie tussen Joden en Moslims had de moefti van Jeruzalem, Mohammed Amin al-Hoesseini, opdracht gegeven voor het uitvoeren van herstel- en bouwwerkzaamheden in de directe omgeving van de Westmuur, in die tijd alleen toegankelijk via een steegje. (...) De anti-Joodse pesterijen werden vergezeld door ophitsing van de Moslims, met antisemitische propaganda, complottheorieën en religieuze agitatie. Daarbij speelde Al-Hoesseini een hoofdrol.

Op 16 augustus (1929) werden bij de Westmuur biddende Joden door Moslims aangevallen en werden Torarollen in brand gestoken. De Joodse vertegenwoordigers beklaagden zich bij de Britse autoriteiten maar deze handelden niet. Op 22 augustus organiseerde de Joodse jeugdbeweging Betar een demonstratieve mars naar de Westmuur, waar zij volgens Britse ooggetuigen “met Joodse nationale vlaggen zwaaiden en zij een korte toespraak aanhoorden”. De dag daarop, na afloop van het vrijdaggebed, daalde een woeste Arabische menigte van de Tempelberg af en trok een spoor van geweld en verwoesting door de Joodse wijk in de Oude Stad.

In de dagen daarna escaleerde het anti-Joodse geweld en verspreidde het zich over het hele land. Tussen 23 en 26 augustus (1929) werden door Arabische menigtes 133 Joden vermoord en 339 verwond. De overlevende inwoners van de Joodse wijken van Hebron (Judea), Peki'in (Galilea) en Beit Shean (Jordaanvallei) vluchtten weg. (...). Het aantal Joodse vluchtelingen bedroeg meer dan achtduizend. Bij het geweld kwamen ook 116 Arabieren om het leven. Daarvan werden er 110 door Britse veiligheidstroepen gedood en zes bij een Joodse tegenaanval in Tel Aviv. (...).

Ooggetuigeverslag Hebron 1929

De Nederlands-Canadese journalist Pierre van Paassen was in die periode in Palestina. Hij schreef in zijn boek *Days of Our Years* het volgende verslag over de verschrikkelijke gebeurtenissen in Hebron, die aan 67 leden van de kleine eeuwenoude Joodse gemeenschap het leven kostten.

‘Toen de Arabieren van Hebron op vrijdagavond 23 augustus (1929) hun gebedshuis verlieten, werden aan hen vervalste foto’s getoond van een in puin liggende Omar moskee [de zgn. Rotskoepel, WK] in Jeruzalem. Op de foto’s stond geschreven dat het gebouw door de zionisten was gebombardeerd. Een Jood die voorbij kwam op weg naar de synagoge werd met een mes doodgestoken. Toen hij over de moord hoorde, waarschuwde rabbijn Slonim (een man die in de stad geboren was en een vriend van de Arabische hoogwaardigheidsbekleders) de Britse politiecommandant. Maar hem werd gezegd dat hij zich met zijn eigen zaken moest bemoeien. Een uur later werd de synagoge door een bende Arabieren aangevallen en werden de biddende Joden afgeslacht.’

‘De volgende dag werd de jesjiva, het Joods theologisch seminarium, geplunderd en werden de aanwezige studenten vermoord. Daarop ging een delegatie van Joodse inwoners op weg naar het politiebureau, maar zij kwamen de lynchers tegen, keerden terug en zochten een toevlucht in de woning van rabbijn Slonim. Daar bleven zij tot de avond, toen een bende er voor de deur verscheen. Omdat ze er niet in slaagden de deur in te beuken klommen de Arabieren in de bomen achter het huis, sprongen van daaruit op het balkon en gingen door de ramen op de eerste verdieping naar binnen. Inmiddels was er bereden politie aangekomen – Arabische manschappen in overheidsdienst – en sommige Joden renden de trappen van Slonims huis af en de weg op. Ze klampten zich aan de paardennekken vast en smeekten de politiemannen om af te stijgen en hun vrienden en familieleden in het huis te beschermen.

Vanuit de bovenramen kwam intussen het verschrikkelijke geschreeuw van de oude mensen, maar de politiemannen galoppeerden weg, de jongens op de weg achterlatend. Die werden neergestoken door de Arabieren, die van alle kanten waren aangekomen om aan de bloedorgie mee te doen.’

‘Wat er in de bovenkamers van Slonims huis gebeurd was, werd duidelijk toen wij daar binnenkwamen en zagen dat de drie meter hoge plafonds onder het bloed zaten. De kamers zagen eruit als een slachthuis. Toen ik de plaats bezocht stond het bloed in een grote plas op de enigszins verzakte vloer van het huis. Klokken, aardewerk, tafels en ramen waren aan diggelen geslagen. Van de spullen die niet waren geroofd was niets heel gelaten, behalve een grote foto van dr. Theodor Herzl, de stichter van het politieke Zionisme. Rond de fotolijst hadden de moordenaars het in bloed gedrenkte ondergoed van een vrouw gedrapeerd.’

Op dezelfde dag van het bloedbad in Hebron waren er Arabische rellen in Jeruzalem waarbij ‘Dood aan de Joden’ werd geroepen en ‘De regering staat aan onze kant’. Het feit dat Joodse gemeenschappen in het gehele land op hetzelfde moment waren aangevallen, werd door de krant van de moefti, Falastin, geïnterpreteerd als “bewijs van de spontaniteit van de Arabische verontwaardiging”.

Van de 562 Joodse inwoners van Hebron werden er 67 omgebracht en 60 gewond. Overigens werd een deel van de overlevenden door hun islamitische burens gered. Met het bloedbad van 1929 kwam een voorlopig einde aan de Joodse wijk van de stad waar Joden hebben gewoond sinds de dagen van Koning Saul, de voorganger van Koning David.
[CIDI]

Beit Hadassah

Bij de plaats van het bloedbad is tegenwoordig een klein museum ingericht dat is gewijd aan de gebeurtenissen van 1929. Het museum is gevestigd in Beit Hadassah dat in 1883 was gebouwd als een Joodse kliniek en synagoge. Na in 1929 noodgedwongen te zijn verlaten, werd het gebouw in 1979 teruggedwongen door een groep Joodse vrouwen; in 1980 vermoordden Arabische terroristen daar nog eens 6 Joden en nadien is het gebouw gerestaureerd en als museum ingericht. Er worden voorwerpen en foto's van de gebeurtenissen getoond, zoals in 1929 verbrandde Joodse boeken en huisraad.

[De samensteller bezocht Beit Hadassah in november 2001]

14.7 Mohammed Amin (Haj) al-Hoesseini 1893-1974

[[Groot-] moefti van Jeruzalem. Fel antisemiet. Koestert nationalistische ideeën. Voert een gewelddadige politiek tegen andersdenkenden. Collaboreert met Hitler tegen de Joden. Pleegt oorlogsmisdaden maar ontloopt zijn straf. De geallieerden zijn bang voor de Arabische reactie.]

Al-Hoesseini is geboren in 1893, in Jeruzalem, als zoon van een rijke moefti. Na korte tijd islamitisch recht te hebben gestudeerd en een pelgrimstocht naar Mekka te hebben ondernomen, meldt Hoesseini zich tijdens de Eerste Wereldoorlog aan om te dienen in het Ottomaanse leger. In 1917 keert hij echter terug naar Jeruzalem en stapt hij over naar de Britse overwinnaars. Hoesseini ontpopt zich als fanatiek antizionist. In 1920 krijgt hij door de Britten een gevangenisstraf van tien jaar opgelegd voor het starten van rellen tegen biddende joden. Hoesseini vlucht echter het land uit, en hoeft zijn straf niet uit te zitten.

Wanneer een jaar later de moefti van Jeruzalem overlijdt, laat de Britse High Commissioner van Palestina, Herbert Samuel, zelf van joodse afkomst, zich door antizionisten in zijn staf overhalen om de anti-Britse en antizionistische Hoesseini pardon te verlenen en aan te stellen als nieuwe moefti. Hierbij noemt Samuel hem zelfs grootmoefti, een term die eerder niet bestond. In ruil voor zijn aanstelling als moefti, zorgt Hoesseini ervoor dat de onrust in Jeruzalem de kop ingedrukt wordt. Hij verzekert Samuel dat hij de rust voortaan zal bewaren. Tegelijkertijd wordt Hoesseini president van een nieuw opgerichte Hoge Moslimraad, waardoor hij zowel religieus als politiek leider van de Arabieren wordt.

Voordat Hoesseini moefti wordt, zijn er Arabieren in Palestina die voorstander zijn van een situatie waarin Arabieren en joden samen in vrede het land bewonen. Hoesseini wil daar echter niets van weten. Hij wil koste wat kost dat alle joden uit Palestina vertrekken. Zodra Hoesseini aan de macht is, begint hij een terreurcampagne tegen iedereen die het niet met hem eens is. Hij doodt zowel joden als Arabieren die zijn beleid niet steunen. Vredesonderhandelingen wijst hij af. Hiermee vertegenwoordigt Hoesseini een voor die tijd nieuw, gewelddadig soort Palestijns nationalisme.

In 1929 beschuldigt Hoesseini lokale joden er valselijk van, moskeeën vervuild en in gevaar gebracht te hebben. Hij roept de Arabieren op: "Izbah Al-Yahud!" of "Slacht de Joden!" Dit leidt tot de dood van zestig Joodse inwoners van Hebron. Hoesseini wakkert de rellen aan door foto's van in Hebron gedode Joden te laten zien met de boodschap dat het Arabieren zijn, gedood door Joden.

Als moefiti laat Hoesseini onder andere de Al-Aqsamoskee en de Rotskoepel restaureren, waarbij de koepel met goud bedekt wordt. Dit verhoogt het aanzien van Jeruzalem bij moslims overal ter wereld, en daarmee ook de status van Hoesseini.

Zes Arabische leiders vormen in 1936 het Hoger Arabisch Comité, waar Hoesseini hoofd van wordt. Deze organisatie protesteert tegen de Britse steun voor het zionisme in Palestina. In april van dat jaar breken rellen uit in Jaffa, het begin van een drie jaar durende periode van geweld en onrust in Palestina. Het terrorisme, gericht tegen Joden en Britten, wordt geleid door het Hoger Arabisch Comité.

In 1937 laat Hoesseini weten dat hij het eens is met de nazi's in Duitsland. Hij vraagt het Derde Rijk om tegenstand te bieden aan de stichting van een Joodse staat in Palestina en de Joodse immigratie, en wapens te leveren aan de Arabische bevolking. In datzelfde jaar ontmoet hij toekomstig nazi-kopstuk Adolf Eichmann. Na deze ontmoeting verleent de SS hem, volgens documenten die bij Eichmann's proces en de Neurenbergse processen naar boven komen, inderdaad financiële steun voor de rellen in 1936-1939.

Als er een poging wordt gedaan om de Britse inspecteur-generaal van de Palestijnse politiemacht te doden en Joden en gematigde Arabieren door extremisten worden gedood, verklaren de Britten het Hoger Arabisch Comité illegaal. Hoesseini verliest daardoor zijn functie als president van de Hoge Moslimraad en wordt verbannen naar Syrië, van waaruit hij zijn werk voortzet. Vanuit Bagdad steunt Hoesseini de pro-nazi opstand van 1941. In november van dat jaar ontmoet hij Hitler. De rest van de oorlog verblijft hij in Duitsland, waar hij moslims in radioboodschappen oproept om joden uit te roeien en mee te vechten in het Duitse leger. In Berlijn is Hoesseini één van de adviseurs van Himmler en Eichmann. Hij roept op tot de systematische vernietiging van joden in concentratiekampen. Volgens een getuige bij de Neurenbergprocessen brengt Hoesseini zelfs een bezoek aan de gaskamers in Auschwitz.

Als Duitsland in 1945 de oorlog verliest gaat Hoesseini naar Egypte. Daar wordt hij als held ontvangen. Hij wordt wel beschuldigd van oorlogsmisdaden, maar er komt nooit een proces. De geallieerden zouden bang zijn voor de reactie van de Arabische wereld. Hoesseini steunt vanuit Egypte de oorlog tegen de nieuwe staat Israël in 1948, en wanneer de Jordaanse koning Abdullah de functie van grootmoefiti van Jeruzalem aan iemand anders geeft, laat hij hem vanuit Egypte vermoorden. De twee volgende koningen verlenen Hoesseini echter geen toestemming om Jeruzalem binnen te komen, omdat ze inzien dat de voormalige leider de vrede in de regio in gevaar zal brengen.

Met het verlies van de Arabische legers tegen Israël in 1948, neemt ook de macht van Hoesseini af. Hij overlijdt uiteindelijk in Egypte in 1974, zonder dat hij – na 1937 - ooit nog in Jeruzalem is teruggeweest. Zijn neef Yasser Arafat herdenkt Hoesseini in 2002 als nationale held en symbool van Palestijns verzet.

[vecip]

Islamitische SS-divisie 'Handschar' (Kroatië)

(...) Toen Hitler in 1933 in Duitsland aan de macht kwam, zag Hoesseini in hem een partner in zijn strijd tegen de joden. Om zijn steun te betuigen vertrok hij naar het Derde Rijk en bezocht hij verscheidene concentratiekampen. Hij moedigde Hitler aan om de volkerenmoord ook toe te passen op de joden van Noord-Afrika en Palestina. De moslimleider kreeg een prachtige villa in Zehlendorf en kwam op de loonlijst van het Duitse ministerie van Buitenlandse Zaken en de SS te staan.

Op 24 maart 1943 belegde Berger in Berlijn een bijeenkomst met Hoesseini en Artur Phleps, een vertrouweling van SS-leider Heinrich Himmler. Er werden plannen gesmeed voor een moslimeenheid van de Waffen-SS, Hitlers elitetroepen, in Joegoslavië. Na die bijeenkomst reisde Hoesseini door de Balkan, waar hij de moslimleider Alija Izetbegovic ontmoette. In de grote moskee van Sarajevo wist hij de moslims met een felle en emotionele toespraak aan zich te binden. Hij noemde de Bosnische moslims 'het beste van de Islam'. De enige voorwaarde die de moefti aan deze klus verbond was een belofte van Hitler: na de oorlog moest de Führer ook de joden van het Midden-Oosten uitroeien:

"Duitsland voert strijd met het Wereldjodendom, de hoofdvijand van de Islam", zei de moslimleider in een rede. "De vijand van mijn vijand is mijn vriend."

In een andere toespraak zei hij:

"De Moslims, die zwaar hebben geleden onder de handen van hun vijanden, zullen nooit een betere bondgenoot hebben dan het Duitse Rijk. Maar tussen al zijn vrienden, heeft het nationaalsocialistische Duitsland geen betere of trouwere vriend dan de Moslims."

Hoesseini haalde een aantal volgelingen naar Duitsland om ze militair te trainen. Hij rekruteerde uit zijn aanhang ook Arabische terroristen die in hetzelfde jaar 1943 werden opgeleid aan de Algemene Spionageschool voor de SS in Park Sorghvliet in Den Haag. Deze mannen kregen sabotagecursussen en ze werden opgeleid in het gebruik van radiozenders en automatische wapens. Ook werden zij gekneed in het gebruik van explosieven. Een van de leerlingen was Fawzi al Kutub, tot in de jaren zeventig actief als terrorist. Het bezoek van Hoesseini aan Izetbegovic in de lente van 1943 legde hem geen windeieren. Achtduizend moslims dienden zich vrijwillig aan bij de Bosnische SS-divisie Handschar, het Arabische woord voor kromzwaard.

De islamitische SS'ers, onder wie ook Izetbegovic, legden een (duivelse) eed van trouw af aan Hitler:

"Ik zweer aan de Führer, Adolf Hitler, als Opperbevelhebber van de Duitse strijdkrachten, trouw en moed. Ik leg de gelofte van gehoorzaamheid af aan de Führer en de meerderen die hij uitkiest."

De moslimlegioenen van de moefiti namen deel aan massamoorden op duizenden Servische verzetsstrijders, joden en zigeuners. Hele dorpen worden platgebrand. Zelfs de Duitse officieren waren geschokt door de wreedheid van de islamitische SS'ers. In 1944 kwamen Hitlers troepen in de knel. Op 1 maart van dat jaar deed Hoesseini in Berlijn een dramatische oproep op de radio:

"Arabieren! Sta op als één man en vecht voor jullie heilige rechten. Dood de joden waar je ze ook maar vinden kunt. Dit behaagt aan God, de geschiedenis en de godsdienst."

Maar op 22 april 1945 krijgen Izetbegovic en zijn SS-kameraden een doodsklap. De partizanen joegen 1.400 nazi-soldaten over de kling, onder wie een groot gedeelte van de Handschar-divisie. Veel van de andere leden van de eenheid werden op hun vlucht over de Oostenrijkse grens door Engelse soldaten gevangengenomen. Een aantal van hen reisde later door naar Palestina om tegen de joden te vechten.

[Peter Siebelt, Mabel - 'Koninklijk Bal Masqué'.]

14.8 Verenigde Naties 1945

De VN is in 1945 opgericht om de internationale verhoudingen na de Tweede Wereldoorlog te reguleren. Nagenoeg alle landen van de wereld zijn er lid van; ook Israël is sinds 11 mei 1949 lid.

- Doelstelling VN zijn: Het handhaven van de internationale vrede en veiligheid; bevorderen van vriendschappelijke betrekkingen tussen de naties; internationale samenwerking op economisch, cultureel en humanitair gebied; respect voor de rechten van de mens. (Art. 1)

- Hoofdorganen VN zijn: De Algemene vergadering (AV); de Veiligheidsraad (VR); de Economische en Sociale Raad; Het Internationale Gerechtshof (IGH) en het Secretariaat (Art.7).

Algemene Vergadering

De Algemene Vergadering (AV) is een mondiaal forum waar alles wordt besproken en waar de uitkomst van de beraadslagingen resulteren in het aannemen van resoluties, die echter voor de lidstaten niet bindend zijn. Een staat is dus niet verplicht om uitvoering te geven aan de inhoud van de resolutie, wat regelmatig gebeurt.

De AV kan het Internationaal Gerechtshof (IGH) om advies vragen, bijvoorbeeld over de Israëliische Veiligheidsbarrière. Een dergelijk advies is overigens niet bindend.

Veiligheidsraad

De Veiligheidsraad (VR) heeft tot taak om de internationale vrede en veiligheid te handhaven. Ze bestaat in de eerste plaats uit vijf permanente leden, dat zijn: China, Frankrijk, Rus-

land, Groot-Brittannië en de Verenigde Staten van Amerika. (Art. 23). In de tweede plaats zijn er tien niet-permanente leden, die telkens voor een periode van twee jaar worden benoemd door de AV. Israël is hiervan nog steeds uitgesloten.

De permanente leden van de VR hebben het recht van Veto; dus kan elk van hen een besluit tegenhouden. De VS doen dat vaak als het om resoluties tegen Israël gaat. Besluiten van de VR zijn bindend, maar aanbevelingen zijn niet bindend.

Volgens Art. 39 kan de VR besluiten tot militair optreden in de vorm van "Peace-enforcement" en "Peace Keeping" door de inzet van VN-troepen. Dat vindt meestal plaats met instemming van de beide strijdende partijen. Maar is tot nu toe meestal niet erg doeltreffend.

Internationaal gerechtshof

Het Internationaal gerechtshof (IGH) in het Vredespaleis in Den Haag, bestaat uit 15 rechters, die door de AV en de VR voor 9 jaar worden gekozen. De belangrijkste taak van het IGH is het beslechten van geschillen. Alleen staten kunnen een geschil aan het IGH voorleggen. Het IGH kan zelf ook adviezen uitbrengen.

Om de positie van Israël te kunnen beoordelen is enige kennis van de ontstaansgeschiedenis nodig. Daarbij zijn twee documenten essentieel; de eerste is de Balfour verklaring en de tweede is het Mandaat van de Volkenbond. Dit komt nog aan de orde.

Het blijkt steeds meer dat het Internationale recht is verweven met de politiek, omdat de vorming van het recht in handen is van de belangrijkste rechtssubjecten, de staten die het recht gebruiken om hun eigen politieke belangen te behartigen. Het Internationale recht geeft dus geen ondubbelzinnige antwoorden op problemen zoals het Midden Oosten en wordt ook door politieke overwegingen bepaald.

14.9 Joodse immigratie naar Palestina na 1882

Vanaf 1517 was Palestina onderdeel van het uitgestrekte Ottomaanse Rijk. Door de eeuwen heen waren kleine joodse gemeenschappen in Palestina blijven bestaan. In de 18e en 19e eeuw arriveerden regelmatig groepjes joden die, meestal onder leiding van een rabbijn, uit de diaspora terugkeerden naar hun Heilige Land, in de hoop daar een beter bestaan te vinden. In de negentiende eeuw was het land een verwaarloosde provincie van het Ottomaanse Rijk, met op sommige plaatsen moerassen, die malaria veroorzaakten.

Volgens schattingen van rond 1825, woonde er in die tijd in Palestina ongeveer 250.000 mensen, van wie ongeveer 15.000 joden waren. Ze woonden voornamelijk in steden als Jeruzalem, Ramle, Nabloes, Tiberias, Hebron, Jaffa, Akko en Safad, en in een paar honderd boerendorpen. De joodse bevolking in Palestina groeide geleidelijk van 17.000 in 1844 naar circa 25.000 in 1880, tegenover een Arabische bevolking van circa 425.000.)*

Gedurende de 19e eeuw ontstond er onder Oost-Europese Joden het Zionisme. Men wilde een nationale Joodse staat stichten, waarbij vooral aan Palestina, het zgn. Bijbelse "Beloofde Land", werd gedacht. Het Zionisme was een antwoord op de voortdurende antisemiti-

sche vervolgingen waaraan Joden in Europa blootstonden en de angst voor het verdwijnen van de Joodse cultuur, doordat steeds meer Joden wilden assimileren.

Als gevolg van de pogroms in Rusland die duurden van 1882 tot 1903, kwam een eerste grote golf van ongeveer 35.000 joden naar Palestina. Tussen 1882 en 1914 kwamen er ongeveer 60.000 joden in Palestina aan. Ze waren meestal aanhangers van het Zionisme. Ze hoopten in Palestina een eigen staat te stichten en daarin veilig te kunnen leven.

Van 1904 tot 1914, weer na Russische pogroms, volgde een tweede golf van ongeveer 40.000 joden. Deze zionistische immigranten werden sterk gedreven door socialistische en communistische idealen. Dit kwam tot uiting in een sterke gezamenlijke zin en dit leidde tot het systeem van de kibboetsen dat in Israël nog steeds wordt toegepast. Naar schatting bijna de helft van deze joodse immigranten verliet het land echter weer, teleurgesteld door de moeilijke levensomstandigheden in Palestina.

Vanwege de toenemende welvaart kwamen er ook veel Arabieren wonen. De meesten kwamen uit de omliggende landen: Syrië, Egypte, Libanon. Maar ook vestigden zich er grote groepen Europese moslims, o.a. uit Bosnië; dit werd in de dertiger jaren door de Britten gestimuleerd, terwijl de Joodse immigratie werd bemoeilijkt; dit ging door tot de Tweede Wereldoorlog. Tegelijkertijd waren tussen 1897 en 1914 ongeveer 1 miljoen joden uit Europa naar de Verenigde Staten geëmigreerd.

In de Balfour-verklaring werd de Zionistische Federatie steun toegezegd bij het stichten van een Joods nationaal tehuis in Palestina. In het Britse mandaat over Palestina, werd bepaald dat de mandataris steun moest geven aan het oprichten van een Joods nationaal tehuis in het land en moest helpen bij de immigratie en vestiging van Joden in Palestina. Tussen 1918 en 1929 kwamen er circa 123.000 immigranten in Palestina aan, waarvan er 100.000 bleven. De bijna 250.000 joden die in de jaren '30 arriveerden waren veelal vluchtelingen uit Nazi-Duitsland, Polen en de Sovjet-Unie. Na het instellen van de Britse beperkingen op de immigratie en het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog in 1939 werd Palestina voor hen nagenoeg onbereikbaar. Er hadden door een ruimhartiger immigratie beleid veel Joden uit de handen van de Nazi's kunnen worden gered.

Tussen 1945 en 1948 slaagden ongeveer 80.000 mensen erin om vanuit het verwoeste Europa illegaal Palestina binnen te komen. Bij de uitroeping van de staat Israël woonden 650.000 joden in het gebied. Daarna volgde een grote immigratiegolf uit Arabische landen, waar massaal pogroms plaatsvonden, waardoor de joodse bevolking in Israël binnen enkele jaren verdubbelde.

De Wet op de Terugkeer uit 1950 garandeerde alle Joden ter wereld vrije toegang tot Israël. Sindsdien bleven jaarlijks tienduizenden Joden vanuit alle continenten naar Israël komen, geholpen door de Israëlische regering en Zionistische organisaties in de diaspora. In de jaren zeventig en vooral de jaren '90 immigreerden in totaal 840.000 Joden uit de voormalige Sovjet-Unie en tussen 1984 en 1991 werden duizenden Ethiopische Joden naar Israël gehaald.

)* Bevolkingsstatistieken van Palestina in de Ottomaanse en Britse periode, alsook aantallen joodse en Arabische immigranten, emigranten en vluchtelingen, maken deel uit van felle debatten in verband met claims van beide zijden op het grondgebied. Er zijn weinig betrouwbare statistieken beschikbaar. De schattingen zijn grotendeels ontleend aan het Israëlische Ministerie van Buitenlandse Zaken.

14.10 Tempelplein

Op de plaats van het Tempelplein en speciaal het noordelijke deel daarvan, waar de ondergrond bestaat uit vaste grond of rots, lag in ongeveer 1000 v. Chr. de dorsvloer van de Jebusiet Arauna. Deze Arauna wilde de dorsvloer schenken aan Koning David, maar deze stond erop ervoor te betalen en gaf hen een bedrag van 600 sikkels in goud (ongeveer 6 Kg).

Ondanks alle latere veroveringen van het plein is voor de Joden deze koop nog steeds geldig, omdat de Joden nooit hebben ingestemd met verandering van deze eigendomsstatus. Koning Salomo, de zoon van Koning David, bouwde op de voormalige dorsvloer van Arauna, de Tempelberg, de eerste Joodse Tempel. In 955 v Chr. was het bouwwerk gereed. In 586 v. Chr. werd deze eerste Tempel bij de verovering van Jeruzalem door de Babylonische Koning Nebukadnessar verwoest. De bovenlaag van de bevolking werd in ballingschap weggevoerd naar Babel.

Na 70 jaar stuurde de Perzische Koning Cyrus de ballingen terug naar Jeruzalem en droeg hun op de Tempel te herbouwen en onder leiding van Ezra werd daarop de Tweede Tempel gebouwd. Deze Tempel werd door Koning Herodes de Grote (73 v. Chr. tot 4 v. Chr.) uitgebreid en verfraaid; de zuidelijke uitbreiding van het Tempelplein, waarop de Al Aqsa staat en de Westelijke (klaag-) muur zijn toen gebouwd. Dit kan men nu nog herkennen aan de enorme stenen waarvan de muren zijn opgebouwd. Ook zijn recent enkele steengroeven gevonden van waaruit de stenen afkomstig zijn. Overigens heeft Herodes ook de Machpela gebouwd, het gebouw in Hebron dat over de Grot van de Aartsvaders, is heengebouwd. Daar is dezelfde bouwstijl toegepast en zijn dezelfde grote stenen gebruikt. Flavius Jozephus beschreef in zijn boek "De Joodse Oorlog" uitvoerig hoe de bouw van de Tempel was geregeld en hoe die Tempel er toen uitzag; men noemde het een van de Wereldwonderen.

Bij de Joodse opstand tegen de Romeinen, die duurde van van 66 tot 70 na Chr., werden de Tempel en de stad Jeruzalem verwoest. Het ooggetuigenverslag in Jozephus' boek "De Joodse Oorlog" beschrijft zeer uitgebreid de gebeurtenissen tijdens de Joodse Opstand en de verwoesting van Jeruzalem en de Tweede Tempel. De Romeinen sloegen na het neerslaan van de opstand een herdenkingsmunt met het opschrift: "Judea Capta" om hun overwinning te memoreren.

Meer dan 1000 jaar was Jeruzalem de hoofdstad geweest van het land Israel/Judea, tot de latere Keizer Titus de stad en het land verwoestte. De Joden probeerde onder leiding van Simon Bar Kochba nog eenmaal de Romeinen te verdrijven in de rampzalig verlopen tweede Joodse opstand van 132 tot 135 na Chr. Daarna werd door de Romeinen letterlijk de ploeg over de Tempelberg gehaald en werd er een tempel voor Jupiter gebouwd. Jeruzalem heette vanaf toen enkele eeuwen Aelia Capitolina; de Arabieren hebben het nog wel over Aelia als ze Jeruzalem bedoelen.

Geruisloos ging het Oostelijke deel van het Romeinse Rijk na ca 450 na Chr. over in handen van de Byzantijnen en was een groot deel van de Tempelberg in gebruik als vuilnisbelt. De Byzantijnse Keizer Justinianus I, die regeerde van 527 tot 565, liet in 530 op de Zuidelijke rand van het Tempelplein de grote Byzantijnse basiliek van "Santa Maria" bouwen. Toen de Perzen onder Chosrau II in 614 Jeruzalem kortstondig veroverden werd de "Santa

Maria” ernstig beschadigd, maar drie jaar later, toen de Perzen weer weg waren werd de kerk hersteld en weer in gebruik genomen.

In 638 veroverde Kalief Omar Jeruzalem en zijn zoon Abd al Malik liet in de jaren 691 en 692 de Rotskoepel bouwen, waarschijnlijk door Byzantijnse vaklieden. Ze konden zelf nog geen koepels bouwen; de vorm van het gebouw is een achthoek en dat wijst sterk op een Byzantijnse oorsprong. De Rotskoepel staat min of meer op de plaats van de Joodse Tempels. De Santa Maria kerk bleef tot 711 als een Christelijke kerk in gebruik tot de zoon van Abd al Malik, Abd al Wahd (705-718) de kerk vorderde en in een moskee veranderde. Hij liet er onder andere een koepel op bouwen. Dat was twintig jaar na de bouw van de Rotskoepel en 79 jaar na de dood van Mohammed. De “Santa Maria” heet vanaf die tijd “Al Aqsa”.

Deze jaartallen zijn van belang om het sprookje van de nachtelijke reis van Mohammed te ontzenuwen. Deze zogenaamde nachtelijke reis in 621 naar de “Verste Moskee” zou Mohammed dus naar de Christelijke Santa Maria Kerk hebben gevoerd, wat toch wel erg onwaarschijnlijk is. Er is ook geen enkel historisch bewijs dat Mohammed ooit in Jeruzalem is geweest. Met de Verste Moskee wordt overigens in werkelijkheid de verste van twee moskeeën in Al-Dji’rana)*, een plaats tussen Mekka en Taif, bedoeld. Er is geen enkele reden waarom hier Jeruzalem zou zijn bedoeld, ook al omdat Mohammed in februari 624 de gebedsrichting veranderde van Jeruzalem naar Mekka.)*

[Commentaar van M. bin Umar bin Waqid “Kitab al Maghazi”, Londen 1966]

In juni 1099 werd Jeruzalem door de Kruisvaarders veroverd. De Al Aqsa moskee werd door de Kruisvaarders omgedoopt in ”Templum Salomosis” en aanvankelijk als Koninklijk paleis gebruikt. In 1118 schonk Boudewijn II van Jeruzalem een deel van het gebouw aan de orde van de Tempeliers, die hun deel verbouwden tot een vesting. Toen Saladin in 1187 de Kruisvaarders bij Hattin aan het meer van Galilea versloeg en Jeruzalem innam, werd het gebouw van de Tempeliers op 9 oktober 1187 weer in een moskee veranderd.

De kruisvaarders werden verdreven en na de Mamelukken kwamen in 1517 de Ottomanen die in Jeruzalem 400 jaar de baas zouden blijven. Onder hun bewind werd het land Israël totaal verwaarloosd en raakte nagenoeg onbewoonbaar door erosie in de bergen en moerasvorming in delen van de kustvlakte. Mark Twain schrijft in 1867 tijdens zijn reis door het land:

“Het is een troosteloos land. Er is bijna nergens een boom of een struik om schaduw te bieden.”

Tot 1967 was er voor de Tempelberg en de heiligdommen erop nauwelijks belangstelling van de Arabieren. Foto’s uit 1875 van de Bonfils Studio Beirut laten een verwaarloosd plein zien zonder mensen, waar het onkruid een halve meter hoog tussen de stenen groeit.

Pas na 1967 werd de Al Aqsa moskee een symbool van de Palestijnse Arabieren voor de strijd tegen Israël. De Palestijnse Arabieren doen er alles aan om de bewijzen voor de aanwezigheid van de Joodse Tempels te ontkennen en te verwoesten. De grootmoefiti van Oost Jeruzalem beweert ook dat de Tempels er nooit zouden zijn geweest, dit ondanks dat zijn

voorganger en vriend van Hitler nog in 1935 in diverse documenten sprak over de aanwezigheid van de Joodse Tempels.

Deze en andere leugens zijn door de Islam altijd als wapen ingezet. Al in de middeleeuwen spraken Islamitische “geleerden” daarover:

“Weet dat de leugen op zich niet verkeerd is. Als de leugen de enige manier is om een goed resultaat te behalen, is het geoorloofd om te liegen. Daarom moeten we liegen als de waarheid tot een onaangenaam resultaat leidt ”
[Al Ghazzali (1059-1111)]

Het is triest om te constateren dat figuren als Van Agt, Van den Broek en anderen die Israël voluit haten, in de leugens van de Palestijnse Arabieren zijn getrapt. Als ze zouden nadenken was dat niet gebeurd.

15. Israël en de Buren

15.1 Palestina Mandaat na 1947

Het Speciale Comité betreffende Palestina (UNSCOP) van de VN erkende in 1947 de internationale verplichtingen van het Palestina Mandaat en nam de verplichtingen over die de Mandataris door het Mandaat waren opgelegd.

Article 2: “The mandatory shall be responsible for placing the country under such political, administrative and economic conditions as will secure the establishment of the Jewish national home, as laid down in the preamble, and the development of self-governing institutions, and also for safeguarding the civil and religious rights of all inhabitants of Palestine, irrespective of race and religion.”

In Artikel 4 worden instellingen van zelfbestuur gelegd bij het Joods Agentschap, de publieke instelling die met het Mandaatbestuur moet samenwerken.

Artikel 6 draagt het Mandaatbestuur op om de Joodse immigratie en vestiging in het Mandaatgebied te bevorderen, met inachtneming van de rechten en positie van de andere bewoners.

In Artikel 7 wordt voorzien in het verwerven van het Palestijnse burgerschap door de Joden die zich in Palestina vestigen. Het Mandaat is vooral bedoeld om een politieke structuur te vormen voor het Joodse volk en niet voor andere inwoners van Palestina.

In 1921 verklaarden Balfour en de PM Lloyd George dat de Balfour Declaration bedoeld was om een Joodse staat te kunnen stichten. In 1937 verklaarde de “Colonial Secretary” Ormby Gore dat zowel de Balfour Declaration als het Mandaat een verbindend karakter hebben:

“until replacement by an independent Jewish State.”

Het hele mandaatsysteem van de Volkenbond was bedoeld als een overgangsvorm voor volken om ze voor te bereiden op onafhankelijkheid. Het A-Mandaat stond het dichtst bij zelfbestuur en Palestina was een dergelijk A-Mandaat. Ook het Amerikaanse Congres nam op 2 september 1922 een resolutie aan, die getekend door de President, steun gaf aan het stichten van een Joods Nationaal Tehuis in Palestina; op 3 december 1924 sloten Groot-Brittannië en de VS hierover een verdrag.

Het Mandaat nu nog geldig

Het Mandaat is ook nu nog relevant volgens Artikel 80 lid 1, Handvest VN:

“Except as may be agreed upon in individual trusteeship agreements made under Articles 77, 79 and 81, placing each territory under the trusteeship system, and until such agreements have been concluded, nothing in the Chapter shall be construed

in or of itself to alter in any manner the rights whatsoever of any states or peoples or of the terms of existing international instruments to which members of the UN may respectively by parties.”

Het Mandaatstelsel van de Volkenbond werd opgevolgd door het Trust-schap stelsel van de VN. Van Palestina is echter nooit een Trustgebied gemaakt. Dat betekent dat de onder het Mandaatstelsel verkregen rechten van het Joodse volk volgens Artikel 80 nog steeds geldig zijn.

Het IGH verwijst in zijn advies van 9 juli 2004 met betrekking tot de Israëlische Veiligheidsbarrière op meerdere plaatsen naar het Mandaat, maar doet dat selectief, vooral verzuimt het Hof de in Artikel 2 van het Mandaat opgenomen kernverplichting te vermelden, waarin de mandataris verplicht wordt tot het tot stand brengen van politieke, bestuurlijke en economische voorwaarden, die de stichting van het Joods Nationaal Tehuis zou moeten verzekeren. Deze grote fout is daarna kenmerkend voor het hele advies. (17)

Joods zelfbeschikkingsrecht

Voor zelfbeschikking is een volk nodig dat aan een aantal criteria voldoet op het gebied van historie, cultuur, godsdienst en taal. Verder moet er een politieke wil zijn om van een groepering een natie te maken. De stichting van de staat Israel is de effectuering van het zelfbeschikkingsrecht van het Joodse volk dat met dit territorium is verbonden door een eeuwenoude geschiedenis en door een culturele en godsdienstige identiteit; met de staatsvorming heeft het Joodse volk zijn politieke status als Joodse en democratische staat bepaald. Inherent aan het zelfbeschikkingsrecht is het recht van een volk om zijn culturele en godsdienstige identiteit te bepalen. Ontkenning van dit recht aan het Joodse volk kan worden beschouwd als een vorm van antisemitisme. (17)

15.2 Israëlische Onafhankelijkheidsoorlog 1948

De Arabisch-Israëlische Oorlog van 1948 of Israëlische Onafhankelijkheidsoorlog ontstond in 1947 als een burgeroorlog tussen Arabische en Joodse inwoners van het toenmalige Britse mandaatgebied Palestina. Toen de Britten zich in mei 1948 terugtrokken, zette de strijd zich voort als een conventionele oorlog tussen de nieuwe staat Israël en de omliggende Arabische landen.

Het Delingsplan 1947

De Britse regering blijkt in belangrijke mate te zijn tekortgeschoten in de uitvoering van het Mandaat: Door stampij van de Arabieren werd de immigratie van Joden steeds verder beperkt, juist toen dat door de toenemende Jodenvervolging in Nazi-Duitsland voor de Joden van levensbelang werd. Na de Tweede Wereldoorlog heeft Groot-Brittannië in 1947 aan de Algemene Vergadering gevraagd om aanbevelingen te doen over het toekomstige bestuur van Palestina.

De Verenigde Naties namen op 29 november 1947 resolutie 181 aan die voorzag in de opdeling van het grondgebied Palestina, nadat het Britse mandaat zou worden beëindigd. Palestina zou worden opgedeeld in een Arabische staat, een Joodse staat en een internationaal

gebied rondom Jeruzalem en Bethlehem. Van het grondgebied werd 56 procent, waaronder de Negev-woestijn, toegekend aan de 650.000 Joden in Palestina en 43 procent aan de 1,3 miljoen Arabieren. De Palestijnse leiders wezen het plan echter af, terwijl de Joodse leiding uit tactische overweging akkoord ging met het verdelingsplan hoewel ze Jeruzalem niet zouden krijgen.

Direct na het aannemen van resolutie 181 gingen de Arabische Palestijnen massaal de straat op om ertegen te protesteren. Tot april 1948 lag het initiatief in de strijd aan Arabische kant. De Arabieren legden met gerichte aanvallen het verkeer in Palestina grotendeels lam. De verspreid liggende Joodse landbouwnederzettingen waren voor de verdediging op zichzelf aangewezen. Voor 15 mei 1948 vochten ongeveer 10.000 Arabieren, waaronder 3.000 tot 5.000 van buiten Palestina, tegen 30.000 tot 50.000 Joden

De stad Jeruzalem, waar een zesde deel van de Joden in Palestina woonde werd goeddeels van de buitenwereld afgesneden en was alleen met gewapende konvooien bereikbaar. De voedselsituatie in Jeruzalem werd precair. De Hagana beperkte zich in deze periode tot het verdedigen van Joodse nederzettingen en het uitvoeren van vergeldingsaanvallen

In januari 1948 kwam een Arabisch vrijwilligerslegioen de Palestijnen te hulp. Het was de bedoeling de Joodse aanwezigheid in Palestina te elimineren. De moefti Amin al-Hoesseini van Jeruzalem riep openlijk op tot uitroeiing van alle Joden in Palestina. In april 1948 kwam een grote Tsjechoslowaakse wapenlevering aan voor de Hagana, waardoor zij het initiatief naar zich toe kon trekken.

Wreedheden werden aan beide kanten begaan. Aan de ene kant was dat het bloedbad van Deir Yassin; de terreurgroepen Etsel en Lechi doodden tussen 100 en 120 Arabieren. Aan de andere kant werd op 13 april een slecht beschermd konvooi van 10 voertuigen, met voornamelijk Joodse artsen, verpleegsters en leraren op weg naar het Hadassah Ziekenhuis, op de Scopusberg in Jeruzalem, aangevallen werd door Arabische militie. De Britten weigerden tussenbeide te komen en het lukte de Palmach niet het konvooi te redden.

Een dag voor de Israëlische onafhankelijkheidsverklaring werd ten zuiden van Jeruzalem in Kfar Etzion ook een bloedbad aangericht, waarbij veel vrouwen en kinderen in een kelder met handgranaten werden vermoord; die kelder is nu een gedenkplaats en er is een museum overheen gebouwd. Een hulpkonvooi dat op weg was naar Kfar Etzion werd eveneens door de Arabieren in de pan gehakt.

Na de onafhankelijkheidsverklaring van Israël

Op 15 mei 1948, de dag waarop de Britse troepen het mandaatgebied verlieten, viel een coalitie van Arabische landen Palestina binnen. In de maanden ervoor was al ongeveer een derde van de Palestijnse bevolking op de vlucht geslagen, ondanks het feit dat de Britten nog officieel verantwoordelijk waren voor de ordehandhaving en het beschermen van de bevolking. De leiders van de nieuwe Arabische staten kozen ervoor hun reguliere legers in te zetten en de voorzitter van de Arabische Liga, Abdul Rahman Hassan Azzam, gaf op een persconferentie in Caïro de Arabische intenties aan:

"Het zal een oorlog zijn van uitroeiing en van reusachtige slachting, waarover gesproken zal worden zoals over de Mongoolse bloedbaden en de kruistochten."

Een week ervoor had hij al aan Britse diplomaten gemeld:

"Het geeft niet hoeveel (Joden) er zijn. We drijven ze de zee in."

Koning Abdullah I van Jordanië had met de Joodse leiders een geheime overeenkomst gesloten om Palestina onderling te verdelen in ruil voor steun voor de geplande opdeling van Palestina. Daardoor kon het Jordaanse leger vrijwel zonder slag of stoot het gehele gebied van de Judea en Samaria, de Westelijke Jordaanoever, bezetten. Aangezien de Joodse leiding en koning Abdullah beiden aanspraak maakten op Jeruzalem dat volgens resolutie 181 een internationaal bestuurd gebied zou worden, werd de status van de stad buiten de overeenkomst gehouden.

Op 19 mei viel het Arabische Legioen Jeruzalem binnen waar de Arabische bevolking in hevige strijd verwickeld was met de Hagana. Het Arabische Legioen kreeg het oostelijke deel van de stad in handen terwijl de Israëliërs het westelijk deel bezetten. De joodse bevolking verliet haastig het oude deel van de stad en de Jordaniërs verwoestten de Joodse wijk en bliezen de Hurva synagoge op, waarvan de herbouw overigens in 2010 werd voltooid.

Irakese troepen, die meededen aan de Jordaanse inzet, slaagden erin een Israëliëse aanval op de stad Jenin af te slaan. 10.000 Egyptische troepen trokken de Negev in en veroverden een aantal geïsoleerde Joodse nederzettingen. Syrische en Libanese troepen trokken de grenzen over maar stuiten op zware tegenstand van Joodse nederzettingen bij de grens. Op 18 mei bezetten Joodse strijdkrachten Acre en verdreven er ten tweeden male de Palestijnse vluchtelingen afkomstig uit Haifa.

De Verenigde Naties besloten na vijf dagen van gevechten het beleid ten aanzien van Palestina te herzien en stelden graaf Folke Bernadotte aan als bemiddelaar met de opdracht een alternatief te zoeken voor resolutie 181. De Veiligheidsraad riep op tot een wapenstilstand, waaraan pas op 10 juni gehoor werd gegeven en stelde tevens een wapenembargo in. Het gebrek aan wapens en munitie trof beide partijen, maar tijdens de gevechtspauze lukte het Israël dit te omzeilen door clandestien grote hoeveelheden zwaar geschut, vliegtuigen en andere wapens te importeren uit Oost-Europa. Op 8 juli ging de strijd weer door en veroverden de Joodse troepen het hele vroegere mandaatgebied behalve de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook. Zo kwam 78 procent van Palestina in Israëliëse handen.

De nasleep

Begin 1949 werden op het eiland Rhodos wapenstilstanden gesloten, niet via een multilaterale overeenkomst, doch via aparte, bilaterale overeenkomsten met Egypte, Libanon, Jordanië en Syrië. Irak weigerde een staakt-het-vuren te tekenen en verliet de veroverde Palestijnse gebieden in het voordeel van Jordanië.

Voor de staat Israël betekende dit dat zij een groter en minder onregelmatig gevormd gebied kreeg dan in verdelingsplan van 1947 was vastgesteld, maar voor de Palestijnen was

de uitkomst desastreus. De Westelijke Jordaanoever, Judea en Samaria, werd nu bezet door Jordanië en later eenzijdig geannexeerd en de Gazastrook door Egypte. Het verlies wordt door de Palestijnen vaak al-Nakba ('de catastrofe') genoemd. (5)

15.3 Vluchtelingen van 1948

Over de aantallen vluchtelingen heerst nogal wat verwarring. De VN hanteert voor Palestijnse vluchtelingen een exclusieve definitie waarbij al hun nakomelingen 'vluchtelingen' worden genoemd. Volgens deze definitie zijn er nu meer dan 4 miljoen vluchtelingen.

Critici merken op dat dit een 'afwijkende definitie' is, want bij andere volkeren worden hun nakomelingen niet als vluchteling geboekstaafd. Volgens die definitie zouden er nog 100.000 tot 200.000 personen vluchteling zijn, allen ouderen.

Het conflict heeft volgens de VN geleid tot een vluchtelingenstroom van 711.000 Arabische Palestijnen, waardoor 400 Arabische dorpen ontvolkt raakten. Tussen 1949 en 1953 keerden tussen de 30.000 en 90.000 Palestijnen terug naar hun woonplaatsen in het huidige Israël. (5)

Arabische vlucht of wie maakte vluchtelingen van de Palestijnen? Door Ludwig Schneider

[Ludwig Schneider vluchtte eerst voor de fascistische nazis naar Quedlinburg. Omdat een protestants kostersgezin hem en zijn familie daar verborg, overleefden ze de oorlog. Maar omdat Quedlinburg na 1945 in Oost-Duitsland lag vluchtten ze in 1950 voor de communisten naar West-Duitsland. Nu woon hij met zijn familie in Israël. Daar wordt de Joden verweten dat ze de Palestijnen tot vluchtelingen hebben gemaakt. Hij schrijft voor het blad "Israel Today".]

Waren de Israëli's in 1948 zo sterk dat zij de Arabieren op de vlucht gejaagd hebben? Moesten de Israëli's zich in 1948 niet verdedigen tegen een Arabische overmacht, die meer dan driehonderd keer zo sterk was? Als je dat bedenkt, dan is Mozes' afscheidslied heel toepasselijk:

'Want hoe zouden zij met één man duizend van jullie kunnen achtervolgen, met twee er tienduizend verjagen, als de Heer, jullie rots, je niet uitleverde?' [Deuteronomium 32:30].

In Numeri 10:35 had de Heer al beloofd dat Hij het is die Israëls vijanden op de vlucht doet slaan.

De Arabieren die uit Eretz Israël (het land Israël) vluchtten, werden niet door de Israëli's verdreven, maar deden dat om verschillende redenen. De welvarende Arabieren verlieten het land uit angst voor de dreigende oorlog. De anderen volgden de oproep van hun heersers om het oprukkende Arabische overwinningleger vrij spel te geven, zodat zij de Joden zouden kunnen bombarderen zonder slachtoffers te maken onder de Arabieren.'

Op 30 november 1947, de dag van het Verdelingsplan van de Verenigde Naties, woonden er in Eretz Israël 809.100 Arabieren. Een volkstelling in opdracht van de Israëlische regering eind 1948 wees uit dat 160.000 Arabieren in Israël waren overgebleven. Dat betekent dat er niet minder dan 660.000 Palestijnen gevlucht zijn. Een door de VN uitgevoerde telling maakt melding van 472.000 gevluchte Arabieren, dus minder dan een half miljoen.

Joodse vlucht

In de periode 1948-1951 ontvluchtten 820.000 Joden de Arabische landen waar ze eeuwenlang hadden gewoond. Deze Joden werden beschouwd als potentiële spionnen van Israël. 586.000 van deze 820.000 gevluchte Joden kwam naar Israël, meestal onder achterlating van al hun bezittingen. De pasgeboren en economisch nog zwakke Joodse staat moest hen opnemen en integreren. Israël is qua oppervlakte een extreem klein land, maar heeft sindsdien meer dan drie miljoen Joden opgenomen.

Als het kleine Israël dat kon, dan hadden de Arabische staten, met een 613 keer zo groot grondgebied, de vluchtelingen uit het toenmalige Palestina gemakkelijk kunnen opnemen. Ze hadden het bijna met een verplichte woningruil kunnen oplossen. Maar in plaats van te zorgen voor hun broeders, namen de lokale Arabieren de verlaten Joodse huizen in beslag. Ze stopten de Arabische vluchtelingen uit Palestina in vluchtelingenkampen, waar tachtig procent nu nog steeds woont, nota bene op kosten van de VN.

Nog steeds vluchtelingen?

Vandaag spreken de Palestijnen over miljoenen Palestijnse vluchtelingen die hun vaderland terugeisen. Waarom zijn dit na tientallen jaren nog steeds vluchtelingen? Het antwoord is helaas dat het merendeel van de Palestijnse vluchtelingen maar één ding wil: de ellendige status van vluchteling behouden, zodat ieder kind kan worden opgevoed met intense haat tegen Israël. En dat is gelukt, want alle jonge Palestijnen weten niet beter dan dat Israël de schuld is van hun ellende. Het idee dat hun grootouders door de Israëli's uit hun huis zijn verdreven, is ze met de paplepel ingegoten.

De grote vergissing van hun grootvaders is, dat ze de oproep van hun Arabische leiders volgden. Zij geloofden de leuze dat 'de onoverwinnelijke Arabische legers de Joden de zee in zouden drijven.' Hun hoop was dat ze daarna niet alleen hun eigen huizen terugkregen, maar alle de Joodse huizen erbij. Hun parool was soera 33:37 uit de Koran:

‘Allah heeft jullie erfgenamen gemaakt van de niet-Moslams, van hun akkers en huizen, van hun have en goed.’

Uit schaamte wordt de waarheid verzwegen. Want in de islamitische denkwijze bestaan er geen nederlagen. Zo vierden de Arabieren zelfs hun bittere nederlaag in de Jom-Kippoeroorlog (1973) als 'De Oktoberoverwinning'.

Maar Joodse vluchtelingen moesten destijds duizenden kilometers onder barre omstandigheden naar het kleine landje Israël reizen. Daar moesten zij eerst de Hebreeuwse taal leren, om in het land van hun voorvaders te kunnen integreren. De Arabische vluchtelingen vluchtten echter naar buurlanden waar hun eigen Arabische taal wordt gesproken. Vanwege

al die irrationele argumenten kun je er niet omheen dat het God was, die de Arabieren op de vlucht heeft gejaagd.

[Israel Today, Ludwig Schneider, 2010]

Arabische stemmen over de Palestijnse vluchtelingen

Volgens de ideologische vijanden van de Joodse staat verdreven Joodse/Israëlische strijdkrachten tijdens de oorlog van 1948 op rücksichtsloze wijze en volgens een vooropgezet plan vele honderdduizenden Palestijnse Arabieren uit hun woonplaatsen in de landstrook tussen de Middellandse Zee en de Jordaan. Maar er klinken steeds vaker Palestijns-Arabische stemmen die het tegendeel beweren. In de redenering van Israëls ideologische vijanden, ook die hier in Nederland, werd het Palestijns-Arabische vluchtelingenvraagstuk willens en wetens door Israel veroorzaakt en zou het (dus) ook door Israel moeten worden 'opgelost'. De schattingen van het aantal Palestijns-Arabische vluchtelingen van 1948 lopen uiteen van 600 duizend tot 720 duizend. Al hun nakomelingen kregen en krijgen door de Verenigde Naties automatisch het vluchtelingenschap 'toebedeeld'.

Op basis van dit bizarre 'erfrecht', dat geldt voor geen enkele andere vluchtelingenpopulatie op deze wereld, werd het Palestijns-Arabische vluchtelingenvraagstuk door de decennia heen kunstmatig in stand gehouden. (...) Inmiddels wordt door miljoenen 'Palestijnse Arabieren in den vreemde' aanspraak gemaakt op een 'recht op terugkeer': naar de sinds 1948 Israëlische gebieden waar hun voorouders vroeger gewoond hebben. Toekenning van dat 'recht' zou echter neerkomen op de vernietiging van de Joodse staat langs demografische weg. (...) Daardoor blijven valse dromen gekoesterd en worden de kansen op een duurzame vrede verder ondermijnd.

Etnische zuiveringen

Het Palestijns-Arabische vluchtelingenvraagstuk heeft in aanleg een duidelijke oorzaak-en-gevolg-structuur. De ideologische vijanden van Israël laten echter liever ongenoemd dat de piepjonge Joodse staat zich in de oorlog van 1948-49 moest verdedigen tegen de binnenvallende legers van vijf Arabische landen plus een groot aantal achter de frontlijnen opererende Palestijns-Arabische milities. De verklaarde intentie van deze agressie was de vernietiging van de Joodse staat. (...)

Misleiding

Een belangrijk deel van de Palestijns-Arabische vluchtelingen vluchtte echter niet voor het oorlogsgeweld of als gevolg van gerichte Israëlische acties, maar pakte de biezen omdat Arabische leiders daartoe oproepen deden. Bewijzen daarvan circuleren al sinds de oorlog zelf, maar werden en worden door de ideologische vijanden van de Joodse staat steevast afgedaan als zionistische en/of Israëlische propaganda. (...) In de afgelopen jaren hebben in Palestijns-Arabische media regelmatig stemmen geklonken die niet alleen verklaren dat Arabische leiders de Palestijns-Arabische bevolking destijds hebben aangespoord tot vertrek, maar ook dat op grote schaal aan die oproepen gehoor werd gegeven. Achterblijvers werden als verraders gezien.

[CIDI]

Palestijnen en de jizya belasting

In 2005 gaf de Europese Unie samen met de 25 Europese regeringen voor \$ 612,15 miljoen hulp aan de Palestijnen. Ook de Verenigde Staten hebben herhaaldelijk miljoenen dollars aan Amerikaans belastinggeld aan de Palestijnse Autoriteit gegeven.

In juli 2005, in een reactie op de terreuraanval op Londen door islamitische terroristen van enkele dagen eerder, gaven de leiders van de G8, de groep invloedrijke geïndustrialiseerde landen, de PA ongeveer 9 miljard, als "alternatief voor de haat." Een demografisch onderzoek 2005 onthulde dat het aantal Palestijnse inwoners van de West Bank en Gaza door de overheid met 50% was overdreven.

Vanaf het begin van het Oslo Vredesproces in de jaren negentig van de vorige eeuw is bijna alle nieuwe infrastructuur in de Palestijnse gebieden tot stand gekomen en betaald door Brussel. Uit een rapport van de Foundation for the Defense of Democracies bleek later echter:

“Er bestaat onbetwistbaar bewijs dat geld van de PA is gebruikt om terroristische activiteiten te financieren.”

Dit werd bevestigd door Fuad Shubaki, die eens de financiën beheerde van de Palestijnse veiligheidstroepen. Financiële hulp wekt geen dankbaarheid op bij de Palestijnen. Ze zullen echter dreigen met geweld als die financiële hulp niet komt. Dat is simpelweg afpersing. Bat Ye'or vestigt de aandacht op het feit dat de Europeanen, zonder dat ze zich dat bewust zijn, zo door de Palestijnen een deel van de jizya belasting wordt afgetrosgeld. [www.hetvrijevolk.com]

15.4 Grenzen na 1949

Een staat zal volgens het internationale recht een grondgebied hebben waarover het zijn gezag uitoefent. Israël is volgens deze definitie een staat; de grenzen zijn echter niet helemaal duidelijk. In het Palestina Mandaat zijn die grenzen niet vastgelegd, hoewel het toenmalige mandaatgebied Palestina een gebied omvatte dat bestond uit het huidige Israël en het huidige Jordanië.

Moefti Haj Amin Hoesseini was aangesteld om de rust in Palestina te handhaven, maar eenmaal aan de macht bevorderde hij alleen maar een verslechtering van de sfeer tussen Joden en Arabieren en was hij de aanstichter van Arabische rellen in 1920 en 1921. Verder was er in 1921 een brief van Haj Amin Hoesseini aan Churchill, waarin hij eiste dat de Joodse immigratie aan banden moest worden gelegd.

Op 16 september 1922 besloot de Britse regering, in wat nu het Churchill Witboek heet, om de mandaat verplichtingen voor het gebied ten Oosten van de Jordaan niet uit te voeren en de verplichting tot vestiging van een Joods nationaal tehuis voortaan tot aan de Jordaan te beperken. Het was ook een poging van de Britse overheid om angst en vijandigheid onder de Arabieren weg te nemen, door ondermeer het begrip “nationaal thuis” preciezer te omschrijven. In het Witboek staat:

“Het is essentieel ervoor te zorgen dat de immigranten geen last zijn voor de bevolking van Palestina, en dat zij geen enkele sectie van de huidige bevolking van hun werkgelegenheid beroven.”

Dit beleid werd morrend door de Joden geaccepteerd. De Arabieren wezen het af en weigeren de joodse immigratie en ontwikkeling van een Joodse gemeenschap in Palestina toe te staan.

Belangrijk is dat de verplichting tot de vestiging van een Joods nationaal tehuis voortaan tot aan de Jordaan gold. Het besluit (van het Churchill Witboek) werd in 1923 door de Raad van de Volkenbond goedgekeurd. Tevens werd de vestiging van Joden ten oosten van de Jordaan verboden, terwijl de vestiging van Arabieren ten westen van de Jordaan steeds mogelijk bleef.

Het Mandaat is nog van kracht

Omdat het Mandaat, zoals in Artikel 80 van het Handvest van de VN wordt bevestigd, nooit is opgeheven en dus nog steeds van kracht is, kan Israël met recht een claim leggen op het hele gebied ten westen van de Jordaan. Door de benarde politieke en militaire situatie kan daar echter niet ten volle aan worden vastgehouden. De grenzen uit het verdelingsplan zijn volgens het internationale recht dus zonder betekenis, omdat de mandaatbepalingen nog steeds gelden; dit is belangrijk voor de beoordeling van het verdere verloop van de gebeurtenissen.

Na de onafhankelijkheidsverklaring werden door Israël in 1949 wapenstilstandslijnen overeengekomen met Egypte, Jordanië, Syrië en Libanon. De Gazastrook werd door Egypte bezet en Judea en Samaria met Oost Jeruzalem werden door Jordanië bezet. Voor Judea en Samaria wordt vanaf die tijd de term “Westbank” gebruikt, wat een onderrijning is van de Joodse aanspraken die onder andere door het Palestina mandaat op dat gebied gelden. De wapenstilstandsgrenzen van 1949 zijn nooit bedoeld als definitieve grenzen.

Tegenwoordig worden Judea en Samaria bezette gebieden genoemd; Gaza is inmiddels door Israël verlaten. Echter in het Mandaat van 1923 was het hele gebied ten westen van de Jordaan bestemd voor de vestiging van het Joodse nationale tehuis. In plaats van te spreken over bezetting kan Israël in juridische zin claimen dat ze in 1967 alsnog haar gezag heeft gevestigd over tot het Mandaatgebied behorend territorium. Het behoort ook nog eens tot het historische hart van het land Israël.

Verder kan worden gesteld dat Israël de gebieden heeft verworven in een verdedigingsoorlog en van een vijand die ze zelf op onrechtmatige wijze, tegen de mandaatbepalingen in, had verworven. De voormalige president van het IGH stelt het zo:

“where the prior holder of the territory had seized that territory unlawfully, the state which subsequently takes the territory in the lawful exercise of self-defence, has against the prior holder, better title”.

Dit betekent dat Israël na 1967 betere rechten heeft op de gebieden dan Jordanië en Egypte. In de vredesverdragen die Egypte en Jordanië met Israël hebben gesloten in respectievelijk 1979 en 1994, doen geen van beide landen een soevereiniteitsclaim op Gaza en Judea en Samaria. Daarom is de term “Bezette gebieden” onjuist en kan men beter spreken van “Be-

twiste gebieden”. Resolutie 242 spreekt in dit verband over terugtrekking uit “bezette gebieden,” in plaats van “De bezette gebieden”, zoals tegenwoordig vaak wordt beweerd. In de Engelse tekst van de resolutie, die in dit verband als bindend wordt beschouwd, komt het lidwoord “the” niet voor en men heeft dus niet vermeld uit welke delen van de gebieden moet worden teruggetrokken. Vanwege veiligheidsredenen is het voor Israël niet mogelijk om alle gebieden te verlaten, omdat het land dan niet meer verdedigbaar is. Dit is tevens een reden waarom de tegenstanders er zo fanatiek op hameren.

Status van Jeruzalem

Jeruzalem wordt in resolutie 242 niet genoemd. Het delingsplan van 1947 wilde Jeruzalem internationaliseren, maar dat is nooit gebeurd, niet met het deel onder Jordaans beheer en ook niet met het Israëliische deel. De stad heeft in het bewustzijn van Israël altijd een hoofdrol gespeeld en heeft ook sinds midden 19^e eeuw een Joodse meerderheid. Ben Gurion verklaarde in 1949 dat Jeruzalem de eeuwige hoofdstad van Israël is. Intussen had Jordanië Oost Jeruzalem bezet en alle Joodse inwoners verdreven, de synagogen verwoest en de begraafplaatsen geschonden.

Door de oorlog van 1967 werd de stad herenigd. Dit gebeurde in een zelfverdedigingsoorlog, waardoor Israël het recht kreeg om de stad op te eisen. Op grond daarvan heeft de Knesset op 30 juli 1980 bij wet verklaard dat Jeruzalem de onverdeelde hoofdstad is van Israël. Deze wet is door de VN met de resolutie 478 van 20 augustus 1980 veroordeeld als in strijd met het internationale recht en dat is gezien de voorgeschiedenis volledig onterecht. Jeruzalem is voor de internationale gemeenschap nog steeds een steen des aanstoets; om met de Bijbel te spreken:

"Te dien dage zal Ik Jeruzalem maken tot een steen, die alle natiën moeten heffen; allen die hem heffen, zullen zich deerlijk verwonden. En alle volkeren der aarde zullen zich daarheen verzamelen"
[Zach. 12:3]

En:

"Te dien dage zal Ik de stamhoofden van Juda maken als een vuurbekken tussen het hout, en als een vuurfakkeltussen de garven; dan zullen zij rechts en links alle natiën in het rond verteren; en Jeruzalem zal blijven voortbestaan op zijn eigen plaats, te Jeruzalem"
[Zach. 12:6]

De Joodse nederzettingen in Judea en Samaria worden onterecht gezien als een inbreuk op het internationale recht omdat deze nederzettingen zijn gesticht op het oorspronkelijke gebied binnen de grenzen van het Palestina Mandaat, dat was bestemd voor de vestiging van het Joods nationaal tehuis. Deze rechten en het Mandaat zijn nooit herroepen of vervallen en gelden nog steeds: Artikel 6 van het Mandaat zegt:

“The administration of Palestine, while ensuring that the rights and position of other sections of the population are not prejudiced, shall facilitate Jewish immigration under suitable conditions and shall encourage, (...) close settlement by Jews on the land, including State lands and waste lands not required for public purposes”.

De bewoners van de nederzettingen mogen zich met recht op deze bepaling beroepen en zijn dus volkomen legaal in de gebieden aanwezig!

Falende mandataris

Door falend beleid van de mandataris, dat is Groot-Brittannië, en agressie van de Arabische wereld is het voor Israël niet mogelijk om haar volledige rechten voortvloeiend uit het Mandaat uit te oefenen en wordt het door een vijandige houding van een meerderheid in de wereld voor Israël onmogelijk om zelfs het hartland van het Mandaatgebied, dat zijn dus Judea, Samaria en Oost Jeruzalem te behouden, waarbij de wereld zich ook nog eens beroept op het internationale recht dat ze eerst in hun richting hebben verbogen. Israël is hier geconfronteerd met een onevenredige negatieve houding van de toezichhoudende organen die het gevolg zijn van een anti-Israëliisch vooroordeel. Dit wordt vooral ingegeven door de Arabische wereld die geen niet-islamitisch land in haar midden wil dulden en zeker geen land dat wordt bewoond door wat in hun ogen wordt beschouwd als “Apen en Varkens.”⁽¹⁷⁾

Statuten van Al-Fatah

Uit de statuten van de door Jasser Arafat voorgezeten Fatah-beweging, de belangrijkste fractie van de PLO:

Doel

Artikel 12: 'Volledige bevrijding van Palestina en de uitroeiing van het zionistische economische, politieke, militaire en culturele bestaan.'

Artikel 13: 'Vestiging van een onafhankelijke democratische staat met volledige soevereiniteit in alle Palestijnse gebieden, en met Jeruzalem als hoofdstad; en met bescherming van de rechten en de gelijkberechtiging van de burgers, zonder enige vorm van raciale of religieuze discriminatie.' (...)

Methodes

Artikel 19: 'Gewapende strijd is een strategie en geen tactiek, en de gewapende revolutie van het Palestijns-Arabisch volk is een beslissende factor in de bevrijdingsstrijd en bij het ontwortelen van de zionistische existentie, en deze strijd zal niet eindigen totdat de zionistische staat is vernietigd en Palestina volledig is bevrijd.' (...)

De statuten (niet te verwarren met het PLO-handvest, waarin Jeruzalem helemaal niet wordt genoemd) zijn na het sluiten van de Israelisch-Palestijnse Oslo-akkoorden volledig van kracht gebleven. [Uit de statuten van de Fatah-beweging]

Bijbels erfdeel

Judea en Samaria zijn ook een belangrijk bestanddeel van het erfdeel van Israël. Al meer dan 2.500 jaar geleden werd voorspeld dat ze het na eerder verlies zouden terugkrijgen:

“Te dien dage zal Ik de vervallen hut van David weder oprichten, Ik zal haar scheuren dichten en wat daarvan is ingestort, overeind zetten; Ik zal haar herbouwen als in de dagen van ouds”

[Amos 9:11]

En:

“Ik zal een keer brengen in het lot van mijn volk Israël: verwoeste steden zullen zij herbouwen en bewonen; wijngaarden zullen zij planten en de wijn ervan drinken; boomgaarden zullen zij aanleggen en de vrucht daarvan eten.

Dan zal Ik hen planten in hun grond, en zij zullen niet meer worden uitgerukt uit de grond die Ik hun gegeven heb, zegt de HERE, uw God”

[Amos 9: 14 en 15]

Deze teksten zijn een belangrijke inspiratiebron voor de Joodse bewoners van deze gebieden en als men met deze mensen spreekt, dan blijkt dat zij zichzelf ook zien als degenen die de eer hebben om deze voorspelling te mogen uitvoeren.

Men kan nu in Judea en Samaria leterlijk met eigen ogen zien gebeuren dat de terugkeer van het Joodse volk zich inderdaad volgens deze oude voorspelling voltrekt. De samensteller heeft de gedrevenheid van deze mensen in persoonlijke contacten kunnen constateren.

Geen Israel zonder Jeruzalem

(...) Tijdens de Zesdaags Oorlog in 1967 kreeg Israel geheel Jeruzalem in handen. Voordien, vanaf 1948, was de stad door een muur gescheiden in een oostelijk Jordaans deel en een westelijk, door Israel bestuurd gedeelte. De hereniging kwam tot stand nadat Jordaanse troepen de aanval op Israël hadden geopend. Israël sloeg terug en op 7 juni kon Mosje Dajan, de toenmalige Israëlische minister van Defensie, bij de Klaagmuur in het voormalig Jordaans deel zeggen:

"Wij zijn teruggekeerd naar het heiligste van onze heiligdommen om er nooit meer van te scheiden."

Vanaf dat moment heeft Jeruzalem een geweldige expansie doorgemaakt. Nieuwe Joodse wijken werden gebouwd, Arabische huizen kregen betere sanitaire voorzieningen, de verwoeste Joodse wijk in de Oude Stad werd herbouwd en er kwamen tal van groenvoorzieningen. Alle religies kregen toegang tot hun heilige plaatsen. Momenteel wonen op een oppervlakte van ca. 100 km² een half miljoen mensen, van wie tweederde Joods en eenderde Arabisch is.

De internationale gemeenschap en in het bijzonder de Arabische landen hebben echter nimmer de Israëlische annexatie van Oost-Jeruzalem in 1967 willen erkennen. Toch heeft Israel het rotsvast voornemen de stad niet meer af te staan. Op 4 september 1995, precies twee maanden voor zijn gewelddadige dood, zei premier Rabin bij de plechtigheid voor het begin van de viering van 3.000 jaar Jeruzalem nog:

"Er is geen staat Israël zonder Jeruzalem en geen vrede zonder een verenigd Jeruzalem."

De meeste Israëli's, ongeacht hun politieke kleur, en Joden in de diaspora delen die visie. [CIDI]

Palestijnse staat

De bouw Joodse nederzettingen in Judea en Samaria moeten als legitiem worden erkend. Dat blijkt uit een motie die de Tweede Kamerleden De Roon en Wilders hebben ingediend. Zij verlangen van de Nederlandse regering dat deze zich niet langer verzet tegen de bouw van nederzettingen in de zogenaamd "bezette gebieden":

"Het Midden-Oosten vredesproces is niet meer dan het trekken aan een dood paard. Het getreuzel met dat uitzichtloze proces, mag er niet aan in de weg staan dat het Joodse volk zich verder ontplooit in de gebieden die het van oudsher toekomen. De oplossing voor Palestijnen die zich daar niet bij willen neerleggen, is gelegen in de Palestijnse staat ten oosten van de rivier de Jordaan: Jordanië. Die kunnen daar vrijwillig naar toe verhuizen. Alleen op die manier kan de twee-statenoplossing worden gerealiseerd" aldus De Roon.

"Bovendien moet Nederland zijn ambassade onmiddellijk verhuizen van Tel Aviv naar de ondeelbare hoofdstad van Israël: Jeruzalem. Het is zinloos om te wachten totdat Israël en de Palestijnen een akkoord hebben bereikt over Jeruzalem. Dat akkoord komt er namelijk nooit, omdat de Islam geen Westerse aanwezigheid duldt tenzij in volledige onderwerping aan de Islam."

[Motie 2° Kamer, 19-11-2009]

15.5 Suez-crisis 1956

De Suezcrisis, of Tweede Arabisch-Israëliëse Oorlog, van 1956 was een conflict over het bezit en de toegang van het Suezkanaal. Als reactie op het opzeggen van steun voor de bouw van de Aswandam in de Nijl nationaliseerde Nasser in juli 1956 het Suezkanaal. Dit kanaal was voor Europa van groot strategisch belang en het was gedeeltelijk eigendom van de Frans-Engelse Suez-Kanaalmaatschappij. Tegelijkertijd blokkeerde Nasser de scheepvaart van Israël door het kanaal en blokkeerde hij de Golf van Akaba. Voor Nasser was de annexatie een groot succes: in de Arabische wereld maakte hij zich er populair mee.

Op 13 oktober 1956 legde Abba Eban een verklaring af voor de Veiligheidsraad, waarin hij wees op het recht van vrije doorgang volgens de Conventie van Constantinopel van 1888. Omdat de VN niet tot actie overging besloot Israël om zelf in te grijpen en een eind te maken aan de blokkade van het scheepvaartverkeer. Israël viel op 29 oktober 1956 de Sinaiwoestijn en de Gazastrook binnen en Engeland en Frankrijk vielen de kanaalstrook aan.

Vanaf 31 oktober werd Egypte gebombardeerd vanaf vijf vliegdekschepen en vanaf luchthavens op Cyprus en Malta; dit trof vooral Port Said. Daarop liet President Nasser de 40 aanwezige schepen in het kanaal zinken, waardoor het werd geblokkeerd. Op 5 november hadden Engeland en Frankrijk een groot deel van de kanaalstrook in handen en Israël was

doorgedrongen tot Sharm el Sheikh, de zuidpunt van de Sinaïwoestijn. In militair opzicht waren de gestelde doelen bereikt. In ongeveer dezelfde periode was er de Russische inval in Hongarije. De VS verweten de Russen de inval en konden daarom de Brits-Franse inval in Egypte niet goedkeuren. Daarom dwong president Eisenhower de strijdende partijen tot een wapenstilstand. Tijdens het conflict sneuvelden er 1.600 Egyptenaren; van de andere drie landen sneuvelde 215 soldaten. De gevechten hadden van 31 oktober tot en met 5 november 1956 geduurd.

De Canadese minister van Buitenlandse Zaken Lester B. Pearson kwam daarop met het voorstel de machten te scheiden met troepen van de Verenigde Naties als buffer. De Brits-Franse troepen werden vervangen door de United Nations Emergency Force (UNEF) Hier-na trok Israël zich gedeeltelijk terug uit de Sinaï, waarna door de troepen van de UNEF observatieposten werden ingericht. De operatie was in militair opzicht een succes, maar diplomatiek gezien was het een nederlaag voor Frankrijk en Groot-Brittannië. De rol als grootmacht van Groot-Brittannië en Frankrijk was uitgespeeld en de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie maakten voortaan dienst uit.

De hele regio raakte betrokken bij de Koude oorlog. Deze situatie zou standhouden tot 1973, toen de Sovjet-Unie op het kritieke moment in de Yom Kipoer oorlog de Arabische bondgenoten in de steek liet. De vrije doorvaart door het Suezkanaal voor alle schepen leek gegarandeerd te zijn, maar met de instabiele situatie was de basis gelegd voor de zesdaagse oorlog die in 1967 zou uitbreken.

15.6 Zesdaagse Oorlog 1967

Israël was er in mei 1967 vast van overtuigd dat een Arabische aanval op handen was. De Egyptische president. Nasser had de terugtrekking geëist van de VN-troepen die langs het Suezkanaal waren gestationeerd. Ook sloot hij de Straat van Tiran af voor alle Israëliische schepen. Er waren daarnaast steeds vaker militaire schermutselingen aan de Syrische grens.

Op 18 mei 1967 verzocht president Nasser de VN om hun Vredesmacht uit de Sinaï terug te trekken. De VN deed dat zonder aarzeling en op 23 mei sloot Egypte de straat van Tiran af waardoor de haven van Eilat werd geblokkeerd, een duidelijke `casus belli` en op 26 mei verklaarde Nasser:

“Nu zal de oorlog algemeen zijn en ons doel is de vernietiging van Israël”.

Op 25 mei zei hij:

“Het Arabische volk heeft besloten Israël van de kaart te vegen en de eer van Palestina te herstellen.”

en op 28 mei:

“Het bestaan van Israël is op zichzelf al een agressieve daad.... We aanvaarden geen enkele wijze van co-existentie met Israël”

Israël zag in eerste instantie op verzoek van de Verenigde Naties af van militaire actie, maar diplomatieke pogingen de blokkade van de Straat van Tiran op te heffen, faalden en de Arabische landen begonnen hun troepen te mobiliseren. Dat dwong Israël om ook haar leger te mobiliseren. De Israëlische inlichtingendienst was goed op de hoogte van de plannen van de Arabieren, waardoor Israël de Arabieren precies een dag voor was en daardoor viel Israël in de vroege ochtend van 5 juni 1967 Egypte aan en vernietigde de hele Egyptische luchtmacht.

De Egyptische radio melde aanvankelijk grote successen, die Koning Hoessein zo misleidde dat Jordanië zich, ondanks Israëlische waarschuwingen toch in de strijd mengde en het Jordaanse leger begon vanuit de heuvels van Oost-Jeruzalem het westelijke deel van de stad te bombarderen. Na hevige gevechten wordt op 7 juni de oude stad van Jeruzalem op Jordanië veroverd. Voor de joden is dat een emotioneel en religieus moment. In de oude stad liggen de resten van de door de Romeinen vernietigden Tweede Tempel met de Klaagmuur, het belangrijkste heiligdom van de joden. Dankzij de hereniging van de twee delen van Jeruzalem hadden joden voor het eerst in 19 jaar weer toegang tot de Klaagmuur. Jordanië had hen de toegang tot dit heiligdom altijd ontzegd. Al snel laat de Israëlische regering weten Jeruzalem als eeuwige en ondeelbare hoofdstad te beschouwen.

De oorlog werd voor Israël een doorslaand succes. In enkele dagen werden de legers van Egypte, Syrië en Jordanië verpletterend verslagen. Ze sloegen gedemoraliseerd op de vlucht en lieten enorme hoeveelheden voornamelijk Russische wapens achter. Op Egypte veroverde het Israëlische leger de Sinaï-woestijn, op Syrië de Golan-hoogte en op Jordanië Judea en Samaria, bekend als de Westbank. Na de oorlog begon Israël in de bezette gebieden in de Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever met de bouw van nederzettingen. De Verenigde Naties namen de omstreden resolutie 242 aan, waarin Israël werd opgeroepen (de) bezette gebieden op te geven en waarin het principe 'land voor vrede' werd vastgelegd.

De gevolgen van de Zesdaagse Oorlog waren ingrijpend voor de Arabische wereld. Van de Arabische eenheid waar Nasser naar streefde, bleef weinig over, zeker na zijn dood een jaar later. De Palestijnen hadden voorlopig weinig van de Arabische broeders te verwachten. Ze namen in de jaren die volgden het heft steeds meer zelf in handen en begonnen met terreurdaden, zoals de gijzeling van en moord op de Israëlische sporters op de Olympische Spelen in München in 1972 .

Zes jaar later, tijdens de Yom Kippoer oorlog in 1973, proberen de Arabische tegenstanders het verloren gebied opnieuw terug te veroveren.

15.7 Yom Kippoer oorlog 1973

Net als na de Sinaï campagne werd na de Zesdaagse Oorlog veel druk op Israël uitgeoefend om de bezette, beheerde dan wel omstreden gebieden (al naar gelang hoe men tegen dit conflict aankijkt) te ontruimen. Israel had echter van de vorige keren geleerd en wilde zich onder geen beding zonder concessies van Arabische zijde en garanties voor een echte vrede terugtrekken uit de veroverde en daarna beheerde gebieden. Bovendien groeide na de Zesdaagse Oorlog in Israël het zelfvertrouwen en het gevoel onoverwinnelijk te zijn.

De schok was dan ook enorm toen de legers van Egypte en Syrië onder leiding van de Egyptische president Sadat in 1973 op de belangrijkste joodse feestdag, Yom Kippoer, de Grote Verzoendag een verrassingsaanval uitvoerden. Er waren geen waarschuwingen van Israëliërs aan voorafgegaan. Op de Hoogvlakte van Golan moesten de Israëliërs zich met 180 tanks verdedigen tegen een overmacht van 1.400 Syrische tanks en bij het Suezkanaal moesten minder dan 500 Israëliërs in de Bar-Lev linie 80.000 Egyptenaren zien te houden.

De eerste twee dagen moest Israël terrein prijsgeven en even stond het voortbestaan van Israël op het spel, maar na een snelle mobilisatie sloegen ze de aanvallers terug tot diep in Syrië en Egypte. Door een spectaculaire actie van Ariel Sharon achter de Egyptische troepen over het Suezkanaal en in de Sinaï-woestijn keerden de kansen. De Syriërs werden van Golan-hoogte verdreven. De Veiligheidsraad van de VN nam twee weken na het begin van de strijd, op 22 oktober 1973, resolutie 338 aan. Die bestond uit twee eisen: onderhandelingen aanknopen en een onmiddellijk staakt-het-vuren.

De strijd duurde van 6 tot 25 oktober 1973 en eindigde doordat de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten Israël tot een staakt-het-vuren dwongen. Israël blijft sindsdien uit veiligheids-overwegingen de Golan-hoogte bezet houden en hield tot de vrede met Egypte in 1979 eveneens de Sinaï bezet. Op 14 december 1981 werd de Golan geannexeerd. De Gazastrook en de Westbank bleven onder administratieve en militaire controle. Delen daarvan zijn intussen overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit.

Behalve Egypte, Jordanië, Syrië en Irak waren ook andere Arabische landen bij de oorlog betrokken: deze stuurden wapens en financierden de oorlogvoerende Arabische naties. De totale omvang van deze logistieke hulpverlening is onbekend. Hoewel het Israëliërs leger uiteindelijk de overhand kreeg, wordt de oorlog zowel aan Arabische als aan Israëliërs kant meestal als een militaire nederlaag voor Israël gevoeld. Deskundigen zijn het er echter over eens dat Israël, zonder de druk van de Sovjet-Unie, de Verenigde Staten en de VN uiteindelijk de Arabische legers beslissend verslagen zou hebben.

Bij de Egyptisch-Syrische coalitie sneuvelden in totaal 35.000 soldaten, meer dan 15.000 raakten gewond, 8.300 werden krijgsgevangen genomen. De Egyptische luchtmacht verloor 235 vliegtuigen en de Syrische 135. Aan Israëliërs zijde sneuvelden 2.688 soldaten en werden er ongeveer 7.000 gewond. 314 Israëliërs werden krijgsgevangen genomen en tientallen raakten zoek (een tiental van hen is nog steeds niet gevonden). Het Israëliërs leger verloor 102 vliegtuigen en ongeveer 800 tanks.

Tijdens de oorlog zetten de Arabische staten voor het eerst met succes het oliewapen in, als chantagemiddel tegen westerse landen die Israël steunden. Er worden embargo's afgekondigd tegen landen, die Israël in de ogen van de Arabieren te veel steunen, waaronder de VS en Nederland. De olieprijs verdrievoudigde vanwege een in de OPEC afgesproken productievermindering.

Volgens velen is de anti-Israëliërs omslag in de westerse publieke opinie na 1973 vooral veroorzaakt door de paniek om de olie. Gevolg was ook het begin van een nieuwe Arabisch-Europese relatie, door sommigen aangeduid met de term "Eurabië" waarover later meer.

Camp David-akkoorden

Ondanks de zware verliezen was de Yom Kipoer oorlog voor Egyptenaren een vorm van eerherstel na de nederlaag die zij tijdens de Zesdaagse Oorlog hadden geleden. Toen Israël zich uit Port Said terugtrok, trokken de Egyptenaren met een overwinningssparade de stad binnen.

Na een Israëlische uitnodiging om te praten, sprak de Egyptische president Saddat tijdens zijn historische bezoek aan Israël op 19 november 1977 de Knesset toe. Dit bezoek leidde tot onderhandelingen en uiteindelijk werd in 1978 te Camp David een verdrag getekend, dat de vrede tussen Israël en Egypte bezegelen. Israël trok zich terug naar de internationale grens en de gehele Sinaï werd gedemilitariseerd gebied. De akkoorden voorzagen aanvankelijk ook in autonomie voor de Palestijnen, maar die wilden niet mee doen aan de onderhandelingen. Ze lieten zoals ze gewoon zijn de gelegenheid niet voorbijgaan om een kans te missen.

President Sadat en de Israëlische premier Begin ontvingen samen de Nobelprijs voor de Vrede. De meeste Arabische landen reageerden echter woedend op het akkoord en verbraken de contacten met Egypte. Sadat moest de akkoorden twee jaar later zelf met zijn leven bekopen. Hij werd vermoord door radicale moslims die niets wilden weten van vrede met de Joden.

Libanon oorlog 1982

In 1982 viel het Israëlische leger onder leiding van minister Sharon van Defensie het door burgeroorlog geteisterde Libanon binnen. Doel was onder meer het uitschakelen van Yasser Arafat en zijn PLO. Die voerde in de jaren zeventig voortdurend aanslagen uit op Noord-Israël en dreigde in Libanon een staat binnen een staat te worden.

Bij een zoektocht naar wapens in de Palestijnse vluchtelingenkampen Sabra en Shatila doodde een aan Israël gelieerde Christelijke militie bijna achthonderd mensen. De aanval was ook een vergelding van een eerdere moordpartij door Palestijnen op leden van een Christelijke groepering.

De Palestijnen verweten Sharon achter de slachting te zitten. Uiteindelijk stelde een Israëlische regeringscommissie vast dat Sharon de slachting niet had verhinderd, hoewel hij dat misschien had gekund en dwong hem tot terugtreden. Maar Sharons missie was geslaagd; Arafat en zijn PLO werden uit Libanon verdreven en namen de wijk naar Tunis.

15.8 Intifada 1987

In 1987 kwamen de Palestijnen op de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook in opstand tegen de Israëlische overheersing. De aanleiding was een dodelijk ongeluk met een vrachtauto in Gaza. Overal in de Westbank en Gaza braken rellen uit en jonge Palestijnen gooiden stenen naar Israëlische troepen. De opstand kwam voor de leiders van de PLO als een verrassing en pas na enige tijd slaagde die erin om de leiding van de Intifada over te nemen. Het Israëlische leger wist er aanvankelijk niet goed mee om te gaan en trad soms hard op

met uitgaansverboden, arrestaties en deportaties. Er kwamen veel Arabieren om en ook een aantal Israëli's, in totaal mogelijk meer dan 1.000 mensen.

De PLO gebruikte de chaos en de anarchie om de macht in de Westbank en Gaza over te nemen. Honderden politieke tegenstanders en mensen die mogelijk met Israël samenwerkten, werden vermoord. Op het internationale front trad de PLO ook op de voorgrond en Arafat mocht op 13 december 1988 in een bijzondere bijeenkomst in Genève de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties toespreken. Op 15 november 1988 riep de PLO de "Onafhankelijke staat Palestina" uit en kreeg het recht van de V.N. om de naam "Palestina" te gebruiken. Arafat verklaarde dat de paragrafen in het Palestijnse Nationale Handvest, die oproepen tot het vernietigen van Israël, zouden worden geschrapt; dat is overigens nog nooit gebeurd. In het Westen gebruikte hij in het Engels redelijke taal, maar in het Arabisch had hij het over geweld en het vernietigen van Israël en vanuit Tunis stuurde hij het terrorisme tegen Israël aan.

Door steeds te herhalen dat de "arme onderdrukte" Palestijnen door de Israëlische bezetting van hun land en rechten waren beroofd, kregen deze leugens langzaam aan de status van werkelijkheid. De eerste Intifada duurde uiteindelijk tot 1993.

Al Qaida vanaf 1988

Al Qaida is een paramilitaire islamitische beweging, die sinds de aanslagen op 11 september 2001 in de VS door verschillende overheden als terroristische organisatie wordt gekwalificeerd. De groep werd in 1988 opgericht door Osama bin Laden. Aanhangers van de beweging stellen dat het geen terroristische organisatie is, maar dat deze handelt in overeenstemming met de islamitische wet. Het doel van Al Qaida is het stichten van een islamitisch wereldrijk naar het model van het voormalige kalifaat, in eerste instantie in islamitische landen die nu nog onvoldoende volgens de regels van de Islam geleid worden. Al Qaida wilde het regime vervangen door een fundamentalistisch islamitisch regime, onder invoering van de sharia. Ze ziet de invloed van het Westen, vooral de Verenigde Staten en Israël, als strijdig met dit doel; Al Qaida wilde daarom alle westerse invloed in moslimlanden uitbannen.

In een fatwa uit 1998 riep Al Qaida elke moslim op om Amerikanen en hun bondgenoten te doden, volgens de fatwa is dat de wil van Allah voor elke moslim. Volgens Al Qaida worden moslims door het Westen onderdrukt door de Zionisten die door het Westen worden gesteund. Israël en het Westen zouden volgens de fatwa de oorlog hebben verklaard aan Allah en aan alle moslims.. De fatwa is ondertekend door Osama bin Laden en Ayman al-Zawahiri, de tweede man van Al Qaida.

In zijn boek "Het zijn net mensen" stelt journalist Joris Luyendijk over het doel van Al Qaida:

“Er is ook een langere versie van Bin Ladens verhaal en dat ging ongeveer zo: wij moslims zijn arm en zwak omdat we worden onderdrukt en uitgebuit door onze eigen dictators. De westerlingen steunen die dictators. Als we jullie aanvallen, drijven we een wig tussen de dictators en jullie. (...) Al Qaida's pijlen zijn gericht op het Saudische koningshuis, het regime in Caïro en de andere Arabische dictators. Volgens Bin Laden speelt in de islamitische wereld een burgeroorlog, Amerika steunt in die oorlog Osama's tegenstander en daarom kreeg Amerika een klap. Al

Qaida wil echter niet de baas worden in New York of in Londen; Mekka, dat is de hoofdprijs.”

Ontstaan

Al Qaida is ontstaan uit een verzetsgroep tijdens de Afghaanse Oorlog (1979-1989). In die tijd verenigden alle islamitisch-fundamentalistische groeperingen in Afghanistan zich tot de "moedjahedien" wat "heilige strijders" betekent. De Verenigde Staten steunden hen financieel. Het programma van de CIA heette Operation Cyclone. De moedjahedien hadden tijdens deze oorlog als gemeenschappelijk doel de Sovjetroepen en de communistische regering te verdrijven.

Toen de oorlog eindigde begonnen deze groeperingen elkaar te bestrijden. De overwinning in Afghanistan van de moedjahedien op de Sovjet-Unie in 1989 gaf Osama Bin Laden de inspiratie tot de oprichting van Al Qaida omdat grote westerse landen blijkbaar overwonnen konden worden. De situatie in Afghanistan bleef onrustig tot 1994. Toen grepen de Taliban de macht in Afghanistan. Zij boden een veilige haven voor Al Qaida. Osama bin Laden heeft vanaf 2005 al niets meer van zich laten horen.

Een groeiend aantal analisten stelt dat het bestaan van een centraal (door Osama bin Laden) geleide organisatie een simplistische fantasie is. Zo is bijvoorbeeld het vermeende hypermoderne Al Qaida-hoofdkwartier in Tora Bora nooit gevonden. Er is geen sprake van een centraal geleide organisatie, maar meer van een netwerk van onafhankelijke groepen met min of meer dezelfde islamitische ideologie. In deze situatie valt er geen organisatie op te rollen.

Terroristische acties

Deze zijn vaak (gelijktijdige) zelfmoordaanslagen met bommen, die niet veel geld maar wel een precieze organisatie vergen. Enkele in het oog springende acties (er waren er veel meer) die aan Al Qaida worden toegeschreven of er door zijn opgeëist zijn:

In 1993, Bomaanslag op het World Trade Center in New York.

In 1998, Bomaanslagen op de Amerikaanse ambassades in Nairobi en Dar es Salaam.

Op 11 september 2001, Kaping van een viertal vliegtuigen, waarvan vervolgens twee tegen het World Trade Center in New York en een derde tegen het Pentagon aanvielen. Hierbij vielen bijna 3000 slachtoffers.

Op 11 maart 2004, Bomaanslagen op forensentreinen in Madrid. Hierbij vallen 191 doden en ongeveer 1400 gewonden. Van 13 bommen ontploffen er 10.

In 2004, Onthoofding van een aantal Amerikanen in Irak, onder wie Nick Berg.

Op 7 juli 2005, De aanslagen op het openbaar vervoer in Londen, waarbij 56 doden vielen.

Op 27 december 2007, moord op de Pakistaanse ex-premier Benazir Bhutto in Rawalpindi. (5)

15.9 Eerste Golfoorlog, 1990-1991

Golfoorlogen

Tussen 1980 en 2003 was Irak in drie oorlogen betrokken. Vanwege de ligging aan de Perzische Golf worden ze vaak als Golfoorlog aangeduid. Er is enige controverse over de nummering, omdat de eerste oorlog in het westen weinig de aandacht trok en door sommigen niet wordt meegeteld. We zullen deze volgorde hanteren:

De Irak-Iran oorlog van 1980 tot 1988

Eerste Golfoorlog: De Golfoorlog van 1990 tot 1991

Tweede Golfoorlog: Irak oorlog van 2003 tot nu. (officieel beëindigd op 1-9-2010 door President Obama.)

Inval in Koeweit

Als gevolg de financiering van de Irak-Iran oorlog had Irak had grote schulden aan Koeweit. Dat land zou ook militaire installaties hebben gebouwd en oliebronnen aangeboord aan de Irakese kant van de grens. Toen onderhandelingen op niets uitliepen, viel Irak er op 2 augustus 1990 binnen en Saddam Hoessein verklaarde dat Koeweit weer een provincie van Irak was, net als tijdens het Ottomaanse Rijk. De inval werd veroordeeld in de Veiligheidsraad van de VN, economische sancties werden ingesteld, en Irak werd een ultimatum gesteld om zich voor 15 januari 1991 uit Koeweit terug te trekken.

Naast de agressie tegen Koeweit werd Irak ook verweten dat het massavernietigingswapens bezat. Weliswaar werd het land niet in staat geacht een kernwapen te bouwen, maar was het vrijwel zeker dat het over mosterdgas beschikte. De vredesonderhandelingen mislukten, omdat de VS slechts onvoorwaardelijke en volledige terugtrekking van de Irakese troepen acceptabel achtten en de Verenigde Staten organiseerden een grote internationale coalitie om de bezetting ongedaan te maken.

Operatie Desert Storm

Op 15 januari 1991 verstreek het ultimatum zonder dat Irak aan de eisen van de Coalitie gehoor had gegeven. Op 16 januari begon een luchtoffensief tegen Irak onder de naam Operatie Desert Storm. De operatie was het grootste luchtoffensief uit de geschiedenis en zou het grootste grondoffensief worden sinds de Tweede Wereldoorlog. De coalitieluchtmacht bombardeerde doelen in Irak, dat daags na het begin van Desert Storm tien Scud-raketten op Tel Aviv en Haifa afschoot, in een poging om Israël in de strijd te betrekken. Israël overwoog een tegenaanval uit de lucht, maar riep zijn vliegtuigen terug toen ze nog boven Israël waren. Men vreesde onterecht dat de door Irak afgevuurde Scud-raketten chemische of biologische wapens bevatte.

Op 24 februari begon de grondaanval met een tangbeweging, waarvan de linkervleugel naar de Eufraat zou oprukken en de rechtere vleugel Koeweit zou bevrijden. De Irakese troepen boden weinig weerstand en trokken zich terug of capituleerden; alleen de Republikeinse Garde was van een ander kaliber. Op 27 februari trokken de Franse geallieerde troepen Koeweit-stad binnen. De helft van het Irakese leger was uitgeschakeld en 's avonds liet Irak weten dat alle VN-resoluties over terugtrekking uit Koeweit zouden worden aanvaard. President Bush besloot tot een staakt-het-vuren "aangezien Koeweit bevrijd en Irak verslagen is".

Daarmee kwam een einde aan de Golfoorlog die bijna zeven weken het wereldnieuws beheerste. Aan geallieerde zijde sneuvelde 131 militairen en er verongelukte er 100. Irak telde 20.000 doden bij luchtaanvallen en 15.000 doden bij de grondonderzoek. Andere schattingen stellen de Irakese verliezen veel hoger op tussen de 100.000 en 150.000 doden.

In veel Irakese steden in het Koerdische noorden en Sjjiitische Zuiden braken opstanden uit, en men verwachtte dat de Amerikanen wel een handje zouden helpen. Dit gebeurde niet en de opstanden werden bloedig neergeslagen.

Na de wapenstilstand werd het "Olie-voor-voedselprogramma" in het leven geroepen dat Irak later misbruikte. Het stond beperkte handel in olie toe als uitzondering op het embargo op voorwaarde dat van de opbrengst voedsel en medicijnen zouden worden gekocht voor de Irakese bevolking. Er werden echter buitenlandse luxegoederen en wellicht zelfs wapens van gekocht en uiteindelijk zouden de VS Irak in 2003 alsnog bezetten.

De Amerikaanse aanwezigheid in Saoedi-Arabië werd later door groepen als Al Qaida gebruikt als argument om zich tegen de Verenigde Staten te keren. Dit leidde tot de aanslagen van 11 september 2001, die weer als katalysator fungeerden voor de Amerikaanse Oorlog tegen Terreur en de bezetting van Irak in 2003.

Madrid 1991

De Golfoorlog maakte een internationale vredesconferentie mogelijk. In Madrid kwamen in oktober delegaties uit Israël, Syrië, Jordanië, Libanon en vertegenwoordigers van de Palestijnen samen. De deelnemers besloten te streven naar vrede op basis van resolutie 242 van de VN Veiligheidsraad. Daarmee gaf de PLO voor de eerste keer aan dat ze bereid was de staat Israël te erkennen. Jordaans-Israëlische en Syrisch-Israëlische vredesbesprekingen werden elders zonder concrete resultaten voortgezet.

15.10 Oslo-akkoorden 1993 en 1995

De Oslo-akkoorden waren het resultaat van een serie geheime vredesonderhandelingen tussen Israël en de Palestijnen, die gevoerd werden in de Noorse hoofdstad Oslo. Tijdens deze besprekingen bleek er aan beide kanten meer onderhandelingsruimte te zijn dan op dat moment bij de officiële conferentie in Madrid het geval was. Ze leidde uiteindelijk tot een historisch vredesakkoord in 1993.

Oslo I, 13 september 1993

Met grote inspanning kwam uiteindelijk een akkoord op tafel, dat in een hotelkamer in Oslo in het geheim ondertekend werd door Mahmoud Abbas en Shimon Peres. Op 20 augustus werd een conceptbeginselverklaring naar buiten gebracht. Israël erkent daarin de PLO als enige en legitieme vertegenwoordiger van het Palestijnse volk. PLO-leider Arafat beloofde het bestaansrecht van Israël te erkennen, het terrorisme af te zweren en het recht van de Israëliërs om te leven binnen 'veilige en erkende grenzen' te respecteren. Het zelfbestuur zou in fases worden uitgevoerd.

In fase één moest Israël zich geleidelijk terugtrekken uit de Palestijnse gebieden en het bestuur daarvan overdragen aan de Palestijnen. De eerste fase zou vijf jaar duren. De inhoud van het akkoord voorzag in de terugtrekking van het Israëlische leger uit de Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever en het recht op zelfbestuur van de Palestijnen door de vorming van de Palestijnse Autoriteit.

Gedurende de eerste periode van vijf jaar moest over een nieuw Oslo II verdrag worden onderhandeld. Jeruzalem, de vluchtelingen, de nederzettingen en de grenzen waren uitgesloten in de akkoorden. De Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever werden in drie zones verdeeld:

Zone A - Onder bestuur van de Palestijnse Autoriteit.

Zone B - Palestijnse Autoriteit maar onder Israëlisch militair bewind

Zone C - Onder bestuur van de regering van Israël

Er waren grote verwachtingen in de Oslo-akkoorden en de daaropvolgende overleggen en er was hoop dat er een zekere normalisering tussen Israël en de Arabische wereld plaats kon vinden, echter tot op heden is er weinig resultaat geboekt.

Oslo II, 28 september 1995.

In de tweede fase zouden de moeilijkste problemen, zoals de status van Jeruzalem, het vluchtelingenprobleem en de Joodse nederzettingen, worden opgelost. De moeilijkste punten waren dus tot het laatst bewaard.

Oslo II voorzag in een interim-regeling over de Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever. Het gaf de Palestijnen een vorm van zelfbestuur in Bethlehem, Hebron, Jenin, Nablus, Qalqilya, Ramallah, Tulkarm en in een groot aantal dorpen. Het akkoord werd op 24 september 1995 in Taba (Sinaï, Egypte) getekend door Israël en de PLO.

Op 28 september werd het bekrachtigd door premier Yitzhak Rabin en PLO voorzitter Yasser Arafat in Washington D.C. Als getuigen waren president Bill Clinton en afgezanten van Rusland, Egypte, Jordanië, Noorwegen en de Europese Unie aanwezig. Tijdens de publieke ceremonie aarzelde Yitzhak Rabin om Yasser Arafat de hand te geven en Bill Clinton hielp hem met een schouderklopje over de drempel.

Het vredesproces is echter nooit echt voorbij de eerste fase gekomen. Tegenstanders saboteerden het vredesproces met gewelddadige aanslagen en op 4 november 1995 werd premier Rabin vermoord door Yigal Amir, een rechtse Israëli. In 1996 werd Yasser Arafat als

President van de PA gekozen en nadat vele Israëlische burgers in het voorjaar van 1996 bij aanslagen waren omgekomen, veranderde de publieke opinie in Israël en Rabin's opvolger Shimon Peres staakte de besprekingen.

In 1996 won Netanyahu de verkiezingen en onder hem raakte het vredesproces verder in het slop en kwam van de akkoorden uiteindelijk weinig terecht. Integendeel, ze leidde tot de Tweede Intifada. Veel bronnen concludeerden dat beide partijen er eerder slechter dan beter van geworden waren. Na de akkoorden was er meer geweld en er vielen meer doden dan ervóór.

Wye-akkoord 1998

Netanyahu en Arafat sloten op 23 oktober 1998 in het Amerikaanse Wye een nieuwe overeenkomst over de uitvoering van de Oslo-akkoorden. Het akkoord moest voor februari 2000 de terugtrekking in drie fasen van Israël uit de Westelijke Jordaanoever regelen en in september 2000 moest er een definitieve regeling op tafel liggen voor de uitvoering van de Oslo-akkoorden. In 1999 viel de regering van Netanyahu omdat men het niet eens werd over de uitvoering van het Wye-akkoord. Netanyahu werd opgevolgd door Ehud Barak, de leider van de Arbeiderspartij die in mei de vervroegde verkiezingen won.

Camp David 2000

Israël droeg in maart 2000, zoals afgesproken in het Wye-akkoord, het laatste deel van de Westelijke Jordaanoever over aan de Palestijnen. In juni trokken de Israëlische militairen zich terug uit Zuid-Libanon. In dezelfde tijd vonden er onder leiding van de Amerikaanse president Clinton in Camp David een aantal gesprekken plaats tussen Barak en Arafat over de laatste fase van de Oslo-akkoorden. Er leekt een historisch akkoord is in de maak te zijn. Premier Barak deed de Palestijnse leider ongekende concessies: Hij bood hem 95% van de gebieden en compensatie voor de rest. Verder bood hij astronomische sommen geld als de Palestijnse vluchtelingen en hun vele nakomelingen zouden afzien van hun recht op terugkeer en Jeruzalem zou onder een gedeelde verantwoordelijkheid komen.

De besprekingen leverden echter geen resultaat op; de kwestie Jeruzalem bleekt een te grote struikelblok en Arafat vond de voorstellen niet ver genoeg gaan. Hij hield vast aan zijn eis dat alle Palestijnen die waren gevlucht, het recht zouden hebben om "terug" te keren. Bovendien maakte de landkaart die Israël voor ogen had voor het toekomstige Palestina volgens hem de vorming van een levensvatbare staat zo goed als onmogelijk.

De Palestijnen verweten de Israëlische delegatie dat Barak alleen maar 'nee' zou hebben gezegd. Barak op zijn beurt verweet Arafat dat hij niet de moed had opgebracht om een einde te maken aan het Israëlisch-Palestijnse conflict. Beiden kondigden wel aan gezamenlijk verder te werken aan een vredesakkoord. De mislukking van de Camp David besprekingen vormden de opmaat voor de tweede Intifada, die een veel bloediger verloop zou hebben dan de eerste.

15.11 Internationaal recht

Hugo de Groot zei al in 1625 in zijn beroemde boek "Iure belli ac pacis, Het recht van oorlog en vrede", dat soevereine staten die niet aan een ander gezag zijn gebonden, zich toch

moeten houden aan het recht. Dat recht kan zijn: natuurrecht ontleend aan de menselijke natuur. Het kan zijn Goddelijk recht vanuit de Bijbel. Het kan zijn verdragen en gewoonterecht dat de staten zelf maken. Doordat staten steeds meer onderling afhankelijk werden, is de betekenis van het internationale recht toegenomen. Internationaal recht is van toepassing op Staten. Het is van toepassing op organisaties zoals de VN en de EU. Het is van toepassing op Bevrijdingsbewegingen en multinationale ondernemingen en in de laatste plaats is het van toepassing op Individuen.

Een staat wordt als zodanig beschouwd als sprake is van een grondgebied dat wordt bewoond door een bevolking waarover een doelmatig gezag wordt uitgeoefend. Gouvernementeles organisaties zijn door staten opgericht op basis van verdragen, bv. de VN. Non-gouvernementeles organisaties zijn door particulieren of particuliere instellingen opgericht, bv. Human Rights Watch. (17)

Het internationale recht is er op gericht om de toepassing van geweld tussen strijdende partijen zoveel mogelijk te beperken. Israël heeft hiermee voortdurend te maken. Bij de beoordeling wordt minutieus op het handelen van Israël gelet, terwijl het handelen van de vijanden van de Joodse staat veel minder aandacht krijgt. Israël beroept zich in verband met het recht op oorlogvoering, vooral op het recht tot zelfverdediging, ook als het wordt aangevallen door organisaties als Hezbollah en Hamas, die geen staat zijn. Vooral het IGH ontzegt Israël dit recht en interpreteert het internationale recht op dit punt op een verkeerde manier.

De tegenstanders voeren een guerrillaoorlog en dat maakt het erg moeilijk onderscheid te maken tussen strijders en niet strijdende burgers. De laatsten worden in strijd met het oorlogsrecht door Israëls tegenstanders vaak als schild gebruikt. Dit maakt het erg moeilijk om te oordelen over de mate van proportionaliteit van de Israëlische antwoorden op de daden van de terroristische organisaties als Hezbollah en Hamas. Israël doet er overigens veel aan om burgers en burgerdoelen te beschermen. Dat gebeurt door vooraf via pamfletten, sms-berichten en telefonische waarschuwingen aan te kondigen dat er een aanval komt. Dit kan niet worden gezegd van de tegenstanders van Israël die er vooral op uit zijn zoveel mogelijk onschuldige burgers te kwetsen; ook hier wordt voortdurend met twee maten gemeten. (17)

15.12 Veiligheidsbarrière 2004

De rechtshandhaving wordt ook door politieke overwegingen bepaald en daardoor slagen de politieke tegenstanders van Israël er vaak in om de VN tegen dat land op te zetten; dat doet voornamelijk de lobby van Islamitische landen en hun medestanders. Het Internationale recht verwordt daarmee tot een applausmachine voor degenen die Israël haten. Als een variatie op Von Clausewitz kan men zeggen dat het recht een voortzetting is van de politiek, maar dan met andere middelen.

Een voorbeeld hiervan is het advies van het IGH over de Veiligheidsbarrière die Israël heeft gebouwd om de Palestijnse Arabieren te beletten Israëlische burgers op te blazen. Het IGH heeft de argumenten van Israël nauwelijks serieus genomen en is voorbij gegaan aan de ruim 900 doden en duizenden gewonden die er onder de Israëliërs waren gevallen. Dit is des te vreemder als men bedenkt dat de Veiligheidsbarrière een relatief vreedzaam middel is om op een geweldloze manier terroristen tegen te houden. Het is ook veel prettiger voor de bevolking van de omstreken gebieden dan het alternatief van gewapend optreden tegen

de terroristen. Het IGH heeft geen serieuze afweging gemaakt van het recht en de plicht van Israël om de eigen burgers te beschermen en te verdedigen.

De Britse rechter Rosalyn Higgins, een van de 15 leden van het IGH vindt ook dat onvoldoende recht is gedaan aan de geschiedenis van het ontstaan van Israël en ze stelt in haar Separate Opinion:

“I find the `history` as recounted by the Court (...) neither balanced nor satisfactory.” (17)

Frontlijn

In het Midden-Oosten ligt een van de frontlinies tussen de Westelijke wereld en de Islam. Israël is voor ons een belangrijke frontlijnstaat tegen de Jihad. We hebben hiervoor een paar aspecten van het conflict bekeken. Het strijdperk wordt gevormd door de staat Israël en de zogenaamde bezette gebieden Judea en Samaria, bekend als de Westbank en Gaza.

De Arabische wereld doet het voorkomen dat de oplossing van dit “probleem”, in de vorm van een Palestijnse staat, de wereldvrede binnen handbereik brengt. In werkelijkheid zullen ze niet rusten tot Israël van de kaart is geveegd. De Iraanse president Achmedinedjad roept dit zelfs openlijk, dreigt met raketten en is bezig een atoomwapen te bouwen.

16. Wereld na 2000

16.1 Twin Towers 2001

Het World Trade Center in New York stond bekend om zijn twee 110 verdiepingen tellende torens, de 'Twin Towers'. Ze waren 417 meter en 415 meter hoog en ze waren gedurende enige tijd de hoogste gebouwen ter wereld. Amerika en de rest van de wereld zullen dinsdag 11 september 2001 niet snel vergeten:

Om 8:45 uur vloog een vliegtuig tegen de noordelijke toren van het WTC. Er brak onmiddellijk een grote brand uit, verspreid over een tiental verdiepingen.

Aanvankelijk werd gedacht dat het een ongeluk was, maar even later werd bekend dat het toestel was gekaapt.

Om 9:03 vloog een tweede vliegtuig tegen de zuidelijke toren van het WTC, ook hier brak een grote brand uit. Nu bleek dat het een gecoördineerde terreuraanslag was. Toen er even later nog ook een vliegtuig in het Pentagon crashte, was het zeker dat het om een terroristische aanslag ging. Al Qaida terroristen, onder wie Mohammed Atta waren met hun gekaapte vliegtuigen tegen de Twin Towers en het Pentagon gevlogen.

Om 9:59 zakten in de South Tower de door het vliegtuig beschadigde verdiepingen in. De onderliggende verdiepingen bleken niet bestand tegen dit geweld en het gehele gebouw stortte van boven naar beneden rechtstandig in.

Om 10:28 stortte de North Tower op dezelfde wijze volledig in.

De Al Qaida terroristen hadden het voorzien op de gebouwen die symbool waren voor de macht van Amerika. De Twin Towers waren het economische financiële centrum van Amerika en het Pentagon de thuisbasis van het militaire front. In de eerste dagen na 11 september werden tienduizenden doden verwacht, maar achteraf bleken er 'slechts' 2.750 doden te zijn.

Intussen is de herbouw van het complex in een nieuwe vorm begonnen. De oplevering van het nieuwe hoofdgebouw, One World Trade Center wordt verwacht in 2013.

16.2 Tweede Intifada, 2000 tot 2005

Na het mislukken van vredesbesprekingen tussen de Israëlische premier Barak en de Palestijnse leider Arafat in de zomer van 2000 in het Amerikaanse Camp David liep de spanning bij de Palestijnen op. Het bleek dat de Oslo-akkoorden de verwachtingen van Palestijnse niet waarmaakte, want Israël hield het bestuur in handen, de nederzettingen werden uitgebreid en de economische situatie verbeterde niet.

In de loop van de zomer werd duidelijk hoever premier Barak wilde gaan om vrede met de Palestijnen te bereiken. Hij liet weten Jeruzalem met de Palestijnen als hoofdstad te willen delen en ook bereid te zijn de Tempelberg onder VN-bestuur te plaatsen. Barak's voorstel-

len waren voor oppositieleider Sharon aanleiding om op 28 september 2000 de Tempelberg te bezoeken. Hiermee wilde hij de Israëlische soevereiniteit over de Joodse heilige plaats onderstrepen. Kort hierna braken er massale demonstraties uit en spiraal van geweld barstte los en er volgde een nieuwe Palestijnse opstand. Hoewel de schuld voor de uitbraak van de Intifada bij Sharon en zijn bezoek aan de Tempelberg werd gelegd, werd de gewelddadigheid al in de zomer van 2000 na de topontmoeting in Camp David door de Palestijnse leiding gepland. Het bezoek van Sharon werd daarbij als aanleiding gebruikt.

Op 20 mei 2001 publiceerde een onderzoekscommissie, onder leiding van George Mitchell haar bevindingen en aanbevelingen met betrekking tot deze tweede of Al Aqsa-Intifada. Hij wees geen schuldige aan voor het opgelaaide geweld. Wel vond hij dat Sharon de Tempelberg op een ongelukkig tijdstip had bezocht. Mitchell adviseerde de bouw van de nederzettingen in de bezette gebieden onmiddellijk te stoppen. Sharon verklaarde dat als onmogelijk omdat de nederzettingen "van nationaal belang" zouden zijn. De Palestijnen reageerden voorzichtig positief op het rapport.

Op 24 mei 2001 besloot de Israëlische regering tot een eenzijdig staakt-het-vuren. De Israëlische regering hield hieraan vast, zelfs nadat op 1 juni in een club in Tel Aviv twintig mensen waren omgekomen en tientallen gewond waren geraakt. Na deze aanslag volgde een periode van relatieve rust, waarin de Amerikanen trachtten te bemiddelen. In Washington liet Sharon aan president Bush weten dat hij niet bereid was te onderhandelen totdat het geweld helemaal zou zijn gestopt. Begin augustus vond er weer een zware aanslag plaats op een pizzeria in Jeruzalem. Israël beschoot hierop het politiebureau in Ramallah en sloot het Palestijnse Oriënt House in Jeruzalem.

Na de terreuraanslagen van 11 september 2001 kwamen beide partijen onder grote druk te staan van de Verenigde Staten om het geweld te staken. Half september kondigden Arafat en Sharon een bestand af, dat nauwelijks twee weken standhield. Op 2 oktober 2001 sprak president Bush zich uit voor een Palestijnse staat. Twee weken later deden de Engelse en Nederlandse premiers hetzelfde. In de herfst verharde de strijd na de moord op Ze'evi, de rechtse minister van toerisme.

Op 3 december 2001 trof Israël voor het eerst het hoofdkwartier van Arafat in Ramallah. Volgens woordvoerder was de aanval bedoeld om Arafat duidelijk te maken dat hij moest optreden tegen de Palestijnse aanslagen. Twee weken later riep Arafat via televisie tevergeefs op alle aanvallen op Israël te staken. De aanvallen gingen gewoon door. Op 17 januari 2002 stonden de Israëlische tanks opnieuw voor de deuren van Arafat's hoofdkwartier. Begin maart 2002 kwamen in enkele dagen tijd 101 Palestijnen en 33 Israëliërs om.

Op 2 april 2002 viel het Israëlische leger bij Jenin een vluchtelingenkamp binnen. Er vonden zware gevechten plaats, waarbij aan beide zijden veel doden vielen. Een VN-rapport concludeerde later dat er, in tegenstelling met wat de media hadden bericht, geen massaslachting had plaatsgevonden. Intussen was Israël begonnen met de bouw van een veiligheidsmuur langs de noordelijke grens van de Westelijke Jordaanoever.

In een toespraak op 24 juni 2002 sprak de Amerikaanse president Bush weer over een Palestijnse staat. Arafat kondigde voor begin 2003 presidents- en parlementsverkiezingen aan.

Op 22 juli 2002, de dag dat Israël zware aanvallen uitvoerde op Gaza-stad, zei de EU dat een Palestijnse staat er uiterlijk in juli 2005 zou moeten zijn.

Op 28 september 2002 gingen tienduizenden Palestijnen de straat op om het begin van de Tweede Intifada te herdenken. Yasser Arafat sprak vanuit zijn belegerde hoofdkwartier in Ramallah zijn volk toe. Hij beloofde een Palestijnse staat met als hoofdstad Jeruzalem. In de herfst nam het wederzijdse geweld iets af. Er klonken weer voorzichtige oproepen tot een staakt-het-vuren. De al-Aqsa Martelaren Brigades waren bereid te stoppen met het geweld als Israël zich zou terugtrekken van de Westoever. Arafat verklaarde plechtig Israël de olijftak te willen aanreiken en Sharon zei mogelijkheden voor vrede te zien.

Bij een zware aanslag in Tel Aviv op 5 januari 2003 kwamen 22 Israëliërs om. Likud won met overmacht de Israëlische verkiezingen. Hierdoor kon Ariel Sharon aanblijven als premier. Na de verkiezingen leek Sharon een wat mildere koers te varen en in februari 2003 had hij geheime besprekingen met gematigde Palestijnen

Van 29 september 2000 tot en met 30 juli 2005 vonden bij de Israëliërs 972 en bij de Palestijnen 3.301 mensen de dood. De meeste Israëlische doden vielen door Palestijnse zelfmoordaanslagen. Hamas pleegde meer dan 60 zelfmoordaanslagen, waarvan een deel werd uitgevoerd door vrouwen en kinderen. Daarbij richtten zij zich vooral op plekken waar veel mensen waren, zoals bussen, discotheken en restaurants. De Jerusalem Post stelde dat een deel van de Palestijnse burgerslachtoffers kon worden verklaard door de herhaaldelijke Palestijnse oproepen aan burgers om zich als menselijk schild op te werpen of om aan demonstraties mee te doen en aan Palestijnse kinderen om Israëlische troepen met stenen te bekogelen.

16.3 Oorlog in Afghanistan 2001

In oktober 2001 begon de VS de oorlog in Afghanistan, als onderdeel van de 'Oorlog tegen het terrorisme'. Het was ook een reactie op de terroristische aanslagen op 11 september 2001 in New York en Washington D.C.

Op 20 september 2001 stelde de Amerikaanse president George W. Bush een ultimatum aan de Taliban. Het antwoord kwam via hun Pakistaanse ambassade. Het direct spreken met Bush zou een belediging voor de Islam zijn geweest. De Veiligheidsraad nam een resolutie aan, waarin van de Taliban onvoorwaardelijk werd geëist Osama bin Laden uit te leveren en alle trainingskampen voor terroristen te sluiten.

Op 7 oktober 2001 bombardeerden strijdkrachten van de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk voor het eerst de trainingskampen van Osama Bin Laden, de elektriciteitscentralen in Kaboel en het vliegveld en militaire zenuwcentrum van Kandahar. De strijd begon met het afvuren van Tomahawk kruisvluchtwapens vanaf Britse en Amerikaanse onderzeeboten en oorlogsschepen en er werden ook helikopters en jachtvliegtuigen ingezet. De Amerikanen bemoeiden zich slechts minimaal met de strijd op de grond, maar bombardeerden de Taliban vanuit de lucht.

Ondanks terughoudendheid in de Arabische staten bood de Pakistaanse president Musharraf zijn ondersteuning aan. Pakistan opende zijn grenzen voor een stroom vluchtelingen uit Afghanistan. Vanaf november 2001 gaven verschillende landen op verzoek van de VS en

Verenigd Koninkrijk concrete militaire steun; daaronder waren Nederland, Duitsland en Japan.

Al Jazeera toonde video-opnamen van een vooraf opgenomen toespraak van Osama Bin Laden, waarin deze elke aanval tegen Afghanistan veroordeelt. Bin Laden zei verantwoordelijk te zijn voor de aanslagen van 11 september. Hij zei verder dat de Verenigde Staten ineen zullen storten nadat hun missie in Afghanistan mislukt zou zijn, zoals die van de Sovjet-Unie daarvoor. Hij riep de moslims op tot een Jihad tegen het Christendom, Amerika, en Israël en de rest van de wereld. (de Kruisvaarders en de Zionisten in zijn optiek)

De Noordelijke Alliantie coördineerde haar acties met die van de Amerikanen. De bombardementen verzwakten de strijders, hoewel aanvankelijk geen beweging in het front kwam. Op 9 november vond de strijd om Mazar-i-Sharif plaats, waarbij de Noordelijke Alliantie een offensief begon dat door de Amerikanen vanuit de lucht gesteund werd. De Taliban gaf de stad na zware strijd op. Half november was er een doorbraak toen Guerrilla's grote delen van het land veroverden. De Taliban liep met hele regimenten tegelijk over.

De Alliantie rukte op naar Kaboel en ondanks Amerikaanse verzoeken om de stad nog niet in te nemen, bezette de Alliantie toch op 12 november Kaboel. De Taliban had de stad in de nacht ervoor al ontruimd. De Taliban werd teruggedrongen tot Kandahar en een gebied in het noordwesten van Afghanistan. Uiteindelijk werden ook deze gebieden bezet en trok de Taliban zich terug in de bergen. Zowel Mullah Omar als Osama bin Laden werden niet aangetroffen, maar Mutawakkil gaf zich niet lang daarna aan de Amerikaanse commando's over.

Na afloop van de oorlog werden besprekingen gevoerd om een nieuwe regering te kunnen vormen. Die kwam er uiteindelijk onder leiding van Hamid Karzai. In maart 2004 had deze regering beperkte controle over het merendeel van het Afghaanse grondgebied, maar de verdreven strijders van de Taliban bleven jarenlang proberen de regering omver te werpen, vooral door het plegen van bomaanslagen vanuit bases in Pakistan. Hierdoor bleven de gevechtshandelingen veel langer duren dan aanvankelijk was voorzien.

Op 31 maart 2009 werd er in Den Haag een Internationale Afghanistan conferentie gehouden. Door de internationale gemeenschap werd daar voor het eerst openlijk besproken dat de voltooiing van de strijd slechts kon plaatsvinden door de Taliban eveneens op Pakistaans grondgebied aan te vallen. (5)

16.4 Libanon Oorlog 2006

De Libanon Oorlog van 2006, wordt in Israël de Tweede Libanon oorlog en ook wel Hezbollah oorlog genoemd. Het was een gewapend conflict tussen Israël en de Hezbollah-beweging, dat op 12 juli 2006 is uitgebroken en voortduurde tot 14 augustus 2006.

Het conflict begon op woensdag 12 juli 2006 toen strijders van de Hezbollah Israëlisch grondgebied binnendrongen en een Israëlische grenspost aanvielen en drie Israëlische soldaten werden gedood en twee gevangengenomen, Ehud Goldwasser en Eldad Regev. Tegelijkertijd vuurde Hezbollah Katjoesja raketten af op Israëlisch grondgebied. Direct daarop trachtte het Israëlische leger de gevangengenomen grenswachten te bevrijden, doch deze poging mislukte en hierbij kwamen nog eens vijf Israëlische militairen om.

Premier Ehud Olmert beschouwde de aanval van Hezbollah als een "oorlogsdaad" en hield heel Libanon verantwoordelijk, omdat Hezbollah deel uitmaakt van de Libanese regering, en Libanon Hezbollah niet had ontwapend. Israël opende een tegenaanval onder de naam Operatie Juiste Beloning, maar het Libanese leger bleef neutraal. De Verenigde Staten grepen niet in, omdat zij deze gevechten zien als onderdeel van de 'oorlog tegen het terrorisme', waarin Iran één van de belangrijkste vijanden is. Ook de regering van Israël ziet de hand van Iran en Syrië in het conflict. Het streng islamitische Iran, dat onlangs tot vrees van Israël en de VS zijn nucleaire programma herstartte, steunt op haar beurt Hezbollah, omdat die strijdt tegen Israël. Achter de door Iran zo verfoeide 'zionistische entiteit', ziet het de Verenigde Staten.

Op 12 juli 2006 werden diverse Israëlische dorpen en stadjes getroffen door Katjoesja raketten. Daarop bombardeerden Israëlische gevechtsvliegtuigen diverse strategische doelen in het zuiden van Libanon, waaronder een belangrijke brug tussen de steden Tyrus en Nabatiyeh en begon met tankaanvallen in Zuid-Libanon. Op 13 juli dreigde Hezbollah met een raketbeschieting op Haïfa, mocht Israël de buitenwijken van Beiroet bestoken. Enige uren na het dreigement werd Haïfa door twee raketten geraakt. Het ging hier vermoedelijk om Katjoesja raketten. Op het moment van de raketinslagen was de Israëlische aanval op de buitenwijken van Beiroet nog niet begonnen en Hezbollah ontkende de raketten te hebben afgevuurd. Op 14 juli 2006 vuurde Hezbollah ongeveer 100 Katjoesja raketten af op de Israëlische steden

Vanaf 12 juli vuurde Hezbollah meer dan 1.700 raketten op Israël af. Volgens schattingen vielen aan Libanese kant in de eerste week enkele honderden doden en aan Israëlische zijde enkele tientallen. Ook kwamen in de eerste week enkele buitenlanders om. De aanval van Hezbollah op Israël en de gijzeling werden internationaal afgekeurd. Volgens president George W. Bush van de Verenigde Staten heeft Israël het recht zich te verdedigen en riep Israël op om haar zelfbeheersing niet te verliezen. De Europese Unie verklaarde dat Israël terughoudend moest zijn met geweld tegenover burgers, maar veroordeelde de aanval niet. Tijdens een ingelaste top van de Arabische Liga veroordeelden Saoedi-Arabië, Jordanië en Egypte de acties van Hezbollah, vanwege de invloed van Iran.

Human Rights Watch (HWR) meende dat beide partijen oorlogsmisdaden begingen door schieten op burgerdoelen. De Hezbollah schond ook nog het oorlogsrecht door vanuit scholen, ziekenhuizen en bewoonde gebieden te opereren en daarmee deze in gevaar te brengen. Israël wenste alleen terug te trekken uit Zuid-Libanon als het zou worden vervangen door een internationale VN-vredesmacht en ook pas als de raket aanvallen gestopt zouden zijn en het gebied vrij was van Hezbollah. Ook eiste Israël direct de gegijzelde militairen terug. Daarnaast wenste zij een volledige ontwapening van Hezbollah en een embargo van de Veiligheidsraad op de invoer van wapens naar Libanon, met uitzondering van het Libanese leger.

Hezbollah wenst dat Israël direct Libanon zou verlaten en pas dan zou zij stoppen met het afvuren van raketten. Ook het gebied van de Shebaa-farms diende volgens Hezbollah weer bij Libanon te horen. Daarnaast gaf de Libanese regering aan dat zij 15.000 troepen wilde plaatsen in Zuid-Libanon om hiermee Hezbollah in toom te houden. Beide partijen gaven aan pas te stoppen als de andere gestopt zou zijn met haar vijandigheden, en daarboven op

vroeg het verzamelen van een VN-vredesmacht flink wat tijd. Een wapenembargo van Iran, de grootste wapenleverancier van Hezbollah, is moeilijk te controleren. Verder is er binnen het Libanese leger een grote sympathie voor Hezbollah.

Sinds 11 september 2006 onderzoekt de Israëlische commissie Winograd de toedracht van de Israëlische inbreng in het gebeuren. Op 30 april 2007 kwam zij met een tussentijds rapport waarin zij stevig uitpakte tegen premier Ehud Olmert, minister van Defensie Amir Peretz en voormalig stafchef van het Israëlische leger Dan Halutz. Het mislukken van de strijd tegen Hezbollah werd op het conto van deze personen geschreven.

Op 29 juni 2008 maakte het Israëlische kabinet bekend te weten dat de gevangen genomen militairen Ehud Goldwasser en Eldad Regev om het leven gekomen waren en dat hun stofelijke resten binnen enkele dagen geruimd zouden worden. Op 16 juli werden de lichamen van de omgekomen militairen aan de Israëlisch-Libanese grens overgedragen. In ruil daarvoor droeg Israël vijf gevangen Libanezen over, evenals circa 200 lichamen van omgekomen Libanezen en Palestijnen. In Libanon werd dit als een overwinning beschouwd en gevierd. (5)

16.5 Irak oorlog 2003 tot nu

De Irak oorlog is een door de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk in maart 2003 ingezette oorlog tegen en in Irak, waarbij ook andere landen troepen leverden. De coalitie, de zogenoemde Coalition of the Willing, wilde Saddam Hoessein ten val brengen, omdat hij de Irakese bevolking zou onderdrukken en het internationale terrorisme zou ondersteunen. Verder beweerde men dat Irak massavernietingswapens zou bezitten.

Voorafgaand aan de oorlog vond een langdurig diplomatiek spel plaats. Op 8 november 2002 werd resolutie 1441 aangenomen waarin stond dat Irak mee moest werken. Het Irakese regime kreeg op straffe van 'ernstige gevolgen,' een laatste kans om eerdere resoluties uit te voeren, maar Irak werkte nauwelijks mee. Veel landen waren tegen de oorlog waardoor de Veiligheidsraad onderlinge onenigheid kreeg. Daarop stelde Amerika zelf een ultimatum aan Irak: men eiste het aftreden van Saddam Hoessein en het inleveren van de wapens.

Na het verstrijken van het ultimatum begonnen de VS in de nacht van 19 op 20 maart 2003 met gerichte bombardementen op Bagdad en ook Irakese stellingen in het zuiden werden gebombardeerd. Amerikaanse en Britse troepen trokken op 22 maart de steden Basra en Nasiriyah binnen en hadden spoedig grote delen van Basra onder controle. Speciale elite-eenheden van Saddam Hoessein boden in de stad nog felle tegenstand. Er was uiteindelijk meer Irakees verzet dan door de VS verwacht en Saddam verscheen voor het laatst op TV.

Op 4 april werd het vliegveld van Bagdad veroverd. Op 7 april trokken de coalitietroepen het centrum van Bagdad binnen en op 9 april leken Amerikaanse troepen er heer en meester te zijn en werd het standbeeld van Saddam neergehaald. Met de inname op 14 april van het presidentiële paleis in Tikrit was het laatste steunpunt van Hoessein in Irak gevallen. President Bush verklaarde op 1 mei aan boord van een Amerikaans vliegdekschip dat de oorlog was afgelopen: "Mission Accomplished". De operatie Iraqi Freedom verliep dus heel snel en telde aan de kant van de VS weinig slachtoffers. Later in 2002 werd Saddam Hoessein door Amerikaanse troepen opgepakt.

Na afloop van de invasie werd de Coalition Provisional Authority (CPA) geïnstalleerd, die onder leiding van Paul Bremer het land bestuurde. De CPA werd gesteund door een stabilisatiemacht, de Stabilisation Force Iraq, waaraan ook Nederland met 1.100 militairen deelnam. De VN accepteerde de status quo en gaf hun goedkeuring aan de Autoriteit en de stabilisatiemacht. Deze fase, die nog altijd voortduurt, bestond uit een programma voor opbouw van een nieuw Irak. Er deden zich echter grootschalige opstanden voor, die op een burgeroorlog leken. Vanaf 2003 voerde opstandelingen acties uit tegen bezettende troepen en Irakese instellingen en bevolking. In deze fase van de oorlog vielen er veel meer doden onder Irakezen en Amerikanen, dan tijdens de invasie van Irak. Na de bomaanslagen in Madrid van 11 maart 2004 en de Spaanse verkiezingen trok Spanje zijn 1.300 man troepen terug.

Op 28 juni 2004 droeg de CPA de autoriteit over aan een Irakese interim-regering onder leiding van premier Iyad Allawi en president Ghazi al-Yawar. Zij bereidden de verkiezingen voor die in januari 2005 werden gehouden. Na deze verkiezingen regeerde een brede coalitie onder leiding van de sjiiitische premier Ibrahim Jaafari en de Koerdische president Jalal Talabani. Zij ontwierpen een nieuwe grondwet die op 28 augustus 2005 aan het parlement werd voorgelegd.

Na het einde van de oorlog werd door de coalitie een campagne gestart om de vermeende massavernietigingswapens te zoeken. De Amerikanen stichtten daarvoor de Iraq Survey Group. De massavernietigingswapens zijn echter nooit gevonden. Tony Blair en enkele andere politici, gaven later schoorvoetend toe dat er wellicht geen massavernietigingswapens aanwezig waren geweest. Ook Colin Powell zei dat hij vermoedelijk foutieve informatie had verstrekt en de ISG concludeerde uiteindelijk op 5 oktober 2004 dat er geen bewijs was voor de aanwezigheid van massavernietigingswapens ten tijde van de Amerikaanse inval in Irak. Ook voor de beweringen dat Saddam Hoessein contacten zou hebben met Al Qaida en hen zou steunen, is geen bewijs gevonden. Colin Powell gaf in een interview op 13 september 2004 toe dat hij geen bewijs gezien heeft voor de stelling dat Irak en Al Qaida banden zouden hebben.

Er is veel onduidelijkheid over het aantal burgerslachtoffers dat er aan Irakese zijde is gevallen. Het gerenommeerde Brits medische tijdschrift The Lancet publiceerde in oktober 2006 een onderzoeksrapport dat er sinds de val van het regime van Saddam Hoessein naar schatting tot juli 2006 654.965 extra doden vielen, met een marge tussen de 392.979 en 942.636. Uit een recenter onderzoek zou blijken dat de oorlog in Irak in de periode tussen de invasie in maart 2003 en augustus 2007 al meer dan één miljoen Irakezen het leven heeft gekost. Er vielen sinds het begin van de oorlog tot 9 september 2008 bij de Amerikaanse coalitie 4.469 doden, waaronder 4.155 Amerikanen. Daarnaast vielen er tot 1 juli 2008 30.324 gewonden. De VN Vluchtelingenorganisatie UNHCR schatte in april 2007 dat er in het totaal 4,1 miljoen Irakezen ontheemd zijn door de Irakoerlog, waarvan er 2 miljoen buiten Irak op de vlucht zijn en 1,9 miljoen binnen Irak.

Tot 13 juni 2006 werd door het Amerikaanse Congres meer dan 320 miljard dollar gereserveerd voor de Irak oorlog. Dit is meer dan 2.300 dollar per Amerikaanse belastingbetaler en meer dan 200 miljoen dollar per dag. De oorlog in Afghanistan kostte nog eens 89 miljard dollar sinds 2001. Deskundigen schatten in februari 2006, dat als Amerikaanse troepen tot

2015 in Irak aanwezig blijven, de directe en indirecte kosten van de Irak oorlog voor de Amerikaanse economie circa 2 biljoen dollar zullen bedragen.
[o.a. (5)]

16.6 Israëls noordgrens 2010

Oorlog aan de horizon

Terwijl wereldwijd de aandacht uitging naar een crisis tussen de VS en Israël en de mislukte poging om de PA met Israël te laten praten, vonden onlangs aan Israëls noordelijke front verontrustende ontwikkelingen plaats. Een van die ontwikkelingen was de Syrische levering van een nieuw type lucht doel afweerraketten aan Hezbollah. Dit leidde bijna tot een Israëlische aanval op het konvoi dat de raketten afleverde. De uitbraak van een nieuwe oorlog met Hezbollah, waarbij dit keer ook Syrië betrokken zal zijn, lijkt een kwestie van tijd.

De reden voor de escalatie is ook hier de wijziging in de Amerikaanse politiek ten opzichte van het Midden Oosten en de uitbreiding van de Iraanse invloed (...) De Syriërs dreigden Israël toen met een totale oorlog, omdat Israël niet serieus zou zijn over vrede. (...) De brand leek nauwelijks geblust tot Hezbollah leider Hassan Nasrallah nieuwe olie op het vuur gooide in een toespraak op Al Manar TV op 16 februari. Hij richtte zich in die toespraak rechtstreeks tot Israël en dreigde met “onconventionele” acties en de vernietiging van Israëlische infrastructuur in het geval van een nieuwe oorlog. (...)

Eind februari (2010) vond in Damascus een top plaats tussen de leiders van Iran, Syrië, Hezbollah en mogelijk Hamas leider Mashal. (...) Op het militaire vlak was het de afgelopen maanden niet minder turbulent. Nadat het na de tweede Libanon oorlog jaren relatief rustig was gebleven, vonden er de laatste tijd opnieuw incidenten plaats (...) In het begin van 2010 werden volgens Janes Defence door Syrië M-600 geleide raketten aan Hezbollah geleverd, die een bereik hebben van 250 kilometer (...)

Israël hield kort geleden een geheime oorlogssimulatie oefening onder de codenaam Firestone 12. De oefening was gebaseerd op het concept van een regionale oorlog die Hezbollah zou uitlokken om de aandacht af te leiden van het Iraanse nucleaire project.(...)

De huidige escalatie is toe te schrijven aan een aantal factoren.

Ten eerste is er de toenadering tot Syrië door de VS en de EU, het gevolg daarvan is dat Assad bevrijd is van de jarenlange druk op zijn regime. (...)

De tweede factor van betekenis is de rol van Iran in het gebied. De invloed van Iran op Syrië en Hezbollah is gegroeid in plaats van afgenomen. In Syrië is dat ook merkbaar aan een toenemende islamisering onder de bevolking. (...) De opmerkingen over het spoedige verdwijnen van Israël door middel van “het verzet” (resistance) die uit Teheran blijven komen hebben betrekking op de terreurbewegingen die tegen Israël vechten. (...)

Nucleair programma Iran

Nu de druk op het nucleaire programma weer groeit, zou Iran zeer wel kunnen aansturen op escalatie van de fronten in Israël. (...) Israël houdt ernstig rekening met een nieuwe oorlog tegen Hezbollah. (...) Hamas zal zich vrijwel zeker mengen in een dergelijk conflict. Syrië bereidt zich sinds de tweede Libanon oorlog voor op een dergelijke oorlog. (...)

De Amerikaanse pogingen om Syrië los te weken uit het pact met Iran lijken daarom gebaseerd op wishful thinking. Ook hier was het idee dat het opstarten van een vredesproces met Israël als wondermiddel zou gaan werken voor alle problemen in de regio. In de realiteit van het huidige Midden Oosten komt een dergelijke aanpak echter als een boemerang terug in de vorm van nog meer extremisme en verbetenheid om Israël de genadeklap toe te brengen.

Achmadinejad lijkt beter te beseffen hoe het Midden Oosten werkt. In een recente toespraak zei hij dat degene die het "laatste woord" heeft in het Midden Oosten uiteindelijk het laatste woord zal hebben in de hele wereld. De vraag luidt wie het laatste woord heeft in het Midden Oosten, zei hij. Het antwoord hierop (Iran) is voor iedereen zichtbaar vandaag, aldus de Iraanse president.

De realiteit

Israël kent de realiteit in het Midden Oosten maar al te goed. Vandaar dat vanaf volgende week de gasmaskers weer nationaal worden uitgedeeld. Tegelijkertijd wordt er koortsachtig gewerkt aan de introductie van nieuwe raketafweer systemen.

[Christenen voor Israël.nl, 10 April 2010]

"We moeten het gevaar van de Islam inzien en er tegen in verweer komen. (...) en ik vind dat we steun uit moeten spreken voor de staat Israël. Die voeren ons gevecht. Het Israelisch-Arabisch conflict is geen territoriaal conflict, maar een ideologisch conflict. Er wordt niet gevochten tegen Israël, maar tegen het vrije westen en alles wat niet islamitisch is. Dat gevecht is ons gevecht. Als we doorgaan met het cultuurrelativistische denken, wat de grootste ziekte van Europa is, verliezen we de oorlog zonder dat er een wapen aan te pas is gekomen."

[Wilders, 25-5-2010, Nu.nl]

16.7 Leugens over Israël

De Islam heeft altijd al zijn eigen geschiedenis ontkend. Het "heilige boek" van de Moslims leert hen "ongelovigen" te doden en te onthoofden, hun handen af te hakken, mensen te stenigen en op te hangen. De Islam is gebaseerd op fundamentele leugens en tegenspraken. Het grootste bedrog, vooral in de sjiitische Islam, wordt "Taqiya" genoemd: een immorele leugentactiek voor de "goede zaak". Het doel heiligt de middelen.

Wanneer men een leugen, die groot genoeg is, steeds opnieuw herhaalt, zullen de mensen er ooit in gaan geloven. (Joseph Goebels was daar goed in) Een goed voorbeeld daarvan zijn de leugens over Israël:

De Palestijnen hebben een "historische verbondenheid" tot hun land.

Interessant, want het "Palestijnse volk" bestaat helemaal niet. Toen de Romeinen de naam van het land van Israël veranderden in Palestina, waren de mensen die daar leefden Joden, geen Arabieren. Als daar al een "Palestijns volk" zou hebben bestaan, zou het uit Joden hebben bestaan.

De Palestijnen leven al sinds mensenheugenis in het land.

De Palestijnen zijn echter geen Filistijnen. Het gebied was voor de stichting van de moderne staat Israël een verlaten woestijn met een paar overgebleven Joden, Christenen en rondtrekkende bedoeïenen, die zelfs in hun dromen niet dachten aan zoiets als nationale identiteit.

Er waren geen Joden in Palestina tot de moderne staatsstichting in 1948.

De Romeinen verdreven de Joden in het jaar 135 uit hun land. Desondanks leefden er door alle eeuwen heen Joden in hun oorspronkelijke stamgebied. Velen trokken de wereld in en werden naar alle windstreken verspreid, anderen gingen gewoon uit de vuurlinie van de Romeinen. Vanaf de pogroms in 1882 en vooral na de Russische revolutie in 1917 verhuisden vele Joden naar "Palestina".

Joden en Arabieren leefden in vrede voordat Israël een staat werd.

Eeuwenlang hebben Joden en Christenen onder islamitische heerschappij geleden aan onderdrukking en vervolging, afhankelijk van de willekeur van de islamitische machthebbers. Het bestaan als tweederangsburgers onder islamitische heerschappij was voor niet-moslims nooit een "goede tijd". Moslims leven met niemand in "harmonie" als ze eenmaal in de meerderheid zijn.

De Joden hebben de Palestijnen uit hun land verdreven.

De meeste zogenaamde Palestijnen zijn pas gekomen, nadat Joodse pioniers iets van het land gemaakt hadden. Ze kwamen uit verschillende landen en waren helemaal geen "oorspronkelijke inwoners".

De Joden hebben Arabisch land gestolen.

De Joden koloniseerden bij hun terugkeer het volledig verwaarloosde, onbewoonde land van hun voorvaders. Gedeeltelijk kochten ze ook land van Arabieren tegen woekerprijzen, land waarom die zich helemaal niet hadden bekommerd.

De Joden dwongen de Palestijnen te vluchten.

In 1948 verklaarden de omringende Arabische staten Israël de oorlog en gaven de Arabische bevolking opdracht het land te verlaten totdat zij de Joden vernietigd zouden hebben. De Israëli's wilden de Arabieren in het land houden, maar deze lieten hun dorpen achter.

De Joden zijn verantwoordelijk voor het Arabische vluchtelingenprobleem.

Als de Arabische staten net zo goed zouden zorgen voor de arme "Palestijnen" als Israël voor de Joodse vluchtelingen, zou er geen vluchtelingenprobleem bestaan. De "Palestijnen" worden echter in plaats daarvan als politieke pionoffers misbruikt. Veel liever houdt men het Midden-Oostenconflict als drukmiddel tegen Israël in stand.

Israël is de agressor tegen de weerloze Palestijnen.

In de korte historie van de moderne staat Israël werd Israël constant aangevallen en daarna als agressor bestempeld. De Arabieren accepteren het bestaansrecht van Israël niet. Ze willen Israël vernietigen.

Jeruzalem is heilig voor de Moslims.

Terwijl Jeruzalem 700 maal in de Bijbel wordt genoemd, bestaat hierover geen enkele passage in de Koran. Totdat de Joden naar Israël terugkeerden, waren de Arabieren helemaal niet geïnteresseerd in Jeruzalem. Pas daarna zou, overigens in een tijd dat Jeruzalem nog Christelijk/Byzantijns was, het magische hemelpaard van Mohammed daar zijn hoeven hebben neergezet.

[www.hetvrijvolk.nl]

16.8 Gaza en Hamas

Hamas-executies in Gaza

Terwijl er in het Westen nauwelijks aandacht aan is besteed, hebben Israëlische en Palestijnse mensenrechtenorganisaties de executie van twee Gazanen door Hamas veroordeeld. Het (Hamas)ministerie van Binnenlandse Zaken in Gaza executeerde de twee, Nasser Salama Abu Fraih, 35, en Mohammed Ibrahim Isma'il (As-Sabe), 36, donderdag met een vuurpeloton. Ze waren beschuldigd van 'collaboratie met Israël'. Het laat zich aanzien dat er nog zeker 16 executies door Hamas zullen volgen. Het in Gaza-stad gevestigde Palestijns Centrum voor Mensenrechten en het Israëlische B'tselem veroordeelden de executie omdat zij tegen de doodstraf zijn. Daarnaast benadrukte de Palestijnse organisatie dat 'collaborateurs wel berecht moeten worden door de PA'. B'tselem verklaarde dat het proces dat eraan vooraf ging op geen enkele manier voldeed aan de maatstaven voor een eerlijk proces: van collaboratie beschuldigde Gazanen kunnen zich niet verdedigen en hebben geen beroepsmogelijkheid, stelt B'tselem.

De executies van donderdag waren de eerste officiële executies sinds Hamas in 2007 de macht in Gaza overnam, maar de slachtoffers waren lang niet de eersten. Volgens Human Rights Watch zijn er alleen al tijdens de operatie Cast Lead 32 Palestijnen zonder vorm van proces omgebracht door gewapende, aan Hamas gelieerde groepen omdat zij Israël van informatie voorzien zouden hebben.

Naar het zich laat aanzien zullen er meer executies volgen. Er zouden (dit volgens de Jerusalem Post) nog minstens 16 niet uitgevoerde doodvonnissen 'op de plank liggen'. Vorige week verklaarde het Openbaar Ministerie in Gaza dat 'achterstallige doodvonnissen' gerati-

ficeerd moesten worden, zodat ze konden worden voltrokken. Het verklaarde daar twee maanden geleden mee te zijn begonnen. De Gazaanse minister van Binnenlandse Zaken verklaarde twee dagen daarvoor dat collaborateurs geëxecuteerd zouden worden.

In mei 2009 kondigde Hamas de instelling aan van een comité met juridische adviseurs en ambtenaren van het de facto ministerie van Justitie. Doel van het comité is het ratificeren van 'achterstallige doodvonnissen'.

[Palestijns persbureau Maan, 16-04-2010]

'Dode' Gazaanse jongen levend thuisgekomen

Een Palestijnse tiener die naar beweerd zou zijn gedood door het Israëlijsche leger, is weer veilig en wel thuisgekomen, vertelde zijn familie vrijdag aan het Palestijnse persbureau Maan. De Gazaanse minister van Gezondheid verklaarde dinsdag dat Muhammad Zen Ismail Al-Farmawi, 15, was gedood toen Israëlijsche soldaten het vuur openden op een Landdag-demonstratie bij het Yasser Arafat vliegveld in Rafah.

De IDF had dit diverse malen ontkend, maar werd niet geloofd. Vrijdag keerde de jongen veilig terug: hij was bij een infiltratie gevangen genomen door Egyptische troepen. Uit een rapport van Maan blijkt nu dat Al-Farmawi met nog 16 Palestijnen, onder wie 12 minderjarigen, werd aangehouden door Egyptische troepen, nadat zij door een van Gaza's vele smokkeltunnels de Egyptische kant van Rafah waren geïnfiltreerd. Zij werden verhoord over de locatie van tunnels, die heeft geleid tot het sluiten van tenminste drie ervan. Vrijdag leverde de Egyptische veiligheidsdienst ze weer af in Gaza. Zijn familie verklaarde 'dolgeluk' te zijn met de veilige terugkeer van hun zoon.

Muawiya Hassanein, chef van de ambulance- en nooddiensten van het Gazaans ministerie van Gezondheid, verklaarde dat men had aangenomen dat de jongen was gedood toen er geen ambulance werd toegelaten tot het gebied na verklaringen over een dodelijke schietpartij.

Eerder hadden plaatselijke bewoners verklaard dat de jongen wel was gedood, maar niet door de IDF. De bewoners, die anoniem wilden blijven, zeiden tegen Maan dat zijn dood een "interne aangelegenheid" was.

[CIDI; ook in andere media]

'An appeaser keeps feeding the crocodile in the hope it will eat him last'

(Winston Churchill)

17. Europa en Islam na 1973

De geschiedenis van de Islam en het gedrag van haar volgelingen, zoals die in dit dossier wordt beschreven is nog steeds actueel en het streven is onveranderd. De Islam wil de wereld veroveren en heeft na de oliecrisis van 1973 de draad van de Jihad weer in alle hevigheid opgepakt. In verschillende delen van de wereld wordt door de Islam druk uitgeoefend op haar omgeving. Dat manifesteert zich meestal in de vorm van terreur en gewapende conflicten, maar ook in economische en politieke druk.

In Europa lijkt het er sterk op dat de islamisering wordt gesteund door de heersende elite in de vorm van de EU en het EU-parlement. Diverse auteurs hebben er recent op gewezen dat de Europese bevolking mogelijk wordt verkocht en verraden door haar eigen overheden, die een overeenkomst met de islamitische wereld zouden hebben gesloten.

De inzet hiervan is de ongestoorde toevloed van olie in ruil voor het toestaan van immigratie vanuit moslimlanden en het steunen van de islamisering van de Europese samenleving. Volgens sommigen zou men kunnen spreken van een Eurabië complot. Het valt natuurlijk niet te bewijzen dat er echt sprake is van een complot; dit wordt hier en daar dan ook fel ontkend en bestreden, maar hoe vallen dan de hierna volgende feiten te verklaren? Men oordele zelf:

Hoe en wat

De massale moslim-immigratie naar West-Europa is niet zomaar uit de lucht komen vallen. Zij is een rechtstreeks gevolg van een Europese richtlijn, die in 1975 geruisloos is bekostigd. Aanleiding was de oliecrisis van 1973. Uit angst dat de oliekraan voorgoed dicht zou gaan, is toen op Europees niveau besloten om een "Euro-Arabische Dialoog" op gang te brengen met de OPEC-landen. In juni 1975 rolde daar een convenant uit, de Resolutie van Straatsburg waarvan wij nu met z'n allen nog steeds de zure vruchten plukken: In het document belooft de EEG om voortaan de Arabische immigratie actief te bevorderen, en de nieuwkomers ruim baan te geven om hun cultuur naar Europa te exporteren.

Onderstaande uiteenzetting is voornamelijk gebaseerd op het boek van Bat Ye'or: "Eurabie, De geheimen band tussen Europa en de Arabische wereld." De meeste citaten die in de volgende uiteenzetting zijn gebruikt komen uit dit boek.

[Meulenhof 2008, (6)].

Iemand die zich Fjordman noemt, heeft van genoemd boek een interpretatie geschreven met de titel "De Eurabië Code", dat tevens weer een hoofdstuk is van diens boek: "Defeating Eurabia",

[o.a. www.hetvrijevolk.com, NL vertaling E.J. Bron, of op <http://gatesofvienna.blogspot.com/>. (Engels)]

De samensteller [P.B.] heeft op zijn beurt vanuit de bovenstaande bronnen een samenvatting samengesteld en hij heeft die daarna aangevuld met informatie uit andere nader aangegeven bronnen.

17.1 Stelling

Eurabië is de stelling dat de islamisering van Europa niet toevallig gebeurt, maar met medewerking van Europese politieke leiders. Bat Ye'or denkt dat de Franse president Charles de Gaulle in de jaren zestig heeft besloten om een strategisch bondgenootschap te vormen met de Arabische wereld om te kunnen concurreren met de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie.

Bat Ye'or:

“Dit is een kwestie van een totale transformatie van Europa, het resultaat van opzettelijk beleid, we stevenen nu af op een totale verandering in Europa, dat meer en meer geïslamiseerd zal raken en een politieke satelliet zal worden van de Arabische en islamitische wereld.

De Europese leiders hebben besloten tot een alliantie met de Arabische wereld, waardoor ze het op zich hebben genomen de Arabische en islamitische benadering van de Verenigde Staten en Israël te accepteren. Dit niet alleen met betrekking tot buitenlandse politiek, maar ook waar het kwesties betreft die te maken hebben met de interne Europese maatschappij, zoals immigratie, de integratie van de immigranten en het idee dat de Islam deel uitmaakt van Europa.”

“Europa wordt voortdurend bedreigd door terreur. Terreur is een manier om druk uit te oefenen op de Europese landen om ze te dwingen voortdurend te capituleren voor de eisen van de vertegenwoordigers van de Arabische wereld. Ze eisen bijvoorbeeld dat Europa zich altijd tegen Israël en voor de Palestijnen uitsprekt.” (6)

Zo werd het Eurabië project een uitgebreide versie van de anti-Amerikaanse politiek van Charles de Gaulle, die afhing van de vorming van een Euro-Arabische entiteit die vijandig stond tegenover Amerikaanse invloed. Europa streefde ernaar om invloed te houden in de vroegere Europese kolonies. Daarnaast openden zich in de Arabische wereld omvangrijke markten voor Europese producten, vooral in olieproducerende landen. De aanvoer van olie en gas naar Europa werd ermee gewaarborgd. De Middellandse Zee zou een Euro-Arabische binnenzee worden en de immigratie van Moslims en multiculturalisme moest worden bevorderd.

Bat Ye'or noemt de Euro-Arabische politieke agenda.

De eerste stap was de creatie van een gemeenschappelijke buitenlandpolitiek. Frankrijk was achter deze eenwording de drijvende kracht.

De Arabische staten eisten van Europa toegang tot Westerse wetenschappen en technologie en Europa moest politieke onafhankelijkheid worden van de Verenigde Staten.

Verder moest Europese druk op de Verenigde Staten uitoefenen om zich aan te sluiten bij hun pro-Arabische beleid en Israël zoveel mogelijk demoniseren en voorstellen als een bedreiging voor de wereldvrede.

De immigratie van Arabieren en de verspreiding van de islamitische cultuur in Europa diende te worden bevorderd. De Palestijnen moesten als een apart volk worden erkend, vertegenwoordigd door de PLO. Tot 1973 werden deze Arabische vluchtelingen Arabieren genoemd, zelfs door andere Arabieren; een Palestijns “volk” was er voor die tijd nooit geweest. (6)

17.2 Oliecrises 1973

In 1973 brak de Yom Kippoer oorlog uit tussen Israël en delen van de Arabische wereld. De oliecrisis van 1973 was daarvan het gevolg en de Arabische leden van de OPEC kondigden aan niet langer aardolie te willen leveren aan Westerse landen die Israël steunden. Daarop volgde een plotselinge stijging van de olieprijzen met blijvende gevolgen. Er ontstond een grote toevloed van dollars naar Saudi-Arabië, waardoor een wereldwijde islamitische opleving kon worden gefinancierd. Dit had grote gevolgen voor het Westen en vooral voor Europa.

Hoewel volgens Bat Ye'or de oliefactor zeker hielp de Euro-Arabische Dialoog te versterken, diende het ook om een politieke agenda voor de opzettelijke culturele omvorming van Europa te verhullen, een beleid dat al in Frankrijk was begonnen voor de crisis plaatsvond. Tijdens de Euro-Arabische dialoog vergaderingen die werden gehouden in Venetië (1977) en Hamburg (1983) werden aanbevelingen gedaan die er voor zorgden dat een grote instroom van Arabische en andere islamitische immigranten in Europa mogelijk werd.

De aanbevelingen omvatten:

Stimuleren inspanningen om de Arabische taal en cultuur in Europa te verspreiden.

Oprichten van Euro-Arabische culturele centra in alle Europese hoofdsteden.

Europese instellingen en universiteiten voorzien van Arabische leraren, voor het lesgeven van Arabisch aan Europeanen.

Bevorderen van samenwerking tussen Europese en Arabische specialisten om een positief beeld te geven van de islamitische beschaving en contemporaine Arabische kwesties aan het publiek in Europa. (6)

Deze afspraken werden, vanwege de ondemocratische aard, niet vastgelegd in geschreven documenten of verdragen. De Europese leiders noemden hun ideeën daarom “dialogen”. Vergaderingen waren besloten en beslissingen werden achter gesloten deuren genomen.

De Euro-Arabische Dialoog (EAD) is een politieke, economische en culturele instelling. Ze moet zorgen voor een goede samenwerking tussen Europeanen en Arabieren. De structuur van de EAD werd opgezet op conferenties in Kopenhagen op 15 december 1973 en in Parijs op 31 juli 1974.

Het belangrijkste instituut van de EAD is de Parlementaire Associatie voor Euro-Arabische Samenwerking. Deze is in 1974 gesticht in Parijs en bestaat uit meer dan zeshonderd leden van al de grote Europese politieke partijen die actief zijn, zowel in hun eigen parlementen, als in het Europese Parlement.

De overige organen van de EAD zijn het Medea Instituut en het European Institute of Research on Mediterranean and Euro-Arab Cooperation, in 1995 opgericht met steun van de Europese Commissie. (15)

17.3 Geschiedenis herschreven

In de jaren zeventig werd begonnen met het volledig herschrijven van de geschiedenis, te beginnen met wat aan de Europese universiteiten werd gedoceerd. Dit proces werd in september 1991 goedgekeurd door Raad van Europa, tijdens de vergadering die gewijd was aan "De bijdrage van de islamitische beschaving aan de Europese cultuur." Vervolgens werd dit nog eens bekrachtigd door Romano Prodi, Voorzitter van de Europese Commissie, de "regering" van de EU en de latere premier van Italië.

Bekrachtiging vond plaats door de oprichting van een "Foundation on the Dialogue of Cultures and Civilizations" die toezicht moest houden op alles wat er over de Islam in Europa werd gezegd, geschreven en onderwezen.

Imaginaire beschaving en geschiedenis

Gedurende de afgelopen drie decennia is er door de EEG en de EU een imaginaire islamitische beschaving en geschiedenis verzonnen. De gedocumenteerde geschiedenis van de Jihad en de Islam en van de schendingen van fundamentele rechten voor alle niet-moslims en vrouwen onder de sharia wordt genegeerd of van tafel geveegd. Het gevaar komt in die lezing alleen van de Verenigde Staten en Israël. De grondleggers van Eurabië hebben in de Europese media een succesvolle propaganda gevoerd tegen deze beide landen.

De vervalsing werd vergemakkelijkt door het al bestaande en latent aanwezige antisemitisme en anti-Amerikanisme in delen van Europa. Het is door de Eurabiërs en hun collaborateurs nog eens buitengewoon opgeblazen.

Bat Ye'or meent:

"Onze politici zijn volkomen op de hoogte van de islamitische geschiedenis en het huidige beleid van hun ambassades, agenten en specialisten. Er is geen sprake van argeloosheid, maar van een overweldigende hardnekkigheid van corruptie, cynisme en de pervertering van waarden."

In het voorwoord van haar boek verklaart ze:

"Dit boek beschrijft de evolutie van Europa van een Joods-Christelijke beschaving, (...) tot een postjoods-Christelijke beschaving die ondergeschikt is aan de ideologie van Jihad en de islamitische machten." [Engelse editie (6)]

De nieuwe Europese beschaving kan een “beschaving van dhimmitude” worden genoemd. Het woord dhimmitude is ontleend aan het woord “dhimmi” uit de Koran. Het verwijst naar het door niet-moslims accepteren van restrictieve en vernederende ondergeschiktheid aan de islamitische macht met als doel om slavernij of de dood te vermijden.

De islamitische wereld die we vandaag kennen is een product van een 1.400 jaar oude Jihad, die eens bloeiende beschavingen met een niet-moslim meerderheid heeft teruggebracht tot dhimmitude. De dhimmi's zijn inferieure mensen die vernedering en agressie door Moslims moeten verdragen. Dit stelt de Moslims in staat onder de bescherming van de wet straffeloosheid te genieten, die zowel hun haat als hun superioriteitsgevoel doet toenemen.

Vage termen

Eurabië is een nieuwe entiteit waarin door machtige overheidslobby's politieke, economische, religieuze, culturele en mediacomponenten aan Europa zijn opgelegd. De Europeanen binnen de beperkingen van Eurabië zijn zich daar maar weinig van bewust. Het Eurabische beleid wordt in zo vaak mogelijke termen uitgedrukt en door de hele Europese Unie op het hoogste politieke niveau uitgevoerd en gecoördineerd. Anti-Amerikaanse en de antisemitische Euro-Arabische subcultuur dringt door in de sociale, culturele en mediasectoren.

Dissidenten met afwijkende standpunten worden tot zwijgen gebracht of geboycot. Ze worden soms ontslagen en worden slachtoffers van de “politieke correctheid” die door de academische, politieke en media sectoren wordt opgelegd. Frankrijk en de rest van West-Europa kunnen hun beleid niet meer wijzigen.

Bat Ye'or:

“Het is een project dat consequent is bedacht, gepland en nagestreefd door middel van immigratiepolitiek, propaganda, kerkelijke ondersteuning, economische samenwerking en hulp, culturele, academische en mediasamenwerking. Generaties zijn opgegroeid binnen deze politieke structuur; zij zijn opgevoed en geconditioneerd om het te ondersteunen en er in mee te gaan.” (6)

Godsdienstonderwijs

In 2006 bekritiseerde EU-commissaris Alvaro Gil-Robles (mensenrechten) een plan tot herziening van het Christelijke godsdienstonderwijs in lagere scholen in Denemarken. Gil-Robles is van mening dat dit tegen de Europese normen en waarden is en zegt:

“Godsdienstonderwijs moet een algemeen vak zijn dat probeert de leerlingen inzicht te geven in de drie monotheïstische religies”

Met de “drie monotheïstische religies” worden bedoeld het Christendom, het Jodendom en de Islam. Wat de Europese Unie nu doet, is de Islam behandelen als ware het een traditionele Europese religie met de zelfde status als het Christelijke en het Joodse geloof.

Zo werkt de Eurabische denkwijze en praktijk: ze vroegen niet om meer onderwijs in Boeddhisme of Hindoeïsme. De conclusie is duidelijk: alleen de Islam wordt hier bevorderd. (15)

17.4 Rol van Frankrijk

Na de Tweede Wereldoorlog verlieten de Franse troepen geleidelijk de Arabische gebieden daartoe mede gedwongen door de onafhankelijkheidsoorlog van Algerije in 1962. De Fransen geloofden door hun langjarige betrekking met de Arabieren dat ze een speciale relatie met hen hadden en dat ze een goed inzicht in de drijfveren van de Arabieren en de Moslims hadden. Frankrijk begon daarom een tweesporenbeleid dat naast het Franse leiderschap in continentaal Europa de basis zou moeten vormen voor een nieuw buiten Europees beleid. Charles de Gaulle wilde dat Frankrijk en Europa onafhankelijk zouden worden van de twee supermachten. In een toespraak zei hij:

“Ja, het is Europa, van de Atlantische Oceaan tot de Oeral, het is Europa, het is het hele Europa dat het lot van de wereld zal bepalen.”

Frankrijk trok zich in 1966 terug uit de militaire structuur van de NAVO, maar bleef wel lid van de organisatie.

De Gaulle veroordeelde de Israëlische bezetting van de West Bank en de Gaza-strook na de Zesdaagse Oorlog in 1967, waarmee een belangrijke verandering in de Franse buitenlandse politiek een feit was. Frankrijk was voor 1967, samen met bijna heel West-Europa pro-Israël geweest en had in 1956 samen met Israël oorlog gevoerd tegen Nasser's Egypte. Na 1967 was Frankrijk echter in toenemende mate pro-Arabisch. (6, 15)

Een sluipend proces

Claude Monnet wilde een Europese entiteit creëren met de kenmerken van een Staat, en toch:

“werd met opzet gekozen voor vage bewoordingen. Het werd ook op deze manier ingekleed om nationale regeringen niet af te schrikken en te verdoezelen dat het de bedoeling was hun soevereiniteit op te heffen.”

De EEG/EG/EU heeft gestaag steeds meer de kenmerken van een supranationale federatie gekregen: een vlag, een volkslied, een parlement, een hooggerechtshof, een munteenheid en wetten. Hoewel de federatie steeds meer de kenmerken van een Staat kreeg, hebben de voorvechters van de integratie binnen de EG/EU decennia lang bij hoog en bij laag beweerd niets te weten van zulke plannen.

De stichters van de EU:

“zorgden er angstvallig voor om aan hun burgers alleen de heilzame elementen van hun project te tonen. Het was zo opgezet dat het stapje voor stapje kon worden

ingevoerd, als een geleidelijk voortschrijdend proces, zodat geen enkele fase van het project genoeg tegenstand zou oproepen om het te stoppen of te laten ontspreiden.”

De Europese Unie is een “staatgreep in slow motion” met de bedoeling geleidelijk en zorgvuldig het democratische proces terzijde te schuiven en zonder dat openlijk te zeggen de landen van Europa te onderwerpen. (6, 15)

De Euro-Arabische Dialoog

Het MEDEA (Europees Onderzoeksinstituut voor de Mediterrane en Euro-Arabische samenwerking), gesteund door de Europese Commissie, is één van de belangrijkste componenten van de Euro-Arabische dialoog. Op de website van het MEDEA staat het volgende:

“De Euro-Arabische Dialoog als een gezamenlijk forum voor de Europese Gemeenschap en de Arabische Liga. Het kwam voort uit een Frans initiatief en werd in december 1973 gelanceerd op de Europese top in Kopenhagen, kort na de “Oktober Oorlog” en het olie-embargo. De Europeanen zagen het als een forum om economische zaken te bespreken, terwijl de Arabische zijde het eerder zag als een forum om politieke zaken te bespreken. Het MEDEA Instituut wil een hulpmiddel en een referentiepunt zijn voor iedereen die de Euro-Mediterrane dialoog wil aangaan. Via zijn bijeenkomsten en lezingen probeert het Instituut politieke, economische en diplomatieke spelers, experts, journalisten, academici en anderen de gelegenheid te bieden van gedachten te wisselen.”

Bat Ye’or stelt dat Eurabië buiten het zicht van de openbaarheid functioneert, soms zien we er iets van als we weten waar we op moeten letten. Bat Ye’or openbaarde onder andere een document met de titel: “Common Strategy of the European Council”, de visie van de EU voor het Middellandse Zeegebied, van 19 juni 2000.

Dit document bevat veel aanbevelingen, o.a:

“het uitwerken van partnerschapversterkende maatregelen, vooral door het bevorderen van regelmatig overleg en het uitwisselen van informatie met de Mediterrane partners, het ondersteunen van de onderlinge verbindingen van de infrastructuur van de Mediterrane partners en tussen hen en de EU.

Het nemen van alle noodzakelijke maatregelen om betrokkenheid van de burgermaatschappij te faciliteren en te stimuleren evenals de verdere groei van uitwisseling van personen tussen de EU en de Mediterrane partners. NGO’s zullen worden aangemoedigd om deel te nemen aan samenwerking op bilateraal en regionaal niveau.

Aan de media en de universiteiten zal bijzondere aandacht worden besteed.

De Strategie wil ook “voortzetting van de dialoog tussen culturen en beschavingen om intolerantie, racisme en xenofobie te bestrijden.”

De EU wilde “het identificeren van overeenkomsten tussen juridische systemen van verschillende oorsprong bevorderen om problemen op te lossen op het gebied van de burgerlijke wetgeving met betrekking tot particulieren: erfrecht en familerecht, inclusief echtscheiding.” (6)

17.5 Barcelona Proces

Verder hebben Javier Solana, Secretaris-Generaal van de Raad van de Europese Unie en Romano Prodi, voorzitter van de Europese Commissie, een plan ondertekend om “het partnerschap van de EU met de Arabische wereld te versterken.” Men wil de mediadialogen bevorderen met betrekking tot. “de cultuur, de religie en de beschaving. Ze beweren dat:

“Arabische immigranten een aanzienlijke bijdrage leveren aan de ontwikkeling van Europa. De EU zal zich volledig inzetten om te strijden tegen alle uitingen van racisme en discriminatie in welke vorm dan ook. Volledig respect voor de rechten van immigranten in Europa is een consequent beleid binnen heel Europa. De uitvoering daarvan moet verder worden verbeterd en binnen het kader van de bestaande overeenkomsten moet de samenwerking verder worden versterkt om rekening te houden met de zorgen van de Arabische partners.” (6)

Romano Prodi wil meer samenwerking met Arabische landen en een vrijhandelszone met de Arabische wereld. De Arabische landen zouden dan toegang hebben tot de vier vrijheden van de interne markt van de EU, waaronder het vrije verkeer van personen over nationale grenzen. Dat betekent het einde van Europa zoals we nu kennen.

In juni 2006 stelde Romano Prodi:

“Het is tijd naar het zuiden te kijken en een nieuw beleid van samenwerking voor het Middellandse Zeegebied te lanceren.” Hij schetste een gezamenlijk Italiaans-Spaans initiatief dat de aan de Middellandse Zee grenzende landen “andere” politieke oplossingen wilde verschaffen dan die in het Euro-Mediterrane partnerschap werden geboden. De premier legde toen uit dat het Barcelona Proces, waarvan het best bekende aspect de creatie van een vrije handelszone tegen 2010 is, niet langer voldoende was en dat een andere benadering noodzakelijk was. “De landen aan de zuidelijke kusten van de Middellandse Zee verwachten dat van ons.” (6)

Let op hoe Prodi, die door Bat Ye’or is geïdentificeerd als een bijzonder hartstochtelijke Eurabiër, refereert aan wat de Arabieren verwachten van Europese leiders.

Tijdens de Euro-Mediterrane vergadering van de ministers van Buitenlandse Zaken in Dublin in mei 2004 verklaarden de deelnemers dat:

“We werken nu aan de ontwikkeling van een gezamenlijke visie over betrekkingen met het gebied dat zich uitstrekt van Mauretanië tot aan Iran, het Middellandse Zeegebied en het Midden-Oosten. De Europese Unie heeft voorgesteld de Mediterrane partners op te nemen in het Europese Nabuurschapsbeleid” en “De EU kan een intensievere politieke dialoog bieden en grotere toegang tot EU-programma’s

en beleid, inclusief de geleidelijke deelname aan de vier vrijheden, in het bijzonder de Gemeenschappelijke Markt, evenals versterkte samenwerking op het terrein van justitie en binnenlandse zaken.” (6)

In maart 2004 werd dit uitgebreid met de instelling van de Euro-Mediterrane Parlementaire Vergadering, de EMPA. Tijdens de Euro-Mediterrane Ministeriële Conferentie in Kreta in mei 2003 voegden de ministers een bepaling toe die de Parlementaire Vergadering adviseerende rol zal geven binnen het Barcelona Proces.

17.6. Project 1982

In 1982 werden een aantal geheime documenten van de Moslim Broederschap gevonden, die voor Europa van groot belang zijn, maar zorgvuldig buiten de publiciteit zijn gehouden. De documenten werden aangeduid als: “Het Project”.

[(6) en www.hetvrijevolk.com], (15)]

De Moslim Broederschap wordt beschouwd als de belangrijkste islamitische beweging van de vorige eeuw en werd in 1928 gesticht door Hassan al-Banna, geïnspireerd door de contemporaine Europese fascistten. Het belangrijkste doel is het van binnenuit uithollen en tot de Islam bekeren van de rest van de wereld. Men wil een wereldomvattende islamitische staat te worden vestigen; een hersteld Kalifaat dat over de wereld zou moeten heersen.

Hassan al-Banna:

“Wij willen dat de vlag van de Islam weer wappert over die landen die eens fortuinlijk genoeg waren om enige tijd door de Islam geregeerd te worden en de roep van de muezzin die Allah prijst te horen. Toen doofde het licht van de Islam en keerden ze terug naar het ongelof. Andalusie, Sicilië, de Balkan, Zuid-Italië en de Griekse eilanden zijn allemaal islamitische kolonies die moeten terugkeren in de armen van de Islam. De Middellandse Zee en de Rode Zee moeten binnenzeeën van de Islam worden, zoals ze vroeger waren.”

...”is het voor de Islam natuurlijk te domineren, (...) om zijn wetten aan alle naties op te leggen en zijn macht over de hele wereld te verspreiden” (...) “Allah is ons doel; de profeet (Mohammed) is ons voorbeeld, de Koran is onze grondwet; de Jihad is onze weg, en sterven voor Allah is onze meest verheven wens”.

De broederschap heeft een voor het Westen gevaarlijk programma en is daarom nergens in het Westen op enigerlei wijze officieel geregistreerd. Yusuf al-Qaradawi, de ideoloog van de Broederschap heeft de Westerse beschaving de ondergang aangezegd.

Yusuf al-Qaradawi:

“Wij zullen Europa veroveren, wij zullen de Verenigde Staten veroveren. (...) De islamitische staat zal zich over de hele wereld uitstrekken.”

En ook:

“De Islam zal terugkeren naar Europa. De Islam drong Europa tweemaal binnen en vertrok weer. Als Allah het wil, zal de volgende verovering zich voltrekken via prediking en ideologie.”

Yusuf al-Qaradawi keurde het zelfmoordterrorisme goed en hij veroordeelde afvalligen als Wafa Sultan ter dood.

Over de Holocaust:

Yusuf al-Qaradawi riep op tot het uitroeien van de Joden. Hij prees Hitler voor de Holocaust:

“Dit was een goddelijke bestraffing. Als Allah het wil zal die de volgende keer door de gelovigen (de Moslims) worden uitgevoerd”

Deze uitspraken maken duidelijk met wie we hier te maken hebben; een gewaarschuwd mens telt voor twee! Niet iedereen is echter goed wakker. Zo verklaarde Job Cohen als burgemeester van Amsterdam in april 2007, dat de broederschap volgens hem geen gevaarlijke organisatie is.

Eind mei 2010 vergadert de Moslimbroederschap notabene in Amsterdam! Ze maken daarbij gebruik van dekmantelorganisaties: o.a. de: “International Support Organisation” samen met de “Federatie van islamitische Organisaties in Nederland.”

Geheime documenten

De discussie over een document genaamd “Het Project” is tot nu toe beperkt gebleven tot de uiterst geheime wereld van de Westerse inlichtingendiensten en uiteindelijk is door de Zwitserse journalist Sylvain Besson informatie over Het Project openbaar gemaakt.

Het document werd op 7 november 2001 gevonden tijdens een inval in een luxe villa in Campione in Zwitserland. Het doelwit van de inval was Youssef Nada, die al meer dan 50 jaar actief betrokken is bij de Moslim Broederschap.

Onder de documenten bevond zich een in het Arabisch geschreven plan, gedateerd op 1 december 1982. Het wordt Het Project genoemd en bevat een strategie om “een islamitische regering op aarde te vestigen”. Volgens de verklaring die Nada tegenover de Zwitserse autoriteiten aflegde, was het document opgesteld door “islamitische onderzoekers” van de Moslim Broederschap. Het bevat een lange termijn benadering voor de “culturele invasie” van het Westen.

Inhoud van Het Project

Het Project heeft al meer dan twee decennia dienst gedaan als de “blauwdruk” van de Moslim Broederschap. De belangrijkste punten volgen hieronder:

Netwerken met en het coördineren van acties met gelijkgestemde islamitische organisaties.

Het vermijden van open allianties met bekende terroristische organisaties en individuen om de schijn van “gematigdheid” op te houden.

Infiltreren in en overname van bestaande moslimorganisaties om ze op één lijn te stellen met de collectieve doelstellingen van de Moslim Broederschap.

Gebruik maken van misleiding om de voorgenomen bedoelingen van islamitische acties te maskeren, zolang dit niet tegenstrijdig is met de wetten van de sharia.

Het vermijden van lokale, nationale en globale conflicten met Westerlingen die op de lange termijn het vermogen om de islamitische machtsbasis in het Westen uit te breiden schade zouden kunnen berokkenen of die een negatieve reactie tegen Moslims zouden kunnen veroorzaken.

Het opzetten van financiële netwerken om de bekering van het Westen te financieren, inclusief de ondersteuning door fulltime bestuurders en medewerkers;

Verkennen, gegevens verzamelen, en het opbouwen van capaciteit om gegevens te verzamelen en op te slaan.

Het opzetten van een controlesysteem om toe te zien op de Westerse media om Moslims te waarschuwen voor “tegen Moslims gerichte internationale samenzweringen”.

Het ontwikkelen van een islamitische intellectuele gemeenschap, inclusief het opzetten van studiecentra en belangenorganisaties, het publiceren van “academische” studies om de islamitische positie te legitimeren en de geschiedenis van de islamitische bewegingen te boek te stellen.

De ontwikkeling van een allesomvattend honderdjaren plan om de islamitische ideologie over de hele wereld te bevorderen.

Internationale doelstellingen afwegen tegen plaatselijke flexibiliteit.

Het creëren van uitgebreide sociale netwerken van scholen, ziekenhuizen en liefdadigheidsinstellingen die de islamitische idealen zijn toegedaan, zodat Moslims in het Westen constant in contact staan met de beweging.

Het betrekken van Moslims die onze ideologie trouw zijn bij democratisch gekozen instellingen op alle niveaus in het Westen, inclusief overheid, NGO's, particuliere instellingen en vakbonden.

Gebruik maken van bestaande Westerse instellingen tot ze kunnen worden overgenomen in dienst van de Islam.

Het opstellen van islamitische grondwetten, wetten en beleid voor uiteindelijke ten uitvoerlegging.

Conflicten binnen de islamitische bewegingen op alle niveaus vermijden, inclusief de ontwikkeling van processen om conflicten op te lossen.

Allianties sluiten met Westerse "progressieve" organisaties met vergelijkbare doelstellingen.

Autonome "veiligheidstroepen" organiseren om Moslims in het Westen te beschermen. (zie ook: 20.5 Het Europees Gendarmeriekorps EUROGENDFOR)

Geweld ontketenen om de Moslims die in het Westen wonen "in de stemming te houden voor Jihad".

Jihad-bewegingen in de hele islamitische wereld ondersteunen door preken, propaganda en financiële, personele en operationele steun.

Zorgen dat de Palestijnse kwestie wereldwijd een wig drijft tussen Moslims en het Westen.

De bevrijding van heel Palestina uit handen van Israël en de oprichting daar van een islamitische staat tot een hoeksteen maken van het plan voor globale islamitische overheersing.

Een doorlopende campagne op touw zetten om onder de Moslims haat tegen de Joden op te wekken en elke discussie over verzoening of co-existentie met hen af te wijzen.

Het actief oprichten van Jihad terreurcellen in Palestina.

De terroristische activiteiten in Palestina verbinden met de wereldwijde terreurbeweging.

Voldoende geld inzamelen om de Jihad wereldwijd voor onbepaalde tijd voort te zetten en te ondersteunen.

Opbouwen van uitgebreide netwerken van scholen, ziekenhuizen en liefdadige instellingen

Het Project is in 1982 opgesteld, toen de huidige spanningen en terroristische activiteiten in het Midden Oosten nog in de kinderschoenen stonden. In veel opzichten loopt Het Project vooruit op de islamitische activiteiten van de afgelopen twee decennia, zowel van “gematigde” islamitische organisaties als van uitgesproken terroristische groepen. [(15) en andere bronnen]

17.7 Volgende fase

Youssef al-Qaradhawi, de in Egypte geboren en in Qatar woonachtige islamitische geestelijke behoort bij de groep intellectuelen van de Moslim Broederschap.

Sylvain Besson en Scott Burgess hebben de publicatie uit 1990 van Qaradhawi, “Priorities of the Islamic Movement in the Coming Phase”, vergeleken met “Het Project”. Er zijn opvallende overeenkomsten in het taalgebruik in beide documenten:

“Het verrassende is hoe effectief het islamitische veroveringsplan, dat in Het Project wordt geschetst, gedurende twee decennia door Moslims in het Westen is geïmplementeerd.”

Youssef al-Qaradhawi voorspeld dat “Islam als veroveraar en overwinnaar naar Europa zal terugkeren”. Hij was een belangrijke figuur tijdens de Mohammed cartoonrellen, die de woede opzweepten tegen Denemarken en het Westen.

“Deze rellen zijn duidelijk niet spontaan ontstaan, maar van tevoren door islamitische organisaties, die de Moslim Broederschap steunen, gepland en georganiseerd en hoofdzakelijk door Saoedi-Arabië gefinancierd.”

De huidige leider van de Moslim Broederschap, Mohammad Mahdi Akef verkondigde onlangs een nieuwe strategie en riep alle aanverwante organisaties op zich in dienst te stellen van de mondiale doelstelling het Westen te verslaan. Akef heeft de VS "een satan" genoemd:

"Ik verwacht dat Amerika binnenkort ineenstort"

en hij heeft verklaard:

"Ik vertrouw er volledig op dat de Islam Europa en Amerika zal overstromen."
[www.hetvrijevolk.com, (6),(15)]

Nieuwe strategie

De Moslim Broederschap en daaraan ontsproten organisaties maken gebruik van de Flexibiliteitstrategie)*. Deze strategie roept een moslimminderheid op met alle “legale” middelen door de meerderheid gedomineerde, non-moslim, seculiere en religieuze instellingen te infiltreren, te beginnen met de universiteiten. Het gevolg is dat “geïslamiseerde” Moslims deel gaan uitmaken van de beroepsbevolking, inclusief de overheid en de ambtenarij, waar

ze klaar staan om ordediensten, inlichtingendiensten, het leger, buitenlandse zaken en financiële instellingen te ondermijnen.

“Sinds het begin van de jaren zestig zijn leden en sympathisanten van de Moslim Broederschap naar Europa getrokken en hebben langzaam maar zeker een wijdverktakt en goed georganiseerd netwerk van moskeeën, liefdadigheidsinstellingen en islamitische organisaties opgebouwd.”* [Ehrenfeld en Lappen]

Islamisering is geen toeval

Ex-Moslim dr. Patrick Sookhdeo waarschuwt dat de islamisering in Europese steden niet toevallig plaatsvindt. Het is het gevolg van een zorgvuldige en welbewuste strategie van bepaalde moslimleiders, die in 1980 werd gepland toen de islamitische Raad van Europa een boek publiceerde met de titel “Muslim Communities in Non-Muslim States”. De Moslims kregen opdracht zich in levensvatbare moslimgemeenschappen te organiseren, moskeeën, gemeenschapscentra en islamitische scholen te stichten en te vermijden om op te gaan in de meerderheid. Ze moesten zich geografisch groeperen en zones vormen met een hoge moslimdichtheid.

Onroerend goed

Douglas Farah schrijft over de inspanningen van islamitische groepen in het Westen om grote stukken onroerend goed te kopen, dat effectief “Moslim”land wordt zodra het in handen is van de islamitische groepen. Sommige sluiten een overeenkomst om te garanderen dat ze het land alleen zullen verkopen aan andere Moslims. De Broederschap is actief in het investeren in onroerend goed en in bedrijven over heel Europa. De Broederschap wil ook in staat zijn snel en flexibel te reageren voor het geval er een poging wordt gedaan de financiële structuur van de groep aan te tasten, waarvoor het meeste geld uit Saoedi-Arabië en Koeweit komt. Volgens Farah tolereren de regeringen van Europa en de Verenigde Staten deze groepen. Ze zoeken daarin naar “gematigde” elementen die tegenwicht kunnen vormen voor het "radicale" element.

[www.hetvrijevolk.com]

Conclusie:

“Wij in Europa hebben geen plan maar zij wel. De geschiedenis toont aan dat degenen die plannen maken en vooruitzien en een duidelijke strategie hebben gewoonlijk winnen. We zijn in Europa niet aan de winnende hand.”

[www.hetvrijevolk.com]

“De Islam profiteert van onze zwakheid en gedraagt zich als een koekoek die zijn ei legt in het warme Europese nest. Nietsvermoedend broeden wij Europeanen het koekoeksei uit. Wellicht zullen we nadien stomverbaasd zijn wanneer we uit ons eigen nest gestoten worden!” (12)

18. Uitspraken

18.1 Over expansie

Boumediënne

In een rede voor de VN in 1974 zei de toenmalige Algerijnse president Boumediënne:

‘Op een dag zullen miljoenen mensen het zuidelijke halfrond verlaten om naar het noordelijke halfrond te vertrekken. Ze zullen er niet als vrienden heengaan, maar om het te veroveren.’

Erdogan 1:

Tijdens een politieke bijeenkomst op 6 december 1997 in Siirt leest hij een gedicht voor van Ziya Gökalp met de zinsnede:

"Minaretten zijn onze bajonetten, koepels onze helmen, moskeeën onze kazernes en gelovigen onze soldaten". (5)

Sjeik Ibrahim Mahdi

De radicale Islam ziet de overwinning al binnen handbereik. Op 12 april 2002 preekte de Palestijnse religieuze leider Sjeik Ibrahim Mahdi op de televisiezender van de Palestijnse Autoriteit:

“O dierbaren; kijkt naar oosten van de aarde, vindt Japan en de oceaan; kijk naar het westen van de aarde, vindt land en de oceaan. Wees gerust dat deze in het bezit zullen komen van de moslimnatie, zoals de Hadith zegt: ‘Van oceaan tot oceaan’.” (12)

Khadaffi

In 2006 zei de Libische leider ‘kolonel’ Khadaffi op de Arabische tv-zender Al Jazeera:

“We hebben vijftig miljoen Moslims in Europa. Er zijn tekens dat Allah een grote islamoverwinning zal toestaan in Europa – zonder zwaarden, zonder geweren, zonder veroveringen. De vijftig miljoen Moslims van Europa zullen het binnen een paar decennia in een islamitisch continent veranderen. Allah mobiliseert de moslimnatie van Turkije, en voegt het toe aan de Europese Unie. Dat zijn nog eens 50 miljoen Moslims. Er zullen 100 miljoen Moslims zijn in Europa. Europa en Amerika zullen akkoord gaan om islamitisch te worden in de loop van de tijd, of anders moeten ze de oorlog verklaren aan de Moslims.” (12)

Erdogan 2.

Op 10 februari 2008 woonden meer dan 20.000 Turken in Keulen een meeting bij van de Turkse premier Recep Tayyip Erdogan. (...) Op de meeting hield Erdogan een vlamdend betoeg tegen de aanpassing van de in Duitsland levende Turken:

“Ik ruik hier in Keulen de geuren van Klein-Azië” (...) Vandaag zijn jullie alleen al in Duitsland met drie miljoen. Bewaar je eigen taal, cultuur, tradities, waarden, religie en identiteit, zoals jullie in Duitsland nu al 47 jaar doen.”

Erdogan noemde de inburgering van de Europese Turken zelfs “een misdaad tegen de menselijkheid” en riep de Turken op meer invloed te verwerven in de Europese politiek:

“De Turkse gemeenschap moet met zijn drie miljoen leden proberen meer invloed te krijgen op het Duitse politieke landschap. Waarom zouden er geen Turkse burgemeesters in Duitsland, België en andere Europese landen zijn? Waarom zouden wij geen vertegenwoordigers en groepen binnen de politieke partijen hebben? Waarom zouden wij in het Duitse parlement, in het Europese Parlement niet nog meer vertegenwoordigers hebben?” (12)

Erdogan 3:

NRC/Handelsblad bericht over dezelfde bijeenkomst in Keulen:

De Turkse premier, Recep Tayyip Erdogan, heeft zich de afgelopen dagen, (februari 2008) tot twee keer toe nadrukkelijk gemengd in de gevoelige kwestie van de integratie en assimilatie van Turken in Duitsland. Gisteren en vrijdag provoceede de premier in niet mis te verstane uitlatingen het integratiedebat in de Bondsrepubliek. In een goedgevulde evenementenhil in Keulen zei hij zondag dat:

„Assimilatie een misdaad tegen de menselijkheid” is.

Assimilatie is het opgaan in een nieuw milieu van individuen of groepen. Erdogan begrijpt „heel goed” dat Turken in Duitsland tegen assimilatie zijn:

“Niemand kan van jullie verwachten dat je geheel en al opgaat in Duitsland”, zei hij.

Vrijdag had Erdogan al gezegd dat in Duitsland gymnasia zouden moeten worden gesticht, waar in het Turks les wordt gegeven:

„De regering in Berlijn zou daar geen probleem van moeten maken”.

Ook zouden in Duitsland universiteiten moeten komen waar in het Turks wordt gedoceerd. De Duitse taal is volgens hem belangrijk, maar het Turks mag niet worden verwaarloosd. Het is aan de Turken in Europa, aldus de premier, om hun identiteit en cultuur te bewaren. Hij onderstreepte de vredelievendheid van Turken in het buitenland en zei dat ze met „haat

en vijandschap, strijd en geweld” niets te maken hebben. Berlijn, 11 febr.2008
[NRC/Handelsblad]

Erdogan 4:

De toespraak van Erdogan (...) maakt duidelijk waar het om gaat: voor Turkije vormen de in Europa aanwezige Turken de vijfde colonne van Turkije en de Islam in Europa. De Europese Turken mogen hun wortels niet verloothen en moeten ook in het land waar ze wonen de belangen van hun vaderland en hun godsdienst trouw blijven verdedigen. (12)

Omar Bakri Mohammed

De radicale islamitische leider Omar Bakri Mohammed in Engeland:

“Als Allah het wil, zullen wij het Westen veranderen in de Dar al-Islam door invasie van buitenaf. Als een islamitische staat opstaat en een invasie uitvoert, zullen we hun leger en soldaten zijn van binnenuit. Zoniet zullen we Groot-Brittannië veranderen door een ideologische invasie van binnenuit.” (12)

Dr. Ali Issa Othman, Islamic Scholar

"The spread of Islam was military. There is a tendency to apologize for this and we should not. It is one of the injunctions of the Qur'an that you must fight to spread Islam."

18.2 Kritisch

Kemal Ataturk:

Zegt over de wijze waarop de Islam een rem is op de vooruitgang:

“Sinds vijf eeuwen hebben de regels van een oude sjeik en de onzinnige interpretaties van generaties van onwetende godsdienstpredikers in Turkije alle details van het burgerlijk en strafrecht vastgelegd. Ze hebben de vorm van de grondwet, de geringste handeling in het leven van een burger vastgelegd, zijn voeding, de uren om wakker te zijn en te slapen, de snit van zijn kleding, wat hij op school leert, zijn gewoontes en tradities en zelfs de intiemste gedachten. De Islam, deze absurde godsleer van een immorele bedoeïenen (hoofdman), is een rottend kadaver dat ons leven vergiftigt.”

Winston Churchill:

“Er bestaat geen sterkere reactionaire kracht in de wereld”.

In zijn boek “The River War” uit 1899, schrijft hij ondermeer het volgende:

“Het feit dat in het mohammedaanse recht elke vrouw moet toebehoren aan een of andere man als zijn absoluut bezit, hetzij als kind, vrouw of concubine, moet het

uiteindelijk verdwijnen van de slavernij uitstellen, tot de islamitische macht verdwenen is. Individuele Moslims kunnen grote kwaliteiten hebben, maar de invloed van de godsdienst verlamt de sociale ontwikkeling van de volgelingen. Er bestaat geen sterkere reactionaire kracht in de wereld. Ver van stervende, is de Islam reeds verspreid door Centraal-Afrika, waarbij het bij elke stap krijgers zonder angst grootbrengt. Als het niet zo was dat het Christendom beschutting vond is de sterke armen van de wetenschap, de wetenschap waartegen het zich tevergeefs heeft verzet, zou de moderne Europese beschaving vallen, zoals de beschaving van het oude Rome.”

Koningin Margaretha van Denemarken in haar biografie:

“Wij zijn de jongste jaren uitgedaagd door de Islam, wereldwijd en lokaal. Het is een uitdaging die we ernstig moeten nemen. We hebben het thema te lang verwaarloosd, omdat we te tolerant waren of te lui.” (12)

Benno Barnard

In december 2007 schreef de Nederlandse schrijver Benno Barnard in het Belgische blad “Knack” een stuk waarin hij waarschuwt voor de lafheid van onze cultuur:

“Het is een fatale coincidentie dat de Islam aan zijn invasie is begonnen op een moment dat het Christendom inwendig vermolmd was geraakt. Want wij beheren onze spirituele traditie erg slecht. We hebben de klok uit elkaar gehaald, de veer gevonden die de wijzers voortduwt en roepen nu dat de tijd niet bestaat. Zo is het mogelijk dat de Islam door alle barsten in onze beschaving binnensijpelt. Over vijftig jaar bekleden onze kerken in het gunstigste geval de functie van de Aya Sofia: een museum dat kerk en moskee is geweest. (...) Onze cultuur demonstreert intussen de lafheid van Herr Bierdermann uit het beroemde toneelstuk, die de brandstichters de lucifers aanreikt om zijn eigen huis te verwoesten. (...) Helaas blijven allerlei blijmoedige blinden, die de Christelijke godsdienst als achterlijk beschouwen, het recht op zelfbeschikking van onze emanciperende moslimzusters propageren... Ach! Dat jullie niet begrijpen hoezeer je hen in de steek laat, achter en onder hun theocratische gewaden! Het is 1935 en jullie zeggen dat de Duitsers niet op Hitler hebben gestemd.” (12)

De Oostenrijkse Bisschop Krenn:

“Karel Martel heeft in 732 nabij Poitiers de Islam teruggedrongen, Prinz Eugenius von Savoye heeft in 1683 bij Wenen de Islam een halt toegeroepen. Desnoods moeten wij de Islam een derde keer, hopelijk vreedzaam, teruggedrijven naar de plaats waar ze thuis hoort, aan de andere kant van de Middellandse Zee!” (12)

Uitsmijter:

“Aardbevingen zijn geen natuurverschijnsel, maar worden veroorzaakt door losbandige moslimvrouwen.”

Dat zegt de Iraanse geestelijke Hojatoleslam Kazem Seddighi. Volgens hem lopen Iraanse vrouwen er veel te bloot bij waardoor het hoofd van veel mannen op hol slaat.

"Zo zorgen zij voor overspel, waardoor het aantal aardbevingen in Iran toeneemt", aldus de hoge Imam.

[De Telegraaf.nl: 20-4-2010]

Hugo de Groot:

De Wederlegging van de Mahumetisterij (1622)

Alsoo daer is ontstaen een trotse wrede wet
 Ontrent de roode zee door d'hand van Mahumed,
 Seer vreemd van Christus leer, een spiegel dogh van 't leven
 Waer toe het Christendom sigh hadde toen begeven.

Dees' Alcoransche wet, in 't minst niet ootmoedigh
 nogh lijdsaem, maer tot wraek genegen ende bloedigh,
 maekt sonderlingh haer werk van 't uitterlijk gelaet,
 Als wesend' ingestelt tot styvingh van den staet,
 En den gemeenen man neemts' uit de hand de boeken,
 Jae op de straff van 't lijf verbied sy t'onderzoeken.

Om nu te weten welk van beyde dese wetten Is beter,
 wilt voor eerst op bey de brengers letten.[]
 Den onsen was altijd heel reyn en vroom van leven,
 Daer Mahumet heeft rooff en overspel bedreven.

[Hugo de Groot, Grotius (1583-1645)]

19. Actuele Jihad

19.1 Demografische tijdbom

Een aantal mensen heeft gewezen op de demografische tijdbom die Europa bedreigt:

Bernhard Lewis, (...) in een interview in “Die Welt”:

“Europa zal een deel van het Arabische Westen zijn, van de Magrheb. Migratie en demografie tonen dit aan. Europeanen huwen laat en hebben geen of weinig kinderen. Maar er is ook de sterke immigratie: Turken in Duitsland, Arabieren in Frankrijk en Pakistanen in Engeland. Zij huwen vroeg en hebben veel kinderen. Rekening houdend met de actuele trends zal Europa ten laatste op het eind van de 21^e eeuw een moslimmeerderheid in haar bevolking hebben.” (12)

Frits Bolkestein

Lewis geciteerd door gewezen Europees commissaris Frits Bolkestein in een toespraak in 2004 bij de opening van het academische jaar van de Universiteit van Leiden:

“De Amerikaanse islamkenner Bernhard Lewis zei onlangs tegen “Die Welt” dat Europa aan het eind van deze eeuw in meerderheid islamitisch zal zijn. Hij zei: ‘Europa zal een deel zijn van de Magrheb. Migratie en demografie wijzen in die richting.’ Ik weet niet of het zo’n vaart zal lopen, maar als hij gelijk krijgt, is de ontzetting van Wenen in 1683 tevergeefs geweest” (12)

Mullah Krekar

Begin 2006 stelde de moslimfundamentalist en Bin Laden-aanhanger Mullah Krekar in een Noors dagblad:

“In Denemarken publiceren ze beledigende cartoons, maar het resultaat is dat de steun voor de Islam toeneemt. Ik en alle Moslims zijn hiervan het bewijs. Je hebt ons niet kunnen veranderen. Wij zullen jullie veranderen. Kijk naar de ontwikkeling van de Europese bevolking waar Moslims kweken als muggen. Elke Westerse vrouw brengt gemiddeld 1,4 kind voort. Elke moslimvrouw in dezelfde landen brengt 3,5 kinderen voort. In het jaar 2050 zal 30 procent van de Europese bevolking Moslim zijn” (12)

Mark Steyn

Eind 2006 verscheen het boek “America Alone. The End of the World as We Know It” van de Canadese journalist Mark Steyn. Hij wijst erop dat we momenteel in Europa een van de snelste bevolkingstransformaties meemaken in de geschiedenis, waarbij een verouderende etnisch-Europese bevolking wordt vervangen door een moslimbevolking. Steyn voorspelt dat wij het einde van een groot deel van de Westerse wereld zoals hij nu bestaat, nog zullen

meemaken. Na de val van Europa voor de Islam, zal enkel de VS overblijven als vrij Westers land. Steyn is zeer pessimistisch.

Volgens Steyn is het al te laat om “de genadeloze transformatie naar Eurabië nog tegen te kunnen gaan”.

De enige vraag die Steyn opwerpt is hoe gewelddadig deze transformatie zal verlopen.
(12)

Amr Khaled

In juli 2008 voorspelde de islamitische tv-prediker Amr Khaled op de Egyptische tv zender Dream 2 TV:

“De Moslims blijven kinderen krijgen terwijl de Europeanen dat niet doen. Dit betekent dat binnen 20 jaar de Moslims een meerderheid zullen vormen in Europa”
(12)

Urbain Vermeulen

Dat de verovering van Europa door de Islam een realistisch toekomstbeeld is, wordt aangetoond door de demografische evolutie die een permanente en zeer snelle toename aantoot van de moslimbevolking in Europa naast een demografische implosie van de autochtone bevolking. De Vlaamse islamoloog Urbain Vermeulen:

“Over dertig a veertig jaar zal de streek van Noord-Frankrijk – Lille-Roubaix – Tourcoing – tot Rotterdam een islamitische enclave zijn (...) Binnen twintig jaar is Brussel de grootste Maghrebijnse stad buiten de Magrheb. (...) De Moslims zullen probleem na probleem opwerpen, steeds meer eisen stellen en het straatbeeld bepalen. Dat is misschien het einde van de overwegend Europese cultuur” (12)

19.2 Veroveringsideologie

De Islam is geen religie en ook geen cultus. Het is een compleet systeem. De Islam heeft religieuze, juridische, economische en militaire componenten. De religieuze component is een weerhaak voor alle andere componenten. Islamisering doet zich voor wanneer er genoeg Moslims in een land zijn om actie te voeren voor hun zogenaemde “recht om hun geloof te mogen belijden”. Wanneer een politiek correcte maatschappij met een verscheidenheid aan culturen instemt met de "redelijke eisen" van Moslims om hun “geloof te mogen belijden" krijgen ze de andere componenten er onder de tafel bij. Dat werkt zo:

1. Zolang Moslims ongeveer 1% van de bevolking van een willekeurig land uitmaken zullen ze worden beschouwd als een vredelievende minderheid die voor niemand een bedreiging vormt. Ze worden, in feite in artikelen en films afgebeeld als unieke, kleurrijke stereotypen:

Verenigde Staten	1.0% Moslims
Australië	1.5%
Canada	1.9%
China	1%-2%
Italië	1.5%
Noorwegen	1.8%

2. Bij 2% en 3% Moslims beginnen ze bekeerlingen te maken onder andere etnische minderheden en ontevreden groepen, voor een belangrijk deel in gevangnissen en onder straatbendes.

Denemarken	2%
Duitsland	3.7%
Verenigd Koninkrijk	2.7%
Spanje	4%
Thailand-	4.6%

3. Vanaf 5% Moslims oefenen ze een onevenredig grote invloed uit in verhouding tot hun aandeel van de bevolking. Ze zullen aandringen op de introductie van halal (zuiver naar islamitische standaard) voedsel, en zo zorgen ze voor banen voor Moslims in de voedingsindustrie. Ze zullen de druk opvoeren op supermarkketens om dit voedsel in de schappen te plaatsen – met dreigementen voor het geval men aan die oproep niet voldoet.

Frankrijk	8%
Filippijnen	5%
Zweden	5%
Zwitserland	4.3%
Nederland	5.5%
Trinidad & Tobago	5.8%

Op dit punt beginnen de pogingen de overheid zover te krijgen dat ze zichzelf volgens de regels van de sharia, de islamitische wet, mogen besturen. Het uiteindelijke doel van de Islam is niet om de hele wereld te bekeren, maar om de hele wereld onder de wetten van de sharia te brengen.

4. Wanneer Moslims 10% van de bevolking uitmaken zullen ze de wetteloosheid doen toenemen om zo te klagen over hun levensomstandigheden (Parijs – autobranden). Elke actie van een niet-moslim die de Islam beledigt wordt gevolgd door opstanden en dreigementen (Amsterdam - Mohammed cartoons)

5. Nadat Moslims een aandeel van 20% hebben bereikt zijn bij het minste of geringste rellen te verwachten, worden er Jihad milities gevormd, komen er hier en daar moorden voor en wordt er af en toe een kerk of synagoge in de brand gestoken:

Ethiopië	32.8%
----------	-------

6. Bij 40% Moslims verschijnen de wijdverbreide bloedbaden, voortdurende terroristische aanvallen en aanhoudende oorlogvoering door milities:

Bosnië	40%
Tsjaad	53.1%
Libanon	59.7%

7. Vanaf 60% Moslims kun je ook verwachten: ongebreidelde vervolging van ongelovigen en andere religies, sporadische etnische zuiveringen (genocide), het gebruik van de wetten van de sharia als wapen en het invoeren van de jizya, de belasting voor ongelovigen:

Albanië	70%
Maleisië	60.4%
Qatar	77.5%
Soedan	70%

8. Vanaf 80% Moslims kun je verwachten dat de etnische zuiveringen en genocide van de staat uitgaan:

Bangladesh	83%
Egypte	90%
Gaza	98.7%
Indonesië	86.1%
Iran	98%
Irak	97%
Jordanië	92%
Marokko	98.7%
Pakistan	97%
Palestijnse gebieden	99%
Syrië	90%
Tadzjikistan	90%
Turkije	98%
Verenigde Arabische Emiraten	96%

9. Een percentage van 100% Moslims zal de vrede van Dar-es-Salaam inluiden – men denkt dat er vrede zal heersen omdat iedereen Moslim is: Dat is natuurlijk niet het geval. Om hun bloeddorst te bevredigen beginnen de Moslims dan elkaar om diverse redenen uit te moorden.

Afghanistan	100%
Saudi-Arabië	100%
Somalië	100%
Jemen	99.9%

[Naar het boek van Dr. Peter Hammond: Slavery, Terrorism and Islam: The Historical Roots and Contemporary Threat. Bovenstaande is een vertaling van een artikel dat op diverse blogs is verschenen.(bron voor de percentages: CIA The World Fact Book, 2007).]

19.3 Groot-Brittannië

Ibn Warraq

Ibn Warraq werd in 1946 in het Indische Rajkot als Moslim geboren, keerde zich later echter van de Islam af. Hij studeerde aan de Universiteit van Edinburgh bij de oriëntalist William Montgomery Watt. Gezien de zwakke reacties van Westerse intellectuelen op de doods-fatwa tegen de schrijver Salman Rushdie, begon Warraq in 1993 aan zijn boek "Waarom ik geen Moslim ben".

Toen het (boek) in 1995 verscheen, was hij professor voor Britse en Amerikaanse cultuur in Toulouse. Om veiligheidsredenen gebruikte hij het pseudoniem Ibn Warraq. Hij behoort tot de opstellers van het "Manifest van de 12" uit 2006 tegen het islamisme als "nieuwe totalitaire bedreiging, waarvan hier de tekst volgt:

Manifest van de 12

De volgende verklaring werd gepubliceerd op 1 maart 2006 in het Franse weekblad Charlie Hebdo door een groep van 12 schrijvers en intellectuelen; hier volgt de tekst:

Tegen het islamitische totalitarisme

"Na fascisme, het nazisme en het stalinisme te hebben overwonnen, staat de wereld nu een nieuwe wereldwijde totalitaire dreiging te wachten: het islamisme. Wij schrijvers, journalisten, intellectuelen, roepen op tot verzet tegen religieus totalitarisme en tot de bevordering van vrijheid, gelijke kansen en seculiere waarden voor iedereen. Gebleken is dat recente gebeurtenissen, zoals de publicatie van tekeningen van Mohammed in Europese kranten, hebben de noodzaak onthuld om te strijden voor deze universele waarden.

Deze strijd zal niet worden gewonnen door wapens, maar op het ideologische veld. Het is geen botsing van beschavingen of een West en Oost tegenstelling waarvan we getuige zijn, maar een wereldwijde strijd die democraten en theocraten met elkaar confronteert. Zoals alle totalitaire ideologieën, wordt het islamisme gevoed door angst en frustratie. Haatpredikers spelen in op deze gevoelens om de krachten op te bouwen waarmee een wereldbeeld kunnen opleggen waarin de vrijheid wordt vermalen en ongelijkheid heerst. Maar wij zeggen dit, luid en duidelijk: niets, zelfs geen vertwijfeling, rechtvaardigt de keuze voor obscurantisme, totalitarisme en haat.

Islamisme is een reactionaire ideologie die de gelijkheid, de vrijheid en het secularisme doodt waar het aanwezig is. Haar overwinning kan slechts leiden tot een wereld van onrecht en overheersing: mannen over vrouwen, fundamentalisten over de anderen. Om dit tegen te gaan, moeten we universele rechten waarborgen voor de onderdrukten en hen die gediscrimineerd worden.

Wij verwerpen het "cultuur relativisme" dat een accepteert dat mannen en vrouwen van islamitische cultuur zijn beroofd van het recht op gelijkheid, vrijheid en secu-

larisme in de naam van respect voor bepaalde culturen en tradities. Wij weigeren af te zien van onze kritische geest uit angst beschuldigd te worden van "Islamofobie", een concept dat kritiek op de Islam als religie verwart met de stigmatisering van de mensen die er in geloven.

Wij verdedigen de universaliteit van de vrijheid van meningsuiting, zodat overal kritiek kan worden uitgeoefend op elk misbruik en dogma. Wij doen een beroep op democraten en onafhankelijke geesten in elk land, dat onze eeuw er een van de Verlichting en niet Obscurantisme mag zijn.“

Ondertekend door:

Ayaan Hirsi Ali
 Chahla Chafiq
 Caroline Fourest
 Bernard-Henri Levy
 Irshad Manji
 Mehdi Mozaffari
 Maryam Namazie
 Taslima Nasreen
 Salman Rushdie
 Antoine Sfeir
 Philippe Val
 Ibn Warraq (5)

De invloed van de Islam in Europa

Ibn Warraq: “De invloed van de Islam in Europa neemt verder toe. In Groot-Brittannië bestaan al 85 sharia-rechtbanken, die volledig onverenigbaar zijn met Westerse democratieën. Als het westen geen zelfmoord op zijn eigen beschaving wil plegen, moet het zijn waarden verdedigen – zoals een Geert Wilders dat doet.

Het is nu 17 jaar geleden sinds ik voor het eerst heb geschreven over wat het betekent wanneer men ingaat op de eisen van Moslims die in het westen leven; intussen is het duidelijk, dat velen van hen niet van plan zijn zich in de opnemende samenleving te assimileren. In plaats daarvan houden ze er aan vast, dat het gastland zich moet aanpassen door hen speciale rechten en privileges toe te staan.

Als we niet beter opletten, is het waarschijnlijk dat de Europese samenleving sterk verarmt en dat al die zwaar bevochten verworvenheden en vrijheden, zowel sociale als politieke, in een orgie van multicultureel liberalisme worden weggesmeten. Het gevaar zou zelfs kunnen bestaan, dat de Europese samenlevingen zich opsplitsen in religieuze en culturele getto's, ieder met zijn eigen wetten. We zouden daarbij twee dingen zorgvuldig in de gaten moeten houden: de sharia en de vrijheid van meningsuiting.

“Eén recht voor iedereen”: gevaarlijk!

In februari 2008 stelde de Aartsbisschop van Canterbury, Rowan Williams, met instemming vast, dat "de toepassing van de sharia onder bepaalde omstandigheden" in Groot-Brittannië "onvermijdelijk" zou zijn. In meerdere interviews liet hij er geen twijfel over bestaan, dat hij het idee van "één recht voor iedereen" gevaarlijk vond – een hoeksteen van de Westerse beschaving, gelijkheid voor de wet: een gevaar! In juli 2008 zag de hoogste rechter van Engeland en Wales, Lord Phillips, geen beletsel om in geval van ruzies de sharia als basis voor een bemiddeling in te zetten. In Groot-Brittannië bestaan nu al 85 sharia-rechtbanken. Ze maken gebruik van islamitisch recht om huiselijke, familiale en zakelijke geschillen op te lossen; veel van deze rechtbanken zijn gevestigd in moskeeën. (...)

De sharia is totalitair

Het islamitische recht respectievelijk de sharia, gedeeltelijk van de Koran afgeleid en van de daden en woorden van de Profeet, wordt als door God gegeven beschouwd, als onveranderlijk en onfeilbaar. Dat is een totalitaire constructie, die erop gericht is ieder aspect van het leven van een Moslim te controleren, zelfs van een niet-moslim en daarom is deze volledig onverenigbaar met Westerse, liberale democratieën en de mensenrechten.

(...) Moslims willen praktijken invoeren, die wij in het westen vele jaren geleden al als barbaars hebben verworpen en die vooral aan vrouwen geen mensenrechten toestaan. Het Engelse recht, een van de fundamenteën van de Britse samenleving, is in tegenstelling tot het onveranderlijke islamitische recht nauw verbonden met de realiteiten van het menselijke leven en strijden en ontwikkelt zich daardoor ook steeds verder.

Radicale Islam bedreigt de vrijheid van meningsuiting

Een van de grootste verworvenheden van de Westerse beschaving is bovendien de vrijheid van meningsuiting en de vrijheid van het woord. Ook zij worden bedreigd door de eisen van de radicale Islam. De vrijheid om te vragen naar het waarom, zonder taboes en politieke correctheid, is essentieel voor sociale, politieke, religieuze en economische vooruitgang, om fouten te onderkennen en dichter bij de waarheid te komen. Daarom is de vrijheid van meningsuiting voor een democratie onmisbaar, zij is een middel om de excessen van diegenen die aan de macht zijn te corrigeren en om gezond verstand in publieke aangelegenheden te brengen. Velen in het westen schijnt het ontgaan te zijn, dat het de islamitische landen bij de mensenrechtenraad in Genève al gelukt is om resoluties door te drukken die de essentie van de vrijheid van meningsuiting ondermijnen, een principe, dat in artikel 18 van de Algemene verklaring van de rechten van de mens uit 1948 werd vastgelegd. De sharia en de Islam bekritisieren, ja, ze alleen maar te noemen, is in de toekomst verboden.

Daarom staat in het proces tegen de Nederlandse politicus en islamcriticus Geert Wilders in Amsterdam de Westerse beschaving voor het gerecht. Niet alleen werd Wilders een fair proces geweigerd, doordat men hem niet toestond de door hem gewenste getuigen te horen – men zou überhaupt geen proces tegen hem aanhangig hebben moeten maken. Wilders heeft het recht de Islam te bekritisieren, en met zijn kritiek wijst hij op de barbaarse aspecten van de Koran, die haat tegen Joden, Christenen en andere niet-moslims predikt. Wilders heeft niets bedacht, hij geeft slechts een waarheidsgetrouwe weergave van de ware inhoud van het heilige boek van de Moslims.

Of anders gezegd: hij doet niet alleen een beroep op zijn recht van de vrijheid van het woord, Wilders zegt inderdaad de waarheid, zijn woorden hebben inhoud. Zelfs veel liberalen in het Westen klagen vaak over het gebrek aan een hervorming in de Islam, maar ze zouden echter paradoxaal genoeg mensen zoals Geert Wilders, Ayaan Hirsi Ali, Salman Rushdie en Wafa Sultan liever geen volledige vrijheid van meningsuiting willen toestaan. Maar hoe moet er ooit een hervorming, of beter, een Verlichting in de Islam plaatsvinden zonder dat er ergens iemand is die deze meest kritiekwaardige religie en zijn heilige boek bekritiseert?" [Ibn Warraq, Vertaald uit het Duits door: E.J. Bron, 15 maart 2010]

19.4 Nederland

“Marokkaanse criminele jongeren organiseren zich in toenemende mate in bendes die regionaal en zelfs internationaal opereren. “

Dat constateert het Korps Landelijke Politiediensten (KLPD) in een tot nu toe niet openbaar gemaakte studie naar Marokkaanse daders in Nederland. In totaal zijn 14.462 Marokkaanse criminelen in kaart gebracht in de 181 gemeenten met vijf of meer Marokkaanse daders. Zij vormen 8,1 procent van alle 177.487 bekende criminelen in die plaatsen. Het aandeel autochtone Nederlandse misdadigers is 101.437, ofwel 57,1 procent van het totaal. (...)

Amsterdam telt in absolute aantallen de meeste Marokkaanse criminelen: 2.497 op een totaal van 14.844 aangehouden misdadigers. Rekening houdend met onder meer bevolkingsaantal, heeft de KLPD een ranglijst opgesteld naar ‘ernst van het Marokkanenprobleem’. Amsterdam bezet de eerste plek, Gouda de tweede, Utrecht de derde. Culemborg staat op veertien, Zaltbommel op 35. (...)

Ook de ‘relatieve Marokkanen-druk’ is in kaart gebracht: het percentage criminele Marokkanen op de totale bevolking van 12 jaar en ouder. Gouda is ook hier koploper met 0,55 procent (332 criminele Marokkanen op 59.931 inwoners van 12 jaar en ouder). Twee is Utrecht, drie is Amsterdam (...)

Verdeelsleutel KLPD rapport

Analyse Marokkaanse daderpopulaties van gemeenten in Nederland, is begin 2009 opgesteld op basis van de cijfers over 2007. Het is gebruikt als verdeelsleutel voor gelden die beschikbaar zijn om overlast aan te pakken. Ook zijn mede op grond van deze cijfers de 22 gemeenten geselecteerd die deelnemen aan het zogeheten Marokkanenconvenant dat in oktober werd gesloten. Volgens de onderzoekers van de KLPD zijn diverse nuanceringen denkbaar op deze lijsten. Naast de mate van recidive zou ook de organisatiegraad van de criminele Marokkanen meegeteld kunnen worden.

‘De politie bemerkt namelijk een toenemende mate van criminele samenwerkingsverbanden in deze bevolkingsgroep die niet alleen regio-overschrijdend maar ook landsgrensoverschrijdend actief zijn’, aldus de rapportage.

Ook de opsporingsinspanningen kunnen het beeld vertekenen. Meer aanhoudingen van Marokkanen in een regio kan ook wijzen op een betere opsporing. Daarnaast kan de oververte-

genwoordiging van Marokkanen in een regio lager uitvallen als de autochtone bevolking ook meer dan gemiddeld crimineel is.

Gevoelig

Etnisch registreren ligt in Nederland gevoelig. Op lokaal niveau doet de politie het niet. De ‘Marokkanenlijst’ is samengesteld door opsporingsgegevens van de regionale politiekorpsen op landelijk niveau te koppelen aan gegevens van het Centraal Bureau voor de Statistiek. (...) De KLPD kan aan de GBA-gegevens van deze jongen zien dat zijn ouders zijn geboren in Marokko, waarna de jongen in de statistieken terecht komt als ‘2e generatie Marokkaan’. Het uiteindelijke bestand is volledig geanonimiseerd, bedoeld voor wetenschappelijk onderzoek.

De Marokkanenlijsten

De Marokkanenlijsten, opgesteld op verzoek van het ministerie van BZK, zijn niet één op één gebruikt voor de verdeling van het geld of voor aansluiting bij het convenant. Frank Wassenaar, woordvoerder van BZK:

‘Er is 150 miljoen euro beschikbaar voor 2010 en 2011 voor de aanpak van overlast en verloedering in veertig gemeenten. Dat potje is de voortzetting van de zogeheten “Van Montfrans- gelden” en de “Leefbaarheidsmiddelen”. Bij de 36 gemeenten die voor die middelen in aanmerking kwamen, zat bijvoorbeeld Gouda niet, terwijl daar toch problemen zijn’.

De vier hoogst genoteerde gemeenten op de KLPD-lijsten die nog niet bij de 36 eerdergenoemde gemeenten zaten, zijn alsnog op de lijst van veertig gemeenten gezet. Naast Gouda zijn dat Culemborg, Veenendaal en Zeist.

Bestuurlijke wil

Het convenant van 22 Marokkanengemeenten is weer iets anders tot stand gekomen. Gekozen is aan de hand van drie criteria: het hoogste aantal Marokkaanse inwoners, de meeste Marokkaanse verdachten, plus de ‘bestuurlijke wil om iets aan de problemen te doen’, aldus Maarten de Keulenaar, ambtelijk coördinator van het samenwerkingsverband. Gemeenten konden zich aanmelden op basis van de vorig jaar aangekondigde kabinetsplannen rond Marokkaanse jongeren, daarnaast zijn enkele gemeenten gevraagd om toe te treden.

Wim Cornelis, burgemeester van Gouda, toont zich verrast door de KLPD-bevindingen.

‘We wisten dat we vergelijkbare problemen hadden als de G30, maar dat we op dit gebied zelfs op één staan is toch wel even slikken. Dit bevestigt de noodzaak van een specifiek beleid gericht op deze groep, op meerdere fronten en over meerdere jaren, door bijvoorbeeld ingrijpen achter de voordeur.’
[Binnenlandsbestuur.nl, 15 maart 2010]

19.5 Denemarken

Grote Deense kranten hebben de afgelopen weken over steeds nieuwe burgeroorlogachtige toestanden, vooral in Kopenhagen en de op één na grootste stad van het land Århus, bericht. Jonge immigranten tiranniseren de inwoners en leveren slag met de politie. De prijzen voor onroerende goederen dalen – en de immigranten marcheren in de straten, schelden politieagenten uit en maken aanspraak op hele stadsdelen alleen voor zichzelf. Nederlandse media verzwijgen dat allemaal liever en kijken de andere kant uit.

Enkele dagen geleden berichtte de Neue Zürcher Zeitung over de nauwelijks te geloven daling van de prijzen voor onroerende goederen in grotere Deense steden zoals Kopenhagen of Århus. Dit jaar zullen de prijzen voor onroerende goederen daar ongeveer tot 10% dalen. De waarde van onroerende goederen op het rustige platteland echter zullen stijgen, volgens de NZZ. De krant Copenhagen Post noemde de Deense hoofdstad kortgeleden de eerste "war zone" ("oorlogsgebied"). Dagelijkse overvallen op etnische Denen en schotenvisselingen tussen de leden van jeugdbendes, die gerekruteerd worden uit migrantenfamilies, laten bij de Denen diepe indruk achter; wie kan vertrekt naar het platteland, omdat de toestanden steeds erger worden. In de op één na grootste Deense stad, Århus, trokken vorig weekend opnieuw jonge medeburgers uit de islamitische cultuurkring door de straten en scholden politieagenten uit. Ze verklaarden heel openlijk dat Århus nu "hun stad" zou zijn.

Op zondag vierden de jonge immigranten uit de islamitische cultuurkring daarna na zons-
ondergang de vastenmaand Ramadan – ze verzamelden in het Kopenhagense immigrantenwijk Nørrebro en trokken daarna luidruchtig en plunderend door de stad. Ze gooiden de ruiten van winkels en auto's in en vernielden de straatlantaarns.

Zulke gebeurtenissen gebeuren iedere week in Denemarken. (...) De islamitische medeburgers van Gellerup tiranniseren daar ook steeds vaker Christenen. Lange tijd wist de kerk niet wat hij moest doen. Sinds de zomer van 2008 heeft men twee islamitische medeburgers als "bodyguards" ingezet, die de kerk tegen vandalisme en de kerkgangers op weg naar de kerk moeten beschermen. En men is blij: sinds men de Moslims voor de bescherming betaalt, werden er geen voertuigen van kerkgangers beschadigd en waren er ook geen vandalisme in de kerk of overvallers op Christenen in de omgeving van de kerk. Dat is uit het oogpunt van de kerk een multicultureel integratiesucces.

En hoe reageert de politie? Nadat er in januari 2008 in de vooral door Moslims bewoonde voorsteden van Deense steden zware onlusten waren geweest, in het stadsdeel Nørrebro van Kopenhagen jonge Moslims woonhuizen, voertuigen en vuilcontainers aangestoken evenals politieagenten, brandweerlieden en ambulancepersoneel aangevallen hadden, zochten de verantwoordelijke veiligheidsinstanties naar de oorzaken. De jongeren hadden geen reden voor de ongeregelde heden. Toen de jongeren door de media werd gevraagd wat ze dan zouden willen om te stoppen met hun gewelddadigheden, riepen ze de politie op immigranten niet meer te controleren op drugshandel of het illegaal dragen van wapens. Er zouden geen verdenkingcontroles meer in "hun" wijken mogen plaatsvinden. Daarop reageerde de Deense politie nog in januari 2008 en stopte met de verdenkingcontroles in de immigrantenwijken van Kopenhagen. (...) Bovendien mogen er ook geen politiebusjes meer de wijken binnenrijden, want de aanblik van de veiligheidskrachten zou de geïmmigreerde medeburgers tot nieuwe gewelddadigheden kunnen provoceren. Voor de veiligheid in de immigrantenwijken zullen in de toekomst alleen nog de plaatselijke politiebureaus verantwoordelijk zijn.

Sinds Deense kranten zelf het ooit zo rustige Kopenhagen nu tot een dreigend "oorlogsgebied" hebben verklaard en in de op één na grootste stad Århus de tewerkstelling van islamitische bodyguards door de kerken net of het heel gewoon is als "integratiesucces" wordt gezien, trekken tot verbazing van buitenlandse journalisten de inwoners uit deze steden weg. En de prijs van het onroerend goed stijgt intussen op het platteland. Deze ontwikkeling zal binnen afzienbare tijd waarschijnlijk ook in andere Europese landen ontstaan die eenzelfde soort gebeurtenissen laten zien. De burgers die uit zulke steden wegtrekken, hebben subjectief het gevoel dat ze daar binnen afzienbare tijd een burgeroorlog zouden kunnen beleven of beschouwen de situatie als ondraaglijk. Ook de Nederlandse politie kent deze in de bevolking van Nederlandse steden wijd verspreide angst; erger nog; ook Nederlandse politieagenten staan steeds vaker tegenover criminele immigrantengroepen die hen zonder waarschuwing aanvallen. Men hoeft geen Profeet te zijn om te weten hoe de prijzen van onroerend goed zich in die steden zullen ontwikkelen...

[www.kopp-verlag.de, Uit het Duits vertaald door: E.J. Bron (www.hetvrijvolk.nl)]

19.6 Zweden

De Zweedse regering lijkt de problemen met de moslims niet meer onder controle te hebben. De Zweedse politie heeft enige tijd geleden al toegegeven in Malmö grote problemen te hebben vanwege de terreur van moslimjongeren. Wat de politie hier vertelde, is wat de autochtone Zweden al lang weten, maar wat door de overheid is ontkend. Deze overheid heeft de situatie niet meer onder controle in de derde stad van het land. Malmö wordt overheerst door gewelddadige moslimbendes die nergens voor terugdeinzen. Veel van deze moslims wonen al meer dan twintig jaar in Zweden maar spreken nog steeds geen Zweeds en hebben daar ook geen belang bij.

In de wijk Malmö-Rosengård wonen veel moslims uit Irak die van dit deel van de stad een radicaalislamitisch woongebied hebben gemaakt. Volgens onderzoeker Magnus Ransdorp radicaliseren jongeren in deze wijk steeds meer. Jonge Irakezen vernielen winkels, steken auto's en vuilcontainers in brand om vervolgens de toegesnelde reddingsdiensten en politie aan te vallen. Islamitische kinderhuwelijken zijn aan de orde van de dag, meisjes worden gedwongen een sluier te dragen en jongeren worden aangeraden zich niet in Zweden te integreren en geen Zweedse wetten en gebruiken te erkennen. Verslaggevers spraken met moslimjongeren, die vertelden waarom ze brand stichten, politieagenten aanvallen en onlusten uitlokken; het zou allemaal zijn omdat ze menen "gediscrimineerd" en sociaal benadeeld te worden. De "gematigde" meerderheid van de moslims heeft zich inmiddels aan deze eisen geconformeerd.

Vanuit andere delen van Zweden worden met regelmaat politie-eenheden naar de immigrantenwijken in Malmö gestuurd. Er gaan al stemmen op om het leger de politie te laten helpen. Ambulancepersoneel dat de door moslims beheerste stadsdelen binnen moet, durft dat alleen nog onder politiebegeleiding. Verschillende Zweedse kranten melden dat een groeiend aantal autochtonen uit Malmö wegtrekt, omdat men zich niet meer veilig voelt in eigen huis en eigen stad. Ze voelen zich vluchteling in eigen land. Net als de rest van West-Europa heeft ook Zweden de deuren van het land wijd opengezet voor moslim 'vluchtelingen' en asielzoekers.

[neerlandsbloed.net]

19.7 Verenigde Staten

In de Verenigde Staten is grote ophef ontstaan over een nieuw boek “Moslim Maffia”. In het boek wordt bewijs geleverd, dat de in Washington gevestigde ‘Council on American Relations’(CAIR), niet de vreedzame instelling is die het beweerd te zijn. Achter de schermen zou de CAIR actief meewerken aan een complot van de Moslim Broederschap om het Amerikaanse en Westerse systeem te infiltreren en vervolgens van binnenuit te vernietigen. Undercover moslim Chris Gaubatz kwam in het bezit van duizenden vertrouwelijke e-mails, faxen en interne memo’s. Uit deze documenten blijkt dat de CAIR deel uitmaakt van een georganiseerd misdaadnetwerk in de VS, waar meer dan 100 Islamitische groeperingen aan deelnemen, die samen de Amerikaanse Moslim Broederschap vormen.

De bewijzen werd verzameld tijdens een maandenlange undercover operatie door de tot de Islam bekeerde zoon van een contra terrorisme expert en twee gesluierde vrouwelijke assistenten. In het boek wordt aangetoond dat de geheime doelstelling van de CAIR is om de Verenigde Staten in een Islamitisch land te veranderen. Ook wordt uiteengezet hoe radicale moslims in de VS actief steun verlenen aan de Palestijnen; het vernietigen van Israël voorstaan; de antiterrorisme wetgeving willen uithollen, de moslimimmigratie naar de VS willen bevorderen en de Amerikanen tot de Islam willen bekeren.

Obama zou, op basis van door de Moslim Broederschap samengestelde CV’s, moslims in dienst nemen, inclusief een adviseur die voorstander is van het invoeren van de Sharia wetgeving. De CAIR zou een ‘hit list’ hebben samengesteld van islamcritici in de media, die het zwijgen moeten worden opgelegd. Als voorbeeld is Glenn Beck, die dankzij islamitische druk bij CNN is weggewerkt. De CAIR geeft vele tienduizenden dollars uit aan campagnes om anti Islam geluiden in de media zoveel mogelijk zwart te maken.

[neerlandsbloed.net]

19.8 Koran als jachtakte

“Al jaren ligt er in elke bibliotheek en in haast elke boekwinkel in Nederland een boek waarin de Joden drie keer voor apen worden uitgemaakt, en één keer voor zwijnen. Dat boek is de Koran. Het gaat om de verzen 2:65, 5:60 en 7:166. Ook over de ongelovigen, meer dan de helft van de Nederlanders, staan er in de Koran erg onaardige uitspraken. (...)

Er is (...) een groot verschil tussen de Koran en de Bijbel, althans in de manier waarop die beide boeken door de gelovigen gebruikt worden. De Koran wordt door groepjes Moslims als een soort jachtakte gezien die hen door God zelf is uitgereikt en die hen het recht geeft om niet-moslims te vermoorden. Dat heeft geleid tot een reeks van aanslagen waarvan de aanval op Amerika van 11 september 2001 tot op heden de beroemdste en de grootschaligste is geweest. (...)

Natuurlijk zijn er ook talloze Moslims die de Koran niet als een jachtakte beschouwen, maar van het kleine of grote aantal Moslims dat de Koran, en de rest van de islamitische heilige boeken, wel zo beschouwt, heeft de rest van de planeet veel last. (...) Er is in ieder geval een richting binnen de Islam, die van de Wahhabieten, die uit geldgebrek vanaf het moment van de stichting van de beweging, rond 1750, tot aan de vondst van aardolie, een

mooie hobby heeft gemaakt van het beroven en zo nodig vermoorden van andersdenkende Moslims (want niet-moslims waren er binnen hun werkterrein, het Arabische schiereiland, al heel lang niet meer te vinden).(…)

Door de olie zijn die Wahhabieten/Saoediërs in de jaren vijftig van de twintigste eeuw rijk geworden, en hoefden ze geen oude vrouwtjes meer te beroven. Hun geld zijn ze gaan gebruiken om propaganda voor hun leer te maken. (...) Moslimse jongeren hebben vaak niet veel meer dan een vage culturele loyaliteit tegen de Islam, waar weinig precieze invulling aan gegeven wordt. Ze dromen van een toekomst waarin de Islam zal triomferen op zijn vijanden. Wanneer nu zulke jongeren in contact komen met competente predikanten en recruteerders, hoeft het niet lang meer te duren of zulke jongeren gaan de Koran zien als een jachtvergunning, ja, als een license to kill.(…)

In het Midden-Oosten zorgt zoals bekend een monsterverbond van overheid en religieuze leiders er voor dat die markt voor andere aanbieders dan de Islam gesloten blijft. Een Nederlands islambeleid zou er dan ook op moeten letten dat de aanhangers van de Jihad-ideologie de niet-militante vormen van Islam niet van de markt dreigen te drukken. Tegelijkertijd moeten de aanhangers van godsdienstige bewegingen die geweld willen gebruiken om hun eigen opvattingen te laten triomferen, niet kunnen profiteren van de moderne Westerse godsdienstvrijheid zoals die sinds ongeveer 1700 bestaat.

Die godsdienstvrijheid is alleen bedoeld voor wie afziet van het gebruik van wapengeweld dat tot doel heeft de eigen godsdienst te laten overwinnen. Wie zich niet bij die opvatting aansluit en zijn heilige boeken als jachtakte of license to kill wil beschouwen, is onze vijand.” [Hans Jansen, HP de Tijd, 2004]

Actieplan

Frans Groenendijk geeft in zijn boek “Islamofobie?” een aantal actiepunten bij het bestrijden van de tegenwoordige jihadistische tendensen.

We noemen ze niet allemaal, maar geven hier enkele die bruikbaar lijken:

Algemeen

- Geen enkele medewerking aan het streven Islamofobie, kritiek op de ideologie dus, te verbieden.
- Verbieden van ideologische organisaties (...) die substantiële financiële steun uit het buitenland ontvangen.
- Weigeren werkvergunningen te verlenen aan buitenlanders voor het vervullen van ideologische functies in Nederland.
- Geen erkenning van mohammedaanse (...) huwelijken alsof ze voor de wet zijn, onder andere met het oog op het tegengaan van polygamie.
- Aanpakken van culturrelativisme waar dit uitmondt in het slecht of minderwaardig aanmerken van de Nederlandse of Westerse cultuur.

Buitenland

- Aanmerken van het jihadisme als de meest imperialistische, totalitaire ideologie die de mensheid ooit heeft gekend.
- Onderkennen van de bedreiging van (het voortbestaan van) Israël.
- Onvoorwaardelijke steun in hun weerstaan van deze existentiële bedreiging.
- Steun aan de Palestijnen overlaten aan de Arabische landen die hen als potentiële strijders tegen Israël en daarmee als afleiding voor eigen problemen, in hun slachtofferrol willen houden.
- Zeer sterk terugdringen van de rol van de VN in de buitenlandse politiek.
- Streven naar het opzetten van een alliantie van beschaafde democratieën
- Zwaar aanzetten op een Deltaplan voor energievoorziening die niet afhankelijk is van niet democratische landen.
- Expliciet aandacht besteden aan de bedreiging van Christenen en andere niet-mohammedanen in door het mohammedanisme beheerste landen.
- Luisteren naar niet-mohammedanen uit landen met overheersend mohammedanisme.
- Luisteren naar mensen die de mohammedaanse cultuur ontvlucht zijn en er dus van af weten: mensen als Brigitte Gabriel, Walid Phares, Ibn Warraq, Ayaan Hisi Ali, Nonie Darwish, en ook de Gebroeders Caner en G.J.O Moshay uit Nigeria.

Immigratie en uitzetting

- Dweilen met de kraan dicht
 - Aanmoedigen van (re)emigratie door mensen die de Westerse cultuur en verworvenheden afwijzen.
 - Tegengaan van halve nationaliteiten voor burgers in Nederland in het algemeen en voor bewindslieden in het bijzonder.
 - Geen recht op verblijfsvergunning op basis van huwelijk voor wie slechts de halve Nederlandse nationaliteit heeft.
 - Geen asielzoekers toelaten hier. Enige uitzondering: mensen die in eigen land vervolgd worden vanwege contact met ons land
 - Tot voorgaande punt gerealiseerd is: terugdringen van de rol van Vereniging Vluchtelingenwerk bij beoordelen asiolverzoeken.
 - Reizen naar het land van waaruit men gevluht is moet aanleiding zijn voor heroverweging van de verblijfstitel.
 - Voor wie hier niet geboren is dient het afzweren van sharia doelstellingen (c.q. intentie officiële discriminatie in te voeren en andersdenkenden te vermoorden) als voorwaarde te worden gesteld voor het verwerven van de Nederlandse nationaliteit.
 - Uitvoering geven aan een actief opsporings- en uitzettingsbeleid voor buitenlanders met halve Nederlandse nationaliteit die zich ernstig misdragen.
- [Frans Groenendijk, Islamofobie?, 2010]

Nog een paar punten van de samensteller van dit dossier:

- Bevorderen van een gedegen geschiedenis onderwijs, te beginnen op de scholen, waarbij moet worden voorkomen dat de Islamieten de agenda bepalen.

- Streven naar een meer evenwichtige en vooral kritische voorlichting over de Islam in de pers.
- Ervoor waken dat er (zelf-) censuur plaatsvindt, waar het gaat om de meningsuiting in elke vorm; zowel gedrukt als in de media. [P. B.]

19.9 Islam en Verlichting

Hervormingen; Ibn Warraq:

“Hervormingen in de Islam zouden slechts betekenen aanpassingen en modificaties in iets aan te brengen dat in de kern nog steeds een theologische constructie zou blijven, ze zouden een nog altijd theologisch ontworpen en geordende samenleving tot gevolg hebben. Wat wij nodig hebben, is een beweging van de Verlichting in de islamitische wereld en in het islamitische denken. Want in de historie van Europa was de Verlichting de meest dramatische stap naar secularisatie en rationalisme – met niet minder belangrijke gevolgen voor de hele wereld. En het werk, dat meer dan welk ander werk dan ook deze diep ingrijpende revolutie in de geschiedenis van de mensheid heeft teweeggebracht, is Spinoza’s ”Tractatus theologico-politicus”, gepubliceerd in het jaar 1670. Voor Spinoza was de Bijbel een uitsluitend door mensen gemaakte, seculiere tekst en de theologie geen onafhankelijke bron van de waarheid. Zoals de Bijbelkritiek de Europese Verlichting inleidde, kan alleen de Koran kritiek, die tot nu toe zo ver achterloopt, leiden tot een islamitische Verlichting.

Geert Wilders verdient applaus, men zou hem als een held moeten vieren, niet alleen omdat hij de juiste stappen onderneemt om Moslims te helpen een eigen Verlichting te creëren, maar ook voor zijn moedige strijd voor de verdediging van de Westerse waarden. In de woorden van John Stuart Mill:

”Een mens, die niets heeft waarvoor hij bereid zou zijn te vechten, en die niets belangrijker vindt dan zijn persoonlijke veiligheid, is een armzalig schepsel zonder de kans om vrij te zijn; behalve dat hij het wordt en blijft door de inspanning van diegenen die groter zijn dan hijzelf.”

Wilders is veel groter dan diegenen die hem voor het gerecht sleepten en die collectief vastberaden lijken te zijn om zelfmoord op hun beschaving te plegen.”

[Ibn Warraq, Vertaald uit het Duits door: E.J. Bron, 15 maart 2010]

Een verlichtingsproject; Ayaan Hirsi Ali:

“Moslims moeten hun geest openstellen. Maar er moet vooral verandering komen in de kritiekloze houding van Moslims tegenover de Koran, want die vormt een regelrechte bedreiging voor de wereldvrede. (...) Een Moslim die zijn geest kritiekloos heeft afgesloten voor andere geluiden, accepteert de fundamentalistische leer die hen ertoe oproept gehoor te geven aan Gods wil en de strijd te aanvaarden.

(...) Ik denk dat het moslimdenken zich kan openstellen en dat het van het aller-grootste belang is te voorkomen dat uit de naam van de Islam het denken van al die jonge Moslims wordt afgesloten. Maar ik denk dat de openstelling van het moslimdenken veel eenvoudiger en directer kan worden bewerkstelligd dan met

pogingen de betekenis van de Koran door herinterpretatie af te zwakken, en dat is door een campagne van Verlichting.

De intellectuele stroming van de Europese Verlichting, die begon in de zeventiende eeuw en in de loop van de achttiende eeuw tot bloei kwam, is gebaseerd op kritisch denken. Het Verlichtingsdenken gaat uit van feiten in plaats van geloof, bewijzen in plaats van tradities. In dat wereldbeeld is het de mens die gedragscodes bepaalt, niet een externe macht. Het is een wereldbeeld dat hoofdzakelijk ontstond in reactie op een bepaalde godsdienst, het christendom, en een bepaald instituut van die godsdienst, de Rooms-Katholieke Kerk. Dat moeizame proces van reformatie begon al eeuwen voor de Verlichting, toen Rome mensen die het katholieke wereldbeeld niet onderschreven niet alleen excommuniceerde, maar actief vervolgde, van huis en haard verdreef, met de dood bedreigde en soms daadwerkelijk terechtstelde.

Het moslimdenken is geen monolithisch geheel. Maar Moslims delen bepaalde opvattingen en reacties, en het is van het allergrootste belang te weten welke die zijn. (...) Ongeacht hun geboorteland, de taal die ze spreken, hun geslacht of hun financiële status, verwijzen Moslims heel vaak naar de uitspraken van de profeet Mohammed. En het motief dat radicale Moslims het meest gebruiken om de moslimgemeenschap in beweging te krijgen is: “ Het staat in de Koran, de profeet heeft het gezegd.”

Op dit moment vindt uiterst belangrijk wetenschappelijk onderzoek plaats naar de geschiedenis van de Koran. Hoe is de Koran tot ons gekomen? Wanneer is de Koran geschreven en door wie? Wat is de herkomst van de verhalen, legendes en beginselen die in de Koran zijn opgetekend? Hoe stellen we de authenticiteit ervan vast? Het doel van het onderzoek, uitgevoerd door seculiere, niet-islamitische academici, is om feiten boven water te halen. (...) Hun werk is essentieel, want als het moslimdenken zich kan openstellen voor het idee dat de Koran in de tweehonderd jaar volgend op Mohammed's dood is geschreven door opeenvolgende commissies van wijze mannen, zijn de dagen van het Heilige Boek als alleen-lezenbestand misschien geteld.

Als Moslims bereid zijn na te denken over de mogelijkheid dat de Arabieren een heilig boek nodig hadden om hun veroveringsoorlogen te rechtvaardigen, zijn alle vormen van onderzoek en cultuuromslag mogelijk. (...) We mogen de kracht van traditie en gewoonte niet onderschatten. Maar achter baarden en onder sluiers zouden dan open geesten schuilgaan, open geesten die vragen stellen. Dan zou eindelijk een heuse, individuele, kritische beoordeling van islamitische dogmata mogelijk worden. Dat kan een ongemakkelijke, pijnlijke gewaarwording zijn.”

[Ayaan Hishi Ali, “Nomade,” 2010]

20. De EU en verder

20.1 Europese Grondwet 2005

Op de vraag of de lidstaten van de EU vrijwillig waren toegetreden tot de Unie en of de integratie die daarvan het gevolg was de democratische wil van de Europeanen weergeeft, antwoordde Vladimir Bukovsky:

“Nee, dat is niet het geval. Kijk naar Denemarken, dat twee keer tegen het Verdrag van Maastricht stemde. Kijk naar Ierland, dat tegen het Verdrag van Nice stemde. Kijk naar veel andere landen die onder enorme druk staan. Het is bijna afpersing. Het is een truc voor idioten. De mensen moeten stemmen in referendums tot ze zo stemmen als men wil. Dan moeten ze ophouden met stemmen.” [Vladimir Bukovsky, Russisch dissident en in 2008 presidentskandidaat]

De vroegere Franse president Valéry Giscard d’Estaing heeft gesuggereerd dat het afwijzen van de Grondwet in Franse en Nederlandse referenda in 2005:

“een vergissing was die gecorrigeerd moet worden” en hij heeft erop aangedrongen dat: “De tekst uiteindelijk zal worden aangenomen.”

Giscard heeft ook gezegd dat:

“het een vergissing was gebruik te maken van referenda” omdat “het voor niemand mogelijk is de volledige tekst te begrijpen”

en:

”De publieke opinie zal, zonder het te weten, tot het aannemen van de voorstellen worden geleid die we hen niet rechtstreeks durven voorleggen. (...) Alle vroegere voorstellen zullen in de nieuwe tekst zitten, maar ze zullen verstopt en op een bepaalde manier verkleed zijn.”

De Spaanse minister-president José Luis Zapatero zei:

”We hebben geen enkel substantieel punt buiten het grondwetsverdrag gelaten. (...)”

De Italiaanse president Giorgio Napolitano zei:

”Diegenen, die tegen de EU zijn, zijn terroristen. Het is psychologisch terrorisme om het spook van een Europese superstaat op de muur te tekenen.”

Nidra Poller is een Amerikaanse schrijfster en vertaalster die sinds 1972 in Parijs woont. Ze schrijft o.a. voor The Wall Street Journal, National Review, FrontPage Magazine, and The New York Sun. In een commentaar op het debat voorafgaand aan het Franse referendum over de EU Grondwet vestigde Nidra Poller de aandacht op een onderdanige houding onder EU-leiders ten opzichte van eisen van Moslims:

“De Euro-Mediterrane ‘Dialoog’ is een meesterstuk van laffe capitulatie.”

De Europese Unie doet dienst als een tussenstadium van een onheilspellend project dat een ineenstorting van de traditionele Europese cultuur vereist, om vervangen te worden door een nieuwe Eurabische cocktail.

Nidra Poller vraagt zich af:

“Wanneer concessiepolitiek zich verschuilt achter de term ‘Dialoog’, welke slechte ambities zouden verhuld kunnen worden door het nobele woord ‘Grondwet?’”
(6, 15)

Referenda

De voorzitter van de Europese Commissie, José Manuel Barroso, sprak eerder zijn ongerustheid uit over het idee van nog een Nederlands referendum over het Verdrag van Lissabon/Europese Grondwet.

“Referenda maken het proces van goedkeuring van Europese verdragen veel gecompliceerder en minder voorspelbaar,” zei hij en hij vroeg “elke lidstaat” die een referendum overwoog “goed na te denken”.

In zijn vorige baan als premier van Portugal was hij in 2004 voorstander van een referendum in zijn eigen land, maar sindsdien is hij van gedachte veranderd.

“Ik was zelf als premier vóór een referendum, maar het maakt ons leven met 27 lidstaten in de EU er wel moeilijker op. Als er een referendum over de oprichting van de Europese Gemeenschap of de invoering van de euro was gehouden, denkt u dan dat die er waren gekomen?”

Valéry Giscard d’Estaing

”De voorstellen in het originele grondwetsverdrag zijn praktisch onveranderd. Ze werden gewoon door oude verdragen opgeheven in de vorm van bijlagen. Waarom deze subtiele verandering? Vooral om elk gevaar van referendums af te weren door alle grondwetsvocabulaire te vermijden.”

Volgens een bericht in The Sunday Times van 18 oktober 2008 werden tijdens een vergadering van de EU plannen besproken om Ierland te isoleren en het land te dwingen om voor maart 2009 een tweede referendum over het Verdrag van Lissabon te houden. De vergadering hoorde hoe de “intellectuele middelmatigheid en gebrek aan politieke moed” van Ierland hadden geleid tot het verwerpen van het Verdrag van Lissabon.

Franse politici willen de Ieren vertellen dat de andere Europeanen heel boos zullen zijn als het antwoord weer nee is. Het doet er niet toe dat de meeste Europeanen nooit de kans kregen om te stemmen over de EU Grondwet/Verdrag van Lissabon, die eerder al was verworpen door de Franse en Nederlandse kiezers.

In de hoofdstad van de EU worden nationale leiders niet langer verondersteld te luisteren naar de wil van hun volk. De Ierse premier wordt bijvoorbeeld gezien als een laaggeplaatste bureaucraat van het EU-systeem die de bevelen van zijn superieuren in Brussel moet opvolgen en niet die van zijn eigen kiezers. Dit zijn dezelfde mensen die voorstander zijn van de massale immigratie van Moslims in Europa. Door middel van het Verdrag van Lissabon/de Europese Grondwet kunnen ze de laatste hindernissen voor het invoeren van hun Eurabische beleid wegnemen. (6, 15)

20.2 Valse voorwendsels 2005

Het is leerzaam om te zien hoe de EU-elite in 2005 reageerde op de afwijzing van de Europese Grondwet door de bevolking van Frankrijk en Nederland. (...) Een van de besproken suggesties was de term “grondwet” te vervangen door “verdrag”. Amato was eerder premier van Italië en vicevoorzitter van de Europese Conventie die de Grondwet opstelde; hij verklaarde eerder:

“In Europa moet men doen ‘alsof’. Alsof wat men wil maar iets kleins is om iets groots te krijgen, alsof landen hun soevereiniteit behouden om ze hun soevereiniteit te laten opgeven... De Commissie in Brussel, zou bijvoorbeeld net moeten doen alsof ze een technisch instrument is, om behandeld te worden als een regering. En zo stiekem en onder valse voorwendselen doorgaan.”

Dat een man die leiding geeft aan de pogingen de Europese Grondwet te “vernieuwen”, openlijk heeft opgeschept over de manier waarop de federalistische doelstellingen van de EU “stiekem en onder valse voorwendselen” moeten worden ondersteund, zegt de gewone Europeaan alles wat hij moet weten over de EU.

Als de EU-elites ons doelbewust tientallen jaren hebben bedrogen om hun doel te bereiken, waarom zouden we ze dan nu opeens moeten vertrouwen? (...) Deze mensen hebben ons al genoeg bedrogen. Richard North en Christopher Booker concluderen in hun boek over de EU:

“Het project dat Monnet in gang had gezet was een enorm, krakkemikkig, zelfmisleidend monster dat deels verstikte in zijn eigen bureaucratie, deels een corrupt zwendel vormde (...) Het enige wat het project nooit ook maar in de verste verte kon zijn, omdat dat nooit de bedoeling was geweest, was een democratie.”

Zij denken dat de EU gedoemd is te mislukken:

"met achterlating van een verschrikkelijke verwoesting die de volkeren van Europa pas na vele jaren te boven zullen komen.”

Sommige mensen zouden graag de hoop blijven koesteren dat de "positieve" aspecten van de EU behouden kunnen blijven en dat “het kind niet met het badwater wordt weggegooid.” (6, 15)

20.3 Deense cartoons 2006

In maart 2006 werd door de tweedaagse plenaire vergadering van de Euro-Mediterranean Parliamentary Assembly in Brussel, een resolutie goedgekeurd die:

“de belediging veroordeelde” die de Profeet Mohammed was aangedaan in de Deense cartoons en “het geweld dat door hun publicatie werd veroorzaakt.”

De leden van het Europese Parlement, de leden van de nationale parlementen in de EU en Arabische landen drongen er ook bij de regeringen op aan om:

“in te staan voor respect voor godsdienstige overtuigingen. De waarden van tolerantie, vrijheid en de multiculturele maatschappij moeten worden gestimuleerd.”

Na de cartoonaffaire is Javier Solana, Hoge Vertegenwoordiger voor het EU Buitenlands Beleid naar het Midden-Oosten gereisd. Hij heeft samen met islamitische leiders verklaringen uitgegeven dat:

“de persvrijheid verantwoordelijkheid en discretie met zich meebracht en dat de geloofsovertuigingen en principes van alle religies gerespecteerd moesten worden.”

Solana zei dat hij middelen had besproken die er voor moeten zorgen dat “religieuze symbolen beschermd kunnen worden.” Hij voerde gesprekken met Sheikh Mohammed Sayed Tantawi van de Al Azhar Universiteit in Caïro Egypte, het hoogste centrum van geleerdheid in de Soennitische Islam en met Amr Moussa, de Secretaris-generaal van de Arabische Liga.

Intussen dringen de tentakels van de EU-bureaucratie ongemerkt binnen in regelingen over elke denkbaar onderwerp. Enkele voorbeelden van de bureaucratie zijn belachelijk; een aantal zijn grappig. Maar de Europese bureaucratie heeft een onheilspellende kant:

Ze promoot een officiële “federale-EU ideologie” die het multiculturalisme voorstaat.

Ze beschuldigt iedereen die de democratie op het niveau van de “nationale staat” wil behouden van “xenofobie”; en

Ze noemt iedereen die immigratie uit de Derde Wereld wil beperken een “racist”.

In een rapport van de EU-waakhond tegen racisme werd gezegd dat er meer moet worden gedaan om racisme en “islamofobie” te bestrijden. Eén manier om dit te bereiken is het propageren van een lexicon waarbij het gebruik van termen die vermeend beledigend of onverschillig zijn voor de cultuur wordt vermeden.

Dit lexicon zou in richtlijnen vastleggen wat EU-functionarissen en politici niet mogen zeggen. “Islamitisch terrorisme” is beslist iets wat we niet zullen gebruiken... wanneer we

het hebben over ‘terroristen die zich onterecht op de Islam beroepen’, zei een EU-functionaris. (6, 15)

20.4 Politiek Correct Gedachtegoed

Misschien wel het meest genante aspect van de geschiedenis van Eurabië is hoe de zogenaamd kritische en onafhankelijke Europese media zich hebben laten bedriegen door de Eurabiërs. Geholpen door het al bestaand anti-amerikanisme en antisemitisme waren de Europese media graag bereid om de Verenigde Staten en Israël te demoniseren. Ondertussen zwegen ze over Eurabië. De Europeanen weten heel goed dat als je vooruit wilt komen in Europa, je niet de confrontatie aangaat met het orthodoxe multiculturalisme.

De politieke orde zit stevig in het zadel. Volgens Bat Ye’or heeft de angst voor de opkomende oppositie tegen het beleid van de EU ten opzichte van de Arabische landen rond de Middellandse Zee geleid tot het onderdrukken van elke discussie over de economische- en integratieproblemen die veroorzaakt worden door massa-immigratie.

Bat Ye’Or meent dat:

“betreffende het totalitaire onderling samenhangende web dat de politiekcorrecte doctrine verspreidt. Dit maakt op perfecte wijze de politieke richtlijnen duidelijk die door de Europese Commissie sinds 1970 zijn uitgebracht om in alle Europese lidstaten de politieke, intellectuele, religieuze, media, onderwijs en publicitaire organisatie te coördineren en onder controle te houden om deze in overeenstemming te brengen met haar op multiculturalisme gebaseerde Mediterrane strategie.” (6)

Wie het waagt openlijk vraagtekens te zetten bij het Politiek Correcte dogma krijgt als straf in zijn beroep te maken met pesterijen en ook met boycots en laster. Volgens Bat Ye’or ontstaat (als reactie hierop) gaandeweg een soort "verzetspers" alsof Europa “bezet” wordt door haar eigen gekozen regeringen. Deze vrije pers op het Internet en in de blogs heeft gezorgd voor enige verandering. Het heeft waarschijnlijk ook geleid tot het afwijzen van de Europese Grondwet in 2005. Ondanks overweldigende steun van de regeringen in Frankrijk en Nederland voor de Grondwet en massale mediacampagnes van de politieke leiders in beide landen werd de Grondwet door de kiezers afgewezen.

Er is een kans dat er een IJzeren Sluier over West-Europa neerdaalt, een IJzeren Sluier van EU-bureaucratie en Eurabisch verraad, van het Politiek Correcte Gedachtegoed en Multiculturele censuur van de media. Verder is er de altijd aanwezige dreiging van islamitisch geweld en terrorisme die door zelf opgelegde censuur geleidelijk aan een einde maakt aan de vrijheid van meningsuiting.

Vaclav Claus, de conservatieve president van de Tsjechische Republiek, heeft geklaagd dat:

“Elke keer als ik probeer het een of andere wettelijke voorschrift uit de tijd van de sovjets af te schaffen, dan wordt me verteld dat wat ik probeer te schrappen, wordt vereist door de Europese Commissie.”

In februari 2006 waarschuwde Vladimir Bukovsky in een interview met Paul Belien van The Brussels Journal dat de Europese Unie hard bezig is een nieuwe Sovjet-Unie te worden. Vladimir Bukovsky noemde de EU een “monster” dat vernietigd moet worden, hoe eerder hoe beter, voor de EU zich ontwikkeld tot een volslagen totalitaire staat.

Is de EU een instrument om een eind te maken aan oorlogen? In oktober 2006 waarschuwde Michel Thoomis, de secretaris generaal van de Franse vakbond Action Police CFTC, voor een burgeroorlog in Frankrijk, veroorzaakt door moslimimmigranten:

“We bevinden ons in een burgeroorlog, georganiseerd door radicale Islamieten. Dit is niet langer een kwestie van stadsgeweld, dit is een intifada, met stenen en Molotovcocktails. Het zijn niet meer twee of drie jongeren die de confrontatie met de politie aangaan, het zijn hele torenflats die leeglopen en de straat op gaan om hun “kameraden” te bevrijden wanneer die worden gearresteerd.”

Ondertussen worden in het Brussel van 2010 al vuurwapens tegen de politie gebruikt door de moslimimmigranten. Zij werden binnengehaald door precies dezelfde Europese elites die nu willen dat de Europese burger hun werk bejubelt met taarten en liedjes. (6, 15)

20.5 Verdrag van Velzen 2007-2008

Het is buitengewoon interessant om te zien welke middelen de EU sluipenderwijs in het leven roept om haar macht over de EU landen verder te vergroten. Een van die middelen, die in het geniep, althans niet in het volle licht, zijn gecreëerd is een geheime, 3.000 man tellende Europese speciale eenheid, die in het Italiaanse Vincenza zetelt, met de naam “EUROGENDFOR”. Deze paramilitaire eenheid werd op initiatief van de voormalige Franse minister van defensie Alliot-Marie opgericht. De aanleiding waren binnenlandse onlusten in Frankrijk door islamitische jongeren, in onder andere de voorsteden van Parijs.

De meeste Europeanen zijn niet op de hoogte van het bestaan van deze geheime eenheid, die met de bevoegdheden van de geheime dienst is uitgerust. Het is haar taak om in nauwe samenwerking met de Europese militairen de “veiligheid in Europese crisishaarden” garanderen. Ze moet als politie-eenheid opstanden binnen de EU kunnen neerslaan.

Deze min of meer geheime eenheid is niets anders dan een paramilitaire gendarmerie, die in tijden van crisis wordt ingezet in plaats van het reguliere leger, om niet de indruk te wekken dat een leger van het land op de eigen burgers zou schieten. De European Gendarmerie Force kan in theorie overal daar worden ingezet waar de EU een crisis ziet, ook wanneer bijvoorbeeld een EU-land tegen de wil van de Brusselse centrale regering in uit de EU wil stappen.

Eurogendfor

EUROGENDFOR is opgericht met het verdrag van in Velzen op 18 oktober 2007 en te vinden in het volgende document van de Staten Generaal:

Vergaderjaar 2007–2008 A

31 390 (R 1851) Verdrag tussen het Koninkrijk Spanje, de Franse Republiek, de Italiaanse Republiek, het Koninkrijk der Nederlanden en de Portugese Republiek tot oprichting van het Europees Gendarmeriekorps EUROGENDFOR; Velsen 18 oktober 2007

Nr. 1 BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Aan de Voorzitters van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 29 februari 2008

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 2, eerste en tweede lid, en artikel 5, eerste en tweede lid, van de Rijkswet goedkeuring en bekendmaking verdragen, de Raad van State van het Koninkrijk gehoord, heb ik de eer u hierbij **ter stilzwijgende goedkeuring** over te leggen het op 18 oktober 2007 te Velsen tot stand gekomen verdrag tussen het Koninkrijk Spanje, de Franse Republiek, de Italiaanse Republiek, het Koninkrijk der Nederlanden en de Portugese Republiek tot oprichting van het Europees Gendarmeriekorps EUROGENDFOR (Trb. 2007, 227).

Een toelichtende nota bij dit verdrag treft u eveneens hierbij aan.

De goedkeuring wordt voor het gehele Koninkrijk gevraagd

Aan de Gouverneurs van de Nederlandse Antillen en van Aruba is verzocht hoger genoemde stukken op 18 maart 2008 over te leggen aan de Staten van de Nederlandse Antillen en de Staten van Aruba. De Gevolmachtigde Ministers van de Nederlandse Antillen en van Aruba zijn van deze overlegging in kennis gesteld.

De minister van Buitenlandse Zaken,

M. J. M. Verhagen

Toelichtende Nota

Deze brief is voorzien van een TOELICHTENDE NOTA, die de achtergrond weergeeft en hieronder volgt:

Inleiding (op de verdragtekst)

Tijdens recente internationale crisisbeheersings- en vredesoperaties in bijvoorbeeld de Balkan, is gebleken dat er, naast de noodzaak voor militaire vredeshandhavings-eenheden, ook bijzondere behoefte bestaat aan (robuuste) politie-eenheden die zelfstandig inzetbaar zijn in instabiele situaties (gendarmerie). Gebleken is dat een lacune bestaat tussen enerzijds het herstellen en handhaven van de vrede door inzet van militairen en anderzijds het starten van een stabiliserings- en opbouw proces, waartoe een blijvend herstel van de rechtsorde noodzakelijk is en waartoe normale militaire troepen veelal geen bijzonder mandaat, dan wel vaardigheden en middelen bezitten. Ook is gebleken dat bij dergelijke veelal instabiele situaties nog niet kan worden volstaan met de inzet van lokale politie -voor zover nog of al

functionerend aanwezig- dan wel met de inzet van normale politie-eenheden uit derde staten, al dan niet opererend in internationaal verband.

In 2003 heeft Frankrijk ingegeven door deze gedachte een suggestie voor de oprichting van een Europese gendarmerie-macht voorgelegd aan de vier lidstaten van de EU (zoals die op dat moment bestond), die over een dergelijk politiekorps met militaire status beschikten, te weten: Italië, Nederland, Portugal en Spanje. Dit heeft op 17 september 2004 geresulteerd in een Declaration of Intent (ondertekend te Noordwijk door de ministers van Defensie van de vijf voornoemde staten) om over te gaan tot vorming van de van een dergelijk Europees gendarmerie-wapen en om de, ook voor het onderling samenwerken noodzakelijke, volkenrechtelijke basis neer te leggen in de vorm van een verdrag, dat nu ter goedkeuring voorligt. Met dit verdrag wordt vooral beoogd de volgende doelstellingen te waarborgen:

Binnen Europa zorg te dragen dat een volwaardige capaciteit bestaat voor het verrichten van alle politietaken bij crisisbeheersingsoperaties in het kader van de Verklaring van Petersberg, in het bijzonder met betrekking tot substitutiemissies;

Een multinationale operationele structuur te bieden voor staten die voornemens zijn deel te nemen aan EU-operaties;

Deel te kunnen nemen aan initiatieven van internationale organisaties op het gebied van crisisbeheersing.

Om deze doelstellingen te verwezenlijken hebben de bovengenoemde landen besloten de «European Gendarmerie Force» (hierna te noemen «de EGF») in het leven te roepen. Deze gendarmeriemacht zal al standaard zijn samengesteld en voorbereid, zodat zij bij crises snel inzetbaar is.

De EGF heeft verdragsrechtelijk een multinationaal, modulair en uitzendbaar permanent hoofdkwartier gevestigd in Vicenza (Italië) De leiding van dit hoofdkwartier berust bij de commandant van de EGF, waarbij iedere Partij om beurt de commandant benoemt. Het hoofdkwartier bestaat uit een multinationale kern die naar behoefte en na overeenstemming tussen de deelnemende landen kan worden versterkt. Verder omvat de EGF personeel van de politiemachten met militaire status van de Partijen, dat door de Partijen aan de EGF wordt toegewezen voor het uitvoeren van missies of oefeningen nadat het onder bevel is gesteld van de EGF.

Wanneer tot deelname aan een operatie wordt besloten, benoemen de deelnemende landen een commandant voor de EGF-missie. Het permanente hoofdkwartier van de EGF fungeert als moederhoofdkwartier voor het hoofdkwartier van de commandant voor de EGF-missie (Lokaal Hoofdkwartier). De rol van het permanente hoofdkwartier in de bevelsketen zal worden ingevuld aan de hand van de behoeften die de situatie stelt. De EGF zal in eerste instantie vooral ter beschikking van de Europese Unie staan.

Daarnaast kan de EGF ook ter beschikking worden gesteld van de Verenigde Naties, de Organisatie voor Samenwerking en Veiligheid in Europa, de Noord Atlantische Verdragsorganisatie, andere internationale organisaties of van ad hoc-coalities. Voor de operationele inzet van de EGF is een unaniem besluit vereist van de landen die deelnemen aan de EGF. Elk deelnemend land behoudt de volledige vrijheid om te beslissen of zijn eenheden al dan niet aan een EGF-operatie deelnemen.

De hiergenoemde uitgangspunten, onderlinge rechten en – verplichtingen zijn in uitgewerkt in meer precieze bepalingen over statutaire, operationele en financiële aangelegenheden van de EGF, alsmede over de statusgerelateerde aangelegenheden (privileges en immuniteiten) van de EGF en haar personeel en waar toepasselijk, hun familieleden. Het verdrag is ingedeeld in elf hoofdstukken; per hoofdstuk wordt een toelichting gegeven op de voornaamste artikelen.

Staten-Generaal, vergaderjaar 2007–2008, 31 390 (R 1851), A en nr. 1 2)

Het advies van de Raad van State van het Koninkrijk wordt niet openbaar gemaakt, omdat het uitsluitend opmerkingen van redactionele aard bevat (artikel 25a, vierde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State).

Wat het publiek in Nederland nauwelijks weet is dat het verdrag op 29 februari 2008 door minister Verhagen **ter stilzwijgende goedkeuring is** voorgelegd aan de Eerste Kamer.

Wettekst

De wettekst staat als pdf op de webstek van de Eerste Kamer; daarin komt ook de volgende tekst voor:

“31.538 Goedkeuring Verdrag tot oprichting van het Europees Gendarmeriekorps

Dit wetsvoorstel regelt de goedkeuring van het op 18 oktober 2007 te Velsen tot stand gekomen Verdrag tussen het Koninkrijk Spanje, de Franse Republiek, de Italiaanse Republiek, het Koninkrijk der Nederlanden en de Portugese Republiek tot oprichting van het Europees Gendarmeriekorps EUROGENDFOR (Trb. 2007, 227).

De Tweede Kamer heeft om uitdrukkelijke goedkeuring gevraagd van het op 29 februari 2008 aangeboden verdrag (31.390 EK, A en TK nr. 1 (R1851)). De regeringen van de Nederlandse Antillen en Aruba achten medegelding van het Verdrag voor hun land niet wenselijk.

Het verdrag inzake de oprichting van het Europees Gendarmeriekorps (EGF) beoogt binnen Europa zorg te dragen voor een volwaardige capaciteit voor het verrichten van alle politietaken bij crisisbeheersingsoperaties en het biedt een multi-nationale operationele structuur voor staten die voornemens zijn deel te nemen aan

EU-operaties. Tevens kan hiermee deelgenomen worden aan initiatieven van internationale organisaties op het gebied van crisisbeheersing.

Het voorstel is op 10 maart 2009 aangenomen door de Tweede Kamer. PvdA, GroenLinks, D66, VVD, ChristenUnie, SGP, CDA en het lid Verdonk stemden voor. De Eerste Kamer heeft het voorstel op 22 september 2009 als hamerstuk afgedaan. De fractie van de SP is daarbij aantekening verleend. De wet is opgenomen in Staatsblad 457 van 13 november 2009.”

”Het recht brengt de vrede”

Het motto van de EUROGENDFOR luidt: ”LEX PACIFERAT” en betekent: ”Het recht brengt de vrede”. Het benadrukt ”het principe van de strikte relatie tussen het doorzetten van de fundamentele rechtsprincipes en het herstel van een veilige en beschermde omgeving”.

EUROGENDFOR is een snel in te zetten paramilitaire politie-eenheid met bevoegdheden van een geheime dienst. Zij verenigt alle militaire, politionele en geheime dienst bevoegdheden en middelen, die ze na een mandaat van een ministeriële crisisstaf op iedere plaats ter bestrijding van onlusten, opstanden en grote politieke demonstraties in samenwerking met nationale politie- en legerstroepen mag uitoefenen.

Over de strategie van inzet beslist de ”oorlogsraad” in de vorm van een ministerieel comité, dat is samengesteld uit de ministers van defensie van de deelnemende EU-lidstaten.

De eenheid kan of op verzoek of na besluit van de EU worden ingezet. In artikel 4 van het oprichtingsverdrag wordt over de taken van de eenheid het volgende gezegd:

”Bescherming van de bevolking en het eigendom en het in stand houden van de openbare orde bij het optreden van publieke onlusten”.

De soldaten van deze paramilitaire EU-eenheid moeten zich weliswaar tijdens de inzet eerst aan het geldende recht van de staat houden waarin ze ingezet en gestationeerd worden, maar:

“alle gebouwen en terreinen, die door de troepen in beslag worden genomen, zijn immuun en zelfs voor autoriteiten van de staat waarin de troepen actief worden, niet toegankelijk. “

Nationaal recht buiten werking

De moloch EU stelt daarmee nationaal recht ook bij de bestrijding van opstanden buiten werking en steeds meer EU-landen sluiten zich aan bij EUROGENDFOR.

In Brussel worden alle voorbereidingen getroffen om voor het eerst de geheime EU-eenheid voor het neerslaan van opstanden in te zetten in Griekenland. De protesten van de mensen daar worden met de dag gewelddadiger en worden als een bedreiging van EU belangen gezien.

Dit is een van de manieren waarop de soevereiniteit van de individuele EU lidstaten langzaam weggleekt en de EU steeds meer de dienst gaat uitmaken. Nog even en we hebben als bevolking niets meer in te brengen; we komen terecht in een vorm van dictatoriale oligarchie; de kans bestaat dat we worden verkocht en verraden door onze overheden.

20.6 Marokko 2008

In de eerste helft van oktober 2008 verschenen verontrustende persberichten over de snelle ontwikkeling van Eurabië.(...) ANSAMED in www.ansamed.info van 13 oktober 2008:

“De Euro-Mediterrane Parlementaire Vergadering (EMPA) heeft de ministers van Buitenlandse Zaken van de Unie voor het Middellandse Zeegebied gevraagd om meer bevoegdheden en tevens om een juridische basis om haar rol als politieke arm te bekrachtigen.”

De Euro-Mediterrane Parlementaire Vergadering (EMPA) bestaat uit politici van Arabische en Europese landen. Deze instelling zal nu langzamerhand meer macht krijgen, vermoedelijk ook wetgevende macht. (...) Jordanië, Egypte en Algerije kunnen binnenkort rechtstreeks invloed uitoefenen op de wetgeving in de EU landen. ANSAMED, van 13 oktober 2008:

“De beide kusten van de Middellandse Zee zijn nog dichter bijeengekomen, dankzij een vandaag door de EU genomen politieke stap waarbij Marokko een ‘speciale associatiestatus’ werd verleend, een erkenning voor de hervormingen die het Noord-Afrikaanse Koninkrijk de laatste jaren heeft doorgevoerd.”

De EU is nu in staat om meer economische hulp te verstrekken aan Rabat, dat met een bedrag van 657 miljoen in de periode van 2007-2010 al de grootste profiteur is van Europese fondsen voor aan de EU grenzende landen. Marokko wordt dus geleidelijk aan verwelkomd in de Europese Unie. (15)

20.7 Volk verslagen 2008

Het lijkt erop dat de leiders van de EU van mening zijn dat hun bevolking verslagen is. Na de uitvoering van het Verdrag van Lissabon/de Europese Grondwet heeft het volk niets meer in te brengen en kan het rustig worden genegeerd.

De Mediterrane Unie

In 2008 werden plannen gelanceerd voor een “Mediterrane Unie” of een “Unie voor het Mediterrane Gebied”, die zal bestaan uit alle lidstaten van de EU, Mauritanië, Marokko, Algerije, Tunesië, Libië, Egypte, Jordanië, de Palestijnse Autoriteit, Libanon, Syrië, en Turkije. (...) De Europese Commissie stelt voor een co-presidentschap van een EU-land en een Middellandse (islamitisch) land in het leven te roepen, voor een termijn van twee jaar.

Brussel is op het ogenblik bezig het institutionele profiel op te stellen dat de naam: "Barcelona Proces - Een Unie voor het Middellandse Zeegebied" zal gaan dragen. Let op hoe ze

dit verbinden aan het Eurabische Barcelona-proces dat in 1990 werd gelanceerd en door Bat Ye'or werd beschreven.

Ondanks het feit dat de Mediterrane Unie werd uitgeroepen zijn er nog steeds beweringen dat alle praatjes over Eurabië een "gevaarlijke islamfobische samenzweringstheorie" waren. Vanaf eind 2008 is het simpelweg niet meer mogelijk dat nog te beweren. Eurabië is aan het licht gebracht en Bat Ye'or heeft gelijk gekregen:

“West-Europese leiders zijn nu bezig overeenkomsten ten uitvoer te brengen die vele jaren, misschien wel decennia geleden werden gesloten. Autochtone Europeanen is niet gevraagd of ze willen dat hun landen worden overstroomd door Moslims. “Democratie” doet hier totaal niet ter zake; misschien veroorzaakt het zelfs wel passiviteit onder de autochtonen omdat het de illusie in stand houdt dat ze nog steeds iets over hun toekomst te vertellen hebben.

In werkelijkheid werden overeenkomsten over het openstellen van het continent voor Moslims lang geleden al gemaakt. Stemmen voor een andere politieke leider kan in het beste geval het ten uitvoer brengen vertragen, maar niet stoppen, zolang de EU bestaat. De echte besluiten worden achter gesloten deuren genomen door organen van de EU die boven de democratische controle staan, en worden de mensen later door de strot geduwd”.(6)

Het doel is de autochtonen te overweldigen

Zoals de journalist Nick Fagge in oktober 2008 in de Britse krant Daily Express schreef, zullen meer dan 50 miljoen Afrikaanse arbeiders Europa binnen worden gehaald in een immigratiedaal met verstrekking gevolgen. Het doel is de autochtonen te overweldigen. Dit gebeurt op een moment waarop er plannen bestaan om door heel Europa honderden grote moskeeën te bouwen. Jacques Barrot, de vicevoorzitter van de Europese Commissie zegt:

“De demografische situatie van Europa betekent een noodzaak voor gerichte migratie. Het is ook de taak van Europa uitwisseling tussen landen te bevorderen. Immigratie is zowel een economische als een morele plicht.”

De Europeanen “moeten” de massa-immigratie van tientallen miljoenen mensen uit Afrika en het Midden-Oosten blijkbaar accepteren. President Nicolas Sarkozy noemde het Arabisch:

“de taal van de toekomst, van de wetenschap en van de moderniteit. We moeten investeren in de Arabische taal omdat het onderwijs daarvan een moment is van uitwisseling, van openheid en van tolerantie en deze taal een van de oudste en meest prestigieuze beschavingen van de wereld met zich meebrengt.” “Frankrijk is een vriend van de Arabische landen”

Sarkozy had zich eerder het imago aangemeten van een “harde kerel” die zich krachtig zou verzetten tegen het geweld en de pesterijen van immigranten tegenover autochtone Fransen.

Zodra hij was verkozen tot president bleek hij niets anders dan een hartstochtelijke Eurabiër te zijn.

In een brief in de Italiaanse krant Corriere della Sera onthulde de vroegere Italiaanse premier Francesco Cossiga in 2008 dat de regering van Italië in de jaren '70 had toegestaan dat Arabische terreurgroepen zich ongehinderd door het land konden bewegen, dat in ruil daarvoor werd gevrijwaard voor aanslagen. De regering van de Italiaanse premier Aldo Moro sloot een "geheim non-agressiepact tussen de Italiaanse staat en Palestijnse verzetsorganisaties, inclusief terreurgroepen." Volgens de vroegere president was het Moro zelf die de voorwaarden van de overeenkomst met de Arabische terroristen vaststelde:

“De voorwaarden van de overeenkomst waren dat de Palestijnse organisaties zelfs gewapende operatiebases in het land konden onderhouden en ze konden vrijelijk komen en gaan zonder zich te moeten onderwerpen aan de gewone politiecontroles, omdat ze onder de geheime diensten ‘vielen’. De Palestijnse organisaties konden zelfs gewapende operatiebases in het land onderhouden.”

Eurabië een feit

Het was de formele geboorte van Eurabië, toen West-Europese regeringen, onder druk van Arabische terroristen en olieproducerende landen, hun pro-Israël houding lieten varen en zich geleidelijk aan op één lijn stelden met de Arabisch-islamitische wereld. Er is absoluut geen enkele reden om aan te nemen dat de Italianen de enigen waren die dergelijke "deals" sloten.

Naast samenwerking op cultureel en politiek gebied zijn Europese regeringen ook overeengekomen om de Arabieren, vooral de Palestijnen, grote sommen "protectiegeld" te betalen om de terroristische dreiging te verminderen. Dit kan alleen maar worden beschouwd als jizya. Dit gebruik heeft zich later door de hele Europese Unie verbreid en de EU betaalt de Palestijnen daarom honderden miljoenen Euro's per jaar. (15)

20.8 Europees Rijk

De Europese Unie of Eurabische Rijk, is een machtsgreep van de elites met de bedoeling de landen te ontmantelen die ze verondersteld worden te dienen. In plaats van slechts dienaars van het volk te zijn in relatief kleine landen, streven ze ernaar lid te worden van een onaanastbare elite die heerst over een uitgestrekt Rijk. Men moet beseffen dat de leiders zich inspannen om hun eigen naties te vernietigen. De EU heeft aanvaard dat de Unie geleidelijk zal worden uitgebreid met het islamitische Midden-Oosten en Noord-Afrika. De EU is inmiddels akkoord gegaan met:

Het toegestaan dat tientallen miljoenen immigranten uit voornamelijk islamitische landen in Noord-Afrika zich in de komende jaren in Europa vestigen. Dit is zogenaamd "goed voor de economie".

Het plan om de wetten van de sharia toe te passen op de miljoenen Moslims die ze uitnodigt om zich te komen vestigen in Europa.

Met de versterking van de wetgeving tegen racisme, terwijl ze intussen duidelijk maakt dat "Islamofobie" een soort racisme is.

Een samenwerking met islamitische landen om de schoolboeken in de EU te herschrijven om zo een "positief" beeld van de Islam te scheppen voor Europese kinderen. Zo wordt tevens de bloedige geschiedenis van de Jihad verdoezeld.

Verder ontwikkelt de EU een Europees aanhoudings- of arrestatiebevel waarin is vastgelegd dat iemand die een ernstig misdrijf, zoals racisme of Islamofobie ten laste wordt gelegd, kan worden gearresteerd zonder tussenkomst van de nationale staat waarin hij toevallig woont.

De Europese Unie is bezig zich uit te leveren aan de Islam, terwijl ze intussen gevestigde nationale culturen vernietigt. Degenen die het met dit beleid niet eens zijn wordt het leven zuur gemaakt. Dit is een georganiseerd verraad dat echter door de EU voorstanders wordt geprezen als een overwinning voor "tolerantie".

José Manuel Barroso, de leider van de ondemocratische en niet ter verantwoording te roepen regering van een half miljard mensen, heeft verklaard dat de EU als een Rijk moet worden beschouwd. (...) Het zou verstandig zijn niet te vergeten dat alle Rijken door middel van oorlog zijn gesticht.

Er vindt wel degelijk een oorlog plaats: een culturele en demografische oorlog die tegen de autochtone Europeanen wordt gevoerd. Er wordt gebruik gemaakt van massa-immigratie om alle nationale staten tegelijkertijd te vernietigen, zodat de autochtonen nergens heen kunnen vluchten en geen enkel land een ander te hulp kan schieten tegen de voortschrijdende islamisering.

Het is allemaal in de jaren 70 begonnen met toegeven aan de Arabieren, die olie en terreur als wapens gebruikten. Europeanen moeten zich inspannen om deze cultuur van verraad uit te bannen net als de concessiepolitiek, die dit heeft veroorzaakt. Als de Palestijnen geld nodig hebben, kunnen ze dat aan Saoedi-Arabië vragen. (15)

Sharia ingevoerd 2008

In september 2008 werd in enkele media in Denemarken vermeld dat Moslims die in de EU wonen in de toekomst kunnen scheiden volgens de regels van de sharia. Wat de meeste mensen niet begrijpen is dat dit onderdeel is van langlopende afspraken waarmee de leiders van de EU allang hebben ingestemd. Vrijwel alle West-Europese leiders hebben gecapituleerd. Het is niet langer de vraag of de sharia wel of niet officieel als wet zal worden erkend, zoals al is gebeurd voor Moslims die in Groot-Brittannië wonen; het is alleen nog maar de vraag op welke manier men dit ten uitvoer wil brengen.

Veel openbare documenten zijn bij het publiek weinig bekend, omdat ze door de meeste media vrijwel nooit vermeld worden. Enkele van deze documenten verklaren dat de EU de onderwijs- en juridische stelsels "in overeenstemming moet brengen" met die van de Arabische landen. Hier wordt op dit ogenblik achter onze rug om over onderhandeld.

Intussen bevat het Europese aanhoudings- of arrestatiebevel een lijst van zware misdaden, inclusief terrorisme, gewapende beroving, verkrachting, racisme en vreemdelingenhaat, die door de gehele EU strafbaar zijn. Volgens EU-documenten valt “Islamofobie” onder racisme, wat betekent dat “Islamofobie” spoedig op het hele Europese continent als een ernstig misdrijf beschouwd zou kunnen worden.

Het Multiculturalisme in Europa staat op het punt om openlijk de totalitaire fase in te gaan. Wie dit niet wil geloven moet maar eens kijken naar wat de Nederlandse cartoonist Gregorius Nekschot in 2008 overkwam, toen hij werd gearresteerd vanwege door hem getekende cartoons die zogenaamd “beledigend” waren voor Moslims. (15)

20.9 Censuur 2010

Islamvriendelijk mening en censuur

Aan de Europese bevolking wordt een islamvriendelijke mening opgedrongen. De in 1991 door de Raad van Europa opgerichte “Foundation on the Dialogue of Cultures and Civilizations” moet toezicht houden op alles wat er over de Islam in Europa wordt gepubliceerd. Op grond daarvan is men in september 1991 met goedkeuring van Raad van Europa begonnen met het volgens de richtlijnen van de OIC opnieuw schrijven van de geschiedenis.

[About OIC, The Organization of the Islamic Conference (OIC) is the second largest inter-governmental organization after the United Nations which has membership of 57 states spread over four continents. The Organization is the collective voice of the Muslim world and ensuring to safeguard and protect the interests of the Muslim world in the spirit of promoting international peace and harmony among various people of the world. The Organization was established upon a decision of the historical summit which took place in Rabat, Kingdom of Morocco on 12th Rajab 1389 Hijra (25 September 1969) as a result of criminal arson of Al-Aqsa Mosque in occupied Jerusalem (OIC: www.oic-oci.org).]

De EU heeft een denkbeeldige islamitische beschaving en geschiedenis verzonnen. De in vele documenten vastgelegde geschiedenis van de Jihad en de Islam, die in dit dossier worden belicht, wordt genegeerd. De Verenigde Staten en Israël zijn in die optiek de schuldigen en het altijd aanwezige Europese antisemitisme en de eveneens in delen van Europa aanwezige anti Amerika stemming worden gretig voor hun doelstellingen gebruikt. Dissidenten worden het zwijgen opgelegd, geboycot of nog erger en er heerst op diverse terreinen een vorm van niet uitgesproken censuur; media zijn politiek correct gefiltreerd en bepaalde boeken worden niet in EU talen vertaald en van andere boeken wordt de uitgave bijna onmogelijk gemaakt.

De feiten en de censuur

De in dit dossier weergegeven feiten zijn voor een groot deel afkomstig van Internet en verder uit een aantal gedrukte bronnen. De meeste van de geraadpleegde bronnen zijn niet in het Nederlands beschikbaar, opzettelijk of onopzettelijk niet vertaald en uitgegeven of bewust in kleine oplage verspreid. Er wordt ons daardoor veel informatie onthouden. In een enkel geval wordt wel een vertaling uitgegeven, maar is de oplage zo laag gehouden, dat het boek nauwelijks in de normale boekhandel verkrijgbaar blijkt te zijn geweest. Een voorbeeld hiervan is: “Eurabië” van Bat Ye’Or. De uitgever meldde desgevraagd telefo-

nisch dat de oplage slechts 1.000 exemplaren groot was; er was zogenaamd geen vraag naar; dit lijkt op een feitelijke censuur!

Een ander voorbeeld van feitelijke censuur staat op de achterflap van het boek “Islamofobie?” door Frans Groenendijk (Pumbo.nl 2010); hij geeft de reactie weer die een uitgever hem gaf naar aanleiding van zijn manuscript:

“een uitgave hiervan zou mij direct van 80% van mijn vrienden en kennissen beroven, nog los van de reputatieschade voor mijn uitgeverij.”

Censuur en schending persvrijheid

Pastor Ben Kok maakte recent de film “Islam en waarheid” over gevaar het van de Islam:

„Deze film gaat over de Islam. Wie heeft de moed zijn stem te verheffen tegen het gevaar van de Islam? Dat zijn niet de meeste christenen, die laf in een hoekje blijven zitten. Het zijn zij die gevlucht zijn voor de Islam; een Ellian, een Hirsi Ali.”

“Ons persbericht met aankondiging van de film “Islam en waarheid” zou om 9 uur volgens bevestigde afspraken met ANP verstuurd worden, maar is geblokkeerd, omdat het woord “Islam” er in voorkomt! In welke DDR republiek leven we?

ANP Den Haag heeft het bericht als gebruikelijk via ANP Engeland verstuurd en daar moet het eerst door een Nederlandse taaldeskundige worden beoordeeld; het woord “Islam” is het punt van zorg dus.

NB: het betreft hier bovendien een contractuele afspraak, met betaling voor het versturen en het is dus geen vrijblijvend persbericht, waarbij geen zekerheid van plaatsing bestaat.

Shalom, schakel al je politieke vrienden in, dit kan niet, hier is de persvrijheid in het geding!” [www.tora-yeshua.nl, 10 juni 2010; ook voor meer informatie over de film]

Het heeft er de schijn van dat hier de richtlijnen van de OIC worden gevolgd om alles te bestrijden wat ten nadele is van de Islam. Overigens, waar is de film “Submission” van Theo van Gogh en Hirshi Ali gebleven en waar wordt de film “Fitna” vertoond? Kortom: censuur alom!

20.10 Vrijheid van meningsuiting 2010

Amerikaanse vrijheidsprijs 2009

De American Freedom Alliance die zich inzet voor de vrijheid van meningsuiting, heeft PVV-politicus Geert Wilders een Freedom Award toegekend. Wilders zal de prijs “met veel trots” in ontvangst nemen, zo liet hij donderdag weten. De Amerikaanse organisatie reikt de onderscheiding elk jaar uit aan een individu of organisatie die met moed en toewijding de vrijheid in de wereld verdedigt.

Eerder ging de prijs onder anderen naar Flemming Rose, de Deense journalist die de gewraakte cartoons over de profeet Mohammed publiceerde, en de Franse mediawaakhond Philippe Karsenty. De uitreiking van de onderscheiding vindt volgend jaar mei (2009) plaats tijdens een diner in Simi Valley, een stad in de Amerikaanse staat Californië.
[De Telegraaf, 23-10-2008]

“The House of Lords”

Politicus Geert Wilders zet zich voortdurend in voor het in stand houden van de vrijheid van meningsuiting; hij krijgt hiervoor buiten Nederland op diverse plaatsen veel waardering. Zo was hij op 5 maart 2010 in Londen om op uitnodiging van twee leden van het Hogerhuis zijn film “Fitna” te vertonen; daarna hield hij een toespraak in “The House of Lords”.

Hieronder volgt een deel van die toespraak, waarin hij heel duidelijk maakt welke strijd er in Europa aan de gang is. De frontlinie van die strijd is volgens hem de vrijheid van meningsuiting, die in Europa steeds verder onder druk komt te staan:

“(…) Dames en heren, noch ik noch mijn partij heb een probleem met Moslims als zodanig. (...) Er zijn veel gematigde Moslims, maar er is niet zoiets als een gematigde Islam. Islam streeft naar wereldheerschappij. De Koran draagt Moslims op Jihad te beoefenen. De Koran draagt Moslims op de Sharia wetten in te voeren. De Koran draagt Moslims op de Islam op te leggen aan de hele wereld. (...) De Islam is niet louter een godsdienst, is het vooral een totalitaire ideologie. Islam wil alle aspecten van het leven, van de wieg tot het graf domineren. (...) Ik denk dat de Islam niet verenigbaar is met onze Westerse manier van leven. De Islam is een bedreiging voor de Westerse waarden. (...) Dames en heren: de Islam en vrijheid, de Islam en democratie zijn niet compatibel. Het zijn tegengestelde waarden(...)Islam betekent onderwerping, en er kan er geen enkel misverstand bestaan over haar doel (...)

We zien de Islam in het Westen op een ongelooflijk tempo tot grote hoogten stijgen. Europa is zeer snel aan het islamiseren. Veel Europese steden hebben enorme islamitische concentraties. Parijs, Amsterdam, Brussel en Berlijn zijn slechts een paar voorbeelden. In sommige delen van deze steden zijn al islamitische voorschriften geïmplementeerd. De rechten van vrouwen worden geschonden. (...) In veel Europese steden is er al apartheid. Joden zijn in toenemende aantallen Europa aan het verlaten. (...)

Dames en heren, wij verdedigen het recht op vrijheid van meningsuiting. Met al onze kracht. Met al onze macht. Vrije meningsuiting is het allerbelangrijkste van onze vele vrijheden. Vrije meningsuiting is de hoeksteen van onze moderne samenleving. Vrijheid van meningsuiting is de adem van onze democratie, zonder vrijheid van meningsuiting zal onze manier van leven en onze vrijheid ten onder gaan. (...) Zoals George Orwell zei:

"Als vrijheid überhaupt iets betekent, betekent dit ook het recht om mensen te vertellen wat ze niet willen horen".

Dames en heren, ik geloof in een ander beleid, het is tijd voor verandering. We moeten haast maken. We kunnen niet langer wachten. Time is running out. Ik zou graag een van mijn favoriete Amerikaanse presidenten willen citeren: Ronald Reagan. Hij zei eens: “We

moeten nu handelen, het behoud van morgen staat op het spel". Daarom stel ik de volgende maatregelen voor, om onze vrijheid te behouden:

Eerst zullen wij de vrijheid van meningsuiting moeten verdedigen. Het is de belangrijkste van onze vrijheden. In Europa en zeker in Nederland moeten we iets als het Amerikaanse First Amendment hebben, dat deze vrijheid garandeert.

Ten tweede zullen we een einde maken aan en ons ontdoen van het cultureel relativisme. Tegen de culturele relativisten, de Sharia socialisten, zeg ik met trots: "Onze Westerse cultuur is veruit superieur aan de islamitische cultuur". Wees niet bang om dat te zeggen. U bent geen racist als je zegt dat onze eigen cultuur beter is.

Ten derde, zullen we moeten stoppen met massa-immigratie uit islamitische landen. Omdat meer Islam minder vrijheid betekent.

Ten vierde, zullen we criminele immigranten moeten uitzetten. Criminelen met een dubbele nationaliteit moeten worden uitgezet. En er zijn velen van hen in mijn land.

Ten vijfde moeten we de bouw van nieuwe moskeeën verbieden. Er is genoeg Islam in Europa. Vooral omdat Christenen in Turkije, Egypte, Irak, Iran, Pakistan en Indonesië worden mishandeld, moet er een bouwstop op moskeeën komen in het Westen.

En, als laatste maar niet als minste, zullen we ons moeten ontdoen van al die zogenaamde leiders. Ik zei het al eerder: Minder Chamberlains en meer Churchills. Laten we echte leiders kiezen. (...)
[pvv.nl]

20.11 Meningsvrijheid in de EU op de helling

Bij de formatie van het kabinet Rutte (eind 2010) bleek dat het CDA tegen het plan van VVD en PVV was om politici te vrijwaren van vervolging wegens groepsbelediging, een "immunitetsclausule". Het CDA wilde het recht op vrijheid van meningsuiting niet de voorkeur geven "boven andere grondrechten, zoals het verbod op discriminatie". Volgens het CDA leidt meningsvrijheid dus, anders dan godsdienstvrijheid, als vanzelf tot discriminatie. Godsdienstvrijheid hoort volgens het CDA daarom boven meningsvrijheid te staan, en heeft de afgelopen kabinetsperiode er hard aan gewerkt om die notie te verankeren in verdragen.

Wat is hier aan de hand?

Tijdens de regeerperiode van het kabinet Balkenende IV, onder het toezien van de Justitie minister en de minister van Buitenlandse Zaken, werd niet alleen HoeiBoei op een politiebureau ontboden, Rechtser.com veroordeeld tot een boete, Nekschot van zijn bed gelicht en Wilders voor de rechter gedaagd — om wat tot dan toe ongehoorde ingrepen tegen de meningsvrijheid te noemen — maar ook een aantal beslissende stappen gezet op

weg naar een vergaande en grensoverschrijdende inperking van de meningsvrijheid. De drie belangrijkste stappen op Europees niveau zijn:

a. Europese Unie: Aanvullend Protocol

Begin dit jaar (2010) werd het "Aanvullend Protocol", dat de strafrechtelijke aanpak van racisme en vreemdelingenhaat via computersystemen regelt en het mogelijk maakt "verdachten" uit te leveren aan staten waar geen uitleveringsverdrag mee is afgesloten, door het parlement aangenomen. De SP, PvdA, GroenLinks, D66, PvdD, VVD, ChristenUnie, SGP en CDA stemden voor.

b. Raad van Europa: Resolutie 1743

In juni dit jaar nam de Raad van Europa, nota bene onder voorzitterschap van Turkije, Resolutie 1743 aan: "Islam, Islamisme en Islamofobia in Europa". Hierin wordt opgeroepen om in samenwerking met de Organisatie van de Islamitische Conferentie (OIC) kritiek op de islam in Europa te bestrijden. Ook dringt het erop aan de niet-moslim bevolking van Europa te onderwerpen aan "levenslang voortdurende educatie" over de islam. (Laat ze dan maar beginnen met dit dossier!)

c. Europese Unie: Kaderbesluit racisme en vreemdelingenhaat

Op 28 november 2010 treedt het "Kaderbesluit racisme en vreemdelingenhaat" in werking. "De uiterste implementatiedatum van het besluit is 28 november 2010," werd twee jaar geleden op de website van Buitenlandse Zaken aangekondigd. Volgens dit kaderbesluit wordt godslastering met ingang van zondag 28 november 2010 gelijkgesteld aan racisme, en moeten racisme en xenofobie door de lidstaten van de Europese Unie strafbaar gesteld worden.

"Alle aantijgingen in verband met ras, kleur, afkomst, religie en andere overtuigingen, nationale of etnische oorsprong als factor die bepalend is voor de afkeer van mensen, moeten als racistisch en xenofob worden beschouwd".

Turkije gaat EU-burgers aanpakken

De Turkse minister van Buitenlandse Zaken Ahmet Davutoglu (AKP) is met ingang van november 2010 voor een half jaar voorzitter van het Comité van Ministers van de Raad van Europa. Dit terwijl Mevlut Cavusoglu (eveneens lid van de Turkse AKP regering) voorzitter is van de Parlementaire Vergadering van diezelfde Raad van Europa.

Turkije is tevens voorzitter van de OIC, die enerzijds de Sharia promoot en anderzijds het woord "islamofobie" heeft geïntroduceerd en ernaar streeft dat in de Westerse wereld gelijk gesteld te krijgen met racisme. (...)

De doorsnee Europeaan is in de ogen van de Turkse regering kennelijk iemand met een onverbeterbare neiging tot racisme, xenofobie en islamofobie, en niet in staat met de "nieuwe diversiteit" in de samenleving om te gaan. (...)

Turkije heeft een treurige staat van dienst waar het de rechten van de mens betreft, het heeft Noord-Cyprus geannexeerd (dat heet nu "Turkse Republiek Noord Cyprus") en houdt er tegenwoordig partnerschappen op na met notoir mensenrechtenschendende staten zoals Syrië en Saudi-Arabië, en terreurgroepen als Hamas.

De lidstaten van de door Turkije geleide OIC kenmerken zich in het algemeen eveneens door slecht te scoren op het gebied van persvrijheid, (religieuze) tolerantie en mensenrechten. Ook houden de OIC lidstaten er een eigen interpretatie van "mensenrechten" op na, wat blijkt uit de controversiële op de Sharia gebaseerde "Cairo verklaring".

Toch vindt Turkije dat juist de Europese burger racistisch, xenofob, islamofob en intolerant is, en wil via de Raad van Europa het komende half jaar die burgers onder handen nemen [www.hetvrijevolk.com]

20.12 Stuiptrekkingen van de meningsvrijheid

Mogen we in de toekomst onze mond nog opendoen?

De vraag is nu in hoeverre onze vrijheid van meningsuiting daadwerkelijk in gevaar is door de Resolutie 1743: "Islam, Islamisme en Islamophobia in Europa" en het "Kaderbesluit racisme en vreemdelingenhaat" dat op 28 november 2010 in werking is getreden.

Het "Kaderbesluit racisme en vreemdelingenhaat" heeft al enkele opvallende gevolgen in de vorm van processen tegen burgers die zich kritisch uitlieten over de islam. We noemen hier het proces tegen Geert Wilders, hoewel dit al eerder begon.

Ook de processen tegen Elisabeth Sabaditsch-Wolff in Oostenrijk en tegen Lars Hedegaard in Denemarken kunnen hiertoe worden gerekend.

Het verloop van deze nu in Europa lopende processen zal ons binnenkort meer duidelijkheid geven over wat we wel en niet meer mogen zeggen. Het staat echter wel vast dat de vrijheid van meningsuiting in Europa in groot gevaar verkeerd en vooralsnog is er geen enkele reden om er gerust op te zijn, hoewel er ook een lichtpuntje is door de vrijspraak van Lars Hedegaard in Denemarken.

Het proces tegen Elisabeth Sabaditsch-Wolff

Op 23 november 2010 begon in Wenen het proces tegen Elisabeth Sabaditsch-Wolff wegens "het denigreren van religieuze leerstellingen" en op 27-11-2010 sponsorde de "International Free Press Society" een conferentie in Kopenhagen.

Op die bijeenkomst hield Elisabeth Sabaditsch-Wolff een toespraak met als motto "**De tijd die ons gegeven is**"; hieronder de tekst:

"Dames en heren,

Ik sta hier voor u, in de stad Kopenhagen, in het jaar 2010. Dit wordt algemeen beschouwd als een verlicht land in het hart van een verlicht continent.

Onze fundamentele vrijheden zijn ons sinds lang gegarandeerd — eerst door de Universele Verklaring Rechten van de Mens, zoals het door de Verenigde Naties in 1948 werd aangenomen, en vervolgens in 1950 ondersteund door de Raad van Europa met het Europees Verdrag voor Rechten van de Mens, dat later werd bekrachtigd door de Europese Unie. Onze landen hebben ieder bovendien dezelfde fundamentele rechten in hun eigen grondwet. opgenomen

Deze rechten behelzen de vrijheid van geweten, het recht om vreedzaam in vereniging samen te komen en het recht om onze godsdienst vrij uit te oefenen, of om geen godsdienst te hebben. En, misschien wel het allerbelangrijkste van alles, het recht om vrijelijk onze mening laten horen en te publiceren, zonder enige belemmering.

Toch ligt de vrijheid van meningsuiting onder vuur vandaag, ook hier in Denemarken, net als in mijn eigen land Oostenrijk, en zelfs in Europa als geheel. Vandaag, in het 21e eeuwse West-Europa, wordt ons recht op vrije meningsuiting stilletjes en systematisch afgebroken met een effectiviteit waar de commissarissen in de oude Sovjet-Unie alleen maar van konden dromen.

Morgen, 28 november 2010, zal in deze onheilspellende totalitaire trend en mijlpaal worden bereikt, wanneer de lidstaten van de Europese Unie zich verplichten een onschuldig klinkende wettelijke voorziening te implementeren, bekend als het "Kaderbesluit ter bestrijding van racisme en vreemdelingenhaat", of, vollediger: het "Kaderbesluit 2008/913/JBZ van 28 november 2008 betreffende de bestrijding van bepaalde vormen en uitingen van racisme en vreemdelingenhaat door middel van het strafrecht." Volgens het laatste artikel van het Kaderbesluit, treffen "de lidstaten ... de nodige maatregelen om uiterlijk op 28 november 2010 aan de bepalingen van dit kaderbesluit te voldoen." (Artikel 10.1)

Waarom is deze zaak van invloed op de vrije meningsuiting in Europa?

Als u de volledige tekst van het kaderbesluit leest (die kan worden gevonden op wetgeving pagina van de website van de EU), kunt u lezen dat "Elke lidstaat neemt de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de volgende opzettelijke gedragingen strafbaar worden gesteld" Dergelijke "opzettelijke gedragingen" omvat "ten minste die gedragingen ... welke als voorwendsel dienen voor handelingen tegen een groep personen, of een lid van die groep, die op basis van ras, huidskleur, afstamming dan wel nationale of etnische afkomst wordt gedefinieerd."

Gebaseerd op wat onlangs is gebeurd met Geert Wilders maar ook met mij — en wat eerder Gregorius Nekschot, Jussi Halla-Aho en tal van anderen is overkomen — kunnen we allemaal wel raden wie er gestraft zal gaan worden op grond van deze bepaling van het Kaderbesluit: degenen die de islam bekritisieren.

Erger nog, een klacht die door een lidstaat wordt ingediend, hoeft "niet afhankelijk [te zijn] van aangifte of beschuldiging door het slachtoffer van de gedraging", noch hoeft de vermeende dader "zich fysiek op dat grondgebied" te bevinden.

Met andere woorden, als de Oostenrijkse dhimmi-regering tegen een cartoon is die gepubliceerd werd door Kurt Westergaard hier in Denemarken, kan de heer Westergaard worden uitgeleverd om zich tenoverstaan van het Oostenrijkse ministerie van Justitie te verantwoorden in verband met haatzaaien. Het Europees aanhoudingsbevel regelt dat de Deense regering zich niet juridisch kan bemoeien met een dergelijke uitlevering, en het 800-man sterke "European Gendarmerie Force" zal ter beschikking staan om ongestraft de heer Westergaard van zijn bed te lichten en naar Wenen over te brengen.

Vanaf morgen wordt het bovenstaande scenario een reële mogelijkheid. Het is geen paranoïde fantasie. Deze wettelijke bepalingen worden nader beschreven in de in openbare EU documenten, en zullen de volledige kracht van wet genieten in alle EU-lidstaten vanaf middernacht.

De stuiptrekkingen van de vrijheid van meningsuiting in Europa beginnen morgen.

Zoals de meesten van u al bekend is, ben ik alweer zowat een jaar geleden ervan bewust gemaakt dat 'haatzaai' aanklachten tegen mij kunnen worden indediend — ik had "religieuze leerstellingen gedenigreerd" door het een van mijn openbare lezingen over de islam te geven. Dat ik vervolgd zou kunnen worden werd niet rechtstreeks aan mij bekend gemaakt, maar via artikelen in de pers.

Pas vorige maand werd door de rechtbank een datum vastgesteld voor de behandeling van de zaak tegen mij. Wederom moest ik dit feit in de pers ontdekken — in 'News', hetzelfde linkse tijdschrift die de oorspronkelijke aanklacht tegen mij had ingediend. Tot enkele dagen daarna was ik er nog steeds niet officieel van in kennis gesteld.

Het bewijsmateriaal dat tegen mij gebruikt werd de zitting afgelopen week, was een transcript van een bandopname van een lezing van mij, die door hetzelfde socialistische tijdschrift aan de rechter was overhandigd. Het bevatte uitspraken die niet door mij waren gedaan, en uitspraken die niet in het openbaar waren gemaakt, die dus geen schending van de wet behelzen.

Maar in mijn geval gaat het niet over het recht. Het is een politiek proces, en net als de processen tegen Geert Wilders en Jussi Halla-Aho, is het de bedoeling iemand het zwijgen op te leggen die zich uitspreekt tegen de barbaarse aard van de sharia.

Bovenal is het de bedoeling om een ieder die weleens zou kunnen overwegen in mijn voetsporen te gaan treden, bij voorbaat te ontmoedigen. De oligarchen die nu

in Europa heersen zijn vastberaden elke openhartige discussie tussen hun burgers over de islam en diens juridische doctrines, te voorkomen.

Dit zijn de methoden van een totalitaire staat.

En deze zijn succesvoller dan die van de nazisme de fascisten en de communisten, omdat ze in stilte en alle rust tot stand komen, zonder de noodzaak van concentratiekampen of goelags of massagraven of een nekschot in het midden van de nacht.

Het zijn chirurgische aanvallen, uitgevoerd via onze juridische systemen, en uitermate effectief. Tussen de strafmaat die werd uitgevoerd tegen Theo Van Gogh en het Kaderbesluit uitgevoerd middels onze rechtbanken, is geen ruimtemeer voor ons om te manouvreren.

We worden systematisch het zwijgen opgelegd.

Ik bewonder de voorzieningen in het Eerste Amendement dat alle Amerikanen genieten als hun geboorterecht. De clausules met betrekking to de meningsvrijheid zullen het opleggen van de sharia in de Verenigde Staten zoveel moeilijker maken

Maar hier in Europa zijn we niet zo goed beschermd. Onze grondwetten en de regels die ons worden opgelegd door de EU, laten bepaalde uitzonderingen op het recht om vrijuit te spreken toe, en die kleine ladders in het weefsel van onze rechten zijn voldoende om de hele structuur aan stukken te scheuren.

Wij hebben dringend behoefte aan onze eigen versie van het Eerste Amendement. We hebben leiders nodig die wijs en moedig genoeg zijn om juridische instrumenten te ontwikkelen en in te voeren die dezelfde fundamentele rechten vaststellen die gegarandeerd zijn aan alle burgers van de Verenigde Staten door hun Grondwet.

We hebben nog geen leiders van dit kaliber. Maar zijn op het toneel aan het opdoemen, en op een zekere dag zullen zij de werkelijke leiders zijn van onze individuele Europese landen, ter vervanging van de internationalistische totalitaire opstandelingen die ons vandaag onderdrukken.

Onze naties zullen bestuurd worden door hun eigen mensen, door degenen die hen werkelijk vertegenwoordigen. Diens leiders zullen ware patriotten zijn, mensen als Jimmie Akesson en Kent Ekeroth in Zweden, of Oskar Freysinger in Zwitserland, of Geert Wilders en Martin Bosma in Nederland, of Filip Dewinter en Frank Vanhecke in Vlaanderen.

We gaan ons continent en onze naties terug opeisen. We zullen onze landen terug nemen uit de klauwen van de dieven die ze van ons hebben weggeroofd, terwijl wij in slaap werden gesust door onze welvaart en onze aangename verpozingen.

Dit zal geen eenvoudige opgave zijn. Ons pad zal bezaaid worden met obstakels en grote gevaren. Maar we moeten het hoe dan ook begaan, want als we dat niet doen, zal de Europese beschaving — het hart van de Westerse beschaving — vernietigd worden.

Wat ooit onze naties waren waren, zullen regio's gaan zijn met onduidelijke grenzen, vooral bevolkt door mensen uit vreemde culturen en beheerd door corrupte totalitaire bureaucraten. De autochtonen — de oorspronkelijke bewoners, onze kinderen, de afstammelingen van degenen die de grootste beschaving hebben geschapen die de wereld ooit gekend heeft — zullen worden verlaagd tot curatoren en gekostumeerde acteurs in een schilderachtige themapark. Noem het "Euro World". Authentieke gerechten, etnische dansers en om tien uur vuurwerk. Dat is waar we mee geconfronteerd gaan worden als we de door ons gekoesterde vrijheden opgeven.

Als we onze meningsvrijheid verliezen, zijn we voor eeuwig verloren.

Ik ben geen slachtoffer. Ik ben van plan om pal te staan voor wat juist is. Ik zal verdedigen wat verdedigd moet worden. Maar boven alles, zal ik mijn door God gegeven recht uitoefenen om vrijuit te spreken over wat er aan de hand is. De vrijheid van meningsuiting is de allerbelangrijkste vrijheid die wij bezitten.

Ik doe dit voor mijn dochter, en voor haar kinderen, voor degenen die in de wereld moeten leven die wij nu voor ze voorbereiden. Ik doe wat onze grootouders misschien wel hadden moeten doen in de jaren '30, toen hun eigen vrijheden bedreigd werden.

Dit is ons tijdperk. Deze beker zal niet aan ons voorbijgaan.

Ik moet denken aan een passage in J.R.R. Tolkien's beroemde trilogie 'The Lord of the Rings'. Het is een gesprek tussen Frodo de Hobbit en Gandalf de Tovenaar, en het betreft de levensgevaarlijke queeste waar Frodo en zijn vrienden voor zijn uitgezonden. Frodo zegt:

"Ik wou dat dit niet gebeurde in mijn tijd."

Gandalf reageert:

"Ik ook, en dat vind iedereen die leeft om zulke tijden mee te maken. Maar het is niet aan hen om erover te beslissen. Al wat we beslissen moeten is wat te doen met de tijd die ons gegund is."

Het is tijd voor ons om te beslissen wat te doen met de tijd die ons gegund is

Als ik dezelfde woorden morgen uitspreek, zou ik gearresteerd kunnen worden. Ik zou dan kunnen worden aangeklaagd op grond van de bepalingen van het Kaderbesluit, en uitgeleverd aan het land dat mij gedagvaard heeft, middels een Europees aanhoudingsbevel, en worden geescorteerd door de Europese Gendarmerie. Dit is geen denkbeeldig scenario, het is een zeer reële mogelijkheid. Het is waar dat slechts een paar mensen een dergelijke beproeving zullen ondergaan. Maar er zijn ook maar een paar mensen daarvoor nodig.

Hoeveel mensen moeten doormaken wat de heer Wilders en ik te verduren hebben, voordat bij iedereen die boodschap overkomt? Hoeveel voorbeelden moeten er worden gesteld voordat de rest van de Europese bevolking de nieuwe regels zal snappen en tot onderwerping zal worden geïntimideerd?

En we moeten niet vergeten aan wie ze zich uiteindelijk zullen onderwerpen. Zij zullen zich onderwerpen aan onze opvolgers in Europa. Zij zullen zich onderwerpen aan onze vervangers. We moeten niet vergeten dat het woord voor onderwerping in het Arabisch 'Islam' is.

Als er eenmaal genoeg moslims in Europa verblijven — en dat hoeft niet eens een meerderheid van de bevolking te zijn, net ergens rond de vijftien of twintig procent — zullen wij onder de islamitische wet leven, en niet de wetten die ons op dit moment regeren. Wij zullen niet langer genieten van wat ons resteert aan de grondwettelijke rechten. Onze rechten zullen volledig worden voorgeschreven en begrensd door de sharia. Vrouwen zullen het virtuele vee van de mannen worden. Christenen en Joden zullen worden verdreven of gedwongen zich te bekeren tot de islam. Atheïsten en homoseksuelen zullen worden gedood.

De Europese Unie zou deze woorden zien als "haatzaaien". Onder het Kaderbesluit zouden ze geclassificeerd kunnen worden als "racisme en vreemdelingenhaat", en zou ik kunnen worden vervolgd wegens het uitspreken ervan.

Maar het is in feite de simpele waarheid.

Iedereen kan die verifiëren door de geschiedenis te bestuderen. Iedereen die dat wil kan de Koran lezen, de hadith en de soenna van de profeet. De ruim beschikbare officiële verhandelingen over de islamitische wet bevestigen dat mijn beschrijving geen "haatzaaien" is, maar een duidelijke en nauwkeurige lezing van de grondbeginselen van de islamitische wet. Het is duidelijk dat de waarheid vertellen over de islam tegenwoordig beschouwd wordt als "aanzetten tot religieuze haat".

Het is duidelijk dat niet-moslims die de principes van de sharia aan het publiek uit de doeken doen "religieuze leerstellingen denigreren". Als we ons gedwee neerleggen bij deze regels, dan berusten we in het opleggen van de sharia in onze eigen landen. En in ieder geval zal ik niet stil blijven zitten terwijl dit gebeurt.

Ik wil niet dat mijn dochter onder de sharia moet leven.

Onze tijd is beperkt. Als u en ik niet een islamitische toekomst voor onszelf voor ogen hebben, dan moeten we ons nu uitspreken. Willen we het recht om vrij te spreken en te publiceren, dan moeten we dat recht nu uitoefenen om het te behouden. Ik zou wensen dat dit niet in mijn tijd zou zijn voorgevallen. Maar het is er. We moeten ten volle gebruik maken van de tijd die ons gegeven is.

Dank u.” [Elisabeth Sabaditsch-Wolff]

[Bron: <http://gatesofvienna.blogspot.com/2010/11/time-that-is-given-us.html> Vertaling uit het Engels: Delecluze]

Uitspraak tegen Elisabeth Sabaditsch-Wolff : “Mohammed was géén pedofiel”

Elisabeth Sabaditsch-Wolff werd aangeklaagd voor het “aanzetten tot haat “ en “belastering van de religieuze overtuiging van een wettelijk erkend geloof” tijdens het geven van informatieve lezingen over de islam.

Op 15 februari 2011 was de derde en laatste dag van het “haatzaai”-proces tegen de Oostenrijkse Elisabeth Sabaditsch-Wolff, die terecht stond wegens beledigende uitspraken over de profeet Mohammed en de islam en op deze dag is de uitspraak van de rechtbank in deze zaak bekend geworden.

- Met betrekking tot het punt van “aanzetten tot haat” luidde het vonnis: Niet Schuldig
- En met betrekking tot het punt van “belastering van de religieuze overtuiging van een wettelijk erkend geloof” werd zij schuldig verklaard en kreeg zij een boete van € 480.

De rechter bepaalde op dat Aisha 18 jaar was toen Mohammed overleed, maar omdat hij niet van haar scheidde toen ze de volwassen leeftijd bereikte, houdt dit in dat hij geen pedofiel was, ondanks het feit dat hij met Aisha trouwde toen zij 6 jaar oud was en het huwelijk “consumeerde” toen zij 9 jaar oud was. De rechter oordeelde verder dat hier geen sprake is van pedofilie, omdat Mohammed geen uitgesproken voorkeur zou hebben gehad voor minderjarige meisjes, hij koos namelijk elke willekeurige vrouw die hij krijgen kon. Dit houdt in dat kinderhuwelijken, die vaak voorkomen in islamitische landen, ook volgens de wet niet als “pedofilie” kunnen worden beschouwd. Elisabeth Sabaditsch-Wolff gaf hierop als antwoord:

“Dit is een droevige dag voor mijn dochter en alle andere meisjes”.

Het mag op zijn minst merkwaardig heten dat iemand veroordeeld wordt wegens uitspraken tegen seks met minderjarigen. Omdat Elisabeth Sabaditsch-Wolff erbij bleef dat seks met minderjarigen pedofilie is, is ze schuldig aan het belasteren van een religieuze overtuiging. Dat zegt iets over wat we van de islam moeten weten.

Bron: [<http://gatesofvienna.blogspot.com/2011/02/trial-of-elisabeth-sabaditsch-wolff-day.html> via: www.hetvrijevolk.com]

Slotwoord van Geert Wilders bij de hervatting van het proces op 7 febr. 2011

Bij de hervatting van het proces tegen Geert Wilders hield deze een kort slotwoord, nadat hij verder tijdens de zitting had gezwegen. De tekst is van belang omdat het een uitstekende weergave is van de gevaren die onze samenleving bedreigen; daarom hieronder de volledige tekst:

“Overal in Europa gaan de lichten uit. Overal op het continent waar onze beschaving bloeide en waar de mens vrijheid en welvaart en cultuur schiep. Overal ligt het fundament van het Westen onder vuur.

Overal in Europa fungeren de elite's als beschermers van een ideologie die al veertien eeuwen uit is op onze vernietiging. Een ideologie die voortkomt uit de woestijn en alleen maar woestijnen kan voortbrengen omdat ze de mens geen vrijheid gunt. De islamitische Mozart, de islamitische Gerard Reve, de islamitische Bill Gates; ze bestaan niet want zonder vrijheid is er geen creativiteit. De islam is een ideologie die zich vooral onderscheidt in moord en doodslag en die alleen maar maatschappijen kan voortbrengen die achterlijk en verpauperd zijn. Vreemd genoeg willen de elites geen slecht woord over die ideologie horen.

Mijn proces staat niet op zichzelf. Alleen de onnozelen denken dat het een incident is. Door heel Europa vechten de multiculturalistische elites een totale oorlog uit tegen hun bevolkingen. Met als inzet de voortzetting van de massa-immigratie, uiteindelijk resulterend in een islamitisch Europa – een Europa zonder vrijheid: Eurabië.

Overal in Europa gaan de lichten uit. Wie op eigen houtje denkt of spreekt loopt gevaar. Vrijheidslievende burgers die kritiek hebben op de islam of zelfs maar stellen dat er een verband bestaat tussen islam en criminaliteit of eerwraak, betalen een bittere prijs en worden bedreigd en gecriminaliseerd. Wie de waarheid spreekt loopt gevaar.

Overal in Europa gaan de lichten uit. Overal staat de Orwelliaanse denkpolitie klaar, overal beducht op gedachte-misdaden, overal er op uit de bevolking terug te werpen binnen de lijnen waarbinnen het geacht wordt te denken.

Dit proces gaat niet over mij. Dit gaat over iets veel groters. Vrijheid van meningsuiting is niet het eigendom van de toevallige elites van een land. Het is een onvervreemdbaar recht, het geboorterecht van ons volk. Er is eeuwen voor gevochten, en nu wordt het opgeofferd om het een totalitaire ideologie naar de zin te maken.

Toekomstige generaties zullen terugkijken op dit proces en zich afvragen wie aan de goede kant stond. Wie opkwam voor de vrijheid en wie het in de uitverkoop wilde doen

Overall in Europa gaan de lichten uit. Overall wordt onze vrijheid beknot. Daarom herhaal ik de woorden die ik hier eerder vorig jaar sprak

Het is niet alleen het recht, maar ook de plicht van vrije mensen, en dus ook voor mij als Tweede Kamerlid, zich uit te spreken tegen elke ideologie die de vrijheid bedreigt. Het is dus een recht en een plicht de waarheid over de kwaadaardige ideologie genaamd Islam te spreken. Ik hoop dat de vrijheid van meningsuiting in dit proces zal zegevieren. Ik hoop niet alleen dat ik zal worden vrijgesproken. Maar vooral dat de vrijheid van meningsuiting in Nederland en Europa zal blijven bestaan". [PVV]

Lars Hedegaard vrijgesproken!

Lars Hedegaard stond op 24 januari 2011 voor de rechter omdat hij zich had uitgesproken over de man/vrouwverhouding binnen de islamitische gemeenschap en als gevolg daarvan werd hij beschuldigd van haatzaaien. Dit proces is vergelijkbaar met de processen tegen Geert Wilders in Nederland en Elisabeth Sabaditsch-Wolff in Oostenrijk, het zijn allemaal processen tegen personen die zich kritisch uitlieten over de islam. Op 31 januari 2011 werd bekend dat Hedegaard van de aangevoerde beschuldigingen is vrijgesproken en dat mag als een overwinning voor de vrijheid van meningsuiting worden beschouwd.

Naar aanleiding van zijn vrijspraak hield Lars Hedegaard in Kopenhagen de navolgende toespraak:

“Zoals mijn oude voorvaderen, de Vikingen, gezegd zouden hebben: Strijden is altijd goed. Het is beter om te winnen. Mijn tegenstanders – de vijanden van De Vrijheid van Meningsuiting en de wegbereiders voor een islamitische overheersing in het Westen – zullen aanvoeren dat ik ben vrijgesproken op grond van een technisch punt, namelijk dat de rechter van het Hof in Frederiksberg oordeelde dat mijn veronderstelde beledigende opmerkingen over de schendingen van jonge moslimmeisjes niet bedoeld waren voor de openbaarheid.

Dat is beslist waar. De rechter koos de uitweg die mijn bekwame raadsman hem had geboden.

De openbare aanklager was echter al een jaar lang op de hoogte van de omstandigheden omtrent mijn zaak – en toch koos hij ervoor om mij te vervolgen. Klaarblijkelijk in de hoop dat hij een veroordeling kon bewerkstelligen gezien de islamvriendelijke sentimenten van onze heersende klasse. Mijn vrijspraak is dan ook een geweldige overwinning voor de Vrijheid van Meningsuiting.

Ik twijfel er niet aan dat de overweldigende steun die ik van vrijheidsstrijders vanuit de hele wereld kreeg hebben bijgedragen aan mijn vrijspraak. Deze uitkomst zal mensen in het hele Westen en daarbuiten aanmoedigen om onbevange hun mond open te doen. De strijd voor de vrijheid is nog lang niet verloren”.

Houd moed!” [Lars Hedegaard]

21. Christendom en Islam

21.1 Weerstand en vervolging 2009

In veel landen neemt het aantal Christenen toe. Tegelijkertijd krijgen zij te maken met steeds heviger weerstand. Dit blijkt uit de nieuwste Ranglijst Christenvervolging van Open Doors. Deze Ranglijst laat zien waar geloof het meest kost. In de Moslimwereld en Azië bekeert een groeiend aantal mensen zich tot het Christendom door de belangrijkste godsdienst van hun land te verlaten. (...)

Mauritanië

In het Noord-Afrikaanse land Mauritanië bijvoorbeeld is de groter wordende groep van 4.000 Christenen het mikpunt van zowel extremistische groeperingen als van de staat. Het land maakte een zeldzaam grote sprong op de Ranglijst Christenvervolging, en steeg van plaats 18 naar 8. De Mauritaanse Grondwet stelt dat het land een islamitische republiek is en erkent alleen de Islam als de godsdienst van zijn burgers en van de staat. Het drukken en verspreiden van niet-islamitische religieuze materialen en het evangeliseren onder Moslims is verboden. (...)

Doden in Somalië

Ook nam de druk toe op Christenen in Somalië en Pakistan, respectievelijk de nummer 4 en 14 op de Ranglijst Christenvervolging. In Somalië hebben alle autochtone Christenen een moslimachtergrond. De extremistische groepering Al Shabaab ('De Jeugd') jaagde op deze Christenen en vermoordde verschillende van hen. In 2009 werden tenminste 11 Christenen vanwege hun geloof gedood. Onder hen bevond zich de 45 jaar oude Amina Muse Amina die actief was in een ondergrondse kerk. Zij weigerde een hoofddoek te dragen, zoals gewoon is onder moslimvrouwen.

Vogelvrij in Pakistan

In Pakistan zijn Christenen vrijwel vogelvrij. Dit geldt zowel voor de 4 miljoen Christenen die tot de officieel toegestane Kerk behoren, als voor het onbekende aantal geheime gelovigen met een moslimachtergrond. Meestal biedt de politie geen bescherming en weigert zij rapport te maken van incidenten tegen Christenen. Moslimrechters zijn vaak bevooroordeeld. Nog zorgwekkender zijn extremisten die anderen opstoken tot aanvallen tegen Christenen. (...). [Open Doors.nl]

21.2 Beter en slechter 2009

Als de Kerk groeit, neemt de vervolging vaak toe. Dit zien we ook terug in de Ranglijst Christenvervolging over 2009. We noemen vijf opvallende trends die allemaal direct te maken hebben de groei van de Kerk. Voor acht van de landen uit de top tien, en in totaal 35 van de 50 landen op de Ranglijst, is islamitisch extremisme de voornaamste bron van Christenvervolging. (...)

1. Waar gaat het slechter?

Over het algemeen valt op dat vooral in islamitische landen het antichristelijke geweld is toegenomen de afgelopen jaren. De situatie in Iran is opvallend verslechterd ten opzichte van 2008. In bijna geen enkel land zijn zoveel Christenen vermoord vanwege hun geloof als in Jemen in 2009. In Somalië is het geweld tegen Christenen sterk toegenomen. Ook in Irak is veel bloed vergoten, met veel slachtoffers in de Christelijke gemeenschap.

Iran

Iran stijgt van de derde naar de tweede plek op de lijst. Belangrijkste oorzaak voor deze stijging is de golf van arrestaties van Christenen met een moslimachtergrond. Minstens 85 Christenen werden in 2009 opgepakt en verschillende huiskerken werden gesloten.

Mauritanië

Op de achtste plaats staat Mauritanië. Mauritanië steeg met tien plekken op de ranglijst en is daarmee een opvallende stijger. Vorig jaar stond het land op de 18e plek. In Mauritanië werd in juni vorig jaar een buitenlandse Christelijke hulpverlener vermoord. In augustus werden 35 Christenen met een moslimachtergrond sterk onder druk gezet door de overheid en 150 Christenen werden in september gearresteerd omdat ze samenkwamen in een niet door de staat geaccepteerde kerk. (...). In Mauritanië zijn slechts zo'n 4.000 Christenen op een totale bevolking van 3 miljoen.

Jemen

Het islamitische Jemen blijft op de zevende plek staan, maar krijgt wel meer punten. In juni 2009 werden negen buitenlandse Christenen ontvoerd. Van drie van hen zijn de zwaar verminkte lichamen teruggevonden. Van de andere zes is nog altijd niks vernomen.

Centraal Azië

In Azerbeidzjan (24), Tadzjikistan (32) en Kirgizië (49) zijn in 2009 wetten aangenomen die de vrijheid van godsdienst beperken. Hierdoor is de situatie van de Christelijke minderheid in deze landen moeilijker geworden. In Kirgizië (nieuw op de lijst) worden samenkomsten in huiskerken onmogelijk gemaakt door een wet waarin staat dat kerkregistratie alleen mogelijk is voor religieuze samenkomsten van minstens 200 personen.

2. Waar gaat het beter?

Saoedi-Arabië daalde van de tweede naar de derde plaats op de Ranglijst Christenvervolging. Dit wil echter niet zeggen dat de situatie voor de Christenen in het land verbeterd is. De reden voor de verschuiving is dat we in 2009 geen berichten hebben ontvangen dat Christenen in Saoedi-Arabië om hun geloof zijn vermoord of mishandeld en er is, in tegen-

stelling tot andere jaren, slechts één Christen gearresteerd. In Jordanië zijn in 2009 geen Christenen gearresteerd of mishandeld. (...) [Open Doers.nl]

Bijvoorbeeld de Assyriërs en andere Christenen in het Midden-Oosten.

Tijdens de Armeense genocide van 1915 was er nog een ander volk dat ernstig te lijden had van het Turkse nationalisme, namelijk de Assyrische Christenen, die in delen van het huidige Irak en in Iran leefden. Deze mensen zijn sinds die tijd steeds in meerdere of mindere mate vervolgd, waardoor er nu honderdduizenden in Europa en de Verenigde Staten wonen. In Nederland wonen er ongeveer 100.000. Sinds de val van Saddam Hoessein is in Irak hun aantal gehalveerd van 500.000 tot 250.000 personen; in Koerdistan wonen er 90.000 en in Iran naar schatting nog 100.000. Door de opkomende Islam in die landen krijgen deze mensen het steeds moeilijker en daardoor verhuizen er steeds meer naar andere landen. (...) [Frans Groenendijk: Islamofobie?]

Aanslag op Katholieke kerk in Bagdad op 31 oktober 2010

Zondag 31 oktober 2010 werden honderden kerkgangers het slachtoffer van geweld in Bagdad. Een gijzelingsactie liep uit op een bloedbad toen de politie de katholieke kerk bestormde. Zeker 44 kerkgangers, twee priesters en zeven Iraakse militairen kwamen om. Daarnaast raakten zeker vijftig kerkgangers gewond en ook vijftien militairen. Zeker vijf gijzelnemers werden gedood.

De daders belaagden de katholieke kerk tijdens de zondagavonddienst. De soennitische aan Aal-Qa'ida gerelateerde beweging Islamitische Staat van Irak (ISI) eiste de verantwoordelijkheid voor de actie op.

Bomaanslag op een Koptisch-orthodoxe Kerk op 1 januari 2011

Terwijl op 1 januari 2011 in Alexandrië veel Koptische kerkgangers samen oud en nieuw vierden ontplofte een autobom bij de Koptisch-orthodoxe kerk; daarbij zijn 21 mensen om het leven gekomen. Acht mensen raakten gewond, waarvan er later nog twee overleden. Ook een tegenovergelegen moskee raakte beschadigd. Na de ontploffing gingen honderden christenen de straat op om te protesteren. Christenen en moslims wierpen stenen naar elkaar. Ook werden auto's in brand gestoken.

Al-Qa'ida in Irak heeft de aanslag opgeëist en heeft ook al eerder de Koptische christenen in Egypte bedreigd.

21.3 Ranglijst 2009

Waar worden Christenen vervolgd?

De complete lijst van Open Doers over 2009 volgt hier:

Ranglijst 1-18 Ranglijst 19-36 Ranglijst 37-50

1. Noord-Korea	19. Tsjetsjenië	37. Marokko
2. Iran	20. Egypte	38. Cuba
3. Saoedi-Arabië	21. Vietnam	39. Jordanië
4. Somalië	22. Libië	40. Sri Lanka
5. Malediven	23. Birma	41. Syrië
6. Afghanistan	24. Azerbeidzjan	42. Wit-Rusland
7. Jemen	25. Algerije	43. Tunesië
8. Mauritanië	26. India	44. Ethiopië
9. Laos	27. Nigeria (noord)	45. Bangladesh
10. Oezbekistan 2	8. Oman	46. Palestijnse gebieden
11. Eritrea	29. Brunei	47. Bahrein
12. Bhutan	30. Soedan (noord)	48. Indonesië
14. Pakistan	31. Koeweit	49. Kirgizië
13. China	32. Tadzjikistan	50. Kenia (noordoost)
15. Turkmenistan	33. Ver. Arabische Emiraten	
17. Irak	34. Zanzibar-eilanden	
16. Comoren	35. Turkije	
18. Qatar	36. Djibouti	[Open Doors.nl]

Noord-Korea heeft de twijfelachtige eer ook in 2009 met kop en schouders boven andere landen uit te steken. Al acht jaar staat het land op nummer 1 van de Ranglijst Christenvervolgung. Andere landen waar Christenen het erg zwaar hebben, zijn Iran, Saoedi-Arabië, Somalië en de Malediven.

21.4 Oproep 2010

Ayaan Hirsi Ali heeft in haar nieuwe boek “Nomade” een opmerkelijke oproep gedaan aan de Kerk om een alternatief voor de Islam te bieden en motiveert dat met de constatering dat het Christendom de antwoorden geeft die veel Moslim zoeken maar die ze in de Islam nooit zullen vinden. De oproep is verpakt in een gesprek in Rome met Antoine Bodar; een deel van dit gesprek volgt hier:

“Op een avond in juni 2007 dineerde ik in Rome met Antoine Bodar (...). Ik besepte eens te meer dat de Islam en het Christendom fundamenteel van elkaar verschillen. Ik legde Antoine Bodar uit waarom ik hem had uitgenodigd.

“Ik ben geen Christen en ik ben niet hierheen gekomen om te vragen me te helpen er een te worden,” zei ik. “Maar ik denk dat Christelijke kerken net zoals de Islam zouden moeten beginnen met “dawah.” Ze moeten de concurrentie aangaan, want de Christelijke kerken kunnen een machtig instrument zijn om de groei van de Islam een halt toe te roepen. (...) Europa slaapwandelt zijn ondergang tegemoet, een culturele, ideologische en politieke ondergang, omdat het kerkgezag de getto’s met immigranten heeft verwaarloosd. Kerken zouden actief kunnen worden in die moslimgemeenschappen en daar dezelfde diensten aanbieden als radicale Moslims nu doen, (...) Het Westen is bezig de propagandaoorlog te verliezen. Maar buiten Eu-

ropa kan de kerk zich meten met de Islam, en binnen de grenzen van Europa kan ze Moslims helpen te assimileren.”

Antoine Bodar glom opgetogen. Dat was precies wat hij al jaren van de grond had proberen te krijgen, maar hij had slechts hoon en spot geogst met zijn voorstellen. (...) En natuurlijk had de kerk al eerder tegen de Islam gestreden, niet alleen ten tijde van de Kruistochten, maar zelfs in 1683 nog, toen troepen van de Osmaanse Sultan Wenen belegerden, de hoofdstad van het Heilige Roomse Rijk.

Maar hoe lossen we het probleem op waarmee de Christelijke beschaving vandaag de dag wordt geconfronteerd – het probleem dat de radicale Islam zich al binnen de muren van het zogenaamde fort Europa bevindt? (...) Propaganda is een krachtig wapen dat kan worden ingezet om de massa voor je in te nemen, om mensen ertoe te brengen over te lopen, om het moreel van de tegenstander te breken of hun geloof in eigen ideologie te ondermijnen. (...)

Mijn theorie is dat de meeste Moslims op zoek zijn naar een verlossende God. Ze geloven dat er en hogere macht is en die hogere macht zedelijke beginselen dicteert en mensen daarmee leert onderscheid te maken tussen goed en kwaad. Volgens mij zijn veel Moslims op zoek naar een god, of een idee van een god, die beantwoordt aan de beschrijving van de Christelijke God, maar in plaats daarvan vinden ze Allah. De meesten vinden Allah omdat Allah al generaties lang de heersende godheid is van de moslimgezinnen waarin ze zijn geboren, anderen hebben zich bekeerd tot de Islam of zijn geboren in gezinnen van bekeerlingen. (...)

Moslims die beweren dat Allah vredelievend en barmhartig is, zijn eenvoudigweg niet bekend met andere concepten van God, en dat als ze dat wel zijn, hebben ze daar verkeerde voorstellingen van (...). Als Saoedi-Arabië miljoenen investeert in Koranscholen en een systematische campagne van religieuze propaganda, en daartoe gebruik maakt van alle vrijheid die het Westen biedt, waarom zou de katholieke kerk met al haar financiële mogelijkheden en miljoenen trouwe volgelingen dan niet hetzelfde doen?

Dit was de vraag die ik Bodar in Rome voorlegde.(...) Ik geef toe dat het paradoxaal lijkt. Eeuwenlang hebben voorvechters van de wetenschappelijke revolutie en de Verlichting het Vaticaan als hun aartsvijand beschouwd. (...) Maar de katholieke kerk van vandaag de dag is een heel ander en veel verdraagzamer instituut. We moeten het de Christenen uit de meer recente geschiedenis nageven dat ze in ieder geval een aantal kritiekpunten van Verlichtingdenkers ter harte hebben genomen. En juist door dat openstaan voor kritiek onderscheidt het Christendom zich van de Islam en het Christendom is ook niet langer verscheurd door een verbitterde sektarische strijd zoals tijdens de Reformatie. De relatie tussen de katholieke kerk en de voornaamste protestantse denominaties(...) is vreedzaam. (...) En tenslotte hebben de Christelijke kerken een punt gezet achter het eeuwenlange antisemitisme dat zozeer een smet wierp op hun imago.(...)

De botsing tussen het Westen en de Islam is van een andere aard. Radicale Moslims laten geen middel onbeproefd om het Westen te verslaan. En hoewel onze aandacht vooral uitgaat naar Moslims die bereid zijn zichzelf in naam van hun godsdienst op te blazen, mogen we niet voorbijgaan aan de minder opvallende campagnes gericht op bekering en radicalisering. Westerlingen hebben te lang achterovergeleund en toegekeken terwijl moslimgeeste-

lijken zieltjes wonen. Soms kan ik me niet aan de indruk onttrekken dat er maar een groep in het Westen is die dit inziet, en wel de Joden, die door hun contacten met de staat Israël veel vaker worden geconfronteerd met de gevaren van de Islam.(...)

Als ik kon kiezen, woonde ik veel liever in een Christelijk land dan in een islamitisch land. Het hedendaagse Christendom is veel humaner, terughoudender en verdraagzamer, het staat meer open voor kritiek en debat. Het hedendaagse Christelijke godsbegrip is goedaardig en biedt meer ruimte voor afwijkende meningen (...)

Een confrontatie van het Westerse en het islamitische waardesysteem is niet te vermijden. Er is al een botsing tussen die twee beschavingen en in zekere zin zijn we al in oorlog. Dat de Westerse beschaving superieur is, is voor mij geen subjectieve mening, maar een objectieve werkelijkheid die ik elke dag ervaar en waardeer. Ik ga ervan uit dat het Westen wint. De vraag is hoe. Zullen de verschillende Christelijke kerken er gezamenlijk in slagen het tij van de gewelddadige Islam te keren? Kan het hedendaagse Christendom een rol spelen bij het behoud van Westerse normen en waarden?"

[Ayaan Hirsi Ali, "Nomade", 2010]

21.5 Slavernij in onze tijd

Slavernij bestaat in verschillende vormen nog steeds in Saudi-Arabië, Soedan en Mauritanië. Het persbureau Reuters heeft een rapport gepubliceerd met als titel: "Slavernij bestaat nog steeds in Mauritanië," Daarin de volgende passage:

"Ze dragen geen ketenen meer en ze hebben ook geen brandmerk meer van hun meesters, maar er zijn nog steeds slaven in Mauritanië(...) Ze hoeden kamelen of geiten ver weg in de geblakerde duinen van de Sahara, of serveren muntthee aan gasten in de rijk van tapijten voorziene villa's van Noaukchaort. Mauretaanse slaven dienen hun meesters en worden als familiebezittingen van generatie tot generatie doorgegeven (...) Ze zijn met duizenden, volgens antislavernij activisten."

Boubacar Messaoud, een geboren slaaf en nu een antislavernij activist vertelde Reuters:

"Het is als het houden van schapen of geiten. Als een vrouw een slavin is, dan is haar nageslacht dat ook." (2)

Saudi-Arabië

Slavernij gaat ook in Saudi-Arabië nog steeds door; dat komt door de geheimzinnige aard van het "heilige" islamitisch Koninkrijk, waar erg weinig informatie uit naar buiten komt. Honderdduizenden jonge vrouwen uit arme landen, zoals Bangladesh, Indonesië, Filippijnen en Sri Lanka, gaan in Saudi-Arabië werken als huisbediende van de Saudische sjeiks en leiden een leven dat erg op slavernij lijkt. Een meerderheid van hen komt er uiteindelijk toe om ook seksuele diensten aan hun meesters te verlenen, in overeenstemming met de Koran voorschriften met betrekking tot concubinaat (...) Human Rights Watch rapporteert over de uitbuiting en misbruik van buitenlandse dienstmeisjes in Saudi-Arabië:

“Sommige van de geïnterviewde vrouwen zijn nog steeds getraumatiseerd door verkrachting en seksueel misbruik door hun mannelijke Saudische werkgevers en konden hun verhaal niet doen zonder in tranen uit te barsten. (...) Levend in gedwongen afzondering, maakt het moeilijk tot onmogelijk voor de vrouwen om hulp te vragen of te ontsnappen aan uitbuiting en misbruik en daarvoor rechterlijke hulp te zoeken.” (2)

Als het om slavernij in onze tijd gaat, moet worden opgemerkt dat slavernij in Saudi-Arabië in allerlei vormen springlevend is, vaak in de vorm van kindhuwelijken; het uithuwelijken van zeer jonge meisjes aan veel oudere mannen, vaak meisjes van tussen de 8 en 12 jaar, die worden uitgehuwelijkt in ruil voor een bruidsschat. Criterium voor het huwelijk is de “seksuele rijpheid” van de bruid.

Kortgeleden wilde een 12-jarig meisje scheiden van haar 80-jarige echtgenoot. In de aanloop naar de rechtzaak werd duidelijk dat haar arme ouders haar voor een bruidsschat van 22.000 dollar hadden verkocht.

Soedan; de herleving van de slavernij

Soedan (Nubië) was het ergste slachtoffer van de islamitische slavernij. Tussen 652 en 1276 moesten ze elk jaar 400 slaven leveren als een soort schatting en het land was vanaf het begin tot nu toe een vruchtbaar jachtgebied voor slavenjagers. John Eibner, die in de jaren 1990 aan de bevrijding van slaven uit de Soedan werkte, bericht over de slavernij van zwarte Soedanese vrouwen en kinderen, Christen, animist en zelfs Moslims, door Arabische milities en door de regering gesteunde Popular Defence Force (PDF).

De vrouwen werden met geweld tot de Islam bekeerd en gebruikt als concubines, terwijl de jongens werden opgeleid als soldaten om hun eigen mensen te bevechten. Hij bevrijdde in 1999 een aantal van 1.783 slaven. Terwijl de Christian Solidarity International 15.447 slaven bevrijdde in de periode tussen 1945 en 1999. (...) In 1998 pleegde de PCF, gesteund door het normale leger een vreselijke slavenjacht tegen de Dinka's in Bahr al-Chazal en verjoeg 300.000 mensen en maakte een onbekend groot aantal tot slaaf met veel doden als bijkomende schade. (...) De islamitisch milities hielden in Babanusa in west Kardofan 50.000 Dinka kinderen gevangen. Een UNICEF rapport stelt dat de PDF 2.064 slaven maakte tussen december 1988 en februari 1999 en er 181 doodde. John Eibner spreekt van 100.000 slaven in 1999. (2)

Het ergste moest nog komen en speelde zich deze keer in Darfur af. In 2004 begonnen Arabische milities (Janjaweed) met een golf van Jihad tegen rebellen en hun medestanders. De door de regering gesteunde Jihad vermoordde tussen 1983 en 2003 ongeveer 2.000.000 mensen.

In de hernieuwde campagne van 2004 stelde de UN het dodental ruwweg op 300.000 en volgens de UN-ondersecretaris generaal zelfs 400.000; in Darfur zijn 2.500.000 mensen op de vlucht en een onbekend aantal is in slavernij beland.

Het lijkt er zelfs op dat door toedoen van Moslims bij ons in het westen er gevallen van slavernij voorkomen. In de afgelopen jaren zijn er een aantal berichten over Saudische en Soedanese families in de USA en Engeland die hun dienstmeisjes als slaven behandelen,

met een proces als gevolg. Een voormalige slavin, Mende Nazer heeft daarover in haar autobiografie: "Save, my true Story" vertelt; ze werd in 1992 in de Nuba-bergen in Soedan gevangen genomen. Ze was eerst als slavin in een rijke Arabische familie in Kartoem en daarna van een Soedanese diplomaat in Londen, van waar ze in 2002 ontsnapte en politiek asiel aanvraag in Engeland. (...) Kahn besluit met:

Wat of er vandaag ook nog resteert van slavernij in de moslimwereld, vergeleken met hoe het gedurende de geschiedenis van de Islam is geweest, een ding staat vast: direct vanaf de dagen van de Profeet tot aan het midden van de 20^e eeuw heeft de slavernij bestaan. Het is onmiskenbaar dat Westerse druk en de druk vanuit de UN een beslissende rol hebben gespeeld om de slavernij in moslimlanden te beperken. Maar de wereldwijde opkomst van de orthodoxe islamitische militanten, die erop uit zijn om de wereld te veroveren om daar een islamitisch bewind in te voeren, gebaseerd op het middeleeuwse islamitische Kalifaat, is een verontrustend teken. (2)

Mauritanië en Soedan

Slavernij is in Mauritanië wijdverbreid en er is een opleving in Soedan sinds de Islamisten in midden 1980 de macht overnamen in het land. Islamitisch imperialisme wordt ook op diverse manieren uitgebreid door moslimstaten te vestigen, Kosovo bijvoorbeeld. Soortgelijke uitbreidingen zullen waarschijnlijk volgen in Kasjmir, Mindanao en Zuid-Thailand. De leerstelling van de Jihad met zijn pijlers: gedwongen bekering, imperialisme en slavernij, is van alle tijden en heeft zijn tijdloze karakter tot vandaag behouden. Samenvattend: Allah's "heilige" instelling van de Jihad met alle daarbij behorende elementen is springlevend vandaag en de toekomst lijkt nog veel belovender. Allah gaf zijn verwende Jihadies overvloed en overspoelde ze met de rijkdom van de ongelovigen en maakte hen op vele manieren succesvol en zelfs onmogelijke veldslagen werden met "engelenhulp" gewonnen.

Nu de kracht van engelen ineffectief is geworden tegen de superieure krachtige wapens die de ongelovigen hebben uitgevonden, heeft Allah een nieuwe bron aangeboord. We hebben het hier over het zwarte goud, in veel islamitische landen in grote hoeveelheden bewaard onder de grond; Saudi-Arabië, Koeweit, Iran, Irak, ze zijn er allemaal rijk mee bedeeld. De behoefte aan het zwarte goud dat de economie laat draaien, is zo sterk dat de hele wereld, inclusief het krachtige Westen, in gijzeling wordt gehouden door de producenten van dit vitale product, geleid door de islamitische landen. De enorme prijsstijging sinds de 70-er jaren maakte die landen en speciaal Saudi-Arabië, zwelgend in rijkdom, zoals ze nooit hadden kunnen verwerven door de plunderingen van de Jihad in vroeger tijden (...)

De Jihad is weer met een spectaculaire opmars begonnen en het zal gedurende de komende decennia nog sterker worden. De Jihad wordt op twee manieren uitgedragen: de gewelddadige en de zachte, met hetzelfde doel: het vestigen van de wetten van Allah, de Sharia, met dhimmitude, slavernij en gedwongen bekering als elementen. De gewelddadige Jihad zou in de hand te houden kunnen zijn, maar de zachte vorm, speciaal door de ongebreidelde voortplanting, speciaal om de oorspronkelijke bevolking in de ongelovigenlanden op termijn te overvleugelen, zal het moeilijkst te bestrijden zijn.

In de volgende tientallen jaren zullen India, Rusland en Europa bijna zeker het speelveld worden van beide soorten Jihad; de harde en de zachte. In Palestina wilde Hassan El-Masalmeh, een gemeenteraadslid van Bethlehem en Hamasleider, in 2000 de jizya, de discriminerende belasting voor niet moslimburgers invoeren. Het werd afgewezen, maar hij zei: “We zullen als Hamas deze belasting op een dag invoeren!” (...) De radicale islamitische beweging is de laatste tijd een stuk sterker geworden, terwijl de Sharia binnendruppelt in het Westen. Het valt te bezien of het centrale doel van de Jihad, de gedwongen bekering, imperialisme en slavernij, samen met de economische uitbuiting en de sociale onvolkomenheden voor de niet Moslims, de wereld zullen doen terugkeren naar haar middeleeuwse hoogtepunten. Tot zover de conclusie van Kahn. (2)

21.6 Aanslagen 2001 tot 2011

Op de webstek “The Religion of Peace”, die veel informatie geeft over de Islam, worden gegevens bijgehouden over de terroristische activiteiten in de wereld. Deze webstek vermeldt dat:

“islamitische terroristen hebben vanaf 11 september 2001 t/m eind 2010 16.598 dodelijke terroristische aanvallen gepleegd” [thereligionofpeace.com]

Over de lijst met terreuraanslagen zoals dagelijks wordt bijgehouden op de webstek: <http://www.thereligionofpeace.com>, wordt de volgende verklaring gegeven:

“De lijst van terreuraanslagen door Moslims sinds 11 september 2001 (met een gemiddelde van 3 tot 4 per dag) is niet compleet, omdat slechts een klein percentage door de internationale nieuwsmedia wordt opgepikt en zelfs die hebben een groot verlies aan mensenlevens tot gevolg. Dit zijn geen moorden uit geldelijk gewin of om persoonlijke redenen. Dit is geen gewone criminaliteit.

We vermelde gewelddadige incidenten die redelijkerwijs zijn toe te schrijven aan religieuze plichten, zoals dat door de daders wordt begrepen. We geven als regel alleen de aanvallen weer die resulteren in verlies van mensenlevens (met een enkele uitzondering). In veel gevallen is het aantal te laag omdat niet is meegeteld diegenen die later alsnog aan hun verwondingen bezwijken; dit ondanks de pogingen van het medische personeel om de slachtoffers in leven te houden.

Als regel tellen we de incidenten ten gevolge van gevechtshandelingen niet mee, zoals die in Irak en Afghanistan, behalve als het uitgesproken gruwelijke terroristische aanvallen betreft. Sluipschutters, mobiele bommen of bembommen, die militairen troffen die politiediensten verrichtten, worden afhankelijk van de omstandigheden meegeteld. (...)

Bedenk wat we in Soedan niet kunnen waarnemen, waar het dodental in de honderdduizenden loopt! Het belachelijk hoge geweldsniveau dat de Islam aan de wereld oplegt, maakt het onmogelijk om een complete lijst te maken. De incidenten worden elke dag uit alle nieuwsbronnen verzameld.)...”

De lijst met islamitische terreur aanslagen vanaf 11 september 2001 tot en met eind 2010

<u>Jaar</u>	<u>Doden</u>	<u>Zwaar gewonden</u>
2001 t/m 2003	9.740	16.510
2004	7.210	14.632
2005	7.680	12.865
2006	15.269	19.540
2007	20.135	26.351
2008	10.774	18.086
2009	4.181	9.275
<u>2010</u>	<u>9.175</u>	<u>17.436</u>
Totaal aantal slachtoffers	84.164	134.695

Zie de cijfers in het juiste perspectief:

Er worden in onze tijd elk jaar meer mensen door Islamieten vermoord dan door de Spaanse Inquisitie in de hele 350 jaar van zijn bestaan.

Islamitische terroristen vermoorden gemiddeld elke dag meer mensen dan de Ku Klux Klan in de laatste 50 jaar deed.

Op 11 september 2001 werden in twee uur tijd meer mensen gedood dan in 36 jaar conflict in Noord-Ierland.

De 19 kapers van 11 september 2001 vermoordden meer onschuldige mensen dan er in 65 jaar in Amerika aan misdadigers zijn geëxecuteerd.

Geen andere godsdienst inspireert tot het soort terrorisme dat door “De godsdienst van de vrede” oproept. Wij hopen dat de slachtofferlijst een tegenwicht biedt tegen de zogenaamde “Islamofobie,” waar de Moslims zo graag over klagen; De webstek “Bare Naked Islam” stelt het zo:

“Het is geen Islamofobie, als ze je echt proberen te vermoorden!”

[thereligionofpeace.com]

22. Tenslotte

Duidelijk patroon

Tussen 1683 en 1920 was de Islam op zijn retour en was in de islamitische wereld zeker de gedachte aan uitbreiding en nieuwe veroveringen ver buiten beeld geraakt. Dat is na die tijd langzaam aan veranderd en wel om een paar duidelijke redenen. In het Midden-Oosten werd de olie ontdekt en inmiddels is de Westelijke Wereld verslaafd geraakt aan dit product. Dit leidde bij de oliestaten, die bijna allemaal islamitisch zijn, tot een groeiend zelfvertrouwen. Daarnaast spelen de multinationals een belangrijke en dubieuze rol: Ze houden tegen elke prijs de olieleveranciers te vriend. Ze hebben er baat bij om de oliehandel op peil te houden en steunen daarom overal het politiek correcte denken.

De drijfveren van de Islam en de methoden om de gestelde doelen te bereiken zijn heel de islamitische geschiedenis door onveranderd gebleven en worden nog steeds gebruikt. Helaas is de meerderheid van de burgers in onwetendheid gelaten over zowel het verleden als het heden. Dit gebeurt door de doelbewuste verdraaiing, foute inkleuring en marginalisering van het geschiedenisonderwijs. Ook onthoudt men het volk de toekomstvisie, deels door afspraken met islamitische organisaties als de OIC, maar ook door de voornamelijk links georiënteerde media.

Zijn er conclusies voor het heden?

Als we nu overzien wat de voorgaande hoofdstukken ons laten zien, dan zijn er een paar conclusies te trekken:

De Islam is met geweld begonnen en is daar trots op.

De islamitische wereld is bijna zonder uitzondering met geweld tot stand gekomen.

De veroveringen gingen meestal gepaard met moord op de weerbare mannen en verkrachting en slavernij voor de vrouwen en kinderen, behalve als men geen weerstand bood en de dhimmi-status wilde aannemen.

De drijfveren die in het verleden het handelen van de Islam bepaalden, gelden vandaag nog steeds en de patronen zijn hetzelfde.

Een land dat ooit in islamitische handen was, wordt door de Islamieten als hun onvervreembare eigendom beschouwd, dat vroeg of laat moet worden terugveroverd. Voorbeelden zijn Spanje, Zuid-Italië, de Griekse eilanden en Israël.

De uitspraken van de huidige islamitische leiders vertonen elementen van jihadistische denkpatronen met als voorbeelden Gadaffi, Boumedienne, Erdogan, Achmadinedjad, Osama bin Laden en vele anderen.

Er worden regelmatig, om niet te zeggen elke dag, aanslagen gepleegd, met de bedoeling angst te zaaien, waardoor men wil bereiken dat de niet-Islamieten over-

gaan tot toegeeflijkheid en zelfcensuur; vaak wordt daar de chantage met de aardolie leveranties bijgevoegd.

Men zou kunnen zeggen dat onder de dekmantel van deze godsdienst een wereldwijd georganiseerde misdaadbende schuilgaat, die zich beroept op de godsdienstvrijheid!

De Islam gedraagt zich als een roofdier. Het valt enkel zwakke prooien aan. (12)

Europa is zwak. Europa sterft uit; verliest zijn identiteit en culturele eigenheid en is in snel tempo op weg een reus op lemen voeten te worden. (12)

Niet alleen pleegt Europa demografisch zelfmoord, maar evenmin durven we nog waarden en normen van onze Europese beschaving te verdedigen! (12)

De Europese elite verraad de burgers en levert ons Europeanen doelbewust uit aan de Islam.

De rest van Europa slaapwandelt zijn ondergang tegemoet (13)

De vruchten van de boom

Velen waarschuwen voor de opkomst van de Islam, speciaal in Europa. We noemen in dit verband de namen van: Bat Ye'Or, Robert Spencer, Fjordman, Wafah Sultan, Pamela Geller, Filip Dewinter, Ayaan Hirsi Ali, Geert Wilders, Elisabeth Sabaditsch-Wolff, Lars Hedegaard, Hans Jansen, M. A. Kahn, Ibn Warraq en Andrew G. Bostom. Bijna alle conflicten in onze tijd hebben hun oorzaak in het islamitisch expansie streven. We moeten ons ernstige zorgen maken over onze toekomst in de vrije wereld en de strijd niet uit de weg gaan.

Aan de vruchten herkent men de boom, staat er aan het begin van dit dossier. Die vruchten zijn hiervoor duidelijk beschreven en als men de aaneenschakeling van ellende beschouwt die door de Islam is aangericht, dan wordt door deze vruchten veel duidelijk over de aard van de boom. We kunnen daarom wel stellen dat deze vruchten het overbodig maken om nog inhoudelijk naar de boom te kijken. Met andere woorden: de inhoud van de Koran is voor ons niet relevant en het boek kan gesloten blijven: er is niets goeds van te verwachten. Om te voorkomen dat er gebeurt wat H.M. van Randwijk dichtte is het beter om de boom maar meteen om te hakken!

Want:

“... een volk dat voor tirannen zwicht

zal meer dan lijf en goed verliezen,

dan dooft het licht ...”

[H.M.van Randwijk]

23. Bibliografie

De bronverwijzing met onderstaande volgnummers worden in de tekst met () aangeduid.

De inhoud van dit Historisch Dossier is samengesteld met informatie die is ontleend aan de hieronder vermelde bronnen:

1. **Bat Ye'Or:** **The Decline of Eastern Christianity Under Islam**
From Jihad To Dhimmitude
ISBN 10 0838636888; ISBN 13 9780838636886
Associated University Press, New Jersey, 1996

2. **M. A. Kahn: Islamic Jihad**
A Legacy Of Forced Conversion, Imperialism, And Slavery
ISBN 10 1440118477; ISBN 13 9781440118470
iUniverse, Inc. Bloomington New York, 2009

3. **E. M. Caner / E.F. Caner: Islam Ontsluierd**
ISBN 90 6067 987 3, ISBN 90 6067 987 6 NUR 707
USA: Kregel, Inc. Michigan, 2002; NL: Gideon, Hoornaar 2005

4. **G. J. O. Moshay:** **Wie is deze Allah?**
ISBN 90-6659-202-8
Fireliners International, Ibadan, Nigeria, 1990

5. **Wikipedia:** Veel aanvullend materiaal

6. **Bat Ye'Or:** **Eurabie**
De geheime banden tussen Europa en de Arabische wereld
ISBN 97890290 7989 1/ NUR 697
J. M. Meulenhof, 2e druk 2008

7. **Andrew G. Bostom, MD; The Legacy of Jihad**, Foreword by Ibn Warraq
Islamic Holy War and the Fate of Non-Muslims
ISBN 978-1-59102-602-0
Prometheus Books, New York, 2008

8. **Rene Guerdan:** **Byzantium**
Glorie en verval van een Duizendjarig Rijk
ISBN --
Librairie Plon, Paris; De Haan, Zeist, 1958

- 9. Koen Raadt: Twee gezichten een Islam**
ISBN 978 90 579823850; NUR 717
Johannus Multimedia, Doorn 2002, 5e druk 2008
- 10. Frans Groenendijk: Islamofobie?**
Een nuchter antwoord
ISBN 978-90-814740-1-6
Pumbo, Amsterdam, 2010
- 11. Prof. Dr. W. S. P. Fortuyn**
De islamisering van onze cultuur
Nederlandse identiteit als fundament
ISBN 90 6112 861 7; NUGI 661
Karakter Uitgevers B.V., Uithoorn
& Speakers Academy Uitgeverij B.V. Rotterdam, 2001
- 12. Filip Dewinter: Inch'Allah?**
De islamisering van Europa
ISBN 978-90-78898-14-6; NUR 763
Uitgeverij Egmont, Brussel, 2009
- 13. Ayaan Hirsi Ali: Nomade**
ISBN 978 90 457 03862 2; NUR 740/680
Uitgeverij Augustus, Amsterdam – Antwerpen, 2010
- 14. Wikiislam: Wikiislam/History of Jihad**
Deze webstek leverde erg veel materiaal.
- 15. Fjordman: "De Eurabië Code", Hoofdstuk 1: "Defeating Eurabia".**(vertaling E.J. Bron op www.hetvrijevolk.com)
- 16. drs. J. van Barneveld**
Om Sions wil niet zwijgen
ISBN 90-6451-075-X
Uitgeverij Het Zoeklicht, Doorn, 2004
- 17. dr. Matthijs de Blois**
"Israël: een staat ter discussie?"
ISBN: 978-90-5829-970-3; NUR 828
Uitgeverij Groen, Heerenveen, 2010
- 18. Verder zijn diverse webstekken geraadpleegd.**
In niet geordende volgorde:

<http://www.thereligionofpeace.com>
<http://www.hetvrijevolk.com>
<http://hoeiboei.blogspot.com>

<http://www.Islam-watch.org>
<http://www.jihadwatch.org>
<http://kafirharby.blogspot.com>
<http://www.fordham.edu/halsall/sbook.html>
<http://answering-Islam.org>
<http://neerlandsbloed.net>
<http://www.nieuwreligieuspeil.net>
<http://eurabia.punt.nl>
<http://www.oic-oci.org/index.asp>
<http://www.tref.eu>
http://www.wikiislam.com/wiki/History_of_Jihad
<http://europenews.dk/en/>
<http://frontpagemag.com/>
<http://gatesofvienna.blogspot.com/>
<http://www.islamofobie.nl/>
<http://www.assyriatimes.com/engine/modules/news/article.php?storyid=3409>
<http://www.voiceofdharma.org/books/siii/>
<http://www.eurogendfor.eu/>

